

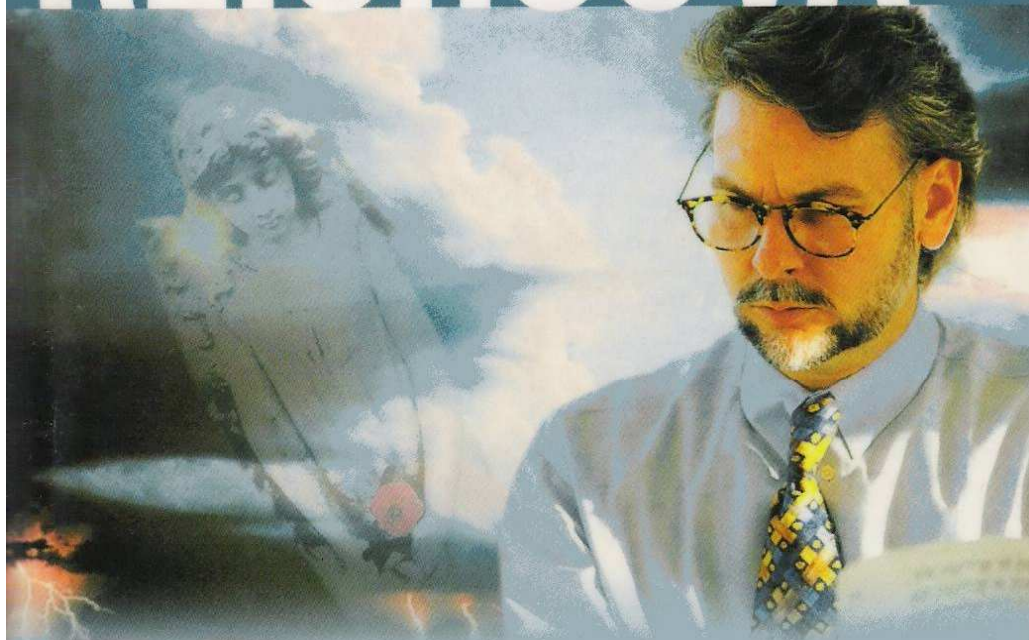
AKTUELL

EDIGE

brilant

Kathy

REICHSOVÁ

Mrtvá
světice

EDICE
brilant

Kathy
REICHSOVÁ

Mrtvá
svěťice

AKTUELL

Postavy a události v této knize jsou ryze fiktivní a vytvořené představivostí autorky. Místem děje je Montreal v Kanadě, Charlotte v Severní Karolině a další místa. Jsou zde zmiňovány jisté skutečné lokality a organizace, avšak postavy a události v knize zobrazené jsou skrz naskrz smyšlené.

Kathy Reichsová: Mrtvá svěťice
Přeloženo z anglického originálu *Death du Jour*,
který vyšel ve vydavatelství Scribner, an Imprint of
Simon & Schuster Inc.,
New York v roce 1999.

Copyright © 1999 by Kathleen J. Reichs
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Translation © Jana Pacnerová 2001
Design © MARGO
Vydal: AKTUELL, Vazovova 15, 811 07 Bratislava,
Slovenská republika v roce 2001
Tisk: SVORNOSTĚ, a. s., Bratislava
Czech edition © AKTUELL 2001

Dílo je autorsky chráněno. Bez souhlasu majitele autorských práv
nelze použít ani jeho části. To platí pro všechny formy jeho užití.

ISBN 80-88915-70-8

*Všem, kdo přežili
velkou sněhovou bouři
v Quebecu roku 1998*

Nous nous Souvenons

Poděkování

Výraz vděku si zaslouží dr. Ronald Coulombe, spécialiste en incendies; slečna Carole Pécletová, spécialiste en chimie; a dr. Robert Dorion, responsable d'odontologie, Laboratoire de Sciences Judiciaires et de Médecine Légale; a také pan Louis Metivier, Bureau du Coroner de la Province de Québec, za to, že se se mnou podělili o své znalosti.

Dr. Walter Birkby, forenzní antropolog Úřadu soudního ohledače v okrese Pima v Arizoně, mi poskytl informace o vyzvedávání pohřbených ostatků. Dr. Robert Brouillette, ředitel oddělení novorozenců a respirační medicíny v Montrealské dětské nemocnici mi pomohl údaji o růstu novorozence.

Pan Curt Copeland, koroner okresu Beaufort, pan Carl McCleod, šerif okresu Beaufort, a detektiv Neal Player z oddělení šerifa okresu County mi velice pomohli. Detektiv Mike Mannix od Illinoiské státní policie mi rovněž zodpověděl mnoho vlezlých otázek, týkajících se vyšetřování vraždy. Dr. James Tábor, profesor náboženských studií na Severokarolinské univerzitě v Charlotte, mi poskytl informace o kultech a náboženských hnutích.

Pánové Leon Simon a Paul Reichs mi poskytli informace o Charlotte a jeho historii. Druhému z nich jsem rovněž zavázána za jeho poznámky k rukopisu. Dr. James Woodward, rektor Severokarolinské univerzity v Charlotte, mě neochvějně podporoval po celou dobu, co jsem tuto knihu psala.

Zvláštní díky náleží třem jedincům. Dr. Davidu Taubovi, starostovi Beaufortu a vynikajícímu primatologovi, za vytrvalou ochotu pomáhat navzdory přívalu otázek, jimiž jsem ho bombardovala. Dr. Lee Goffovi, profesoru entomologie na Havajské univerzitě v Manoi, za to, že mě neopustil, když jsem ho donekonečna otravovala žádostmi o radu stran nějakých brouků. Dr. Michaelu Bissonovi, profesoru antropologie na McGillově univerzitě, za to, že byl mým zdrojem informací o McGillově univerzitě v Montrealu a prakticky o všem, co jsem potřebovala vědět.

Při psaní tohoto příběhu mi obzvlášť pomohly dvě knihy. *Morová rána – příběh neštovic v Montrealu* (1991) od Michaela Blisse, vydalo Harper Collins, Toronto, a *Kulty mezi námi – skrytá hrozba v našem každodenním životě* (1995) od Margaret Thaler Singerové a Janji Lalichové, vydalo Jossey-Bass Publishers, San Francisco.

Jsem vděčna za láskyplnou péči své agentce Jennifer Rudolph Walshové a svým redaktorkám, Susanne Kirkové a Marii Rejtové. Bez nich by Tempe nemohla vyprávět své příběhy tak, jak je vypráví.

1

Jestli tam ta těla někde byla, tak já jsem je najít nedokázala.

Venku skučel vítr. Uvnitř starého kostela v obrovském prostoru záhadně zvučel jen skřípot mé lopatky a hučení přenosného generátoru a topného tělesa. Vysoko nahoře škrábaly větve o zabetonovaná okna, pokroucené prsty na překližkových deskách.

Skupina stála za mnou, shlukli se k sobě, ale navzájem se nedotýkali, prsty pevně zaťaté v kapsách. Slyšela jsem, jak přešlapují ze strany na stranu, zvedla se jedna noha, pak druhá. Holínky vydávaly na zmrzlé zemi křupavý zvuk. Nikdo nemluvil. Chlad nás otupil až k mlčenlivě strnulosti.

Pozorovala jsem, jak kužel hlíny mizí v sítu s půlcentimetrovými oky, kam jsem ji jemně rozprostírala lopatkou. Granulami podloží bylo příjemným překvapením. Vzhledem k povrchu jsem očekávala půdu promrzlou do hloubky celé vykopávky. Poslední dva týdny bylo však v Quebecu nezvyklé teplo, takže roztál sníh a půda rozmrzla. Typické Tempino štěstí. Ačkoliv zašimrání jara odvál další poryv arktického vzduchu, po mírném závanu zůstala hlína změkklá a snadno se v ní kopalo. To je dobře. Včera v noci klesla teplota na mínus čtrnáct stupňů. To dobře nebylo. Země sice znovu nezmrzla, ale vzduch byl mrazivý. Prsty jsem měla tak prochladlé, že jsem je stěží dokázala ohnout.

Kopali jsme druhou rýhu. Na prosévačce se pořád neobjevovalo nic než oblázky a kamínky. V téhle hloubce jsem toho moc nečekala, ale člověk nikdy neví. Ještě jsem nedělala exhumaci, která by proběhla podle plánu.

Obrátila jsem se k muži v černé parce, na hlavě měl čepici s třapcem a na nohou kožené holínky zašněrované až ke kolenům, přes ně nahoře ohrnuté dva páry ponožek. Jeho tvář měla barvu rajské polévky.

„Už jen pár centimetrů." Udělala jsem gesto dlaní dolů, jako bych hladila kočku. Pomalu. Pomaličku.

Muž kývl, pak zaryl lopatu s dlouhou rukojetí do mělkého příkopu, přičemž funěl jako Monika Selešová při prvním podání.

„*Par pouces!*" vyjekla jsem a popadla lopatu. Po kousku! Zopakovala jsem krájivý pohyb, který jsem mu předváděla celé dopoledne. „Chceme to sundávat po tenkých vrstvách." Opakovala jsem znovu, pomalou, pečlivou francouzštinou.

Muž očividně mé pocity nesdílel. Možná to bylo úmorností úkolu, možná myšlenkou na to, že vykopává mrtvolu. Rajská Polívka to prostě chtěl mít za sebou a zmizet.

„Prosím, Guyi, zkus to znovu," řekl mužský hlas za mými zády.

„Ano, Otče," zamumlal.

Guy se dal znovu do práce, potřásaje hlavou, ale shrnoval půdu tak, jak jsem mu to ukázala, a pak ji házel na síto. Přelétla jsem pohledem od černé hlíny k jámě samotné a hledala jsem známky toho, že se blížíme k pohřebišti.

Už jsme tu byli čtyři hodiny a já za svými zády cítila napětí. Pohupování jeptišek nabývalo na tempu. Obrátila jsem se, abych na skupinu vrhla to, co jsem považovala za konejšivý pohled. Rty jsem měla tak ztuhlé, že to asi bylo stěží poznat.

Můj pohled opětovalo šest tváří, stažených chladem a úzkostlivou nedočkavostí. Před každou z nich se objevoval a mizel obláček páry. Šest úsměvů mým směrem. Cítila jsem, že se kolem vznáší spousta modliteb.

O devadesát minut později jsme byli v hloubce půldruhého metru. Stejně jako první jáma, i tahle vydala pouze zeminu. Byla jsem si jistá, že mám omrzlé všechny prsty na nohou, a Guy se připravoval dojít pro bagr. Čas k přeskupení.

„Otče, myslím, že musíme ještě jednou přezkoumat záznamy o pohřbech.“

Okamžik zaváhal. Pak: „Ano. Ovšem. Ovšem. A všem by nám přišla vhod káva a obložený chlebiček.“

Kněz zamířil k dřevěným dveřím na druhém konci opuštěného kostela a jeptišky ho následovaly, hlavy sklopené, opatrně manévrovaly po hrbolaté půdě. Jejich bílé závoje rozprostřené v navlas stejných obloucích přes záda černých vlněných kabátů. Tučníaci. Kdo to řekl? The Blues Brothers.

Vypnula jsem přenosné reflektory a srovnala s nimi krok, oči upřené na zem, užaslá nad úlomky kostí, uvízlými v hliněné podlaze. Ohromné. Kopali jsme na jediném místě celého kostela, které neobsahovalo žádný pohřeb.

Otec Ménard otevřel jedno křídlo dveří a my jsme husím pochodem vyšli na denní světlo. Naše oči si musely chvíli přivykat. Obloha byla olověná a jako by objímala vížky a věže všech budov v klášterním komplexu. Do Laurentiánek se opřel syrový vítr, až se jim rozpleskaly límce a závoje.

Naše skupinka se opřela proti větru a přešla do přilehlé budovy, šedé a kamenné stejně jako kostel, ale menší. Vystoupili jsme po schodech na ozdobně vyřezávanou dřevěnou verandu a vešli do postranních dveří.

Uvnitř byl vzduch suchý a teplý, příjemný po kruté zimě venku. Ucítla jsem čaj, kuličky proti molům a mnohaleté smažení pokrmů.

Ženy si beze slova zuly holínky, jedna po druhé se na mě usmála a zmizela ve dveřích napravo, právě když se do haly přišourala maličká jeptiška v obrovitém lyžařském svetru. Chlupatý hnědý jelen ve skoku se jí vzpínal na hrudi a mizel pod závojem. Zamrkala na mě skrz tlusté čočky brýlí a sáhla po mé bundě. Zaváhala jsem, bála jsem se, aby ji váha oděvu nevyvedla z rovnováhy a nesrazila na dlaždičkovou podlahu. Ostře kývla a pobídla mě zdviženými špičkami prstů, stáhla jsem tedy bundu, položila ji přes její paže a přidala čepici a

rukavice. Byla to nejstarší žena, kterou jsem kdy viděla ještě dýchat.

Následovala jsem Otce Ménarda dlouhou, mizerně osvětlenou chodbou do malé pracovny. Tady to bylo cítit starými papíry a školním lepidlem. Nad psacím stolem tak velkým, až jsem uvažovala, jak ho asi dostali skrz dveře, se tyčil krucifix. Tmavé dubové ostění sahalo takřka ke stropu. Z horní části místnosti se upíraly dolů pohledy soch s tvářemi stejně vážnými, jako měla postava na krucifixu.

Otec Ménard si vzal jednu ze dvou dřevěných židlí naproti psacímu stolu, pokynul mi k druhé. Zašustění jeho sutany. Zachrastění růžence. Na okamžik jsem byla zase zpátky u Sv. Barnabáše. V otcově pracovně. Zase v maléru. Nech toho, Brennanová. Je ti přes čtyřicet, jsi profesionálka. Forenzní antropoložka. Tihle lidé si tě zavolali, protože potřebují tvoje odborné znalosti.

Kněz vzal z desky stolu svazek vázaný v kůži, otevřel ho na stránce založené zelenou stužkou a položil knihu mezi nás. Zhluboka se nadechl, sevřel rty a vydechl nosem.

Diagram jsem znala. Rošt, jehož řádky byly rozděleny do obdélníkových políček, některá z nich byla očíslovaná, jiná označená jmény. Předchozího dne jsme se nad tím potili celé hodiny, porovnávali popisy a záznamy o hrobech s jejich postavením na mřížce. Pak jsme to celé prošli a označili si přesná umístění.

Sestra Elisabeth Nicolet měla být v druhé řadě od severní zdi kostela, třetí políčko od západního konce. Hned vedle Matky Aurélie. Jenže tam nebyla. Ani Aurélie nebyla tam, kde měla být.

Ukázala jsem na hrob v tomtéž kvadrantu, ale o několik řádek níž a napravo. „Tak jo. Rafael tam zřejmě je.“ Pak dál v téže řadě. „A Agáta, Veronika, Klement, Marta a Eleonora. To jsou pohřby ze 40. let minulého století, že?“

„C'est ca.“

Přesunula jsem prst k té části diagramu, která odpovídala jihozápadnímu rohu kostela. „A tohle jsou nejčerstvější hroby. Značky, které jsme tu našli, odpovídají vašim záznamům.

„Ano. Ty byly poslední, těsně předtím, než byl kostel opuštěn.“

„Zavřeli ho roku 1914.“

„Devatenáct set čtrnáct. Ano, 1914.“ Měl zvláštní způsob, jak opakoval slova a věty.

„Elisabeth zemřela roku 1888?“

„Cest ca, 1888. Mére Aurélie roku 1894.“

Nedávalo to smysl. Stopy hrobů by tady měly být. Bylo jasné, že artefakty z pohřbů kolem roku 1840 se uchovaly. Sonda v té oblasti ukázala úlomky dřeva a kousky kování rakve. V chráněném prostředí uvnitř kostela, při tomhle typu půdy měly být podle mého názoru kostry v docela dobrém stavu. Kde jsou tedy Elisabeth a Aurélie?

Stará jeptiška se přišourala s tácem, na kterém nesla kávu a obložené chleby. Pára z hrnků jí zamžila brýle, takže se pohybovala krátkými, trhavými krůčky, aniž by zvedala nohy z podlahy. Otec Ménard vstal, aby převzal podnos.

„*Merci*, sestro Bernard. To jste velmi hodná. Velmi hodná.“

Jeptiška kývla a odšourala se, aniž by se obtěžovala vyčistit si skla brýlí. Pozorovala jsem ji, zatímco jsem si nalévala kávu. Ramena měla zhruba stejně široká jako moje zápěstí.

„Jak stará je sestra Bernard?“ zeptala jsem se a sáhla po croissantu. Lososový salát a endivie.

„Nevíme přesně. Byla v klášteře, už když jsem sem začal chodit ještě jako dítě, před válkou. Totiž před II. světovou válkou. Pak odešla učit do zahraničních misií. Dlouho byla v Japonsku, pak v Kamerunu. My si myslíme, že je jí něco přes devadesát.“ Ustrkl kávy. Nahlas.

„Narodila se v jedné malé vesničce v Saguenay, prý vstoupila do řádu, když jí bylo dvanáct.“ Srk. „Dvanáct. Na quebeckém venkově se tenkrát nevedly moc dobré záznamy. Ne moc dobré.“

Ukousla jsem si z chlebičku, pak jsem znovu ovinula prsty kolem hrnku s kávou. Rozkošné teplo.

„Otče, neexistují žádné jiné záznamy? Staré dopisy, dokumenty, něco, nač jsme se ještě nepodívali?“ Zavrtěla jsem prsty u nohou. Nic jsem necítila.

Ukázal na papíry roztroušené po psacím stole, pokrčil rameny. „Tohle je všechno. Dala mi to sestra Julianne. Ona je klášterní archivářkou, víte.“

„Ano.“

Sestra Julianne a já jsme spolu obšírně mluvily a korespondovaly. Právě ona mě původně kvůli tomu projektu kontaktovala. Od samého začátku mě to zaujalo. Tenhle případ byl úplně jiný než má obvyklá kriminalistická práce, zabývající se nedávno zemřelými, kteří skončili u soudního ohledače. Arcidiecéze chtěla, abych exhumovala a analyzovala ostatky svěťice. No, vlastně to svěťice nebyla. Jenže o to právě šlo. Elisabeth Nicolet byla navržena ke svatořečení. Já měla najít její hrob a ověřit, že kosti jsou skutečně její. Ta svatost už záležela na Vatikánu.

Sestra Julianne mě ujistila, že existují dobré záznamy. Všechny hroby ve starém kostele byly zkatalogizovány a zmapovány. Poslední pohřeb se tu konal roku 1911. Kostel byl opuštěn a uzavřen roku 1914 po požáru. Byl zbudován větší, který ho nahradil, a stará budova už se nepoužívala. Uzavřený prostor. Dobrá dokumentace. Brnkačka.

Kde je tedy Elisabeth Nicolet?

„Možná by neuškodilo se zeptat. Třeba existuje něco, co vám sestra Julianne nedala, protože to nepovažovala za důležité.“

Užuž chtěl něco říct, pak si to rozmyslel. „Jsem si zcela jist, že mi dala všechno, ale zeptám se. Sestra Julianne strávila velmi mnoho času, když to zkoumala. Velmi mnoho.“

Dívala jsem se, jak vychází ze dveří, dojedla jsem croissant, pak další. Zkřížila jsem nohy, strčila si nohy pod tělo a třela si prsty. Bylo to dobré. Cit se vracel. Upila jsem kávy a zvedla ze stolu jeden dopis.

Už jsem ho četla. 4. srpna 1885. V Montrealu řádila epidemie neštovic. Elisabeth Nicolet napsala biskupu Edouardovi Fabreovi prosbu, aby objednal očkování farníků, kteří byli dosud zdraví, a zařídil hospitalizaci těch, kdo se už nakazili. Rukopis byl precizní, francouzsky úhledný a staromódní.

Klášter Notre-Dame de l'Immaculée-Conception byl absolutně tichý. V myšlenkách jsem se zatoulala k jiným exhumacím. Ten policista v St-Gabriel. Na tom hřbitově byly rakve navršeny ve třech řadách nad sebou. Nakonec jsme našli Monsieur Beaupré o čtyři hroby dál, než bylo zaznamenáno, v dolní vrstvě, ne v horní. A pak tu byl ten muž ve Winston-Salemu, který nebyl ve své rakvi. Sídlila v ní paní v dlouhých květovaných šatech. Tím se hřbitovní správa ocitla před dvojím problémem. Kde je zesnulý? A kdo je ta mrtvola v té rakvi? Rodina už nikdy nemůže převézt dědečka do Polska, a když jsem od toho odcházela, právníci si leštili brnění před bitvou.

Kdesi v dálce jsem uslyšela vyzvánění, pak šoupavé pohyby v chodbě. Mířila ke mně ta stará jeptiška.

„*Serviettes*,“ zařvala. Vyskočila jsem a pobryndala si rukáv kávu. Kde se v tak malém člověku bere tak silný hlas?

„*Merci*.“ Sáhla jsem po ubrouscích.

Ignorovala mě a začala mi čistit rukáv. Z pravého ucha jí vyčuhovalo maličké naslouchátko. Cítila jsem její dech a

viděla jemné bílé chloupky, které jí rostly na bradě. Voněla vlnou a růžovou vodou.

„Eh, *voilà*. Vyperte to, až přijdete domů. Ve studené vodě.”

„Ano, sestro.” Reflex.

Pohled jí padl na dopis v mé ruce. Naštěstí nebyl od kávy. Naklonila se těsně k němu.

„Elisabeth Nicolet byla veliká žena. Žena boží. Taková čistota. Taková odříkavost.” *Pureté. Austérité.* Její francouzština zněla tak, jak by podle mého názoru zněly Elisabetiny dopisy, kdyby se odříkávaly nahlas.

„Ano, sestro.” Zase mi bylo devět.

„Bude světicí.”

„Ano, sestro. Právě proto se snažíme najít její kosti. Aby se jim mohlo dostat patřičného zacházení.” Nebyla jsem si jistá, jaképak zacházení je patřičné u světic, ale znělo to dobře.

Vytáhla jsem diagram a ukázala jí ho. „Tohle je starý kostel.” Přejela jsem prstem řádku podél severní zdi a ukázala na jeden obdélníček. „Tohle je její hrob.”

Stará jeptiška studovala mřížku velmi dlouho, čočky brýlí pár milimetrů od stránky.

„Tam není,” zaburácela.

„Prosím?”

„Není tam.” Kloubnatý prst zaťukal na obdélníček. „To není správné místo.”

V tom okamžiku se vrátil Otec Ménard. Spolu s ním přišla vysoká jeptiška s hustým černým obočím, které se jí sbíhalo nad kořenem nosu. Kněz představil sestru Julienne, která zvedla sepjaté ruce a usmála se.

Bylo zbytečné vysvětlovat, co právě řekla sestra Bernard. Bezpochyby slyšeli stařenu až na chodbu. Muselo ji být slyšet až v Ottawě.

„To není správné místo. Hledáte na nesprávném místě," opakovala.

„Jak to myslíte?" zeptala se sestra Julienne. „Hledají na nesprávném místě," opakovala. „Není tam." Otec Ménard a já jsme si vyměnili pohledy. „Kdepak je, sestro?" zeptala jsem se. Znovu se sklonila k plánku, pak zabodla prst do jihovýchodního rohu kostela. „Je tady. S Mére Aurélií."

„Ale ses -"

„Přestěhovali je. Dali jim nové rakve a uložili je pod zvláštní oltář. Tam."

Znovu ukázala do jihovýchodního rohu.

„Kdy?" zeptali jsme se jako jeden muž.

Sestra Bernard zavřela oči. Svráštělé staré rty se pohybovaly, jak v duchu počítala.

„Devatenáct set jedenáct. Toho roku jsem sem přišla jako novicka. Pamatuju si to, protože o pár let později kostel vyhořel a zabeďnili ho. Měla jsem za úkol chodit tam a dávat jim květiny na oltář. Nelíbilo se mi to. Bylo to strašidelné, chodit tam úplně sama. Ale byla to oběť Bohu."

„Co se stalo s tím oltářem?"

„Odvezli ho někdy ve třicátých letech. Ted' je v kapli Svateho Jezulátka v novém kostele." Složila ubrousek a začala sbírat nádobí od kávy. „Byla tam tabulka, která ty hroby označovala, ale už tam není. Už tam nikdo nechodí. Tabulka je pryč už léta."

Otec Ménard a já jsme se po sobě podívali. Lehce pokrčil rameny.

„Sestro," začala jsem, „myslíte, že byste nám mohla ukázat, kde je Elisabetin hrob?"

„*Bien sur.*"

„Hned?"

„Proč ne?" Porcelán rachotil o porcelán.

„To nádobí nechte být," řekl Otec Ménard. „Prosím, vezměte si kabát a holínky, sestro, a zajdeme tam."

O deset minut později jsme byli všichni zpátky ve starém kostele. Počasí se nezlepšilo, a když už, bylo chladnější a vlhčí než ráno. Vítr dosud skučel. Větve dál klepaly na překližku.

Sestra Bernard se nejistě vydala přes kostel, Otec Ménard a já jsme ji popadli každý pod jednou paží. Skrz vrstvy šatstva byla křehká a nehmotná.

Hejno diváček-jeptišek nás následovalo, sestra Julienne v pohotovosti s blokem a perem. Guy se držel vzadu.

Sestra Bernard se zastavila před výklenkem v jihovýchodním rohu. Přes závoj měla světle zelený, ručně pletený klobouk, zavázaný pod bradou. Dívali jsme se, jak obrací hlavu sem a tam, pátrá po poznávacích znameních, vzpomíná se. Všechny oči se soustředily na jediný barevný bod v tom chmurném kostelním interiéru.

Pokynula jsem Guyovi, aby přemístil jedno světlo. Sestra Bernard tomu nevěnovala pozornost. Po nějaké době se zase vzdálila od zdi. Hlava doleva, hlava doprava, hlava doleva. Nahoru. Dolů. Ještě jednou prověřila svou pozici, pak podpatkem holínky vyryla do hlíny rýhu. Nebo se o to aspoň pokusila.

„Tady je.“ Rezavý hlas se odrazil od kamenných stěn. „Víte to jistě?“

„Je tady.“ Sestra Bernard nepostrádala sebedůvěru.

Všichni jsme pohlédli na znamení, které udělala.

„Jsou v malých rakvích. Ne jako ty obyčejné. Byly to jen kosti, takže se všechno vešlo do malých rakviček.“ Vztáhla drobounké paže, aby ukázala dětské rozměry. Jedna paže se třásla. Guy zaostřil světlo na místo u jejích nohou.

Otec Ménard staříčké jeptišce poděkoval a požádal dvě ze sester, aby jí pomohly vrátit se do kláštera. Pozorovala jsem jejich odchod. Vypadala mezi nimi jako dítě, tak malá, že se lem jejího kabátu dotýkal hliněné podlahy.

Požádala jsem Guye, aby přinesl na nové místo i druhý reflektor. Pak jsem vytáhla sondu z předchozího stanoviště, nastavila ji špičkou na místo, označené sestrou Bernard, a zatlačila na téčkovitou rukojeť. Nešlo to. Tohle místo tolik nerozmrzlo. Používala jsem keramickou sondu, abych nepoškodila nic pod zemí, a kulatou špičku, která neprocházela snadno částečně zmrzlou horní vrstvou. Zkusila jsem to znovu, silněji.

Jen klid, Brennanová. Nebudou rádi, jestli rozbiješ okénko v rakvi. Nebo provrtáš dobré sestře díru do lebky.

Sundala jsem si rukavice, ovinula prsty kolem téčka a znovu zatlačila. Tentokrát povrch povolil a já ucítla, jak sonda proniká do podloží. Potlačila jsem nutkání ke spěchu a sondovala hlínu, oči zavřené, hmatala jsem po sebemenších rozdílech ve struktuře. Menší odpor mohl znamenat vzdušnou kapsu tam, kde se něco rozložilo. Větší odpor by znamenal, že pod zemí je přítomna kost nebo nějaký předmět. Nic. Vytáhla jsem sondu a proces opakovala.

Na třetí pokus jsem pocítla odpor. Vytáhla jsem sondu a znovu ji zasunula o patnáct centimetrů dál vpravo. Znovu kontakt. Nedaleko pod povrchem bylo něco pevného.

Ukázala jsem knězi a jeptiškám zdvižený palec a požádala Guye, aby přinesl síto. Odložila jsem sondu, uchopila plochou lopatu a začala odhrnovat tenké vrstvy půdy. Sloupávala jsem zeminu, centimetr po centimetru, házela ji na síto, očima jsem přelétala od prohazovačky k jámě. Neuplynulo ani třicet minut a uviděla jsem to, co jsem hledala. Posledních pár lopat bylo tmavých, černých proti červenohnědé hlíně na sítu.

Přešla jsem od lopaty k ruční lopatce, skloněná v jámě, a opatrně jsem seškrabávala podloží, odstraňovala volné částice a zarovnávala povrch. Takřka okamžitě jsem uviděla tmavý ovál. Skvrna se zdála asi devadesát centimetrů dlouhá. Její

šířku jsem mohla jen uhadovat, protože byla napůl zakryta neodstraněnou zeminou.

„Něco tu je," napřímila jsem se. Dech mi zůstal viset před obličejem.

Jako jeden muž přistoupili jeptišky a kněz blíž a nakoukli do jámy. Objela jsem obrys oválu špičkou lopatky. V té chvíli se ke stádečku vrátily doprovodné jeptišky sestry Bernard.

„Mohl by to být pohřeb, ačkoliv se to zdá dost malé. Kopala jsem trošku moc nalevo, takže budu muset sundat ještě tuhle část." Ukázala jsem na místo, kde jsem dřepěla. „Budu kopat mimo hrob a propracuju se dolů a do něj. Takhle získáme průběžně pohled na pohřebiště z profilu. A je to snazší pro záda, kopat takhle. Vnější příkop nám taky umožní vyndat rakev z boku, kdyby to bylo nutné."

„Co je to za skvrnu?" zeptala se mladá jeptiška s obličejem skautky.

„Když se rozkládá něco s vysokým obsahem organických látek, zůstává pak půda mnohem tmavší. Mohlo by to být od dřevěné rakve, anebo od květin, které pohřbili spolu s ní." Nechtělo se mi vysvětlovat proces rozkladu. „Zbarvení je skoro vždycky první stopou pohřbu."

Dvě z jeptišek se pokřižovaly.

„Je to Elisabeth nebo Mére Aurélie?" zeptala se jedna starší jeptiška. Jedno z jejích dolních víček předvedlo krátký taneček.

Zvedla jsem ruce gestem „to je nad mé schopnosti". Natáhla jsem si rukavice a začala odhazovat půdu na pravé polovině skvrny, čímž jsem rozšiřovala jámu navenek, až se ukázal celý ovál a šedesáticentimetrový pruh napravo od něj.

Znovu bylo slyšet jen škrábání a šelestění zeminy na síti. Pak: „Je tam něco?" Nejvyšší z jeptišek ukázala na síti.

Zvedla jsem se, abych se podívala, vděčná za záminku k protáhnutí.

Jeptiška ukazovala na malý, červenavě hnědý úlomek. „To si pište. Jistěže je, sestro. Vypadá to jako dřevo z rakve.“

Vyndala jsem ze svých zásob stoh papírových sáčků, jeden označila datem, místem a dalšími stručnými informacemi,

„Čas do práce, dámy. Sestro Julianne, vy zaznamenejte všechno, co najdeme. Napište to na sáček a zanešte do knihy, přesně jak jsme o tom spolu mluvily. Jsme asi“ – podívala jsem se do jámy — „v šedesáticentimetrové hloubce. Sestro Marguerite, uděláte pár snímků?“

Sestra Marguerite kývla a zvedla fotoaparát.

Pustily se do práce, celé horlivé po dlouhých hodinách přihlížení. Pracovala jsem lopatkou, sestry Dolní Víčko a Skautka prosévaly. Objevovalo se čím dál víc fragmentů a zanedlouho už jsme ve zbarvené hlíně uviděli obrys. Dřevo. Silné rozložené. To nebylo dobré.

Pomocí lopatky a holýma rukama jsem dál odkrývala to, o čem jsem doufala, že to bude rakev. Ačkoliv teplota byla pod bodem mrazu a já už neměla v prstech na ruku ani nohu žádný cit, pod bundou jsem se potila. Prosím, ať je to ona, říkala jsem si. Kdopak se to tedy modlí?

Když jsem rozšiřovala jámu na sever a odhalovala čím dál víc dřeva, objekt nabýval na šířce. Zvolna se objevily kontury: šestiúhelník. Tvar rakve. Vyžadovalo dost úsilí, abych nezařvala „Halelujá!“ Kostelní, leč neprofesionální, říkala jsem si.

Odhrnovala jsem zeminu, hrstku po hrstce, až byla horní část předmětu zcela odhalena. Byla to malá truhlička a já postupovala od paty k hlavě. Odložila jsem lopatku a sáhla po štětci. Očima jsem se setkala s pohledem jedné ze svých prosévaček. Usmála jsem se. Taky se usmála. Právě víčko jí zaskotačilo.

Zas a znova jsem oprašovala dřevěný povrch, odhrnovala desetiletí přischlé hlíny. Všichni mě nehybně pozorovali.

Postupně se na víku rakve objevil vyvýšený předmět. Hned nad nejširším bodem. Přesně tam, kde měla být destička. Srdce mi provozovalo jakýsi rychlý tanec.

Smetala jsem hlínu z předmětu, až se zaostřil. Byl oválný, kovový, s filigránským okrajem. Pomocí kartáčku na zuby jsem jemně očistila jeho povrch. Vynořila se písmena.

„Sestro, mohla byste mi podat baterku? Z brašny?“

Znovu se naklonily jako jedna. Tučníci u napajedla. Zamířila jsem kužel světla na destičku. „Elisabeth Nicolet - 1846 - 1888. *Femme contemplative*.”

„Máme ji,” řekla jsem všem a nikomu.

„Halelujá!” zařvala sestra Skautka. Tak to by bylo o církevní etiketě.

Následující dvě hodiny jsme exhumovali Elisabetiny ostatky. Jeptišky a dokonce i sám Otec Ménard se do té práce vrhli jako studenti na prvních vykopávkách. Roucha a sutana kolem mě vířily, hlína se prosévala, pytlíky plnily, označovaly a vršily, a celý ten proces byl zachycován na citlivý film. Guy pomáhal, byť dosud neochotně. Byl to ten nejpodivnější štáb, co jsem kdy řídila.

Vyndat truhličku nebylo snadné. Ačkoliv byla malá, dřevo bylo zle poškozeno a vnitřek rakve byl naplněn hlínou, čímž se její váha zvýšila asi na deset tun. Ten postranní příkop byl dobrý nápad, ačkoliv jsem podcenila prostor, jehož bylo zapotřebí. Museli jsme ho rozšířit ještě o šedesát centimetrů, aby se pod rakev dala vsunout překližka. Nakonec jsme celou tu asembláž mohli vyzvednout pomocí polypropylénového lana.

V půl šesté už jsme popíjeli kávu v klášterní kuchyni, celí vyčerpání, ale prsty u nohou a rukou i obličeje nám už rozmrzaly. Elizabeth Nicoletová a její rakev byly zamčeny vzadu v arcidiecézní dodávce spolu s mým vybavením. Zítra ji Guy odveze do Laboratoire de Médecine Légale v Montrealu, kde pracuji jako forenzní antropoložka provincie

Quebec. Protože historická úmrtí se nekvalifikují jako kriminalistické případy, muselo Bureau du Coroner vydat zvláštní povolení, aby se tam směla provést analýza. Strávím s kostmi dva měsíce.

Postavila jsem šálek a rozloučila se. Znovu. Sestry mi znovu poděkovaly, usmívaly se napjatými tvářemi, už teď nervózní z mých nálezů. Usmívání jim šlo ohromně.

Otec Ménard mě doprovodil k mému autu. Už se setmělo a lehce sněžilo. Vločky mě podivně pálily na lících.

Kněz se ještě jednou zeptal, zda bych nechtěla raději v klášteře přenocovat. Sníh za ním jiskřil, jak se vznášel ve světle na verandě. Znovu jsem odmítla. Pár posledních pokynů na cestu a už jsem vyrazila.

Dvacet minut na dvouproudovce stačilo, abych začala litovat svého rozhodnutí. Vločky, které prve lenivě pluly ve světle mých reflektorů, teď tvořily souvislou diagonální clonu. Silnice i stromy po obou stranách byly pokryty membránou běli, která byla vteřinu od vteřiny rozmazanější.

Svírala jsem volant oběma rukama, ruce v rukavicích vlhce lepkavé. Zpomalila jsem na šedesát. Padesát. Každých pár minut jsem testovala brzdy. I když už jsem žila v Quebecu s přestávkami celá léta, nikdy jsem si nezvykla na řízení auta v zimě. Myslím si o sobě, že jsem tvrdáák, ale posad'te mě za volant ve sněhu a je ze mě princezna Podělávk. Ještě pořád reaguji na zimní bouře typicky po jižansku. Ó. Sníh. Tak to samozřejmě nevyjdeme ven. Les québécois se na mě jen kouknou a dají se do smíchu.

Strach dovede vzkřísit. Odhání únavu. Jakkoli jsem byla utahaná, zůstala jsem ve střehu, zuby zaťaté, krk natažený, svaly napjaté. Východní městská autostráda byla o trochu lepší než okresky, ale ne o moc. Z Lac Memphrémagog do Montrealu to za normálních okolností trvá autem dvě hodiny. Mně to trvalo skoro čtyři.

Krátce po desáté jsem stanula ve tmě svého bytu, vyčerpaná, ráda, že jsem doma. Doma v Quebecu. Strávila jsem skoro dva měsíce v Severní Karolíně. *Bienvenue*. Můj myšlenkový proces už se přešaltoval do francouzštiny.

Zapnula jsem topení a podívala se do ledničky. Pusto prázdno. Ohřála jsem si v mikrovlnce mražené burrito a zapila to bylinkovou limonádou v pokojové teplotě. Žádná nóbl kuchyně, ale zasytí to.

Zavazadlo, které jsem tu odložila v úterý večer, stálo neotevřené v ložnici. Vybalovat mě ani nenapadlo. Zítra. Padla jsem do postele, připravena spát nejméně devět hodin. Telefon mě probudil ani ne za čtyři.

„*Oui*, ano," zamumlala jsem, lingvistický přenos se teď vznášel ve vzduchoprázdnu.

„*Temperance*. Tady je Pierre LaManche. Moc mě mrzí, že tě budím v tuhle hodinu."

Čekala jsem. Za těch sedm let, co jsem u něj pracovala, mě ředitel laboratoře ještě nikdy nezavolal ve tři ráno.

„Doufám, že v Lac Memphrémagog šlo všechno dobře." Odkášlal si. „Právě mi volali z úřadu koronera. V St.Jovite hoří nějaký dům. Hasiči se to ještě pořád snaží zvládnout. Vyšetřovatelé ze žhářského tam přijedou hned ráno a koroner nás tam chce mít." Zase odkáslání. „Nějaký soused říká, že obyvatelé byli doma. Jejich auta jsou na příjezdové cestě."

„Proč mě potřebujete?" zeptala jsem se anglicky.

„Oheň je zřejmě mimořádně silný. Pokud tam budou těla, budou silně zuhelnatělá. Možná z nich zbydou jen zvápenatělé kosti a zuby. Vyzvednutí nemusí být snadné."

Krucinál. Zítra ne.

„V kolik?"

„Přijedu pro tebe v šest ráno?"

„Tak jo."

„*Temperance*. Možná to bude zlé. Žily tam děti." Nastavila jsem si budík na půl šesté.

2

Co jsem dospěla, žila jsem na jihu. Pro mě nikdy nemůže být moc horko. Miluju srpnovou pláž, opalovačky, stropní ventilátory, pach upocených dětských vlásků, zvuk hmyzu na sítích v oknech. A přece trávím každé léto a školní prázdniny v Quebecu. Skoro každý měsíc v průběhu akademického roku létám ze severokarolinské Charlotte, kde pracuji na fakultě antropologie tamní univerzity, abych pracovala v lékařské laboratoři v Montrealu. Je to zhruba osmnáct set kilometrů. Na sever.

Když je zima v plném proudu, často sama se sebou vedu před startem letadla hovory. Bude zima, připomínám si. Bude moc zima. Ale ty se na to oblékneš a budeš připravená.

Ano. Budu připravená. Nikdy nejsem. Vždycky je to šok, když, vyjdu z letištní budovy a naberu poprvé dech, až to se mnou šubne.

V šest ráno desátého března teploměr v mém patiu ukazoval minus sedmnáct stupňů Celsia. Oblékla jsem si na sebe všechno, co se dalo. Dlouhé spodní kalhoty, džíny, dva svetry, pohory a vlněné ponožky. V ponožkách jsem měla lesklé izolační vložky, vynalezené k tomu, aby bylo astronautům na planetě Pluto teplo na nožičky. Stejně provokativní prádélko jako předchozího dne. Patrně mi taky bude stejně teplo.

Když LaManche zahoukal před domem, zapnula jsem si zip bundy, natáhla rukavice a lyžařskou čepici a vyrazila z haly. Jakkoliv se mi nechtělo ven, nechtěla jsem ho taky nechat čekat. A byla jsem nadmíru rozehřátá.

Očekávala jsem tmavý sedan, ale mával na mě z čehosi, co by se patrně dalo nazvat jako sportovní užitkové vozidlo. Náhon na čtyři kola, jasně červená barva, závodnické pruhy.

„Pěkné auto," řekla jsem, když jsem vlezla dovnitř.

„*Merci.*" Ukázal na přihrádku mezi sedadly. Byly na ní dva polystyrénové kelímky a pytlík z pekárny Dunkin Donuts. Pámbu ti požehnej. Vybrala jsem si jablkovou smaženku.

Cestou do St. Jovite mi LaManche reprodukoval všechno, co věděl. Bylo toho o málo víc, než co jsem vyslechla už ve tři ráno. Manželský pár přes ulici viděl obyvatele vcházet do domu v devět večer. Potom sousedé odešli na návštěvu k přátelům, kteří bydleli o něco dál, a zůstali tam dost dlouho. Když se kolem druhé vraceli, zaznamenali už z dálky záři a pak uviděli z domu šlehat plameny. Jiná sousedka se domnívala, že slyšela někdy po půlnoci dunivé zvuky, nebyla si tím ale jistá a zase usnula. Oblast je to odlehlá a řídko osídlená. Dobrovolná hasičská brigáda přijela v půl třetí a přivolala pomoc, když uviděla, s čím má co do činění. Dvěma posádkám hasičských vozů trvalo přes tři hodiny, než plameny uhasily. LaManche mluvil s koronerem podruhé ve tři čtvrti na šest. Byla potvrzena existence dvou mrtvých, další se očekávali. V některých místech bylo dosud příliš horko anebo byla příliš nebezpečná, než aby se dala prohledat. Existovalo podezření na žhářství.

Tmou před úsvitem jsme jeli na sever, na úpatí Laurentian Mountains. LaManche mluvil málo, což mi vyhovovalo. Nejsem žádné ranní ptáče. On je však audiofeták a nepřetržitě přehrával nějaké kazety. Klasiku, pop, dokonce i country, to vše v příjemně poslechové kvalitě. Patrně to mělo uklidňovat, stejně jako ta otupující muzika, co se pumpuje do výtahů a čekáren. Mě to rozjitřilo.

„Jak daleko je do St. Jovite?" Vybrala jsem si dvojitou čokoládovou koblihu s medovou polevou.

„Potrvá nám to asi dvě hodiny. St.Jovite je asi pětadvacet kilometrů odtud na téhle straně Mont Tremblant. Byla jsi tam někdy lyžovat?" Měl na sobě parku po kolena, armádní zelenou s kapuci podšitou kožešinou. Z profilu jsem z něj viděla jen špičku nosu.

„Hm. Krása."

Na Mont Tremblant jsem málem získala omrzliny. Bylo to poprvé, co jsem v Quebecu lyžovala, a byla jsem oblečená na Blue Ridge Mountains. Vítr na vrcholku byl tak studený, že by dokázal zmrazit i tekutý vodík.

„Jak to šlo v Lac Memphrémagog?"

„Hrob nebyl tam, kde jsme čekali, ale to není nic nového. Zřejmě byla exhumována a znovu pohřbena roku 1911. Zvláštní, že o tom neexistoval žádný záznam." Velmi zvláštní, pomyslela jsem si a upila vlažné kávy. Springsteen, instrumentálka. „Narozen v USA." Snažila jsem se to zablokovat. „Na každý pád jsme ji našli. Ostatky budou dneska doručeny do laboratoře."

„S tím ohněm je to velká škoda. Víím, žes počítala s volným týdnem, aby ses mohla soustředit na tu analýzu."

V Quebecu mívá forenzní antropolog v zimě dost volno. Teplota jen zřídka stoupne nad bod mrazu. Řeky a jezera jsou pod ledem, půda ztvdne na kost a všechno pokryje sních. Hmyz zmizí a mnozí mrchožrouti zalezou pod zem. Výsledek: Mrtvoly v té ohromné přírodě netlejí. Z řeky sv. Vavřince se netahají utopenci. I lidé se zahrabou. Lovci, turisté a výletníci přestanou šmejdít po lesích a lukách a několik mrtvých poslední sezóny se najde teprve až po jarním tání. Počet případů, které jsou přidělovány mně — lidé bez tváře, kterým chybí jméno - mezi listopadem a dubnem klesá.

Výjimkou jsou požáry v domech. Těch během studených měsíců přibývá. Většinu spálených těl dostanou odontologové a identifikují se podle zubařských záznamů. Adresa a tamní obyvatelé jsou zpravidla známi, takže se dají

vytáhnout předsmrtné záznamy pro porovnání. Teprve když se ukážou zuhelnatělí cizinci, může být požadována moje pomoc.

Anebo v situacích s nesnadným vyprošťováním. LaManche měl pravdu. Počítala jsem s volnou agendou a nebyla jsem nijak ráda, že musím jet do St-Jovite.

„Možná se tou analýzou nebudu zabývat." Milion a jeden smyčec spustily *Sedím na špici světa*. „Patrně budou mít o té rodině záznamy."

„Petrně."

Do St.Jovite jsme dorazili ani ne za dvě hodiny. Slunce už šlo a zbarvovalo město i venkov ledovými tóny úsvitu. Zahnuli jsme na západ, na klikatou dvouproudovku. Skoro okamžitě nás mýjely dva odtahové vozy, směřující opačným směrem. Jeden vezl otlučenou šedou hondu, druhý červený plymouth voyager.

„Vidím, že zabrali auta," řekl LaManche. Pozorovala jsem mizející vozidla v postranním zrcátku. Dodávka měla na zadním sedadle dětské autosedačky a žlutou samolepku smajlíka na zadním nárazníku. Představila jsme si v okně dítě, jazyk vyplazený, prstíky v uších, jak se šklebí na svět. Ksichtíky, říkaly jsme tomu se sestrou. To dítě nejspíš leží zuhelnatělé k nepoznání v pokoji v patře domu před námi.

Za pár minut už jsme uviděli, co jsme hledali. Policejní hlídkové vozy, hasičské stříkačky, auta tisku, sanitky a neoznačené vozy lemovaly silnici a parkovaly po obou stranách dlouhé, šterkem vysypané příjezdové cesty.

Reportéři stáli v hloučcích, někteří hovořili, jiní si upravovali vybavení. Další seděli v autech a zahřívali se, zatímco čekali na zprávy. Díky chladu a časně ranní hodině tu bylo překvapivě málo čumilů. Tu a tam projelo kolem nějaké auto, pak se pomalu vracelo, aby se podívalo podruhé. Okružní jízda okouněčů. Později jich bude mnohem víc.

LaManche dal blinkr a zahnul na příjezdovou cestu, kde nás mávnutím zastavil uniformovaný policista. Měl na sobě olivově zelenou bundu s černým kožešinovým límcem, tmavě olivovou šálu a olivovou čepici s chlopněmi na uši svázanými nahoře. Uši a nos měl malinově červené, a když promluvil, vyvalil se mu z úst mrak páry. Měla jsem sto chutí mu říct, aby si zakryl uši, okamžitě jsem si připadla jako vlastní matka a neřekla jsem to. Už je velký. Jestli mu upadnou lalůčky, nějak se s tím vypořádá.

LaManche ukázal průkaz a stráž nás mávnutím pustila dál, ukázala, že máme zaparkovat za modrým nákladákem policejních techniků. SECTION D'IDENTITÉ JUDICIAIRE, stálo na něm tiskacími černými písmeny. Policejní technici už tu byli. Tušila jsem, že hoši ze žhářského taky.

LaManche a já jsme si narazili čepice a rukavice a vystoupili jsme. Obloha už byla azurová, sluneční svit se oslnivě odrážel od sněhu, který v noci napadal. Vzduch byl tak studený, až byl na omak křišťálový a všechno v něm vypadalo ostře a jasně. Auta, budovy, stromy a elektrické sloupy vrhaly tmavé stíny na zasněženou zemi, jasně ohraničené jako obrázky na vysoce kontrastním filmu.

Rozhlédla jsem se. Zčernalé zbytky domu, stejně jako nedotčená garáž a jakási menší hospodářská budova, se shlukly v čele příjezdové cesty, to vše zhotovené v laciném alpském stylu. Pěšinky tvořily ve sněhu trojúhelník, spojující všechny tři budovy. To, co zbylo z domu, bylo obklopeno borovicemi, jejichž větve byly tak obtěžkány sněhem, až se špičky skláněly dolů. Pozorovala jsem veverku, která šupajdila po jedné větvi a pak se vrátila do bezpečí kmene. Za ní se kaskádovitě zřítily dolů chuchvalce sněhu, které podobaly bílou plochu dole.

Dům měl sedlovou střechu z červenooranžových tašek, částečně zůstala stát, ale byla teď potemnělá a pokrytá ledem. Ta část vnějšího povrchu, která neshořela, byla pokryta

smetanově zbarveným obkladem stěn. Okna na nás civěla černí a prázdnotou, sklo roztržité, tyrkysové rámy shořelé nebo potměšile sazemi.

Levá polovina domu shořela, zadní část byla převážně zničena. Na druhé straně bylo vidět zčernalé trámův tam, kde se kdysi setkávala střecha se zdivem. Odkudsi zezadu dosud vystupovaly pramínky kouře.

Průčelí nebylo tak zle poškozeno. Dřevěná veranda vedla podél celého domu a z oken v patře vyčuhovaly malé balkony. Veranda a balkony byly zhotoveny z růžových latí, nahoře zaoblených, se srdcovitými výřezy v pravidelných intervalech.

Ohlédl jsem se za sebe, na příjezdovou cestu. Na druhé straně silnice stála stejná chatka, tahle s červenými a modrými nátěry oken a zábradlí. Před ní stáli muž a žena, paže zkřížené na prsou, ruce v palčácích zastrčené do podpaží. Dívali se mlčky, mžourali v ranním oslnivém jasu, tváře zasmušilé pod stejnými oranžovými loveckými čapkami. Sousedé, kteří ohlásili požár. Přelétla jsem pohledem silnici. Žádné další domy na dohled nebyly. Ten, kdo měl dojem, že slyšel tlumené výbuchy, musel mít dobré uši.

LaManche a já jsme vyrazili k domu. Míjeli jsme desítky hasičů, pestrobarevných ve žlutých oblecích, červených helmách, s modrými opasky s náradím a černými gumovými holínkami na nohou. Někteří měli na zádech řemeny připevněné kyslíkové bomby. Většina z nich zřejmě sbírala výstroj.

Přistoupili jsme k uniformovanému strážníkovi, který stál u verandy. Stejně jako strážný na příjezdové cestě byl ze Sureté du Québec, patrně ze stanice v St.Jovite nebo nějakém nedalekém městečku. SQ neboli Quebecká provinciální policie, měla jurisdikci všude mimo ostrov Montreal, kromě měst, která si držela vlastní policii. St.Jovite na to bylo příliš

malé, takže povolali SQ, možná je zavolal velitel hasičů, možná soused. SQ zase zavolala vyšetřovatele požárů z naší laboratoře. Section d'Incendie et Explosif. Zajímalo by mě, kdo rozhodl zavolat koronerovi. Kolik obětí najdeme? V jakém budou stavu? V dobrém ne, tím jsem si byla jista. Srdce se mi rozběhlo rychleji.

LaManche znovu zvedl odznak a muž si ho prohlédl.

„*Un instant, Docteur, s'il vous plait,*“ řekl a zvedl dlaň v rukavici. Zavolal na jednoho z hasičů, něco řekl a ukázal si na hlavu. Během pár vteřin jsme měli přilby a masky. První jsme si nasadili, druhou pověsili přes rameno.

„*Attention!*“ řekl strážník a kývl hlavou směrem k domu. Pak ustoupil stranou, aby nás nechal projít. No ano. Budu opatrná.

Domovní dveře byly dokořán otevřené. Když jsme překročili práh ze slunečního svitu, teplota klesla o deset stupňů. Vzduch uvnitř byl vlhký a páchl zuhelnatělým dřevem a promáčenou omítkou a látkou. Všechny plochy pokrýval tmavý povlak.

Přímo před námi stoupalo schodiště do prvního patra, nalevo a napravo zelo to, co určitě bývalo obývacím pokojem a jídelnou. To, co zbylo z kuchyně, bylo vzadu.

Už jsem byla i na jiných spáleništích, ale jen málokteré bylo takhle zpustošené. Všude ležela zuhelnatělá prkna, jako trosky nahrnuté k mořskému vlnolamu. Křížovala se na propletených rámech křesla a pohovky, opírala se o schody a o zdi a o dveře. Zbytky zařízení domácnosti ležely na zčernalých hromadách. Ze stěn a stropů se houpaly dráty a trubky se zkroutily a odstávaly od míst, kde byly připevněny ke zdi. Okenní rámy, zábradlí schodiště, prkna, všechno bylo olemováno černou rampouchovou krajkou.

Dům se hemžil lidmi v přilbách, kteří mluvili, měřili, fotografovali a natáčeli na video, sbírali důkazy a zapisovali si do bloků. Poznala jsem dva vyšetřovatele z požárního z

naši laboratoře. Drželi každý na jednom konci pásmo a jeden dřepěl na místě, zatímco druhý kroužil kolem a každých pár desítek centimetrů si zaznamenával údaje.

LaManche zahlédl člena koronerova štábu a začal si k němu klestit cestu. Následovala jsem ho, plazíc se mezi pokroucenými plechovými policemi, rozbitým sklem a čímisi, co vypadalo jako zamotaný červený spací pytel, z něž vyhrézla tepelná vložka jako antracitové vnitřnosti.

Koroner byl velmi tlustý a velmi zruměnělý. Mírně se narovnal, když nás uviděl, vyfoukl vzduch, vyšpulil dolní ret a ukázal palčákem, obráceným dlaní vzhůru, po té spoušti kolem nás.

„Tak, monsieur Hubert, jsou tu dva mrtví?“

LaManche a Hubert byli hotové protiklady, jako kontrastní odstíny na barevném spektru. Patolog byl vysoký a dlouhonohý, s dlouhou tváří loveckého ohaře. Koroner byl v každém ohledu kulatý. O Hubertovi jsem uvažovala v horizontálách, o LaMancheovi ve vertikálách.

Hubert kývl a nad šálou se mu zvlhnily tři brady. „Nahoře.“

„Jinak?“

„Zatím nic, ale v dolním podlaží ještě neskončili. Oheň byl vzadu mnohem intenzivnější. Oni si myslí, že to nejspíš začalo v místnosti za kuchyní. Ta oblast shořela úplně, a podlaha se propadla do sklepa.“

„Viděl jste těla?“

„Ještě ne. Čekám na povolení vyjít nahoru. Velitel hasičů chce mít jistotu, že je to bezpečné.“

Sdílela jsem velitelovy city.

Stáli jsme mlčky a prohlíželi si ten binec. Čas míjel. Ohýbala jsem a zase narovnávala prsty na rukou i nohou a snažila se je uchovat v ohebném stavu. Nakonec sešli dolů tři hasiči. Měli přilby a ochranné brýle a vypadali, jako by šmejdili po chemických zbraních.

„Je to dobrý," řekl poslední hasič, rozeplnul si masku a sundal si ji. „Už můžete jít nahoru. Jen pozor, kam šlapete, a nesundávejte si přilby. Celý ten zatracený strop by mohl spadnout. Ale podlahy vypadají dobře." Pokračoval směrem ke dveřím, pak se otočil. „Jsou v tom pokoji nalevo."

Hubert, LaManche a já jsme si klestili cestu nahoru po schodech, pod nohama nám křupaly střepy skla a zuhelnatělá dřeva. Žaludek už se mi stahoval a v hrudi narůstal pocit prázdnoty. Ačkoliv je to má práce, nikdy jsem si nevypěstovala imunitu vůči pohledu na násilnou smrt.

Nahoře vedly jedny dveře nalevo, druhé napravo, přímo před námi byla koupelna. Ačkoliv zle poškozeno kouřem, v porovnání s přízemkem se zdálo všechno v tomhle podlaží poměrně nedotčeno.

Skrz dveře nalevo jsem uviděla křeslo, knihovnu a konec postele. Na ní byl pár nohou. LaManche a já jsme vstoupili do levého pokoje, Hubert šel prověřit ten napravo.

Zadní stěna byla zčásti shořelá a místy bylo za květovanou tapetou vidět trámký. Břevna byla uhlově černá, jejich povrchy hrubé a kostkované jako pokožka krokodýla. „Aligátoří povrch," zapsali by si chlapci z požárního. Zuhelnatělé a zmrzlé trosky nám ležely pod nohama a všechno pokrývaly saze.

LaManche se dlouze rozhlédl, pak vytáhl z kapsy maličký diktafon. Zaznamenal datum, čas a místo, a začal popisovat oběti.

Těla ležela na dvou postelích, postavených do L v protilehlém rohu místnosti, mezi nimi stál malý stolek. Kupodivu byli oba jedinci zřejmě kompletně oblečení, ačkoliv kouř a zuhelnatění zastíraly všechny indikátory stylu oděvu i pohlaví. Oběť u zadní zdi měla tenisky, ta na straně zemřela v ponožkách. Všimla jsem si, že jedna sportovní ponožka byla zčásti stažená a odhalovala zakouřený kotník.

Špička ponožky visela bezvládně z prstů. Obě oběti byly dospělé. Jedna se zdála robustnější než druhá.

„Oběť číslo jedna...“ pokračoval LaManche.

Přinutila jsem se podívat důkladněji. Oběť číslo jedna držela předloktí ve výši, ohnutá, jako by se připravovala k boji. Šermířská poloha. I když netrval dost dlouho ani nebyl tak prudký, aby pohltil všechno maso, oheň, který se vyřítil nahoru po zadní zdi, vyprodukoval dostatečný žár na to, aby uvařil horní končetiny a způsobil stažení svalů. Pod lokty byly paže tenké jako hůlky. Chuchvalce sežehlé tkáně se stáhly ke kostem. Ruce byly jen zčernalé pahýly.

Tvář mi připomínala Ramsesovu mumii. Rty uhořely a odhalovaly zuby s černou a popraskanou sklovinou. Jeden řezák byl jemně olemován zlatem. Nos byl ohořelý a rozplácly, chřípí ukazovalo vzhůru jako čenich netopýra. Viděla jsem jednotlivá svalová vlákna, obkružující oční důlky a táhnoucí se přes lícní kosti a čelist jako perokresba v učebnici anatomie. V obou důlcích byly vyschlé a scvrklé oční bulvy. Vlasy byly pryč. Temeno hlavy taky.

Oběť číslo dvě, ačkoliv stejně mrtvá, byla méně poškozená. Část pokožky zčernala a popraskala, ale na většině míst byla jen očouzená. Z koutků úst vybíhaly tenoučké bílé čárky a uši byly na vnitřních stranách a pod lalůčky bledé. Z vlasů zbyla jen přiškvařená čapka. Jedna paže volně ležela, druhá byla do široka rozhozená, jako by se vztahovala po svém společníkovi ve smrti. Z natažené ruky zbyl jen kostnatý, zčernalý spár.

LaManche vážně a monotónně drmolil dál, popisoval místnost a její neživé obyvatele. Napůl jsem poslouchala a ulevilo se mi, že mě nebudou potřebovat. Anebo budou? Měly tu být děti. Kde jsou? Otevřeným oknem jsem viděla slunce, borovice a třpytivě bílý sníh. Venku šel život dál.

Z myšlenek mě vyrušilo ticho. LaManche přestal diktovat a vyměnil vlněné rukavice za latexové. Začal vyšetřovat oběť

číslo dvě, zvedal jí víčka a pozoroval vnitřek nosu a úst. Pak překulil tělo ke zdi a zvedl podolek košile.

Vnější vrstva pokožky popraskala a okraje byly zkroucené a černé. Sloupnutá epidermis vypadala průhledně, jako jemná membrána uvnitř vajíčka. Pod ní byla tkáň jasně rudá s bílými skvrnkami tam, kde ležela v kontaktu se zmačkanými prostěradly. LaManche vtiskl prst v rukavici do zádového svalu a v šarlatovém mase se objevila bílá skvrnka.

Hubert se k nám vrátil, právě když LaManche vracel tělo do polohy nznak. Oba jsme na něj tázavě pohlédli.

„Prázdná.“

LaManche a já jsme nezměnili výraz tváře.

„Jsou tam dvě postýlky. Musí to být dětský pokoj. Sousedi říkají, že tu byla dvě nemluvňata.“ Dýchal ztěžka. „Dvojkata, kluci. Nejsou tam.“

Hubert vyndal kapesník a otřel si z tváře jinovatku. Pot a arktický vzduch nejsou dobrá kombinace. „Je tu něco?“

„Samozřejmě to bude chtít kompletní pitvu,“ odpověděl LaManche svým melancholickým basem. „Ale na základě předběžného vyšetření bych řekl, že ti lidé byli naživu, když požár vypukl. Aspoň tenhleten.“

Ukázal na tělo číslo dvě.

„Budu tady ještě tak půl hodiny, pak je můžete odvézt.“ Hubert kývl a odešel, aby to sdělil svému přepravnímu týmu.

LaManche přistoupil k prvnímu tělu, pak se vrátil k druhému. Mlčky jsem ho pozorovala a dýchala si na prsty v palčácích. Konečně byl hotov. Nemusela jsem se ptát.

„Kouř,“ řekl. „Kolem chřípí, v nose a dýchacích cestách.“ Pohlédl na mě.

„Během požáru ještě dýchali.“

„Ano. Ještě něco?“

„Zbarvení pleti. Ta třešňově červená barva. To nasvědčuje přítomnosti kyslíčnicku uhelnatého v krvi.“

„A...?“

„To zbělení, když vyvineš tlak. Posmrtné zbarvení ještě není fixní. Ke zbělení dochází jen pár hodin poté, co se začnou vytvářet posmrtné skvrny.“

„Ano.“ Pohlédl na hodinky. „Ted’ je krátce po osmé. Těhle mohl být naživu ještě ve tři nebo ve čtyři ráno.“ Stáhl si latexové rukavice. „Mohl, ale hasičská brigáda sem dorazila v půl třetí, takže ke smrti došlo předtím. Posmrtné změny jsou nadmíru variabilní. Co ještě?“

Otázka zůstala nezodpovězena. Uslyšeli jsme zezdola nějaký rozruch, pak dusot nohou po schodech. Ve dveřích se objevil hasič, zardělý a zadýchaný.

„*Estidecolistabernac!*“

Prošla jsem v duchu svůj québecký lexikon. Nebylo to tam. Pohlédla jsem na LaManche. Než to stihl přetlumočit, muž nakračoval.

„Je tu nějaký Brennan?“ zeptal se LaManche. Pocit prázdnoty se mi rozšířil do útroh. „Ve sklepě máme nějaké tělo. Prý budeme potřebovat toho Brennana.“

„Já jsem Tempe Brennanová.“

Dlouze na mě pohlédl, přilbu pod paží, hlavu nakloněnou ke straně. Pak si hřbetem ruky otřel nos a vrátil se pohledem LaMancheovi.

„Můžete jít tam dolů, hned jak vás velitel pustí. A radši si vemte lžici. Z tohotohle moc nezbylo.“

3

Dobrovolný hasič nás zavedl po schodech dolů a dozadu. Tady byla většina střechy pryč a do chmurného nitra domu proudilo sluneční světlo. Částice sazí a prahu tančily v zimním vzduchu.

Zastavili jsme se u vchodu do kuchyně. Nalevo jsem rozeznala zbytky kuchyňské linky, dřezu a několika velkých

elektrospotřebičů. Myčka byla otevřená, její obsah zčernalý a roztavený. Všude ležela zuhelnatělá prkna, stejné obří mikádo, jaké jsem viděla v předních pokojích.

„Držte se při zdi," řekl hasič a ukázal paží, když mizel v rámu dveří.

Znovu se objevil o pár vteřin později, klestil si cestu podél západní stěny místnosti. Za ním se pracovní deska zkroutila vzhůru jako obrovská piškotová roláda. V ní uvízly kusy rozbitých vinných lahví a neidentifikovatelné hrboly různých rozměrů.

LaManche a já jsme ho následovali, proklouzli jsme podél čelní zdi, pak jsme zašli za roh a vydali se podél kuchyňské linky. Drželi jsme se co nejdál od středu místnosti a prodírali se mezi spálenou drtí, znetvořenými plechovými nádobami a sežehlými propanbutanovými bombami.

Zastavila jsem se vedle hasiče, zády k lince, a prozkoumala pohledem škody. Kuchyně a přilehlá místnost byly vykuchány. Stropy zmizely, z přepážky zbylo jen pár zuhelnatělých trámů. Tam, kde bývala podlaha, teď zela černá díra. Naším směrem z ní trčel nastavovací žebřík. Skrz otvor jsem viděla muže v přilbách, jak zvedají trosky a buď je odhazují, nebo odnášejí z dohledu.

„Tam dole je jedno tělo," řekl můj průvodce a naklonil hlavu k otvoru. „Našli jsme ho, když jsme začali odklízet rum z té sesuté podlahy."

„Jen jedno, nebo víc?" zeptala jsem se.

„Čert mě vem, jestli to vím. Nevypadá to moc lidsky."

„Dospělý nebo dítě?"

Vrhl na mě pohled, pravíci „dámo, neblbnete?"

„Kdy můžu dolů?"

Očima sklouzl na LaManche, pak zpátky ke mně. „To záleží na veliteli. Ještě to tam vyklízejí. Nechceme, aby vám něco rozseklo tu vaši hezkou hlavičku."

Vrhl na mě to, co bezpochyby považoval za podmanivý úsměv. Patrně si to zkoušel před zrcadlem.

Pozorovali jsme hasiče dole, jak sbírají prkna a lopotí se sem a tam s náklady trosek. Mimo dohled jsem slyšela povídání a zvuky různých věcí, odkládaných a vlečených.

„Nenapadlo je, že možná ničí důkazy?“ zeptala jsem se.

Hasič na mě pohlédl, jako bych naznačovala, že dům byl možná zasažen kometou.

„Jsou to jen prkna z podlahy a takový sračky, co spadly dolů z tohohle podlaží.“

„Ty 'sračky' by mohly pomoci určit pořadí,“ řekla jsem hlasem ledovým jako ty rampouchy na kuchyňské lince za námi. „Anebo pozici těla.“

Tvář mu ztuhla.

„Tam dole můžou být ještě žhavá místa, dámo. Nechcete, aby vám to ožehlo obličej, že ne?“ Musela jsem přiznat, že nechci. „A tamtomu už je to jedno.“

Pod přilbou jsem cítila tepání ve spánku té své hezké hlavičky.

„Jestli je oběť tak spálená, jak naznačujete, mohli by vaši kolegové odstranit velké části těla.“

Sval na čelisti se mu vyboulil, pohledem přese mě hledal pomoc. LaManche neřekl nic.

„Velitel vás tam nejspíš stejně nepustí,“ řekl.

„Musím se tam dostat hned, abych stabilizovala, co tam je. Zvlášť zuby.“ Myslela jsem na chlapečky. Doufala jsem, že tam budou zuby. Spousty zubů. Všechny dospělé. „Pokud nějaké zbyly.“

Hasič si mě prohlédl od hlavy k patě, změřil si pohledem mých stodvašedesát centimetrů, zvážil v duchu mých šedesát kilo. Ačkoliv oteplený oděv zakrýval mou postavu a přilba mi skrývala dlouhé vlasy, viděl dost, aby pojal přesvědčení, že patřím někam jinam.

„Přece tam dolů nepůjde?“ Pohledem hledal v LaMancheovi spojení.

„Doktorka Brennanová provede vyproštění těla.“

„*Estidecolistabernac!*“

Tentokrát jsem překlad nepotřebovala. Hasič Chlapák měl za to, že tahle práce vyžaduje varlata.

„Rozpálená místa mi nevadí,“ řekla jsem, pohlížejíc mu nehnutě do očí. „Abych řekla pravdu, obvykle nejradši pracuju přímo v plamenech. Je to takové vřelejší.“

Nato popadl postranní madla, zhoupal se na žebřík a hbitě sklouzl dolů, aniž by se dotkl příčlí nohama.

Ohromné. Taký má svoje triky. Uměla jsem si představit, co přednáší šéfovi.

„To jsou dobrovolníci,“ řekl LaManche téměř s úsměvem. Vypadal v přílbě jako Kutil Tim. „Musím to dodělat nahoře, ale za chvíli se k tobě vrátím.“

Sledovala jsem ho, jak se proplétá ke dveřím, jeho velká postava v kapuci byla nahrbená soustředěním. Za pár vteřin se na žebříku objevil velitel. Byl to tentýž muž, který nás nasměroval k tělům nahoře.

„Vy jste doktorka Brennanová?“ zeptal se anglicky. Kývla jsem, připravena k boji,

„Luc Grenier. Šéfuju St.Joviteskému sboru dobrovolníků.“ Rozepnul si řemen pod bradou a nechal ho volně houpat. Byl starší než jeho kolega misogyn.

„Budeme potřebovat k zajištění dolního podlaží ještě deset, patnáct minut. Tohle byla poslední sekce, kterou jsme shodili, takže by tam mohla být ještě žhavá místa.“ Řemen mu při řeči poskakoval. „Byla to zasraná práce a my nechceme, aby to zase chytilo.“ Ukázal za mě. „Vidíte, jak je ta trubka deformovaná?“

Ohlédla jsem se.

„To je měď. Aby se roztavila měď, musíte se dostat přes jedenáct set stupňů." Potřásl hlavou, řemínek poskočil sem a tam. „Tohle byla pěkně zasraná věc."

„Víte, jak to začalo?" zeptala jsem se.

Ukázal k propanbutanové bombě u mých nohou. „Prozatím jsme napočítali dvanáct těch prevítů. Bud' někdo přesně věděl, co dělá, anebo jaksepatří zkurvil rodinné posezení u grilu." Tvář mu mírně zrudla. „Pardon."

„Žhářství?"

Velitel Grenier pokrčil oběma rameny a zvedl obočí. „Já tu přes to nejsem." Zapnul si řemínek pod bradou a popadl postranice žebříku. „My jen odnášíme trosky, aby bylo jisté, že oheň je úplně zlikvidovaný. Tahle kuchyně byla plná krámů. Ty posloužily jako palivo, takže prohořela podlaha. Na ty kosti dáme extra pozor. Hvízdnu, až to bude bezpečné."

„Nepostříkejte ty ostatky vodou," řekla jsem.

Zasalutoval mi a zmizel po žebříku dolů.

Trvalo třicet minut, než mě pustili do suterénu. Za tu dobu jsem si zašla k nákladňáku kriminalistické techniky pro svoje vybavení a domluvila jsem si fotografa. Našla jsem Pierra Gilverta a požádala, aby dal dolů postavit síto a reflektor.

Sklep byl jeden velký volný prostor, tmavý a vlhký a studenější než eskymácké kluziště v lednu. Na protějším konci se tyčil kotel ústředního topení, trubky z něj stoupaly černé a pokroucené jako údy obrovitého uschlého dubu. Připomnělo mi to jiný sklep, který jsem navštívila před nedávnem. V tom se skrýval masový vrah.

Zdi byly ze škvárobetonových tvárnic. Většina velkých trosek už byla odklizená a navršena u zdí, takže odhalovala hliněnou podlahu. Místy ji oheň zbarvil do červenavě hněda. Jinde byla zčernalá a tvrdá jako kámen, jako keramický kachel vypálený v peci. Všechno pokrývala tenká membrána námrazy.

Velitel Grenier mě zavedl k jednomu místu na pravém okraji sesuté podlahy. Řekl, že jinde nebyly žádné další oběti nalezeny. Doufala jsem, že má pravdu. Při představě na prosévání celého suterénu sítem mi bylo takřka do pláče. Popřál mi hodně štěstí a odešel za svými muži.

Takhle daleko se dostalo jen málo slunečního světla z kuchyně, takže jsem vyndala ze své soupravy silnou baterku a posvítla si kolem sebe. Jeden pohled stačil, aby se adrenalin hlásil do služby. Tohle jsem nečekala.

Ostatky byly roztroušeny v prostoru nejméně tři metry dlouhém. Byly převážně zeskeletonizované a projevovaly rozličné stupně vystavení žáru.

V jednom shluku jsem rozeznala hlavu, obklopenou fragmenty různých tvarů a velikostí. Některé byly černé a lesklé jako lebka. Jiné byly křídově bílé a zdálo se, že se každou chvíli rozpadnou. Což by taky přesně udělaly, kdyby se s nimi nezacházelo jaksepatří. Zvápenatělá kost je lehká jako pírko a nadmíru křehká. Ano. Tohle bude těžké vyprošťování.

Půldruhého metru na jih od lebky ležela ve zhruba anatomické pozici směsice obratlů, žeber a dlouhých kostí. Také bílých a plně zwápenatělých. Zaznamenala jsem orientaci obratlů a pozici pažních kostí. Ostatky ležely naznak, jedna paže napříč přes hrud', druhá natažená nad hlavu.

Pod pažemi a hrudníkem ležela srdcovitě tvarovaná černá masa se dvěma šikmo vyčnívajícími dlouhými zlomenými kostmi. Pánev. Za ní jsem uviděla zuhelnatělé fragmenty kostí nohou a chodidel.

Pocítila jsem úlevu, ale trochu také zmatek. Tohle byla jediná, úplně dospělá oběť. Anebo ne? Kosti nemluvnat jsou drobné a nesmírně křehké. Snadno mohly být skryty pod ní. Modlila jsem se, abych žádné nenašla, když jsem prosívala popel a sedimenty.

Dělala jsem si poznámky, polaroidové snímky, pak jsem začala odhrnovat půdu a popel pomocí měkkého štětce. Zvolna jsem odhalovala další a další kosti, pečlivě zkoumala odstraněné trosky, sbírala je k dalšímu prozkoumání.

LaManche se vrátil, když jsem odstraňovala poslední špínu, která se ocitla v přímém kontaktu s kostmi. Mlčky přihlížel, když jsem vyndala ze své soupravy čtyři kolíky, klubíčko provázku a tři měřicí pásma.

Zatloukla jsem jeden kolík do země těsně nad kraniální hromádkou a zahákla konce dvou pásem na hřebík, který jsem zatloukla na vrchol kolíku. Jedno pásmo jsem natáhla tři metry směrem na jih a zatloukla druhý kolík.

LaManche přidržel to pásmo u druhého kolíku, zatímco já se vrátila k prvnímu a natáhla druhé pásmo kolmo, tři metry k východu. Pomocí třetího pásma jsem odměřila přeponu, stopětačtyřicet centimetrů od LaMancheova kolíku k severovýchodnímu rohu. Tam, kde se druhé a třetí pásmo setkaly, jsem zatloukla třetí kolík. Díky Pythagorovi jsem teď měla dokonalý pravoúhlý trojúhelník s dvěma třímetrovými stranami.

Odstranila jsem druhé pásmo z prvního kolíku, připevnila je k severovýchodnímu kolíku a táhla tři metry na jih. LaManche natáhl svoje pásmo tři metry na východ. Tam, kde se pásma setkala, jsem zatloukla čtvrtý kolík.

Natáhla jsem provázek kolem všech čtyř kolíků a uzavřela tak ostatky do čtverce tři krát tři metry s pravoúhlými rohy. Při měření budu vycházet od kolíků. V případě potřeby bych mohla rozdělit čtverec na kvadranty anebo na ještě menší síť k přesnějším pozorováním.

Dorazili dva technici, právě když jsem umisťovala šipku k severu poblíž hromádky s lebkou. Měli na sobě tmavomodré polárnické oteplovačky, na zádech s nápisem SECTION D'IDENTITÉ JUDICIAIRE. Závíděla jsem jim.

Vlhký chlad ve sklepech byl jako nůž, prořezával se mi skrz šatstvo do masa.

S Claudem Martineauem už jsem pracovala. Ten druhý technik byl pro mě nový. Představili jsme se navzájem, zatímco instalovali síto a přenosné osvětlení.

„Nějakou dobu potrvá, než tohle zpracujeme," řekla jsem a ukázala na vykolíkový čtverec. „Chci lokalizovat všechny zuby, které se mohly dochovat, a v případě nutnosti je stabilizovat. Taky možná budu muset ošetřit pubické kosti a konce žeber, jestli nějaké najdu. Kdo bude fotit?"

„Halloran už jde," řekl Sincennes, druhý technik.

„Tak jo. Velitel Grenier říká, že tady dole už nikdo není, ale neuškodí projít suterén."

„V tomhle domě údajně měly bydlet děti," řekl Martineau, tvář zasmušilou. Sám měl dvě.

„Navrhovala bych pátrat v roštu."

Pohlédla jsem na LaManche. Kývl na souhlas.

„To jste trefila," řekl Martineau. On a jeho partner si rozsvítili světla na přilbách a pak se přesunuli na druhý konec sklepa. Projdou ho sem a tam v rovnoběžných liniích, nejprve budou postupovat od severu k jihu, pak od východu k západu. Až skončí, bude každá píd' podlahy nadvakrát prozkoumaná.

Udělala jsem ještě pár fotek polaroidem a pak jsem začala vyklízet čtverec. Pomocí lopatky, zubařské sondy a plastické lopatky jsem uvolňovala a odstraňovala špínu, která pokrývala kostru, přičemž jsem každou kost nechala na svém místě. Každíčká lopatka hlíny šla na síto. Tam jsem oddělila maltu, škvárobeton, látku, hřebíky, dřevo a omítku od fragmentů kostí. Ty jsem uložila na chirurgickou gázu do neprodyšně uzavřených plastických nádobek, přičemž jsem si poznamenávala jejich původ. Jednu chvíli přišel Halloran a začal fotit.

Tu a tam jsem pohlédla na LaManche. Mlčky přihlížel, na tváři obvyklou vážnou masku. Za tu dobu, co jsem šéfa znala,

jsem jen zřídka viděla, že by se mu na tváři zrcadlily nějaké emoce. LaManche toho za ta léta viděl tolik, že city jsou pro něj patrně příliš drahá záležitost. Po nějaké době promluvil.

„Jestli tu pro mě není žádná práce, Temperance, tak budu nahoře.“

„Jasně,“ odvětila jsem a pomyslela na hřejivé slunce. „Tohle mi nějakou dobu potrvá.“

Podívala jsem se na hodinky. Jedenáct deset. Za LaManchem jsem viděla, jak se Sincennes a Martineau plazí bok po boku, hlavy sklopené, jako když horníci hledají bohatou žílu.

„Potřebuješ něco?“

„Budu potřebovat pytel na mrtvolu s čistým bílým prostěradlem uvnitř. Ať pod něj nezapomenou podložit ploché prkno nebo nosítka. Až dostanu tyhle fragmenty ven, nechci, aby se mi to při přepravě všechno sesypalo dohromady.“

„Samozřejmě.“

Vrátila jsem se k lopatice a sítu. Byla mi taková zima, až jsem se celá třásla a tu a tam jsem musela přestat, abych si ohřála ruce. Jednu chvíli přinesl přepravní tým z márnice podložku z nosítek a pytel na mrtvolu. Poslední hasiči odešli. V suterénu zavládl klid.

Nakonec jsem odkryla celou kostru. Dělala jsem si poznámky a skicovala její rozložení, zatímco Halloran pořizoval snímky.

„Moh bych si dojít na kafe?“ zeptal se, když skončil.

„Ano. Zahulákám, kdybych vás potřebovala. Budu jen chvíli přenášet kosti.“

Když odešel, začala jsem přesouvat ostatky do pytle na mrtvolu, počínaje od nohou a směrem k hlavě. Pánev byla v dobrém stavu. Zvedla jsem ji a položila na prostěradlo.

Stydké kosti byly spojeny zuhelnatělou tkání. Nebudou se muset stabilizovat.

Kosti nohou a paží jsem nechala zapouzdřené v sedimentu. Ten je udrží dohromady, než je budu moci v pitevně očistit a roztrždit. Totéž jsem udělala s hrudní oblastí, pečlivě jsem vyzvedávala jednotlivé části plochou lopatkou. Z přední části hrudního koše se nic nedochovalo, takže jsem si nemusela dělat starosti s poškozením konců žeber. Lebku jsem prozatím nechala na místě.

Když jsem odstranila kostru, začala jsem prosívat horních patnáct centimetrů sedimentu, počínaje u jihozápadního kolíku a směrem k severovýchodnímu. Dokončovala jsem poslední roh čtverce, když jsem to zahlédla, přibližně pětáctýřicet centimetrů na východ od lebky, v hloubce pěti centimetrů. Žaludek mi poskočil. Ano!

Čelist. Opatrně jsem odstranila hlínu a popel, abych odhalila kompletní pravý rámus, fragment levého ramu a část mandibuláry. Ta obsahovala sedm zubů.

Vnější kost byla kostkovaná pletivem prasklin. Byla tenká a pudrově bílá. Houbovitý vnitřek se zdál bledý a křehký, jako by každou buňku utkal nějaký liliputánský pavouček a pak ji nechal usušit na vzduchu. Sklovina zubů už praskala a já věděla, že když se to naruší, celé se to rozsype.

Vyndala jsem ze své soupravy lahvičku tekutiny, protřepala ji a zkontrolovala, zda v roztoku nezůstaly žádné krystalky. Vyhrabala jsem hrst pětimililitrových jednorázových pipet.

Na všech čtyřech jsem otevřela lahvičku, vybalila pipetu a vsunula ji dovnitř. Zmáčkla jsem balónek, abych pipetu naplnila roztokem a pak nechala tekutinu kapat na čelist. Kapku za kapkou jsem napouštěla každičký fragment a sledovala ji, abych měla jistotu, že důkladně proniká tam, kam má. Ztratila jsem pojem času.

„Pěkná podívaná.“ Anglicky.

Cukla mi ruka, až mi akrylátové lepidlo Vinac vystříklo na rukáv bundy. Záda jsem měla ztuhlá, kolena a kotníky zablokované, takže nepřipadalo v úvahu rychle spustit zadek. Zvolna jsem si sedla na paty. Ani jsem se nemusela ohlížet.

„Děkuju vám, detektive Ryane.“

Obešel rošt z druhé strany a shlédl na mě dolů. I v šeru sklepa jsem viděla, že má oči stejně modré, jak jsem si je pamatovala. Měl na sobě černý kašmírový kabát a červenou vlněnou šálu.

„Dávno jsme se neviděli, nebyl čas," řekl.

„Ano. Nebyl čas. Kdy to bylo?"

„U soudu.“

„Proces s Fortierem." Oba jsme čekali, až budeme svědčit. „Ještě chodíte s Perry Masonem?"

Tu otázku jsem ignorovala. Vloni na podzim jsem krátce chodila s jedním advokátem, se kterým jsem se seznámila ve svých kurzech tai-či.

„Není to bratříčkování s nepřítelem?"

Pořád jsem neodpovídala. Můj sexuální život byl zřejmě v oddělení vražd zajímavým tématem.

„Jak se vede?"

„Ohromně. A vám?"

„Nemůžu si stěžovat. Stejně by mě nikdo neposlouchal.“

„Kupte si zvířátko.“

„To bych mohl zkusit. Co máte v tom kapátku?" zeptal se a ukázal prstem v kožené rukavici na mou ruku.

„Vinac. Je to roztok polyvinylacetátové pryskyřice v metanolu. Ta čelist je spálená a já ji chci uchovat neporušenou.“

„A tohle pomůže?"

„Pokud je kost suchá, pronikne to dovnitř a udrží všechno docela dobře pohromadě.“

„A když není suchá?"

„Vinac se nerozpouští ve vodě, takže prostě zůstane na povrchu a zbělá. Kosti budou vypadat, jako by byly natřené latexem."

„Jak dlouho trvá, než to zaschne?"

Připadala jsem si jako Pan Čárymáry.

„Schne to rychle díky vypařování alkoholu, zpravidla během třiceti až šedesáti minut. Ačkoliv ten mráz to zrovna neurychlí."

Překontrolovala jsem fragmenty čelisti, na jeden nakapala ještě pár kapek, pak odložila pipetu na zátku nádoby s roztokem. Ryan mě obešel a natáhl ruku. Uchopila jsem ji a zvedla se, objala se pažemi v pase a zastrčila ruce do podpaží. V prstech jsem necítila nic a tušila jsem, že můj nos má odstín Ryanovy šály. A že mi z něj kape.

„Tady dole je zima jako v prdeli," souhlasil, zkoumaje pohledem suterén. Jednu paži držel v podivném úhlu za zády. Jak dlouho tu jste?"

Podívala jsem se na hodinky. Žádný div, že jsem podchlazená. Čtvrt na dvě.

„Přes čtyři hodiny."

„Ježíš. Budete potřebovat transfúzi."

Náhle mi svitlo. Ryan pracuje na vraždách.

„Takže je to žhářství?"

„Patrně."

Vytáhl bílý pytlík, který držel za zády, vyndal z něj polystyrénový kelímek a sendvič z automatu, a zavrtěl jimi přede mnou.

Vrhla jsem se po tom. Ucoul. „Budete mi něco dlužit."

„Už se na tom pracuje."

Navlhlá bologna a vlažná káva. Bylo to skvělé. Zatímco jsem jedla, povídali jsme si.

„Povězte mi, proč si myslíte, že je to žhářství," řekla jsem, když jsem žvýkala.

„Povězte mi, co tu máte."

Tak jo. Byl o sendvič napřed.

„Jedna osoba. Možná mladá, ale malé dítě to není.“

„Žádná nemluvnata?“

„Žádná nemluvnata. Teď vy.“

„Vypadá to, že někdo použil staré osvědčené prostředky. Oheň prohořel mezi prkny podlahy. Totiž tam, kde ještě jsou prkna podlahy. To znamená tekutou hořlavinu, nejspíš petrolej. Našli jsme desítky prázdných kanystrů.“

„To je všechno?“ Dojedla jsem sendvič.

„Oheň vznikl ve víc než jednom bodě. Jakmile začal, hořel jako mrcha, protože narazil na největší domácí sbírku propanbutanových bomb na světě. Bumbác pokaždé, když některá chytla. Další bomba, další bumbác.“

„Kolik?“

„Čtrnáct.“

„Začalo to v kuchyni?“

„A v sousední místnosti. Bůhví, co to bylo. Teď se to těžko pozná.“

Přemýšlela jsem nad tím.

„Tím se vysvětluje ta hlava a čelist.“

„Co je s hlavou a čelistí?“

„Byly asi půldruhého metru od zbytku těla. Jestli nějaká propanbutanová bomba propadla spolu s obětí a explodovala později, mohlo to způsobit přemístění hlavy poté, co uhořela od trupu. To samé s čelistí.“

Dopila jsem kávu a litovala, že nemám ještě jeden sendvič.

„Nemohly se ty bomby vznítit náhodou?“

„Všechno je možné.“

Smetla jsem si drobečky z bundy a myslela na LaMancheovy koblihy. Ryan zalovil v pytlíku a podal mi ubrousek.

„Tak jo. Oheň vznikl na několika místech současně a existují důkazy o existenci hořlaviny. Je to žhářství. Proč?“

„To jste mě dostala." Ukázal na pytel na mrtvolu. „Kdo je tohle?"

„To jste mě dostal."

Ryan zamířil nahoru a já se vrátila k vyprošťování. Čelist nebyla docela zaschlá, věnovala jsem se tedy lebce.

Mozek obsahuje velké množství vody. Když je vystaven ohni, začne se vařit a zvětší svůj objem, čímž zvýší hydrostatický tlak uvnitř hlavy. Při dostatečném žáru lebni klenba může prasknout nebo i explodovat. Tahle osoba byla v docela dobrém stavu. Ačkoliv obličej byl pryč a vnější kost zuhelnatělá a šupinatá, velké segmenty lebky zůstaly nepoškozeny. To mě překvapilo, vzhledem k intenzitě ohně.

Když jsem očistila bláto a popel a podívala se důkladně, pochopila jsem proč. Okamžik jsem jen civěla. Překulila jsem lebku a prohlédla si čelní kost.

Ježíšmarjá.

Vylezla jsem po žebříku a strčila hlavu do kuchyně. Ryan stál u linky a mluvil s fotografem. „Pojďte dolů," řekla jsem. Oba zvedli obočí a ukázali si na hrudník. „Oba."

Ryan postavil polystyrénový kelímek, který držel v ruce. „Copak?"

„Tenhle se možná požáru nedožil."

4

Už bylo pozdě odpoledne, když se poslední kost ocitla v balíčku a byla připravena k transportu. Před kyanovými očima jsem pečlivě vyjmula a zabalila fragmenty lebky a vložila je do plastických schránek. Ostatky budu analyzovat v laboratoři. Zbytek vyšetřování už je na něm. Padal soumrak, když jsem se vynořila ze suterénu. Říct, že i bylo zima, bylo totéž jako tvrdit, že lady Godiva byla nedostatečně oděná. Už druhý den po sobě jsem končila

odpoledne, aniž bych měla cit v kterémkoli článku prstu. Doufala jsem, že amputace nebude nezbytná.

LaManche byl už pryč, takže jsem jela do Montrealu s Ryanem a jeho partnerem Jeanem Bertrandem. Seděla jsem vzadu, chvěla se a požadovala víc tepla. Oni seděli vpředu, potili se, tu a tam odložili nějaký ten svršek. Jejich rozhovor jsem vnímala jen chvílemi. Byla jsem úplně vyčerpaná a jediné, po čem jsem toužila, byla horká lázeň a zalézt do své flanelové noční košile. Na měsíc. Myšlenky se mi toulaly kdesi daleko. Myslela jsem na medvědy. To je nápad. Stočit se do klubíčka a spát až do jara.

V hlavě mi pluly obrazy. Oběť v suterénu. Ponožka houpající se nad připečenými a ztuhými prsty. Jmenovka na maličké rakvi. Samolepka smajlíka.

„Brennanová."

„Copak?"

„Dobrýtro, hvězdičko. Zdraví vás Země."

„Co je?"

„Jste doma."

Tvrdě jsem spala.

„Díky. Promluvíme si v pondělí."

Vypotácela jsem se z auta a nahoru po schodech do mého domu. Lehký sníh pokrýval okolí jako poleva na lepkavé buchtě. Odkud se bere tolik sněhu?

Situace v zásobování potravinami se nijak nezlepšila, takže jsem pojedla křehké sušenky pomazané arašídovou pomazánkou a zapila to škebllovou polévkou. Ve špajzu jsem našla starou krabici Turtles, hořká čokoláda, moje oblíbená. Byly zatuchlé a tvrdé, ale nemohla jsem si dovolit být vybíravá.

Koupel splnila všechny mé naděje. Potom jsem se rozhodla zapálit oheň v krbu. Konečně mi bylo teplo, ale byla jsem velmi unavená a velmi osamělá. Čokoláda poskytla jakous takous útěchu, ale mně to nestačilo.

Stýskalo se mi po dceři. Katyin školní rok byl rozdělen na čtvrtletí, moje univerzita měla zavedený systém trimestrů, takže naše jarní prázdniny se neshodovaly. Dokonce i Birdie zůstal tentokrát na jihu. Nenáviděl letecké cestování a tento názor vyjadřoval při každém letu velmi hlasitě. Protože tentokrát budu v Quebecu necelé dva týdny, rozhodla jsem se ušetřit jak kocoura, tak leteckou společnost.

Když jsem přidržela sirku u podpalovače, uvažovala jsem o ohni. První si ho ochočil Homo erectus. Už skoro milion let ho používáme k lovu, vaření, zahřívání a svícení. To byla má poslední přednáška před prázdninami. Myslela jsem na své studenty v Severní Karolině. Zatímco já jsem pátrala po Elisabeth Nicoletové, oni skládali půltrimestrální zkoušku. Modré knížečky sem dorazí zítra poštou, zatímco studenti se rozprchnou po plážích.

Zhasla jsem lampu a dívala se, jak se plameny svíjí mezi poleny a olizují je. Po místnosti tančily stíny. Cítila jsem borovou smůlu a slyšela, jak vlhkost syčí a prská, jak se dere na povrch. Právě proto má oheň takové kouzlo. Působí na mnoho smyslů.

Zavzpomínala jsem na dětské Vánoce a letní tábory. Takové požehnání, oheň. Dokázal poskytnout útěchu, znovu rozdmýchat něžné vzpomínky. Ale dokázal taky zabíjet. Nechtělo se mi už dneska večer myslet na St.Jovite.

Dívala jsem se, jak se na podokenici hromadí sněh. Moji studenti už si plánují první den na pláži. Zatímco já bojuju s omrzlinami, oni si připravují opalovací krémy. Na to se mi taky nechtělo myslet. Zauvažovala jsem o Elisabeth Nicoletové. Byla uzavřená.

„Femme contemplative,” stálo na plaketě. Jenže už víc než sto let nerozjímal. Co jestli máme nesprávnou rakev? Další věc, o které se mi nechtělo přemýšlet. Aspoň dneska večer jsem toho Elisabeth a já měly pramálo společného.

Podívala jsem se, kolik je. Devět čtyřicet. V druhém ročníku byla Katy zvolena jednou z „Krásěk Virginie“. Ačkoliv si udržovala dobrý známkový průměr při studiu angličtiny i psychologie, nikdy se nestranila společnosti. V pátek večer nebude doma ani omylem. Jakožto věčná optimistka jsem si přinesla telefon ke krbu a vytočila číslo do Charlottesville. Katy to vzala po třetím zazvonění.

Očekávala jsem hlasovou schránku a tak jsem vykoktala cosi nesrozumitelného.

„Mami? Jsi to ty?“

„Ano. Ahoj. Co děláš doma?“

„Mám na nose bed'ara velikosti křečka. Jsem tak šeredná, že nemůžu ven. Co ty děláš doma?“

„Nepřipadá v úvahu, že bys byla šeredná. Ten bed'ar bez komentáře.“ Uvelebila jsem se do polštáře a natáhla nohy ke krbu. „Dva dny jsem vykopávala mrtvé lidi a jsem moc unavená, než abych někam šla.“

„Ani se nebudu ptát.“ Slyšela jsem chrastit celofán. „Ten bed'ar je hodně velkej.“

„To taky přejde. Jak se má Cyrano?“ Katy měla dvě krysy, Templetona a Cyrana de Bergerac.

„Je mu líp. Došla jsem do zverexu pro nějakou medicínu a dávám mu ji kapátkem. To kýčání už mu celkem přestalo.“

„To je dobře. Odjakživa byl můj oblíbenec.“

„Myslím, že Templeton to ví.“

„Budou se snažit být diskrétnější. Co ještě nového?“

„Nic moc. Byla jsem na rande s chlápkem, co se jmenuje Aubrey. Byl docela v pohodě. Druhý den mi poslal růže. A zítra jdu na piknik s Lynwoodem. S Lynwoodem Deaconim. Je v prváku na právech.“

„Takhle si je vybíráš?“

„Jak?“

„Podle jmen.“

Ignorovala to. „Volala teta Harry.“

„Ale?“ Jméno mé sestry ve mně odjakživa budilo mírnou úzkost, jako kbelík hřebíků vybalancovaný příliš blízko u kraje.

„Prodává ten balonový podnik nebo co. Vlastně sháněla tebe. Mluvila trochu máknutě.“

„Máknutě?“ Moje sestra mluvila trochu máknutě i za normálních dnů.

„Řekla jsem jí, že jsi v Quebecu. Nejspíš zavolá zítra.“

„Tak jo.“ To mi ještě scházelo.

„Jo! Táta koupil mazdu RX-7. Ta je tak rozkošná! Ale nedovolí mi řídit.“

„Ano, já vím.“ Můj manžel, se kterým jsem nežila, procházel mírnou krizí středního věku.

Slabé zaváhání. „Vlastně jsme si zrovna chtěli vyjít na pizzu.“

„A co ten beďar?“

„Přimaluju k němu uši a ocásek a budu tvrdit, že je to tetování.“

„To by mohlo fungovat. Kdyby tě chytili, použij falešné jméno.“

„Mám tě moc ráda, mami.“

„Já tě mám taky moc ráda. Zase si zavoláme.“

Dojedla jsem Turtles a vyčistila si zuby. Dvakrát. Pak jsem padla do postele a spala jedenáct hodin.

Zbytek víkendu jsem strávila vybalováním, úklidem, nakupováním a známkováním testů. Moje sestra volala v neděli večer, aby mi sdělila, že prodala svůj horkovzdušný balon. Ulevilo se mi. Tři roky jsem si vymýšlela výmluvy, abych udržela Katy na zemi, a děsila se dne, kdy konečně vzlétne. Tato tvůrčí energie by se teď dala nasměrovat někam jinam.

„Jsi doma?“ zeptala jsem se.

„Jo.“

„Je tam teplo?" Překontrolovala jsem vánici za oknem. Pořád sílila.

„V Houstonu je pořád teplo."

Ať jde do háje.

„Tak proč prodáváš podnik?"

Harry byla odjakživa hledač, ačkoliv jí nikdy nebylo jasné, jak přesně její svatý grál vypadá. Poslední tři roky byla celá blázen do létání balonem. Když se nevznášela na safari nad Texasem, sbalila se svou posádkou starou dodávku a křižovala sem tam krajem po různých závodech balonů.

„Striker a já se rozcházíme."

„Aha."

Do Strikera byla taky celá blázen. Setkali se na jednom závodu v Albuquerque a o pět dní později se vzali. To bylo před dvěma roky.

Dlouhou dobu nikdo nepromluvil. Já jsem povolila první.

„Co dál?" zeptala jsem se.

„Možná využiju poradenství."

To mě překvapilo. Má sestra jen zřídka udělala to, co se samo nabízelo.

„To ti možná pomůže, aby ses přes to dostala."

„Ne. Ne. Striker má místo mozku chladicí kapalinu. Pro něj nepláču. To bych byla zbytečně opuchlá." Slyšela jsem, jak si zapálila cigaretu, zhluboka zatáhla, vydechla. „Slyšela jsem o takovém kursu. Absolvuješ to a pak můžeš radit lidem stran holistického zdraví a úlevy od stresu a tak. Četla jsem něco o bylinách a meditaci a metafyzice a je to náramná pohoda. Myslím, že mi to půjde."

„Harry. To zní trochu střeleně." Kolikrát už jsem tohle říkala?

„Ale jdi. Samozřejmě si to prověřím. Nejsem blbeček."

Ne. Blbá nebyla. Jenže když Harry něco chce, tak to chce moc. A nedá se odradit.

Zavěsila jsem a připadala si mírně otřesená. Myšlenka na to, jak Harry radí lidem v jejich problémech, mě znervózňovala.

Kolem šesté jsem si udělala k večeři kuřecí prsíčka na smetaně, vařené červené brambory s máslem a pažitkou a chřest v páře. Sklenka chardonnay a bylo by to dokonalé. Jenže ne pro mě. Ten spínač byl vypnutý už sedm let a zůstane tak. Taky nejsem žádný blbeček. Aspoň ne, když jsem střízlivá. Jídlo bylo i tak po čertech lepší než včerejší sušenky.

Zatímco jsem jedla, uvažovala jsem o své sestřičce. Harry a formální vzdělání, to se nikdy neslučovalo. Den před maturitou se provdala za svou lásku ze střední školy a potom ještě třikrát. Chovala bernardýny, řídila pizzerii, prodávala modelové sluneční brýle, vodila výpravy turistů do Yucatánu, dělala tiskovou mluvčí Houston Astros, založila a položila podnik na čištění koberců, prodávala reality a naposled vozila pasažéry v horkovzdušných balonech.

Když mně byly tři a Harry rok, zlomila jsem jí nohu tak, že jsem ji přejela na tříkolce. Nezpomalilo ji to. Harry se naučila chodit s nohou v sádře. Moje nesnesitelně protivná a naprosto podmanivá sestra nahrazuje čirou energií to, co jí chybí na vzdělání nebo na rozhledu. Připadá mi důkladně vyčerpávající.

V půl desáté jsem si pustila hokej. Byl konec druhé třetiny a Habs prohrávali čtyři nula se St. Louis. Don Cherry láteřil nad neschopností kanadského vedení, tvář nad zapnutým límcem košile kulatou a zardělou. Vypadal spíš jako tenor holičského kvarteta než sportovní komentátor. Dívala jsem se a nechápala, že ho každý týden poslouchají miliony lidí. Ve čtvrt na jedenáct jsem vypnula televizi a šla spát.

Nazítří ráno jsem vstala časně a odjela do laboratoře. Pondělí je pro většinu soudních ohledačů rušný den. Nahodilé

činy, způsobené krutostí, nerozumnou frajeřinou, osamělou sebenenávistí a zatraceně špatným načasováním, jež má za následek násilnou smrt, nabývají během víkendu na počtu. Těla se přivázejí a ukládají do márnice k pondělní pitvě.

Tohle pondělí nebylo výjimkou. Došla jsem si pro kávu a nastoupila na ranní schůzi v LaMancheově pracovně. Natálie Ayersová byla u soudu kvůli vraždě ve Val-d'Or, ale ostatní patologové byli přítomni. Jean Pelletier se právě vrátil od soudu v Kuujuaqu daleko na severu Quebecu, kde svědčil. Ukazoval Emily Santangelové a Michaelu Morinovi fotky. Naklonila jsem se k nim.

Kuujuaq vypadal, jako by přiletěl a poskládal se dohromady včera v noci.

„Co to je?“ zeptala jsem se a ukázala na panelovou budovu s plastickou vnější vrstvou.

„Akvacentrum.“ Pelletier ukázal na červené šestiúhelníkové znamení s neznámými písmeny nahoře, pod tím bylo tiskacími bílými písmeny napsáno *Arrêt*. „Všechny nápisy jsou francouzsky a inuktitutsky.“ Měl silný severský přízvuk, pokud šlo o mě, bylo to, jako by sám mluvil inuktitutsky. Zнала jsem ho už léta a ještě pořád mi dělalo potíže porozumět jeho francouzštině.

Pelletier ukázal na další panelovou budovu. „To je soud.“ Vypadalo to stejně jako ta plovárna, jenže bez plastiku. Za městem se rozprostírala šedá a pustá tundra, Serengeti kamenů a mechu. U silnice ležela vybělená kostra karibu.

„To je běžné?“ zeptala se Emily, prohlížeje si karibu.

„Jen když jsou mrtví.“

„Dneska máme osm pitev,“ řekl LaManche a rozdál rastry, všechny je prošel. Devatenáctiletý muž byl přejet vlakem, trup přetát napůl. Došlo k tomu na chráněném přechodu, který dospívající často používali.

Na Lac Megantic propadl ledem sněžný skútr. Vyproštěna dvě těla. Podezření na vliv alkoholu.

Jedno nemluvně bylo nalezeno mrtvé a rozložené ve své postýlce. Maminka, která se v přízemí dívala na zábavný pořad, když ji zastihla policie, pravila, že před deseti dny jí Bůh řekl, aby děťátko přestala krmit.

Za bagrem na pozemku McGillovy univerzity byl nalezen neidentifikovaný běloch, muž. Ze spáleniště domu v St.Jovite byla vyproštěna tři těla.

Pellétierovi přidělili to nemluvně. Naznačil, že možná bude potřebovat konzultaci s antropologem. I když totožnost dítěte nebyla zpochybněna, bude těžké stanovit příčinu a čas míli.

Santangelová dostala ta těla z Lac Megantic, Morin vlak a bagr. Oběti z ložnice v St.Jovite byly dost nepoškozené, aby se dala provést normální pitva. Provede ji LaManche. Já budu pracovat na kostech ze suterénu.

Po schůzi jsem šla do své kanceláře a zahájila práci tím, že jsem přenesla informaci z ranní rady na formulář antropologického případu. Jméno: *Inconnu*. Neznámé. Datum narození: prázdná kolonka. Číslo Laboratoire de Médecine Légale: 31013. Číslo márnice: 375. Číslo policejního případu: 89041. Patolog: Pierre LaManche. Koroner: Jean-Claude Hubert. Vyšetřovatelé: Andrew Ryan a Jean Bertrand, Escouade de Crimes Contre la Personne, Sureté du Québec.

Přidala jsem datum a zasunula formulář do rychlovazače. Každý z nás používá jinou barvu. Růžovou má Marc Bergeron, odontolog. Zelená patří Martinu Levesqueovi, radiologovi. LaManche používá červenou. Jasně žlutá obálka znamená antropologii.

Vyťukala jsem kód a sjela výtahem do suterénu. Tam jsem požádala pitevního laboranta, aby přemístil Laboratoire de Médecine Légale 31013 do místnosti číslo tři a pak jsem se šla převléct do chirurgického úboru.

Čtyři pitevní místnosti Laboratoire de Médecine Légale sousedí s márnici. Vládne v nich Laboratoire de Médecine

Légale, v márnici pak Bureau du Coroner. Pitevna číslo dvě je velká a jsou v ní tři stoly. Ostatní mají po jednom. Číslo čtyři je vybaveno speciální ventilací. Často tam pracuju, protože mnohé z mých případů zdaleka nejsou nejčerstvější. Dnes jsem přenechala místnost číslo čtyři Pelletiérovi a nemluvněti. Zuhelnatělá těla nemají zvlášť výrazný odér.

Když jsem vstoupila do místnosti číslo tři, ležel na vozítku černý pytel na mrtvoly a čtyři plastické nádoby. Stáhla jsem víko z jedné vaničky, odstranila vatovou vycpávku a překontrolovala kousky lebky. Přestály cestu bez poškození.

Vyplnila jsem identifikační kartu případu, rozepnula zip pytle na mrtvoly a odtáhla prostěradlo, které přikrývalo kosti a zbytky trosek. Pořídila jsem několik polaroidových snímků a pak poslala všechno na rentgen. Pokud existují nějaké zuby nebo kovové předměty, chtěla jsem je zachytit dřív, než naruším celek.

Zatímco jsem čekala, přemýšlela jsem o Elisabeth Nicoleové. Její rakev byla zamčena v chladírně tři metry ode mě. Nemohla jsem se dočkat, až uvidím, co je uvnitř. Jeden ze vzkazů, které na mě to ráno čekaly, byl od sestry Julienne. Jeptišky byly také netrpělivé. Po půl hodině přivezla Lisa kosti zpátky z rentgenu a podala mi obálku s filmy. Několik jsem jich zastrčila do prohlížečky, počínaje dolním koncem pytle.

„Jsou dobrý?“ zeptala se Lisa. „Nebyla jsem si jistá, jaké nastavení použít, když je tam tolik smetí, takže jsem to všechno exponovala několikrát.“

„Jsou dobré.“

Dívaly jsme se na amorfní masu, obklopenou dvěma maličkými bílými kolejnici: obsah pytle a kovový zip. Vnitřek byl flíčkový, kousky trosek ze stavby a tu a tam se objevovala částice kosti, bledá a plástvovitá na neutrálním pozadí.

„Co to je?" ukázala Lisa na jeden bílý předmět.

„Vypadá to jako hřebík."

První snímek jsem vystřídala třemi dalšími. Hlína, oblázky, úlomky dřeva, hřebíky. Viděly jsme stehenní kosti a kyčle, na kterých ulpělo zuhelnatělé maso. Pánev se zdála nepoškozená.

„Vypadá to na kovové fragmenty v pravém femuru," řekla jsem a ukázala na několik bílých místech ve stehenní kosti. „Dáme pozor, až s ní budeme pracovat. Později pořídíme další fotku."

Další snímky ukazovaly žebra, tak rozlámaná, jak jsem si je pamatovala. Pažní kosti byly uchovány lépe, ačkoliv polámané a zle pomíchané. Vypadalo to, že pár obratlů bude možné zachránit. Na levé straně hrudníku byl viditelný další kovový předmět. Nevypadal jako hřebík.

„Na to se taky podíváme."

Lisa kývla.

Pak jsme prozkoumaly rentgeny plastikových vaniček. Nebylo na nich nic neobvyklého. Čelist držela pohromadě dobře, štíhlé kořínky zubů dosud pevně vězely v kosti. Dokonce i korunky byly nedotčené. Ve dvou stoličkách jsem viděla jasné pecky. Bergeron bude mít radost. Pokud existují zubařské záznamy, výplně se hodí při stanovení pozitivní identifikace.

Pak jsem si všimla čelní kosti. Byla skvrnitá maličkými bílými tečkami, jako by ji někdo posolil.

„Tohle budu taky chtít vyfotit ještě jednou," řekla jsem tiše, upírajíc pohled na částice, nepropouštějící rentgenové paprsky, poblíž levé očníce.

Lisa se na mě divně podívala.

„Tak jo. Vyndáme ho," řekla jsem.

„Nebo ji."

„Nebo ji."

Lisa rozprostřela na pitevní stůl prostěradlo a nad výlevku nastavila síto. Vyndala jsem papírovou zástěru z jedné nerez zásuvky pod pracovním pultem, natáhla si ji přes hlavu a uvázala kolem pasu. Pak jsem si stáhla masku přes ústa, navlékla chirurgické rukavice a rozepnula zip pytle na mrtvoly.

Začala jsem od nohou a pokračovala směrem na sever. Vyndala jsem největší a nejsnáze identifikovatelné předměty a kusy kosti. Pak jsem prosévala obsah, abych lokalizovala všechny malé předměty nebo fragmenty kosti, které by mi třeba scházely. Lisa prosévala každou hrstku pod mírným proudem tekoucí vody. Umývala a kladla předměty na pracovní desku, zatímco já aranžovala prvky kostry v anatomickém pořádku na prostěradlo.

V poledne si Lisa dala pauzu na oběd. Já pracovala dál a v půl třetí byl ten pracný proces u konce. Sbírka hřebíků, kovových víček a jedna vystřelená nábojnice ležely na pracovní desce spolu s malou plastikovou lahvičkou, obsahující to, co jsem považovala za cár látky. Zuhelnatělá a nepospojovaná kostra ležela na stole, kosti lebky rozložené do vějíře jako okvětní lístky sedmikrásy.

Trvalo přes hodinu, než byla hotová inventarizace, všechny kosti identifikovány a určeno, zda pocházejí z levé nebo pravé strany. Pak jsem se věnovala otázkám, které mi položí Ryan. Věk. Pohlaví. Rasa. Kdo to je?

Zvedla jsem hmotu, která obsahovala pánev a stehenní kosti. Oheň upekla měkké tkáně, až zčernaly a byly tvrdé jako vydělaná kůže. Napůl požehnání. Kosti byly chráněny, ale možná to bude svinská práce, dostat je ven. Otočila jsem pánví. Maso na levé straně shořelo, takže femur praskl. Viděla jsem dokonalý průřez kyčelním kloubem, měřila jsem průměr hlavice femuru. Byla maličká, na dolní mezi ženského rozsahu. Prostudovala jsem vnitřní strukturu hlavice těsně pod povrchem kloubu. Na úlomcích kosti bylo

vidět typický plástvovitý vzor dospělého jedince, žádná tlustá čára nenasvědčovala nedávnému růstu. To odpovídalo kompletním kořenům stoliček, kterých jsem si prve všimla v čelisti. Tahle oběť nebyla žádné děcko.

Podívala jsem se na vnější okraje kloubní jamky a na dolní kraj hlavičky femuru. V obou případech jako by kost přetékala dolů, jako když kane ze svíčky vosk. Artritida. Jedinec nebyl mladý.

Už jsem tušila, že obětí byla žena. To, co zbylo z dlouhých kostí, mělo malý průměr, hladké svalové úpony. Přesunula sem pozornost k fragmentům lebky.

Malé mastoidy a očníkové oblouky. Ostré okraje očí. Kosti v týle byly hladké, a vůbec na všech místech, kde by mužská kost byla drsná a hrboilatá.

Prozkoumala jsem čelní kost. Horní konce obou nasálních kůstek byly dosud na svém místě. Stýkaly se v ostrém úhlu prostřed, jako kostelní věž. Našla jsem dva kousky maxilly. Dolní okraj nosního otvoru končil ostrou římsou s úlomkem kosti, vyčnívajícím v jejím středu směrem vzhůru. Nos byl úzký a výrazný, tvář při pohledu z profilu rovná. Našla jsem úlomek spánkové kosti a posvítila baterkou do ušního otvoru. Uviděla jsem maličký kulatý otvor, oválné okénko do vnitřního ucha. Samé dobré bělošské stopy.

Žena. Bílá. Dospělá. Stará.

Vrátila jsem se k pánvi v naději, že mi umožní potvrdit pohlaví a přesněji se vyjádřit k věku. Zvlášť mě zajímala oblast, kde se obě poloviny vpředu stýkají.

Jemně jsem odstranila zuhelnatělou tkáň a odhalila spojení mezi stydkými kostmi, stydkou sponu. Stydké kosti samy byly široké, úhel mezi nimi tupý. Obě měly vyvýšený pahrbek napříč přes roh. Nižší větve každé ze stydkých kostí byla gracilní a jemně zakřivená. Typicky ženské rysy. Zaznamenala jsem si je do formuláře a pořídila další polaroidové detailní snímky.

Intenzivní žár způsobil smrštění spojovacího vaziva a odtáhl stydké kosti podél středové čáry od sebe. Kroutila jsem zuhelnatělou masou a ohýbala ji ve snaze nakouknout do mezery. Vypadalo to, že je povrch spony neporušený, ale nedokázala jsem rozeznat žádné detaily.

„Vyndáme stydké kosti,“ řekla jsem Lise.

Když pilka bzučela skrze křídla, spojující stydkou kost se zbytkem pánve, ucítila jsem spálené maso. Trvalo to jen pár vteřin.

Spona byla sežehlá, ale snadno čitelná. Na žádném z povrchů nebyly pahorky ani zvrásnění. Po pravdě řečeno, obě čela byla porézní, vnější okraje nepravidelně zvlněné. Neuspořádaná vlákna kosti vyčuhovala z přední strany obou stydkých prvků - osifikace do okolní měkké tkáně. Ta dáma žila dlouho.

Převrátila jsem stydké kosti. Vnitřní stranu obou zjizvila hluboká rýha. A porodila.

Znovu jsem sáhla po čelní kosti. Okamžik jsem tam stála, světlo zářivek ukazovalo do drsných detailů to, co jsem poprvé vytušila ve sklepech a co potvrdila kovová sprška, viditelná pod rentgenem.

Držela jsem své pocity na uzdě, ale teď jsem si dopřála chvilku žalu nad tou popleněnou lidskou bytostí na mém stole. A taky jsem nechápala, co se jí to stalo.

Té ženě bylo nejméně sedmdesát, bezpochyby to byla matka, patrně i babička.

Proč ji někdo střelil do hlavy a nechal uhořet v nějakém domě v Laurentinských horách?

5

V úterý v poledne jsem dokončovala zprávu. Pracovala jsem předchozího dne večer přes devátou,

neboť jsem věděla, že Ryan bude chtít znát odpovědi. Kupodivu se ještě neukázal.

Přečetla jsem, co jsem napsala, hledala chyby. Někdy mám dojem, že shoda rodu a znaménka přízvuku jsou frankofonní kletby, vynalezené zvláště proto, aby mě bylo čím trýznit. Snažím se ze všech sil, ale pokaždé mi pár věcí uteče.

Kromě biologického profilu neznámé byla součástí zprávy analýza traumat. Při pitvě jsem shledala, že ty úlomky ve femuru byly důsledkem posmrtného nárazu. Ty malé kousíčky kovu se do kosti patrně dostaly při explozi propanbutanové bomby. Většinu ostatních poškození rovněž způsobil oheň.

Některá ne. Přečetla jsem si své shrnutí.

Zranění A je okrouhlý defekt, z něž se uchovala jen horní polovina. Je lokalizována uprostřed frontální oblasti, leží přibližně 2 centimetry nad glabellou a 1,2 centimetry nalevo od středové čáry. Defekt měří v průměru 1,4 centimetru a jeví se tu charakteristické skosení vnitřní plochy. Okraje defektu jsou zuhelnatělé. Zranění A odpovídá vstupní střelné ráně.

Zranění B je okrouhlý defekt s charakteristickým skosením vnější plochy. Měří 1,6 centimetru v průměru endokraniálně a 4,8 centimetru v průměru ektokraniálně. Defekt je lokalizován v týlní kosti, 2,6 centimetru nad opisthionem a 0,9 centimetru nalevo od středosagitální linie. Na levé a pravé straně a na vnitřních okrajích defektu jsou stopy ožehu. Zranění B odpovídá výstupu střely.

I když poškození ohněm znemožnilo kompletní rekonstrukci, dokázala jsem poskládat dohromady dost z lebni klenby, abych interpretovala fraktury mezi vstřelem a výstřelem.

Struktura to byla klasická. Stařena byla střelena do hlavy z kulovnice. Projektil vstoupil doprostřed čelem, šikmo prošel mozkem a vyšel vzadu. Tím se vysvětlovalo, proč se

lebka v plamenech neroztříštila. Ventil intrakraniálního tlaku byl vytvořen ještě dřív, než vznikl problém s žárem.

Donesla jsem zprávu do sekretariátu a po návratu našla naproti svému psacímu stolu sedět Ryana, který civěl z okna za mou židlí. Nohy měl natažené přes celou kancelář.

„Pěkná vyhlídka." Mluvil anglicky.

O pět pater níž se most Jacquese Cartiera klenul přes řeku Sv. Vavřince. Viděla jsem, jak se mrňavoučká autíčka plazí po jeho hřbetě. Byla to pěkná vyhlídka.

„Rozptyluje mě to od myšlenek na to, jak malá je tahle kancelář." Proklouzla jsem kolem něj, za stůl a do svého křesla.

„Rozptylování myšlenek může být nebezpečné."

„Otloučené brňavky mě přivádějí zpátky k realitě." Otočila jsem se bokem a opřela si nohy o římsu pod oknem, kotníky zkřížené. „Je to stařena, Ryane. Střelená do hlavy."

„Jak stará?"

„Já bych řekla, že jí bylo přinejmenším sedmdesát. Možná i pětasedmdesát. Její stydká spona má najeto spoustu kilometrů, ale v tomhle směru jsou lidé různí. Má pokročilou artritidu a osteoporózu."

Spustil bradu a zvedl obočí. „Francouzky nebo anglicky, Brennanová. Ne po doktorsku." Jeho oči měly stejný odstín modří jako základ obrazovky s logem Windows 95.

„O-ste-o-po-ró-za," slabikovala jsem pomalu. „Poznám podle rentgenů, že její kostní dřev je řídká. Nevidím žádné zlomeniny, ale měla jsem jen části dlouhých kostí. Kyčel je u starších žen běžným místem zlomenin, protože se tam přenáší hodně váhy. Její byly v pořádku."

„Běloška?"

Kývla jsem.

„Ještě něco."

„Patrně porodila několik dětí." Modré lasery se upíraly na můj obličej. „Měla zezadu na obou stydkých kostech rýhy jako Orinoko."

„Ohromné."

„Ještě něco. Myslím, že bola v suterénu, už když ten oheň začal."

„Jakpak to?"

„Pod tělem nejsou absolutně žádné trosky podlahy. A našla jsem pár maličkých cárů látky, uvízlých mezi ní a hlínou, musela ležet přímo na podlaze." Okamžik uvažoval.

„Takže vy mi tvrdíte, že někdo zastřelil babičku, odtáhl ji dolů do suterénu a nechal ji tam usmažit."

„Ne. Říkám, že babička dostala kulku do hlavy. Nemám zdání, kdo ji vypálil. Možné ona sama. To už je vaše práce, Ryane."

„Našla jste u ní nějakou zbraň?"

„Ne."

Právě v té chvíli se ve dveřích objevil Bertrand. I když Ryan vypadal úhledně a nažehleně, puky jeho partnera se zdály tak ostré, že by se s nimi daly řezat drahokamy. Měl na sobě karmínovou košili, vyladěnou do tónů své květované kravaty, levandulové a šedé tvídové sako a vlněné kalhoty přesně o půl tónu tmavší než odstín čtyři v tvídu.

„Co máš?" zeptal se Ryan svého partnera.

„Nic co bychom už nevěděli, jako by tihle lidé spadli z vesmíru. Nikdo vlastně neví, kdo to tam sakra bydlel. Ještě se snažíme vystopovat v Evropě toho chlapa, co mu ten dům patří. Sousedé odnaproti vídali čas od času tu starou paní, ale nikdy s nimi nemluvila. Manželé s dětmi tam prý byli teprve pár měsíců. Vídali je jen zřídka, nikdy se nedozvěděli jejich jména. Nějaká žena o kus dál v ulici se domnívá, že patřili k nějaké fundamentalistické skupině."

„Brennanová říká, že naše Neznámá je sedmdesátnice."

Bertrand na něj pohlédl.

„Přes sedmdesát.“

„Stará paní?“

„S kulkou v mozku.“

„Nekecáš?“

„Nekecám.“

„Někdo ji zastřelil a zapálil to tam?“

„Anebo babička podpálila a zmáčkla spoušť. Ale kde je potom zbraň?“

Když odešli, překontrolovala jsem své žádosti o konzultaci. Nádobka s popelem, která dorazila z Quebec City, zpopelněné ostatky nějakého starého pána, co umřel na Jamaice. Rodina obviňovala krematorium z podvodu a donesla popel do koronerova úřadu. Ten chtěl vědět, co tomu říkám.

Lebka, nalezená v nějaké rokli za hřbitovem Côte des Neiges. Byla vyschlá a vybělená a patrně pocházela z nějakého starého hrobu. Koroner to potřebuje potvrdit.

Pelletiér chtěl, abych se podívala na to nemluvně stran důkazů hladovění. To bude vyžadovat mikroskopické vyšetření. Tenké řezy kosti se budou muset rozdrtit, zbarvit a dát na sklíčka, abych mohla prozkoumat zvětšené buňky. Protože u nemluvnat je typická značná měnivost kostí, budu hledat stopy nezvyklé poréznosti a abnormálního přetvárování v mikroanatomii.

Vzorky byly odeslány do histologické laboratoře. Taký si prostuduju rentgeny a kostru, ale ta se ještě máčela, aby se z ní dalo odstranit zetlelé maso. Dětské kostičky jsou příliš křehké, než aby se dalo riskovat odstranění svaloviny varem.

Tak. Nic naléhavého. Mohu otevřít rakev Elisabeth Nicoletové.

Po sendviči z ledničky a jogurtu v kantýně jsem sjela dolů do márnice a požádala, aby mi ostatky přinesli na sál číslo tři. Pak jsem se šla převléct.

Rakev byla menší, než jsem si pamatovala, na délku měřila ani ne devadesát centimetrů. Levá strana zetlela, takže se všek sesul dovnitř. Oprášila jsem uvolněnou zeminu a pořídila fotografie.

„Potřebujete pajcr?“ Ve dveřích stála Lisa.

Protože to nebyl případ Laboratoire de Médecine Légale, měla jsem pracovat sama, ale dostávala jsem spousty nabídek. Zřejmě jsem nebyla jediná, koho Elisabeth fascinovala.

„Prosím.

Netrvalo ani minutu a víko bylo odstraněno. Dřevo bylo měkké a drolivé a hřebíky snadno povolily. Vymetla jsem z vnitřku hlínu, abych odhalila olověný kryt, obsahující další dřevěnou rakev.

„Proč jsou tak malé?“ zeptala se Lisa.

„Tohle není původní rakev. Elisabeth Nicoletovou exhumovali a znovu pohřbili někdy na přelomu století, takže jim stačilo jen místo na kosti.“

„Myslíte, že je to ona?“

Zavrtala jsem se do ní pohledem.

„Dejte mi vědět, kdybyste něco potřebovala.“

Dál jsem dolovala hlínu, až jsem očistila víko vnitřní truhly. Nebyla na ní žádná plaketa, ale byla ozdobnější než ta vnější, se složitě vyřezávanou obrubou souběžnou s šestiúhelníkovým vnějším okrajem. Stejně jako vnější rakev i ta uvnitř se sesula a naplnila hlínou.

Lisa se vrátila za dvacet minut.

„Mám chvíli volno, kdybyste potřebovala rentgeny.“

„To nejde kvůli tomu olověnému vnitřku,“ řekla jsem. „Ale už jsem připravena otevřít vnitřní truhlu.“

„Beze všeho.“

Dřevo bylo zase měkké a hřebíky hned vyklouzly.

Další hlína. Odstranila jsem jí pouhé dvě hrsti, když jsem zahlédla lebku. Ano! Jsou doma!

Zvolna se vynořila kostra. Kostí nebyly v anatomickém uspořádání, nýbrž ležely rovnoběžně vedle sebe, jako by byly pevně svázané, když je ukládali do rakve. Uspořádání mi připomnělo archeologická naleziště, kde jsem na počátku své kariéry pracovala na vykopávkách. Před Kolumbem některé skupiny domorodců vystavovaly své mrtvé na lešení, dokud nebyly kosti čisté, pak je svázali do balíčku a pohřbili. Elisabeth byla taky takhle zabalená.

Archeologii jsem kdysi milovala. Milovala jsem ji pořád. Litovala jsem, že jsem si jí tak málo užila, jenže během posledního desetiletí se moje kariéra ubírala po jiné cestě. Všechno čas mi teď zabírala výuka a kriminalistická práce. Elisabeth Nicoletová mi dopřála krátký návrat ke kořenům a mě to pekelně bavilo.

Vyndala jsem kosti a uspořádala je stejně jako předchozího dne. Byly suché a křehké, ale tahle osoba byla v mnohem lepším stavu než včerejší paní ze St.Jovite.

Z inventury kostí vyplynulo, že chybí jen jedna záprstní a šest zánártních kůstek. Neukázaly se, ani když jsem prosela hlínu, ale lokalizovala jsem několik řezáků a jeden špičák a vrátila jsem je do důlků.

Prováděla jsem svou obvyklou proceduru, vyplnila formulář přesně jako by šlo o případ pro koronera. Začala jsem pánví. Kostí patřily ženě. O tom nebylo pochyb. Její stydká spona odpovídala věku pětatřiceti až pětadvaceti let. Dobré sestry budou mít radost.

Při měření dlouhých kostí jsem si všimla neobvyklého zploštění na přední straně tibie, těsně pod kolenem. Překontrolovala jsem metatarsály. Nesly stopy artritidy tam, kde se prsty spojují s chodidlem. Juchů! Opakovaná forma pohybu zanechává stopy na kostře. Elisabeth měla strávit léta v modlitbách na kamenné podlaze své klášterní cely. Vkleče vytváří kombinace tlaku na kolena a hyperflexe prstů přesně to, co jsem viděla.

Vzpomněla jsem si na cosi, čeho jsem si všimla, když jsem vyndávala jeden zub ze síta a zvedla čelist. V obou dolních prostředních řezácích byla malá, ale znatelná prohlubeň na kousací hraně. Našla jsem horní řezáky. Stejně prohlubně. Když se nemodlila nebo nepsala dopisy, Elisabeth šila. Její vyšívání dosud visí v klášteře v Lac Memphrémagog. Zuby jí poznamenala léta překusování nití anebo toho, jak mezi nimi držela jehlu. Byla jsem celá nadšená.

Pak jsem obrátila lebku tváří vzhůru a zkoprněla jsem. Stála jsem tam a zírala na ni, když do místnosti vstoupil LaManche.

„Tak je to ta svatá?“ zeptal se.

Přistoupil zezadu ke mně a pohlédl na lebku.

„*Mon Dieu.*“

„Ano, analýza probíhá dobře.“ Byla jsem ve své pracovně a mluvila s Otcem Ménardem. Lebka z Memphrémagog trůnila na korkovém kroužku na mém pracovním stole. „Kosti jsou pozoruhodně dobře uchovány.“

„Budete moci potvrdit, že to je Elisabeth? Elisabeth Nicoletová?“

„Otče, chci vám položit ještě pár otázek.“

„Jsou nějaké potíže?“

Ano. Možná jsou.

„Ne, ne. Jen bych ráda ještě pár informací.“

„Ano?“

„Máte nějaký oficiální dokument, kde by se uvádělo, kdo byli Elisabetini rodiče?“

„Její otec byl Alain Nicolet a matka Eugénie Bélangerová, tehdejší známá zpěvačka. Její strýc Louis-Philippe Bélanger byl městský radní a velmi vážený lékař.“

„Ano. Existuje nějaký rodný list?“

mlčel. Pak.

„Rodný list jsme nedokázali nalézt.“

„Víte, kde se Elisabeth narodila?“

„Myslím, že se narodila v Montrealu. Její rodina tu byla celé generace. Elisabeth je potomkem Michela Bélanger, který přišel do Kanady roku 1758, v posledních dnech Nové Francie. Bélangerová rodina se vždycky výrazně angažovala v městských záležitostech.“

„Ano. Existuje nějaký záznam z nemocnice nebo křestní list, nebo cokoliv, co by oficiálně zaznamenalo její narození?“

Zase mlčení.

„Narodila se před víc než půldruhým stoletím.“

„Vedly se záznamy?“

„Ano. Sestra Julianne pátrala. Ale za tak dlouhou dobu se dá všechno ztratit. Za tak dlouhou dobu.“

„Samořejmě.“

Okamžik jsme oba mlčeli. Už jsem mu chtěla poděkovat, když...

„Proč mi kladete tyhle otázky, paní doktorko Brennanová?“

Zaváhala jsem. Ještě ne. Mohla bych se mýlit. Možná mám pravdu, ale nic to neznamená.

„Jen jsem chtěla trošku víc podkladů.“

Sotva jsem zavěsila sluchátko, když telefon znovu zazvonil.

„Oui, doktorka Brennanová.“

„Ryan.“ Slyšela jsem v jeho hlase napětí. „Bylo to žhářství. A ať to naplánoval kdokoliv, postaral se, aby to tam vyletělo do vzduchu. Jednoduché, ale účinné. Napojili topnou spirálu k časovači, ke stejnému, jaký používáte k rozsvěcení lamp, když odjedete do lázní.“

„Já nejezdím do lázní, Ryane.“

„Chcete si to poslechnout?“

Neodpověděla jsem.

„Časovač zapnul plotýnku. Ta založila oheň, když podpálila propanbutanovou bombu. Většina časovačů byla zničena, ale pár jsme jich našli. Vypadá to, jako by byly nastaveny tak, aby spouštěly v pravidelných intervalech, ale jakmile se oheň rozšířil, už to bouchalo."

„Kolik bomb?"

„Čtrnáct. Venku na dvoře jsme našli jeden nepoškozený časovač. Musel to být blbec. Je to ten druh, co se dá koupit v každém železářství. Zkusíme najít otisky, ale je to chabá naděje."

„Hořlavina?"

„Petrolej, jak jsem čekal."

„Proč obojí?"

„Protože někdo sakra chtěl, aby se ten dům zničil, a nechťel to zvorat. Patrně usoudil, že druhou příležitost už mít nebude."

„Jak to víte?"

„LaManche dokázal vytáhnout vzorky tekutin z mrtvol v ložnici. Toxikologové našli nebetyčnou hladinu rohypnolu."

„Rohypnolu?"

„Ať vám to poví on. Říká se tomu droga uspávaček nebo tak nějak, protože oběť to nepozná a je z toho kolik hodin v limbu."

„Já vím, co je to rohypnol, Ryane. Jen mě to překvapilo. Nedá se tak snadno sehnat."

„Jo. To by mohlo mít význam. V USA a v Kanadě je zakázaný."

Koks taky, pomyslela jsem si.

„Ještě je tu jedna prapodivná věc. Nahoře v té ložnici to nebyli Ward a June Cleaverovi. LaManche říká, že tomu chlapovi bylo pravděpodobně něco přes dvacet, ženě spis kolem padesátky."

To jsem věděla. LaManche mě požádal o můj názor už během pitvy.

„Takže?“

„Jedeme tam zpátky rozebrat ty ostatní dvě budovy. Ještě pořád čekáme, co řekne majitel. Je to nějaký poustevník zahrabaný v belgických pustinách.“

„Hodně štěstí.“

Rohypnul. Něco to rozdmýchávalo kdesi hluboko v mých paměťových buňkách, ale když jsem se to snažila vzkřísit, jiskřička uhasla.

Pokusila jsem se zjistit, jestli už jsou hotova sklíčka k případu Palletiérova podvyživeného nemluvněte. Laborantka z histologie mi sdělila, že budou hotová zítra.

Tak jsem strávila hodinu zkoumáním popele z kremace. Byl v nádobce od marmelády s rukou psanou nálepkou, kde bylo uvedeno jméno zesnulého, název krematoria a datum kremace. V Severní Americe ne zrovna typické balení, ale o praktikách v Karibské oblasti mi nebylo nic známo.

Žádná částice nebyla větší než centimetr. Typické. Jen málo fragmentů kostí vydrží drtiče, používané v moderních krematoriích. Pod mikroskopem jsem dokázala identifikovat pár věcí, včetně kompletní ušní kůstky. Také jsem lokalizovala několik malých kousků pokrouceného kovu, které podle mého mohly být částmi zubní protézy. Schovala jsem je pro dentistu.

Dospělý muž by se měl spálením a zpráškováním klasicky proměnit v nějakých 3500 cm³ popele. Tahle nádobka jich obsahovala asi 360. Napsala jsem krátkou zprávu, kde stálo, že zpopelněné ostatky náleží dospělé osobě a že jsou neúplné. Jakoukoli naději na osobní identifikaci bude nutné vložit do Bergerona. V půl sedmé jsem si zabalila a šla domů.

6

Elisabetina kostra mi dělala starosti. To, co jsem viděla, prostě nebylo možné, ale zahlédl to i LaManche. Nemohla jsem se dočkat, až tu otázku rozřeším, ale nazítří ráno vyžadovala mou pozornost souprava maličkých kostiček u výlevky v histologické laboratoři. Sklíčka byla také připravena, takže jsem strávila několik hodin s případem Pelletiérova nemluvněte.

Protože jsem na svém psacím stole nenalezla žádné další požadavky, zatelefonovala jsem v půl jedenácté sestře Julienne, abych toho o Elisabeth Nicoletové zjistila co nejvíc. Položila jsem jí tytéž otázky, které jsem kladla Otcí Ménardovi, s podobnými výsledky. Elisabeth byla „*pure laine*“. Čistě vlněná québécoise. Jenže žádné dokumenty přímo neurčovaly její narození ani původ.

„A co mimo klášter, sestro? Prověřovali jste i jiné sbírky?“

„Á, *oui*. Prozkoumala jsem všechny archivy v arcidiecézi. Máme knihovny po celé provincii, víte. Mám materiály z mnoha mužských i ženských klášterů.“

Některé z těch materiálů jsem už viděla. Většinou byly ve formě dopisů a osobních deníků, obsahujících zmínky o rodině. Pár z nich byly pokusy o historické vyprávění, ale nešlo o to, co by děkan mé fakulty nazval „viděno současníkem“. Mnohdy šlo o čistě anekdotická vyprávění, vytvořená z doslechu, z druhé či třetí ruky.

Zkusila jsem to jinak. „Až donedávna církev odpovídala za všechny rodné listy v Quebecu, je to tak?“ Otec Ménard mi to vysvětlil.

„Ano. Ještě před několika lety.“

„Ale u Elisabeth není žádný k nalezení?“

„Ne.“ Nastala odmlka. „Za ta léta došlo k několika tragickým požárům. Roku 1880 postavily sestry z Notre

Dame krásný dům mateřství na úbočí Mount Royal. Bohužel o třináct let později vyhořel do základů. Naše vlastní porodnice byla zničena roku 1897. Při těch požárech byly ztraceny stovky dokumentů nedožité ceny."

Chvilku žádná z nás nepromluvila.

„Sestro, nenapadá vás, kde bych mohla najít informaci o Elisabetině narození? Anebo o jejích rodičích?"

„Já... no, mohla byste nejspíš zkusit sekulární knihovny, nebo historickou společnost. Anebo snad některou univerzitu. Rodiny Nicoletova a Bélangerová poskytly francouzsko-kanadským dějinám několik významných postav. Určitě se o nich mluví v historických ličeních."

„Děkuju vám, sestro. Udělám to."

„U McGilla je jedna profesorka, která dělala výzkum v našich archivech. Moje neteř ji zná. Studuje náboženská hnutí, ale taky se zajímá o historii Quebecu. Nemůžu si vzpomenut, jestli je to antropoložka nebo historička nebo co. Snad by mohla pomoci." Zaváhala. „Samozřejmě budou její reference odlišné od našich."

„Tím jsem si byla jistá, ale neřekla jsem nic."

„Nepamatujete si její jméno?"

Nastala dlouhá odmlka. Slyšela jsem na lince jiné hlasy, kdesi daleko, jako hlasy nesoucí se přes jezero. Někdo se smál.

„Už je to dávno. Promiňte. Mohla bych se zeptat neteře, jestli chcete."

„Děkuju vám, sestro. Budu se řídit vašimi návrhy."

„Paní doktorko Brennanová, kdy myslíte, že budete s těmi kostmi hotová?"

„Brzy. Pokud se nic nepříhoda, měla bych mít zprávu dokončenou v pátek. Sepíšu své odhady, pokud jde o věk, pohlaví a rasu, a všechna další pozorování, která jsem učinila, připojím komentář o tom, jak se mé nálezy srovnávají se

skutečnostmi známými o Elisabeth. Můžete připojit ke své žádosti do Vatikánu vše, co budete považovat za potřebné."

„A zavoláte?"

„Samozřejmě. Hned jak budu hotová."

Po pravdě řečeno jsem už hotová byla a měla jsem pramálo pochybností o tom, co v mé zprávě bude řečeno. Proč jim to prostě hned neřeknu?

Rozloučily jsme se, pak jsem zavěsila, počkala na oznamovací tón a vytočila další číslo. Telefon zazvonil na druhém konci města.

„Mitch Denton."

„Ahoj, Mitchi. Tempe Brennanová. Ještě jsi u vás velký zvíře?"

Mitch byl vedoucím katedry antropologie, který mě najal, abych na částečný úvazek vyučovala, když jsem poprvé přijela do Montrealu. Od té doby jsme byli přáteli. Jeho specialitou byl francouzský paleolit.

„Pořád se držím. Chceš u nás přednášet v letním semestru?"

„Ne, díky. Mám na tebe jednu otázku."

„Ven s tím."

„Pamatuješ se na ten historický případ, o kterém jsem ti povídala? Ten, co dělám pro arcidiecézi?"

„Ta rádobyzvatá?"

„Přesně tak."

„No jistě. Překonává to všechno, na čem děláš. Našla jsi ji?"

„Ano. Ale všimla jsem si něčeho trošku zvláštního a ráda bych se o ní dozvěděla něco víc."

„Zvláštního?"

„Nečekaného. Poslouchej, jedna jeptiška mi říkala, že někdo u McGilla dělá výzkum, který zahrnuje náboženství a historii Quebecu. Neříká ti to něco?"

„Cink! To bude naše Daisy Jean."

„Daisy Jean?“

„Pro tebe doktorka Jeannotteová. Profesorka náboženských studií a nejlepší přítelkyně studentů.“

„Upřesni, Mitchi.“

Jmenuje se Daisy Jeannotteová. Oficiálně je na fakultě náboženských studií, ale taky přednáší dějiny. Náboženská hnutí v Quebecu. Starověké a moderní náboženství. Takové věci.“

„Daisy Jean?“ opakovala jsem otázku.

„Jen domácí přezdívka. Před ní se to neříká.“

„Proč?“

„Bývá trošku... zvláštní, abych použil tvůj výraz.“

„Zvláštní?“

„Nevyzpytatelná. Ona pochází z Dixie, víš.“

To jsem ignorovala. Mitch byl transplantát z Vermontu. Nikdy nedal pokoj mé jižanské domovině.

„Proč říkáš, že je nejlepší přítelkyně studentů?“

„Daisy tráví se studenty všechen svůj volný čas. Bere je na výlety, radí jim, cestuje s nimi, zve si je domů na večeri. U jejich dveří neustále stojí fronta potřebných dušiček, co prahnou po útěše a dobré radě.“

„To zní obdivuhodně.“

Chtěl něco říct, zarazil se. „Nejspíš ano.“

„Věděla by dr. Jeannotteová něco o Elisabeth Nicoletové nebo její rodině?“

„Jestli ti někdo může pomoci, tak to bude Daisy Jean.“

Dal mi její číslo a slíbili jsme si, že se brzy sejdeme. Sekretářka mi sdělila, že dr. Jeannotteová bude mít úřední hodiny od jedné do tří, takže jsem se rozhodla, že se tam po obědě stavím.

Aby jeden pochopil, kdy a kde může nechat v Montrealu auto, vyžaduje to analytické schopnosti hodné vysokoškolsky vzdělaného stavebního inženýra. McGillova univerzita leží v srdci Centre-Ville, takže i když člověk dokáže pochopit, kde

je dovoleno parkování, je takřka nemožné nalézt volné místo. Já si našla jedno místečko na Stanleyově, kde jsem to chápala tak, že zákon dovoluje zaparkovat od devíti do pěti mezi 1. dubnem a 31. prosincem, s výjimkou od 13.00 do 14.00 v úterý a ve čtvrtek. Povolení sousedů se k tomu nevyžadovalo.

Po pětinasobném přeražení na zpátečku a mnohém manipulování volantem se mi podařilo zaklínit mazdu mezi dodávkovou toyotu a oldsmobile. Na strmém svahu to nebyla špatná práce. Když jsem vystoupila, byla jsem navzdory chladu zpocená. Překontrolovala jsem nárazníky. Zbývalo mi nejméně šedesát centimetrů místa. Dohromady.

Počasí nebylo tak mrazivé jako předtím, ale mírný vzestup teploty byl doprovázen zvýšenou vlhkostí. Oblak studeného, vlhkého vzduchu tlačil na město a obloha měla barvu starého cínu. Když jsem sestupovala z kopce na Sherbrookeovu a zahrnula na východ, začal padat těžký, mokrá sněh. První vločky roztály, když se dotkly chodníku, další pak zůstaly ležet a hrozily, že se budou hromadit.

Vyhrabala jsem se do kopce po McTavishově a k McGillovi jsem vstoupila západní bránou. Kampus ležel nade mnou a pode mnou, šedé kamenné budovy šplhaly do kopce od Sherbrookeovy k ulici Docteur-Penfield. Lidé spěchali kolem, ramena zakulacená proti chladu a vlhkosti, knihy a balíčky zaštitěné před sněhem. Minula jsem knihovnu a řízla to za Redpathovým muzeem. Vyšla jsem východní branou ven, zahrnula doleva a zamířila do kopce na rue Universitě, v lýtkách pocít, jako bych udělala pět kilometrů na alpské stezce. Před Birksovou síní jsem se málem srazila s vysokým mladíkem, šel s hlavou sklopenou, vlasy a brýle pokryté sněhovými vločkami o velikosti otakárků fenyklových.

Birks pochází z jiné doby, se svým gotickým exteriérem, vyřezávanými dřevěnými stěnami a nábytkem a obrovskými kostelními okny. Je to místo, které nabádá k šeptání, ne k povídání a opisování poznámek, k nimž dochází ve většině

univerzitních budov. Hala v přízemí je jako jeskyně, stěny má ověšené portréty vážných pánů, shlížejících dolů s nadutostí učenců.

Přidala jsem své holínky k řadě obuvi, z níž prýštil roztátý sníh na mramorovou podlahu, a šla jsem si důkladněji prohlédnout ta vznešená umělecká díla. *Thomas Cranmer, arcibiskup z Canterbury*. Dobrá práce, Tome. *John Bunyan, Nesmrtelný snílek*. Časy se změnily. Když já byla studentkou, osoba přistižená při abstraktním zadumání při přednášce byla vyvolána a ponížena za to, že nedávala pozor.

Vyšplhala jsem po točitém schodišti, minula dvoje dřevěné dveře v prvním patře - jedny do kaple, druhé do knihovny – a pokračovala ke třetím. Zde elegance haly ustoupila známým stárnutím. Ze stěn i stropu se loupaly kusy omítky, tu a tam chyběla dlaždice.

Na vrcholku schodů jsem se zastavila, abych se vzpamatovala. Bylo tu podivně ticho a chmurno. Nalevo jsem viděla výklenek s dvojími dveřmi, vedoucími na kůr v kapli. Výklenek lemovaly dvě chodby s dřevěnými dveřmi v pravidelných intervalech. Minula jsem kapli a vydala se vzdálenější chodbou.

Poslední kancelář nalevo byla otevřená, ale prázdná. Na tabulce nad dveřmi stálo jemným rukopisem napsáno „Jeannotteová“. V porovnání s mou kanceláří tahle místnost vypadala jako Svatojosefská oratoř. Byla dlouhá a úzká, s oknem tvaru zvonu na protějším konci. Olovnatým sklem bylo vidět administrativní budovu a příjezdovou cestu, vedoucí ke Strthconskému zubolékařskému komplexu. Podlaha byla dubová, prkna ošoupaná dožluta letitým podupáváním studentských nohou.

Všechny stěny byly lemovány policemi plnými knih, časopisů, notesů, videokazet, otáčivých prohlížeček na diapozitivy a stohů papírů a fotokopíí. U okna stál dřevěný psací stůl, napravo od něj počítačové pracoviště.

Podívala jsem se na hodinky. Dvanáct pětačtyřicet. Předběhla jsem se. Vrátila jsem se na chodbu a začala si prohlížet fotografie, které ji lemovaly. Škola Nanebevzetí. Absolventské ročníky 1937, 1938 a 1939. Ztrnulé pózy. Vážné tváře.

Propracovala jsem se až do roku 1942, když se objevila nějaká mladá žena. Měla na sobě džínsy, rolák a vlněnou kostkovanou košili, která jí visela až ke kolenům. Plavé vlasy měla zastřižené rovně ve výši brady a hustá ofina jí zakrývala obočí. Nebyla nalíčená.

„Přejete si?“ zeptala se anglicky. Naklonila hlavu a ofina padla ke straně.

„Ano. Hledám dr. Jeannotteovou.“

„Dr. Jeannotteová tady ještě není, ale čekám ji každou chvíli. Můžu pro vás něco udělat? Jsem její pomocná vědecká síla.“ Letmým gestem si zastrčila vlasy za pravé ucho.

„Děkuju vám. Ráda bych položila dr. Jeannotteová pár otázek. Počkám, jestli můžu.“

„Hm, no, dobře. Tak jo. Nejspíš to je v pořádku. Ona jen, nejsem si jistá. Ona nepouští nikoho do své pracovny.“ Pohlédla na mě, nakoukla do otevřených dveří, pak zpátky na mě. „Byla jsem u kopírky.“

„To je v pořádku. Počkám tady venku.“

„No, ne, možná jí to chvíli potrvá. Často chodí pozdě. Já...“ Otočila se a přelétla pohledem chodbu za sebou.

„Můžete si sednout do její pracovny.“ Zase to gesto s vlasy. „Ale nevím, jestli se jí to bude zamlouvat.“

Zřejmě nebyla schopna dospět k rozhodnutí.

„Mně je tady dobře. Vážně.“

Očima přelétla za mě, pak zpátky k mé tváři. Kousla se do rtu a zase si zastrčila ty vlasy. Nezdála se mi dost stará, aby byla vysokoškolskou studentkou. Vypadala asi na dvanáct.

„Jak jste říkala, že se jmenujete?“

„Dr. Brennanová. Tempe Brennanová.“

„Vy jste profesorka?“

„Ano, ale ne tady. Pracuju v Laboratoire de Médecine Légale.“

„To je u policie?“ Mezi očima se jí utvořila vráska.

„Ne. To je soudní ohledač.“

„Ach.“ Olízla si rty, pak se podívala na hodinky. Byl to jediný šperk, který měla na sobě.

„No, pojd'te dál a posaďte se. Jsem tady, tak to asi nevadí. Byla jsem jen u kopírky.“

„Nechci způsobit...“

„Ne. To nic.“ Trhla hlavou, abych ji následovala, a vstoupila do kanceláře. „Pojd'te dál.“

Vstoupila jsem a usedla na malou pohovku, kterou mi ukázala. Prošla kolem mě na druhý konec místnosti a začala přerovnávat časopisy.

Slyšela jsem hučení nějakého elektromotoru, ale zdroj nebylo vidět. Rozhlédla jsem se. Nikdy jsem neviděla místnost, kde by knihy zabíraly tolik prostoru. Přelétla jsem pohledem tituly přímo naproti mně.

Prvky keltské tradice. Svítky z Mrtvého moře a Nový zákon, Záhady svobodného zednářství. Samanismus — archaické techniky extáze. Královské rituály v Egyptě. Peakův komentář k Bibli. Církve, které týrají. Myšlenková reforma a psychologie totalismu. Armageddon ve Waco. Až už nebude čas — prorocké náboženství v současné Americe. Eklektická sbírka.

Minuty se vlekly. V kanceláři bylo nepříjemně teplo a já cítila, jak mi v týle začíná bolení hlavy. Svlékla jsem si bundu.

Hmmmmmm.

Prohlížela jsem si barvotisk na stěně napravo ode mě. Nahé děti se hřály u krbu, pokožka odrážející světlo ohně. Dole bylo napsáno Po koupeli, Robert Peel, 1892. Obrázek mi připomínal jiný v babiččině hudebním salonku.

Podívala jsem se na hodinky. Jedna deset.
 „Jak dlouho pracujete pro doktorku Jeannotteovou?“
 Skláněla se nad psacím stolem, ale při zvuku mého hlasu se rychle napřímila.
 „Jak dlouho?“ Zmateně.
 Jste v posledním ročníku?“
 „V předposledním.“ Stála proti oknu jako silueta.
 Neviděla jsem jí do tváře, ale tělo vypadalo napjatě.
 „Prý se velmi věnuje svým studentům.“
 „Proč se mě na to ptáte?“
 Divná odpověď. „Byla jsem jenom zvědavá. Já jako bych nikdy neměla čas scházet se se svými studenty mimo učebnu. Obdivuju ji.“
 To ji zřejmě uspokojilo.
 „Dr. Jeannotteová je pro mnohé z nás víc než učitelka.“
 „Jak to přijde, že jste si vybrala jako hlavní obor náboženské studie?“
 Chvilí neodpovídala. Když už jsem myslela, že neodpoví, pomalu promluvila.
 „Seznámila jsem se s doktorkou Jeannotteovou, když jsem se zapsala na její seminář. Ona...“ Další dlouhá pauza. Kvůli zadnímu osvětlení bylo těžko vidět, jak se tváří. „... mě inspirovala.“
 „Jakpak to?“
 Další pauza.
 „Přiměla mě chtít dělat všechno správně. Naučit se, jak dělat všechno správně.“
 Nevěděla jsem, co říct, ale tentokrát nebylo zapotřebí žádného pobízení, aby mluvila dál.
 „Přiměla mě uvědomit si, že spousta odpovědí už byla napsána, jen se musíme naučit je najít.“ Zhluboka se nadechla, vypustila vzduch. „Je to těžké, je to vážně těžké, ale pochopila jsem, jaký binec nadělali lidí ze světa, a že jen pár osvícených...“

Pootočila se a já jí znovu viděla do obličeje. Oči se jí rozšířily a ústa měla napjatá.

„Paní doktorko Jeannotteová. Jen jsme si povídaly.“

Ve dveřích stála žena. Nebyla vyšší než metr padesát, tmavé vlasy měla stažené pevně z čela a v týle spletené do uzlu. Její plet' měla tutéž barvu vaječné skořápky jako stěna za ní.

„Prve jsem byla u kopírky. Odešla jsem z pracovny jen na pár vteřin.“

Žena zůstala naprosto nehybná.

„Nebyla tady sama. To bych nedovolila.“ Studentka se kousla do rtu a sklopila oči.

Daisy Jeannotteová se ani nepohnula.

„Paní doktorko Jeannotteová, ona vám chce položit pár otázek, takže jsem myslela, že to nevadí, když počká vevnitř. Je to soudní ohledačka.“ Hlas se jí téměř třásl.

Jeannotteová se ani nepodívala mým směrem. Neměla jsem zdání, co se to tu děje.

„Já... já přerovávám časopisy. Jen jsme tak konverzovaly.“ Viděla jsem na jejím horním rtu kapičky potu.

Jeannotteová okamžik pokračovala ve svém upřeném pohledu, pak se zvolna otočila směrem ke mně.

„Vybrala jste si trochu nepříhodný čas, slečno...?“ Měkce. Tennessee, možná Georgie.

„Doktorka Brennanová.“ Vstala jsem.

„Paní doktorko Brennanová.“

„Omlouvám se, že jsem přišla bez ohlášení. Vaše sekretářka mi řekla, že v tuhle dobu máte konzultační hodiny.“

Dlouze si mě prohlížela. Oči měla hluboko zasazené, duhovky tak bledé, až byly takřka bezbarvé. Jeannotteová to zdůrazňovala tím, že si načernila řasy a obočí. I její vlasy měli nepřirozenou, černočernou barvu.

„No," řekla konečně, „když už jste tady. Po čem prahnete?" Zůstala nehybně stát ve dveřích. Daisy Jeannotteová byla u z těch lidí, kteří vyzařují atmosféru naprostého klidu.

Vysvětlila jsem jí, jak to bylo se sestrou Julianne a také svůj zájem o Elisabeth Nicoletovou, aniž bych prozradila důvod toho zájmu.

Jeannotteová okamžik uvažovala, pak sjela pohledem k pomocné vědecké síle. Mladá žena beze slova odložila časopisy a spěšně opustila místnost.

„Budete muset omluvit mou asistentku. Je velmi nervózní, tiše se zasmála a potřásla hlavou. „Ale je to výtečná studentka."

Jeannotteová přistoupila ke křeslu naproti mně. Obě jsme si sedly.

„Tuhle odpolední dobu si za normálních okolností vyhrazuju pro studenty, ale dneska tu zřejmě žádní nejsou. Dala byste si trochu čaje?" Hlas měla medový, jako venkovské dámy doma v klubu.

„Ne, děkuju. Zrovna jsem obědvala."

„Vy jste soudní ohledačka?"

„Ne přesně. Jsem forenzní antropoložka na fakultě Severokarolinské univerzity v Charlotte. Tady konzultuju u koronera."

„Charlotte je krásné město. Často jsem tam jezdila."

„Děkuju. Náš kampus je úplně jiný než u McGilla, velmi moderní. Závidím vám tuhle krásnou pracovnu."

„Ano. Je kouzelná. Birkse postavili roku 1931 a původně se nazýval Síň Nanebevzetí. Budova náležela Spojeným teologickým fakultám, dokud ji roku 1948 nezískal McGill. Věděla jste, že Škola Nanebevzetí je jednou z nejstarších fakult u McGilla?"

„Ne, to jsem nevěděla."

„Samozřejmě, dneska si říkáme Fakulta náboženských studií. Takže vás zajímá rodina Nicoletova." Zkřížila kotníky a opřela se dozadu. Nedostatek barvy v jejích očích mi připadal znepokojivý.

„Ano. Zvlášť ráda bych věděla, kde se Elisabeth narodila a co tehdy dělali její rodiče. Sestra Julienne nedokázala nalézt rodný list, ale je si jistá, že k porodu došlo v Montrealu. Měla pocit, že byste mě třeba mohla navést na nějaké odkazy."

„Sestra Julienne." Znovu se zasmála, byl to zvuk, jako když voda běží přes kameny. Pak její tvář zvažněla. „O členech Nicoletovy a Bélangerovy rodiny toho bylo hodně napsáno, a sami toho taky hodně napsali. Naše knihovna má bohatý archiv historických dokumentů. Určitě tam najdete hodně věcí. Taky byste mohla zkusit Archivy provincie Quebec, Kanadskou historickou společnost a Kanadský veřejný archiv." Měkké jižanské tóny nabyly takřka mechanické kvality. Byla jsem druhačka při práci na výzkumném projektu.

„Mohla byste si prověřit takové časopisy, jako je *Zpravodaj Kanadské historické společnosti*, *Kanadská ročenka*, *Zpravodaj kanadských archivů*, *Kanadská historická revue*, *Činnost Quebecké literární a historické společnosti*, *Zpravodaj archivů provincie Quebec* anebo *Činnost Královské kanadské společnosti*." Mluvila jako magnetofonový pásek. „A samozřejmě existují stovky knih. Já sama vím o tomhle historickém období velmi málo."

Má tvář určitě odrážela moje myšlenky.

„Netvařte se tak zděšeně. Chce to jen čas."

Nikdy bych nevyšetřila tolik hodin, abych se dokázala přebrodit takovým objemem materiálů. Rozhodla jsem se to zkusit jinak.

„Jste obeznámena s okolnostmi kolem Elisabetina narození?"

„Vlastně ne. Jak už jsem řekla, není to období, jehož výzkumem bych se zabývala. Vím samozřejmě, o koho jde, i o její práci během epidemie neštovic roku 1885." Na okamžik se odmlčela, pečlivě volila slova. „Má práce se soustředí na mesiášská hnutí a nová náboženství, ne na tradiční církve."

„V Quebecu?"

„Ne výlučně." Vrátila se zpátky k Nicoletovým. „Rodina byla svého času velmi známá, takže by pro vás možná bylo zajímavější projít si staré novinové články. Tehdy vycházely čtyři deníky v anglickém jazyce, *Gazette*, *Star*, *Herald a Witness*."

„Budou je mít v knihovně?"

„Ano. A samozřejmě tu byl francouzský tisk, *La Minerve*, *Monde*, *La Patrie*, *L'Etendard* a *La Presse*. Francouzské noviny prosperovaly o trochu hůř a byly poněkud tenčí než anglické, ale já jsem přesvědčená, že všechny obsahovaly oznámení o narození."

Na tisková oznámení jsem nepomyslela. Jaksi se to zdálo zvládnutelnější.

Vysvětlila mi, kde se skladují noviny na mikrofilmech a slíbila, že mi napíše seznam pramenů. Chvíli jsme mluvily o jiných věcech. Uspokojila jsem její zvědavost na mou práci. Porovnávaly jsme si zkušenosti, dvě profesorky v muži ovládaném světě univerzity. Zanedlouho se ve dveřích objevila nějaká studentka. Jeannotteová si zatřukala na hodinky, zvedla pět prstů a mladá žena zmizela.

Obě jsme vstaly současně. Poděkovala jsem jí, navlékla si bundu, čepici a šálu. Už jsem byla v půli cesty ke dveřím, když mě zastavila otázkou.

„Jste věřící, paní doktorko Brennanová?"

„Vychovali mě jako římskou katoličku, ale v současné době k žádné církvi nepatřím." Strašidelné oči pohlédly do mých.

„Věříte v Boha?"

„Paní doktorko Jeannotteová, jsou dny, kdy nevěřím ani zítřejší ráno.“

Po svém odchodu jsem zašla do knihovny a strávila hodinu tím, že jsem brousila v historických knihách a hledala v rejstřících jména Nicolet nebo Bélanger. Našla jsem několik těch, kde se jedno či druhé jméno vyskytovalo, a zapůjčila jsem si je, ráda, že dosud mám fakultní privilegia.

Už se stmívalo, když jsem se vynořila ven. Padal sníh, který nutil chodce chodit ve vozovce nebo po úzkých vyšlapaných pěšinkách na chodníku, pečlivě klást jednu nohu před druhou, aby se vyhnuli hlubšímu sněhu. Trmácela jsem se za jednou dvojicí, dívka vpředu, chlapec za ní, rukama spočíval na jejích ramenou. Tkaničky na batůžcích se jim pohupovaly sem a tam, jak natáčeli kyčle, aby zůstali nohama ve sněhuprostém průchodu. Tu a tam se dívka zastavila, aby chytila vločku sněhu na jazyk.

Teplota klesala, jak denního světla ubývalo, a když jsem dorazila k autu, přední sklo bylo pokryto ledem. Vyhrabala jsem škrabku a odstranila ho, proklínajíc své migrační instinkty. Každý, kdo má špetku rozumu, bude na pláži.

Během krátké jízdy domů jsem si v hlavě přehrávala scénu v pracovně Jeannotteové a snažila se přijít na kloub podivnému chování pomocné vědecké síly. Proč byla tak nervózní? Zdálo se, že uctívá Jeannotteovou víc, než odpovídá běžné úctě studentky předposledního ročníku. Třikrát se zmínila o své cestě ke kopírce, a přece, když jsem ji potkala na chodbě, neměla nic v rukou. Uvědomila jsem si, že vůbec neznám její jméno.

Premýšlela jsem o Jeannotteové. Byla tak elegantní, tak naprosto sebevědomá, jako by byla zvyklá ovládat jakékoli obecnost. Viděla jsem před sebou ty pronikavé oči, takový kontrast k droboučkému tělu a měkkému, něžně protahovanému přízvuku. Připadala jsem si před ní jako studentka. Proč? Pak jsem se rozpomněla. Během rozhovoru

nespustila Daisy Jean pohled z mého obličeje. Ani jednou se mi nepřestala dívat do očí. Spolu s těmi zvláštními duhovkami to tvořilo znepokojivou kombinaci.

Doma jsem našla dva vzkazy. První ve mně vzbudil mírnou úzkost. Harry se zapsala do svého kursu a stává se z ní guru soudobého duševního zdraví.

Z druhého mě zamrazilo až v duši. Poslouchala jsem a dívala se, jak se sníh vrší u mé zahradní zdi. Nové vločky bíle ulehaly na spodní šedé, jako novorozená nevinnost na loňské hříchy.

„Brennanová, jestli tam jste, zvedněte to. Tohle je důležité.“ Pauza. *„Došlo k vývoji v případě St.Jovite.“* Ryanův hlas byl podbarven smutkem. *„Když jsme procházeli hospodářské budovy, našli jsme za jedním schodištěm další čtyři těla.“* Slyšela jsem, jak natáhl kouř hluboko do plic a zvolna ho vypouští. *„Dva dospělí a dvě nemluvňata. Nejsou spálení, ale je to hrůza. Nikdy jsem nic takového neviděl. Nechci zabíhat do podrobností, ale máme tady docela nové utkání a je to pěkně na hovno. Uvidíme se zítra.“*

7

Ryan nebyl ve svém rozhořčení sám. Už jsem viděla týrané a vyhladovělé děti. Viděla jsem je poté, co byly bity, znásilněny, popáleny, otřeseny k smrti, ale nikdy jsem neviděla nic takového jako to, co se stalo nemluvňatům nalezeným v St.Jovite.

Předchozího večera se telefonovalo i dalším. Když jsem ve čtvrt na devět dorazila, několik novinářských aut už zaujalo stanoviště před budovou SQ, okna zamžená, zplodiny vzdouvající se z výfuků.

Ačkoliv pracovní den za normálních okolností začíná v půl deváté, velká pitevna už byla plná činorodosti. Byl tu

Bertrand spolu s několika dalšími detektivy od SQ a fotografie ze SIJ, La Section d'Identité Judiciaire. Ryan dosud nedorazil.

Probíhalo vnější vyšetření a na rohovém stole ležela série polaroidových snímků. Tělo odvezli na rentgen a LaManche si dělal poznámky, když jsem vstoupila. Zarazil se a vzhlédl.

„Temperance, to jsem rád, že tě vidím. Možná budu potřebovat pomoc při určení věku nemluvňat.“

Kývla jsem.

„A možná tady byl použit neobvyklý“ - zapátral po vhodném slovu, jeho dlouhá ohaří tvář byla napjatá. „... nástroj.“

Kývla jsem a šla se převléct do sálového. Ryan se usmál a zasalutoval, když jsem ho míjela na chodbě. Oči měl uslzené, nos a líce třesně červené, jako by šel v té zimě kus cesty pěšky.

V šatně jsem se obrnila proti tomu, co přijde. Pár zavražděných nemluvňat, to byla už sama o sobě dost velká hrůza. Co LaManche myslel tím neobvyklým nástrojem?

Případy, týkající se dětí, jsou pro mě vždycky těžké. Když byla moje dcera malá, po každé vraždě dítěte jsem bojovala s nutkáním připoutat k sobě Katy řetězem, abych ji měla pořád na dohled.

Katy už je dospělá, ale já se pořád ještě děším pohledu na mrtvé děti. Ze všech obětí jsou nejbezbrannější, nejdůvěřivější a nejnevinnější. Trpím pokaždé, když nějaké přivezou do márnice. Zírá na mě strohá pravda padlého lidstva. A lítost skýtá jen malou útěchu.

Vrátila jsem se do pitevny v domnění, že jsem připravena pokračovat. Pak jsem uviděla tělíčko ležící na nerez oceli.

Panenko. To byl můj první dojem. Latexové miminko v životní velikosti, které zešedlo věkem. Jako dítě jsem taky jedno měla, novorozence, který byl růžový a voněl gumově

sladce. Krmila jsem ho kulatou dírkou mezi rtíky a měnila mu plenky, když voda protékla.

Jenže tohle nebyla žádná hračka. Nemluvně leželo na bříšku, paže u boků, prstíky svinuté do maličkých dlaní. Hýždě byly zploštěné a bílé proužky křížovaly purpurové mrtvolné skvrny na zádech. Hlavičku pokrýval porost jemného červeného chmýří. Nemluvně bylo nahé až na náramek z miniaturních krychliček kolem pravého zápěstí. Viděla jsem dvě rány u levé lopatky.

Na vedlejším stole ležela spací kombinéza pro nemluvně, z flanelu se usmívaly modré a červené nakladačky. Vedle byla rozprostřena potřísněná plenka, bavlněná spodní košilka s patentkami, svetřík s dlouhými rukávy a pár bílých ponožek. Všechno to bylo zakrvácené.

LaManche promluvil do nahrávacího zařízení. „*Bébé de race blanche, bien développé et bien nourri...*“

Dobře vyvinuté a dobře živé, jenže mrtvé, pomyslela jsem si a začínalo ve mně narůstat rozhořčení. „*Le corps est bien préservé, avec une légère macération épidermique...*“

Zírala jsem na mrtvolku. Ano, je dobře uchovaná, jen s mírně povolenou pokožkou na rukou.

„Hádám, že defenzivní zranění nebudeme muset hledat.“

Zezadu ke mně přistoupil Bertrand. Neodpověděla jsem. Neměla jsem náladu na černý humor. „V chladírně je ještě jeden,“ pokračoval.

„To nám řekli,“ odvětila jsem břitce.

„Jo, ale Kristepane. Jsou to mimina.“

Pohlédla jsem mu do očí a pocítila bodnutí viny. Bertrand se nesnažil být zábavný. Vypadal, jako by zemřelo jeho vlastní dítě.

„Mimina. Někdo je utratil a strčil do sklepa. Je tam zima jako na ulici. Ještě horší. Ten parchant ta děcka nejspíš znal.“

„Proč to říkáte?“

„Dává to smysl. Dvě děcka, dva dospělí, což jsou patrně rodiče. Někdo vyvraždil celou rodinu.“

„A zapálil dům, aby to zakryl?“

„Možná.“

„Mohl to být cizí člověk.“

„To mohl, ale pochybuju. Počkejte. Uvidíte.“ Znovu se soustředil na probíhající pitvu, ruce pevně sepnuté za zády. LaManche přestal diktovat a promluvil na pitevní laborantku. Lisa vzala z pracovní desky pásmo a natáhla je po délce těla nemluvněte.

„*Cinquante-huit centimètres.*“ Padesát osm centimetrů.

Ryan přihlížel z protější strany místnosti, paže založené, pravým palcem škrábal tvíd na levém bicepsu. Tu a tam jsem zahlédla, jak se mu napjala brada, a ohryzek poskočil. Lisa ovinula pásmo nemluvněti kolem hlavy, hrudníku bříška, po každém měření ohlásila výsledek. Pak tělíčko zvedla a položila na visutou váhu. Za normálních okolností se tento přístroj používá k vážení jednotlivých orgánů. Miska se lehce zhoupla a ona k ní přiložila ruku, aby ji ustálila. Byla to srdcervoucí podívaná. Neživé dítě v kolébce z nerez oceli.

„Šest kilo.“

Dítě zemřelo, když vážilo pouhých šest kilo. Třináct liber.

LaManche zaznamenal váhu, Lisa vyndala mrtvolku a položila ji na pitevní stůl. Když odstoupila, dech mi zmrzl v hrdle. Pohlédla jsem na Bertranda, ale ten teď upíral oči na své střevíce.

Tělíčko patřilo chlapečkovi. Ležel naznak, nohy a chodidla v kloubech roztažené. Oči měl dokořán otevřené a kulaté jako knoflíky, duhovky zastřené do kouřově šeda. Hlavička se mu překulila ke straně a jedna tlustá tvářička se opírala o levou klíční kost.

Přímo pod tvářičkou jsem uviděla v hrudníku díru přibližně velikosti mé pěsti. Rána měla zubaté okraje a její obvod obkružoval temně fialový okraj. Hvězdice řezných ran,

dlouhých jeden až dva centimetry, vycházela z otvoru do všech stran. Některé byly hluboké, jiné povrchové. Místy se řezné rány mezi sebou křížily a tvořily obrazce L nebo V.

Ruka mi vylétla k hrudi a ucítila jsem, jak se mi stáhl žaludek. Obrátila jsem se k Bertrandovi, neschopna zformulovat otázku.

„Věřila byste tomu?“ řekl s odporem. „Ten parchant mu vyřízl srdce.“

„Zmizelo?“ Přikývl.

Polkla jsem. „To druhé dítě?“

Znovu přikývl. „Zrovna když myslíte, že už jste viděla všechno, zjistíte, že ještě zdaleka ne.“

„Kristepane.“ Celou mě zalil chlad. Horečně jsem doufala, že děti byly v bezvědomí, když se to mrzačení odehrávalo.

Pohlédla jsem na Ryana. Prohlížel si scénu na stole, tvář bez výrazu.

„A co dospělí?“ Bertrand zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že byli opakovaně bodáni, hrdla proříznutá, ale jejich orgány si nikdo nevzal.“

LaMancheův hlas drmolil dál, popisoval vnější vzhled zranění. Nemusela jsem poslouchat. Věděla jsem, co znamená přítomnost hematomů. Tkáň se zhmoždí jen tehdy, když krev obíhá. Nemluvně bylo naživu, když byl řez proveden. Nemluvnata.

Zavřela jsem oči a bojovala s nutkáním utéct z místnosti. Drž se, Brennanová. Dělej svou práci.

Přistoupila jsem k prostřednímu stolu, abych prozkoumala šatstvo. Všechno bylo tak maličké, tak dobře známé. Podívala jsem se na spací kombinézu s našitými bačkůrkami měkkým, chmýřitým límečkem a manžetkami. Katy jich nosila tučet. Pamatovala jsem si, jak jsem rozepínala a zapínala patentky, abych jí vyměnila plenky, a ona kopala tlustýma nožičkama jako šílená. Jak se těmhle věcem říká? Mají nějaké konkrétní

jméno. Snažila jsem se rozpomenout, ale můj mozek se odmítal soustředit. Možná mě to ochraňovalo, vybízelo, abych přestala myslet osobně a vrátila se k práci dřív, než začnu brečet nebo prostě otupím.

Většina krváčení proběhla, když nemluvně leželo na levém boku. Pravý rukáv a rameno spací kombinézy byly postříkány, ale krev se vsákla na levé straně, ztemněla flanel do odstínů matně rudé a hnědé. Košilka a svetřík byly potřísněny podobně.

„Tři vrstvy," řekla jsem nazdařbůh. „A ponožky."

Bertrand přistoupil ke stolu.

„Někdo si dal záležet, aby dítěti bylo teplo."

„Jo, nejspíš," souhlasil Bertrand.

Ryan přišel k nám a spolu s námi se zahleděl na oblečení. V každém kusu oděvu zela zubatá díra, obklopená hvězdící malých trhlin, replika zranění na hrudi nemluvněte. Ryan promluvil první.

„Ten mrňous byl oblečený."

„Jo," řekl Bertrand. „Šatstvo mu zřejmě v tom zločinném rituálku nepřekáželo."

Neřekla jsem nic.

„Temperance," řekl LaManche, „prosím tě, vem si zvětšovací sklo a pojď sem. Něco jsem našel."

Shlukli jsme se kolem patologa a on ukázal na malé zbarvení nalevo a pod otvorem v hrudi nemluvněte. Když jsem mu podala lupu, naklonil se blíž, studoval zhmožděninu, pak mi čočky vrátil.

Když na mě přišla řada, zkoprněla jsem. Na tom místě nebylo vidět neorganizované tečkování, charakteristické pro normální zhmožděninu. Pod zvětšením jsem uviděla ve svalovině nemluvněte určitou strukturu, jejímž základním centrálním rysem byl jakýsi kříž s kličkou na jednom konci, jako egyptský ankh nebo maltézský kříž. Obrazec byl

olemován zubatou obdélníkovou hranicí. Podala jsem lupu Ryanovi a tázavě pohlédla na LaManche.

„Temperance, tohle je očividně jakési strukturované zranění. Ta tkáň se musí uchovat. Dr. Bergeron tady dneska není, takže budu vděčný za tvou asistenci.”

Marc Bergeron, odontolog Laboratoire de Médecine Légale, vyvinul techniku odběru a fixování zranění měkké tkáně. Původně to vymyslel, aby se daly odstranit stopy kousnutí z těl obětí násilných sexuálních útoků. Metoda byla užitečná také při excizi a uchování tetování a strukturovaných zranění pokožky. Viděla jsem při tom Marca několikrát, několikrát jsem mu i asistovala.

Přinesla jsem ze skříňky v první pitevně Bergeronovu soupravu, vrátila jsem se s ní do sálu číslo dvě a rozložila vybavení na nerezový vozík. Než jsem si navlékla rukavice, fotograf už byl hotov a LaManche připraven. Kývl, že se do toho mám pustit. Ryan a Bertrand se dívali.

Odměřila jsem pět odměrek růžového prášku z plastické láhve a vložila ho do skleněné lahvičky, pak jsem přidala dvacet kubíků čirého tekutého monomeru. Zamíchala jsem to a během minuty směs zhoustla, až připomínala růžovou plastelínu. Zformovala jsem kroužek z těsta a položila ho na hrudníček, takže úplně obkroužil zhmožděninu. Akryl pálil, když jsem ho uplácávala na místo.

Abych urychlila proces tvrdnutí, položila jsem na kroužek modrý hadřík a čekala. Ani ne za deset minut akryl vychladl. Sáhla jsem po tubě a začala mačkat kolem okrajů kroužku čirou tekutinou.

„Co to je?” zeptal se Ryan.

„Kyanoakrylát.”

„Smrdí to jako vteřinové lepidlo.”

„Je to vteřinové lepidlo.”

Když jsem měla za to, že lepidlo je zaschlé, vyzkoušela jsem lehkým zataháním za kroužek. Ještě pár kapek, další

čekání, a kroužek držel pevně. Označila jsem ho datem, číslem případu a márnice, a označila, kde leží horní, dolní, pravá levá strana hrudi nemluvněte.

„Hotovo," řekla jsem a odstoupila.

LaManche pomocí skalpelu odpreparoval pokožku kolem akrylové koblihy, řízl dost hluboko, aby přibral i spodní tukovou tkáň. Když se kroužek konečně uvolnil, držel u sebe pevně zhmožděnou pokožku, jako miniaturní obrázek vypnutý v kruhovém růžovém rámečku. LaManche vsunul vzorek do nádoby s čirou tekutinou, kterou jsem držela připravenou.

„Co to je?" zase Ryan.

„Roztok desetiprocentního formalínu. Za deset až dvanáct hodin bude tkáň fixovaná. Ten kroužek zajistí, aby nedošlo k deformaci, takže pokud později najdeme zbraň, budeme ji moci porovnat s ránou, abychom zjistili, zda se struktura shoduje. A samozřejmě budeme mít fotky."

„Proč nepoužít jen ty fotky?"

„S tímhle můžeme v případě nutnosti provést transiluminaci."

„Transiluminaci?"

Nebyla jsem zrovna v náladě na vědecký seminář, tak jsem to pojednala jednoduše. „Můžete prosvětlit tkáň a zjistit, co se děje pod kůží. Často se tím získají detaily, které na povrchu nejsou viditelné."

„Co to podle vás způsobilo?" Bertrand.

„Nevím," řekla jsem, uzavřela nádobku a předala ji Lise.

Když jsem se odvracela, pocítila jsem nesmírný smutek a nedokázala jsem odolat, abych nezvedla tu malinkou ručičku. Na omak byla v mých prstech měkká a studená. Otočila jsem krychličky obkružující zápěstí. M-A-T-H-I-A-S.

Je mi to moc líto, Mathiasi.

Vzhlédla jsem a uviděla, jak na mě LaManche upřeně hledí. V jeho očích jako by se zrcadlilo zoufalství, které jsem

pociťovala já. Ustoupila jsem stranou a on zahájil vnitřní vyšetření. Vyřízne a pošle nahoru konce všech kostí, které vrah rozřízl, ale neviděla jsem to moc optimisticky. Ačkoliv jsem ještě nikdy nehledala stopy nástrojů na takhle mladé oběti, měla jsem tušení, že žebra nemluvněte budou příliš maličká, než aby se na nich uchovalo mnoho detailů.

Stáhla jsem si rukavice a obrátila se k Ryanovi, zatímco Lisa prováděla řez ve tvaru Y na hrudníku nemluvněte.

„Jsou tady fotky z místa činu?“

„Celá hromada.“

Podal mi velkou hnědou obálku, obsahující sadu polaroidových snímků. Vzala jsem si je k rohovému stolu.

Na prvním bylo vidět největší z hospodářských budov u chaty v St.Jovite. Styl byl stejný jako u hlavního domu: alpská nehoráznost. Další fotografie byla pořízena uvnitř, z vrcholku schodiště s pohledem dolů. Průchod byl temný a úzký, se stěnami na obou stranách, dřevěná madla na zdech a harampádí nahromaděné po obou stranách každého schodu.

Bylo tu několik snímků suterénu pořízených z různých úhlů. V místnosti bylo šero, jediné světlo pocházelo z malých obdélníkových okének těsně u stropu. Linoleum na podlaze. Stěny ze sukovité borovice. Vany. Bojler na horkou vodu. Další harampádí.

Několik fotografií zabíralo zblízka bojler, pak prostor mezi ním a zdí. Výklenek byl vyplněn čímsi, co vypadalo jako staré koberce a plastické pytle. Další snímky ukazovaly tyto předměty seřazené na podlaze, zprvu neotevřené, pak rozložené, aby odhalily svůj obsah.

Dospělí byli zabalení do velkých kusů čírého plastiku, pak zavinuti do koberců a poskládáni za bojler. Na jejich tělech bylo znát abdominální napuchnutí a povolení kůže, ale byla dobře uchována.

Ryan si přišel stoupnout nade mě.

„Ten bojler musel být vypnutý," podala jsem mu snímek. Kdyby běžel, horko by způsobilo větší rozklad."

„Myslíme, že tu budovu nepoužívali."

„Co to bylo?" Pokrčil rameny. Vrátila jsem se k polaroidkám.

Muž i žena byli kompletně oblečení, ačkoliv bosi. Hrdla měli proříznutá a krev se nasákla do jejich oblečení a potřísnila plastické rubáše. Muž ležel s jednou rukou rozhozenou a já viděla hluboké řezné rány napříč jeho dlaní. Obranná zranění. Snažil se zachránit. Nebo svou rodinu.

Ach Bože. Na okamžik jsem zavřela oči.

U nemluvnat bylo balení jednodušší. Zamotali je do plastiku, strčili do pytlů na odpadky a pak nacpali nad dospělé.

Dívala jsem se na malé ručičky, kotníky s dolíčky. Bertrand měl pravdu. U nemluvnat nebudou žádná obranná zranění. V hlavě se mi mísil hněv a žal.

„Chci toho hajzla." Vzhledla jsem Ryanovi do očí.

„Jo."

„Chci, abyste ho dostal, Ryane. Myslím to vážně. Tohohle chci. Než uvidíme další rozřezané mimino. K čemu jsme komu dobří, pokud nedokážeme tohle zarazit?"

Elektricky modré oči opětovaly můj upřený pohled. „My ho dostaneme, Brennanová. O tom vůbec nepochybujte."

Zbytek dne jsem strávila ve výtahu mezi mou pracovní a pitevnami. Potrvá nejméně dva dny, než budou pitvy ukončeny, protože všechny čtyři oběti dělá LaManche. To je u mnohonásobných vražd standardní procedura. Nasazení u jednoho patologa přispěje k souvislosti zpracování případů a zajistí konzistenci svědectví, pokud by došlo k procesu.

Když jsem tam nahlédla v jednu hodinu, Mathiase už odvezli zpátky do chladicího boxu v márnici a probíhala pitva druhého novorozeněte. Znovu se odehrávala scéna, kterou jsme sehráli ráno. Stejní herci. Stejně prostředí. Stejná oběť.

Až na to, že tahle měla náramek, na kterém stálo M-A-L-A-CH-Y.

V půl páté bylo Malachyho břicho uzavřeno, maličká lebka zase spojená, obličej zpátky na místě. Až na řezy ve tvaru Y a znetvoření hrudníčků byla nemluvnata připravená k pohřbu. Prozatím jsme neměli zdání, kde je pohřbí. Ani kdo.

Ryan a Bertrand také strávili den na pochodu. Z nožiček obou chlapců byly sňaty otisky, ale šmouhy na porodních záznamech z nemocnic jsou jak známo vždycky nečitelné a Ryan se k porovnání nestavěl nijak optimisticky.

Kosti ruky a zápěstí představují přes 25 procent celkové kostry. Dospělý jich má v každé ruce sedmadvacet, nemluvně daleko méně, to závisí na jeho věku. Prozkoumala jsem rentgeny, abych zjistila, které kosti jsou přítomny a jak dobře jsou zformovány. Podle mého odhadu bylo Mathiasovi a Malachymu kolem čtyř měsíců, když zahynuli.

Tato informace byla uvolněna pro sdělovací prostředky, ale kromě obvyklých magorů mnoho odpovědí nepřišlo. Největší naději jsme vkládali v těla dospělých v chladicích boxech. Byli jsme si jisti, že až bude stanovena totožnost dospělých, bude následovat i identifikace dětí. Prozatím nemluvnata zůstala Malachym a Mathiasem.

8

V pátek jsem se nesetkala ani s Ryanem, ani s Bertrandem. LaManche strávil celý den dole s dospělými mrtvolami ze St-Jovite. Dala jsem žebra nemluvnat máčet do skleněných kádinek v histologické laboratoři. Všechny vrypy nebo praskliny, které tam mohly být přítomny, budou tak maličké, že jsem je nechtěla poškodit varem nebo seškrabováním, a nemohla jsem riskovat vznik škrábanců skalpelem nebo nůžkami, takže

jsem v této chvíli nemohla dělat nic než pravidelně měnit vodu a stahovat svalovinu.

Byla jsem vděčná za dočasný útlum ve stupni aktivity a využila jsem té doby k dokončení své zprávy o Elisabeth Nicoletové, kterou jsem na ten den slíbila. Protože jsem se v pondělí měla vrátit do Charlotte, měla jsem v plánu vyšetřit žebra přes víkend. Když se nic dalšího neukáže, říkala jsem si, že bych měla do pondělka stihnout všechno naléhavé. Nepočítala jsem s telefonátem, který přišel v půl jedenácté.

„Moc, moc mě mrzí, že vám takhle volám, doktorko Brennanová.“ Anglicky, vyslovováno pomalu, každé slovo pečlivě voleno.

„Sestro Julianne, to je hezké, že voláte.“

„Prosím. Omlouvám se za ty telefonáty.“

„Telefonáty?“ Prolistovala jsem růžové papírky na svém psacím stole. Věděla jsem, že volala ve středu, ale říkala jsem si, že to je jen něco dodatečného k našemu dřívějšímu rozhovoru. Byly tu další dva lístky s jejím jménem a čísni.

„To já bych se měla omlouvat. Byla jsem včera celý den v jednom kole a nepodívala jsem se na vzkazy. Promiňte.“

Nedočkala jsem se odpovědi.

„Už tu zprávu píšu.“

„Ne, ne, o to nejde. Totiž ano, samozřejmě, je to strašlivě důležité. A všechny jsme celé nedočkavé...“

Zaváhala a já si dovedla představit, jak se její tmavé obočí stahuje neustálým mračením. Sestra Julianne vždycky vypadala ustaraně.

„Připadám si velmi trapně, ale nevím, kam se obrátit. Modlila jsem se, samozřejmě, a vím, že Bůh naslouchá, ale nám pocit, že bych něco měla udělat taky já. Jsem oddaná své práci, udržování božích archivů, ale, inu, mám taky pozemskou rodinu.“ Formulovala svá slova precizně, tvarovala je, jako když pekař hněte těsto.

Nastala další dlouhá odmlka. Přechkala jsem ji.

„On pomůže těm, kdo si pomohou sami.“

„Ano.“

„Jde o mou neteř Annu. Annu Goyetteovou. To je ta, co sem o ní mluvila ve středu.“

„Vaše neteř?“ Nedokázala jsem si představit, kam to směřuje.

„Ona je dítě mé sestry.“

„Aha.“

„Ona je... My nevíme jistě, kde je.“

„Á-ha.“

„Za normálních okolností je to velmi ohleduplné dítě, velmi spolehlivé, nikdy nezůstane venku, aby nezavolala.“

„A-ha.“ Začínala jsem tušit.

Nakonec to vyhrkla. „Anna se včera večer nevrátila domů a moje sestra panikaří. Řekla jsem jí ovšem, aby se modlila, ale, inu...“ Hlas se jí vytratil do nenávratna.

Nebyla jsem si jistá, co říct. Tenhle směr rozhovoru jsem neočekávala.

„Vaše neteř se pohřešuje?“

„Ano.“

„Jestli máte obavy, asi byste měla kontaktovat policii.“

„Sestra tam volala. Řekli jí, že u osoby Annina věku mají ve zvyku čekat osmačtyřicet až dvaasedmdesát hodin.“

„Jak stará je vaše neteř?“

„Anně je devatenáct.“

„To je ta, co studuje u McGilla?“

„Ano.“ Její hlas zněl tak napjatě, že by se s ním dal řezat plech.

„Sestro, skutečně není...“

Slyšela jsem, jak potlačila vzlyk. „Já vím, já vím, a omlouvám se, že vás obtěžu, paní doktorko.“ Slova z ní vycházela mezi ostrými nádechy, jako skytání. „Vím, že máte moc práce, já to vím, ale sestra je hysterická a já prostě nevím, co jí mám říct. Před dvěma roky ztratila manžela a

ted' má pocit, že Anna je to jediné, co ještě má. Virginie mi volá každou půlhodinu a naléhá, abych jí pomohla najít dceru. Já vím, že to není vaše práce, a nikdy bych vám nevolala, kdybych nebyla zoufalá. Já jsem se modlila, ale, ach..."

Polekalo mě, když jsem uslyšela, jak se rozplakala. Slzy pohltily její řeč, znezřetelnily slova. Čekala jsem, v hlavě zmatek. Co mám říct?

Pak vzlyky ustoupily a já uslyšela zvuk papírových kapesníků, vytahovaných z krabice, pak vysmrkání.

„Já... já... Prosím, odpusťte mi." Hlas se jí třásl.

Poradenství nikdy nepatřilo k mým silným stránkám. I vůči mým nejbližším jsem si připadala tvář v tvář emocím trapně a nepřiměřeně. Soustředím se na praktickou stránku.

„Už někdy Anna utekla?" Vyřeš problém.

„Myslím, že ne. Ale má sestra a já jsme... ne vždycky dobře komunikovaly." Poněkud se uklidnila a zase prosévala slovíčka.

„Má problémy ve škole?"

„To asi ne."

„S kamarády? Třeba s nějakým chlapcem?"

„To nevím."

„Všimla jste si v poslední době nějakých změn v jejím chování?"

„Jak to myslíte?"

„Změnila své stravovací návyky? Spí víc nebo méně než obvykle? Je méně sdílná?"

„Já... promiňte. Od té doby, co je na univerzitě, nevídám Annu tak často jako dřív."

„Navštěvuje přednášky?"

„To si nejsem jistá." Při posledním slově jí selhal hlas. Mluvila úplně vyčerpaně.

„Vychází Anna se svou matkou?"

Nastala velmi dlouhá odmlka.

„Je tu obvyklé napětí, ale já vím, že Anna maminku miluje.“

Bingo.

„Sestro, vaše neteř možná potřebovala strávit nějakou dobu o samotě. Když den dva počkáte, určitě se ukáže nebo zavolá.“

„Ano, nejspíš máte pravdu, ale já si připadám tak bezmocná kvůli Virginii. Ona je úplně zdrcená. Nedokážu jí to vysvětlit a napadlo mi, že kdybych jí mohla říct, že to prověřuje policie, možná by ji to... uklidnilo.“

Uslyšela jsem vytahování dalšího papírového kapesníčku a strachovala jsem se další rundy slz.

„Počkejte, někam zavolám. Nejsem si jistá, jestli to k něčemu bude, ale zkusím to.“

Poděkovala mi a zavěsily jsme. Chvilku jsem tam seděla a procházela v duchu možností. Vzpomněla jsem si na Ryana, ale McGill sídlí na ostrově Montreal. Communauté Urbaine de Montreal Police. CUM. Zhluboka jsem se nadechla a vytočila číslo. Když se ozvala spojovatelka, vznesla jsem svůj požadavek.

„Monsieur Charbonneau, *s'il vous plait*.“

„*Un instant, s'il vous plait*.“

Zakrátko se ozvala znovu a řekla, že Charbonneau je odpoledne mimo.

„Chcete monsieur Claudela?“

„Ano.“ Asi jako slezinou sněť. Sakra.

„Claudel,“ řekl další hlas.

„Monsieur Claudel. Tady je Tempe Brennanová.“

Zatímco jsem poslouchala vzduchoprázdno, představovala jsem si Claudelův zobákovitý nos a papoušci tvář, zpravidla vůči mně opatřenou nesouhlasným výrazem. S tímhle detektivem mě rozhovor těšil asi stejně jako boláky po těle. Ale protože jsem neměla nic společného s útěky mladistvých, nebyla jsem si jistá, koho jiného se zeptat.

Claudela a já jsme už spolupracovali na případech CUM a on mě začal snášet, takže jsem doufala, že mi aspoň řekne, kam se mám obrátit."

„Oui?”

„Monsieur Claudel, mám dost zvláštní dotaz. Uvědomuju si, že to není tak docela vaše -"

„Copak je, paní doktorko?" Prudce. Claudel byl jedním z mála, kteří dokázali mluvit francouzsky tak, že to znělo studeně. Jen fakta, prosím.

„Právě mi volala jedna žena, která má starost o svou neteř. Ta dívka je studentkou u McGilla a včera večer se nevrátila domů. Napadlo mě -"

„Měli by podat hlášení o pohřešované osobě."

„Matce bylo řečeno, že osmačtyřicet až dvaasedmdesát hodin se nedá nic dělat."

„Věk?"

„Devatenáct."

„Jméno."

„Anna Goyetteová."

„Bydlí na koleji?"

„To nevím. Neznělo to tak. Myslím, že bydlí u matky."

„Byla včera na přednáškách?"

„To nevím."

„Kde byla naposled viděna?"

„To nevím." Další pauza. Pak,

„Zřejmě toho nevíte hodně. Tohle nemusí být případ pro CUM a v tomhle bodě to rozhodně není záležitost pro oddělení vražd." Dokázala jsem si představit, jak ťuká něčím o něco tvář staženou netrpělivostí.

„Ano. Prostě bych ráda věděla, koho bych mohla kontaktovat," vyprskla jsem. Budil ve mně pocit nepřipravenosti, což mě dráždilo. A zkopala jsem gramatiku. Claudel na mě nepůsobil nejlíp, zvláště když jeho kritika mé metodologie byla zčásti oprávněná.

„Zkuste oddělení pohřešovaných osob.“

Poslouchala jsem oznamovací tón. Ještě jsem funěla vzteky, když telefon zazvonil znovu.

„Doktorka Brennanová," vyštěkla jsem.

„Je nevhodná chvíle?" Měkká, jižanská angličtina byla v ostrém kontrastu s Claudelovou úsečnou, nosovou francouzštinou.

„Doktorka Jeannotteová?"

„Ano. Prosím, říkejte mi Daisy."

„Prosím, promiňte mi, Daisy. Já - mám za sebou dva těžké dny. Co si přejete?"

„No, našla jsem pro vás několik zajímavých materiálů Nicoletových. Hrozně nerada bych je posílala po kurýrovi, protože některé z nich jsou dost staré a patrně cenné. Nechtěla byste se pro ně stavit?"

Podívala jsem se na hodinky. Bylo po jedenácté. Sakra, proč ne. Možná bych se v kampusu mohla poptat po Anně. Aspoň budu mít co sdělit sestře Julianne.

„Mohla bych přijít kolem poledne. Hodilo by se vám to?"

„To by bylo skvělé."

Znovu jsem dorazila předčasně. Znovu byly dveře otevřené a pracovna prázdná až na nějakou mladou ženu, která rovnala časopisy do polic. Napadlo mě, zda je to tentýž stoh časopisů, který asistentka Jeannotteové uklízela už ve středu.

„Ahoj. Hledám doktorku Jeannotteovou."

Žena se otočila a velké kruhové náušnice se jí zhouply a odrazily světlo. Byla vysoká, asi metr osmdesát, s tmavými vlasy oholenými těsně u hlavy.

„Šla na chvíličku dolů. Máte domluvenou schůzku?"

„Jdu trošku brzo. Nic se neděje."

Pracovna byla stejně vyhřátá a stejně přeplněná jako při mé první návštěvě. Sundala jsem si bundu a palčáky nacpala

do kapsy. Žena ukázala k dřevěnému stojacímu věšáku a já si tam bundu pověsila. Beze slova mě pozorovala.

„Má spoustu časopisů," ukázala jsem na stoh na psacím stole.

„Myslím, že to budu třídit celý život." Natáhla se a zasunula jeden časopis do police nad svou hlavou.

„Nejspíš pomáhá, když jste vysoká."

„V něčem to pomáhá."

„Ve středu jsem se tu sešla s pomvědkou doktorky Jeannotteové. Taký zařazovala."

„Hm, hm." Mladá žena zvedla další časopis a prohlédla si jeho hřbet.

„Jsem doktorka Brennanová," představila jsem se.

Vsunula časopis do řádky ve výši očí.

„A vy jste...?" lákala jsem ji.

„Sandy O'Reillyová," řekla, aniž by se otočila. Napadlo mě, zda ji neurazila má poznámka o výšce.

„Těší mě, Sandy. Když jsem ve středu odešla, uvědomila jsem si, že jsem se té druhé asistentky vůbec nezeptala na jméno."

Pokrčila rameny. „Anně to určitě nevadilo."

To jméno mě zasáhlo jako blesk. Přece nemůžu mít takové štěstí!

„Anně?" zeptala jsem se. „Anně Goyetteové?"

„Jo." Konečně se ke mně obrátila.

„Vy ji znáte?"

„Ne, vlastně ne. Studentka toho jména je příbuzná jedné mé známé a tak mě napadlo, jestli by to nemohla být tatáž osoba. Je tady dneska?"

„Ne. Asi je nemocná. Právě proto pracuju já. Pátky nedělám, ale Anna nemohla, tak mě doktorka Jeannotteová požádala, abych dneska zaskočila."

„Je nemocná?"

„Jo, nejspíš. Vlastně nevím. Já jen vím, že je zase pryč. To nevadí. Peníze se mi hodí.“

„Zase?“

„No jo. Trošku vynechává. Obvykle za ni zaskakuju. Prachy navíc jsou pěkná věc, ale při psaní diplomky mi to moc nepomůže.“ Krátce se zasmála, ale vysledovala jsem v jejím hlase podrážděnost.

„Má Anna nějaké zdravotní problémy?“

Sandy naklonila hlavu ke straně a podívala se na mě. „Proč vás ta Anna tak zajímá?“

„Vlastně nezajímá. Přišla jsem si vyzvednout nějaké materiály, které pro mě má doktorka Jeannotteová. Ale jsem přítelkyně Anniny tety a vím, že rodina si o ni dělá starosti, protože ji od včerejšího rána neviděla.“

Potřásla hlavou a sáhla po dalším časopise. „Nedivím se, že jim Anna dělá starosti. Je to divnej pavouk.“

„Divnej?“

Zasunula časopis do police a pak se ke mně obrátila. Dlouze mi pohlédla do očí, zvažovala. „Vy jste rodinná přítelkyně?“

„Ano.“ Tak trochu.

„Nejste vyšetřovatelka nebo reportérka nebo tak něco?“

„Jsem antropoložka.“ Pravda, ačkoliv ne úplně přesná. Ale obrázek Margaret Meadové nebo Jane Goodallové by byl možná útěšnější. „Ptám se jen proto, že mi dnes ráno volala Annina teta. Když se pak ukázalo, že mluvíme o stejné osobě...“

Sandy přešla pracovnu a nakoukla do chodby, pak se opřela o stěnu hned za dveřmi. Bylo zřejmé, že její výška neuvádí do rozpaků. Držela hlavu vysoko a pohybovala se dlouhými, ležérními kroky.

„Nechci říct nic, kvůli čemu by Anna přišla o práci. Anebo já. Prosím, neříkejte nikomu, odkud to máte, zvláště ne

doktorce Jeannotteové. Nezamlouvalo by se jí, že mluvím o jedné z jejích studentek.“

„Máte moje slovo.“

Zhluboka se nadechla. „Myslím, že Anna je opravdu v maléru a potřebuje pomoc. A nejen proto, že za ni musím zaskakovat. Anna a já jsme byly kamarádky, nebo jsme spolu aspoň poslední rok hodně často bývaly. Pak se změnila. Už nějakou dobu pomýšlím na to, že bych zavolala její matce. Někdo by to měl vědět.“

Polkla a přešlápla.

„Anna tráví polovinu času v poradenském centru, protože je moc nešťastná. Ztrácí se na celé dny, a když je tady, jako by vůbec nežila, jen pořád okouní. A pořád vpadá napruženě, jako by užuž chtěla skočit z mostu.“

Zarazila se, zavrtala do mě pohled, rozhodovala se. Pak,

„Jedna kamarádka mi řekla, že je Anna do něčeho zapletená.“

„Ano?“

„Absolutně nemám zdání, jestli je to pravda nebo jestli to mám vůbec říct. Není to můj styl, roznášet klepy, ale jestli je Anna v maléru, nikdy bych si neodpustila, že jsem zůstala zticha.“

Čekala jsem.

„A jestli je to pravda, mohla by být v ohrožení.“

„Do čeho je podle vás Anna zapletená?“

„Tohle zní strašně bizarně.“ Potřásla hlavou a náušnice jí ťukly do brady. „Totiž, člověk o těch věcech slýchá, ale nikdy nejde o někoho, koho znáte.“

Znovu polkla a ohlédla se přes rameno ke dveřím.

„Kamarádka mi říkala, že se Anna dala k nějakému kultu. K nějaké skupině uctíváčů Satana. Nevím jestli ...“

Když zaslechla zapraskání prken v podlaze, Sandy přešla na druhý konec pracovny a zvedla několik časopisů. Pilně je zakládala, když se ve dveřích objevila Daisy Jeannotteová.

9

„Moc se omlouvám,“ řekla Daisy s přívětivým úsměvem. „Jako bych vás pokaždé nechávala čekat. Představily jste se navzájem se Sandy?“ Vlasy měla zase učesané do toho neporušeného drdůlku.

„Ano, představily. Mluvily jsme o radostech zakládání časopisů.“

„Chci toho od nich moc. Kopírování a zakládání. Velmi úmorné, já vím. Ale spousta opravdového výzkumu je jen prostá úmorná rutina. Moji studenti a pomocníci se mnou mají velikou trpělivost.“

Obrátila se a usmála na Sandy, která její úsměv krátce opětovala a vrátila se k časopisům. Zarazilo mě, jak odlišně se Jeannotteová chová k této studentce v porovnání s tím, co jsem pozorovala u Anny.

„Teď vám tedy ukážu, co jsem našla. Myslím, že vám se to bude zamlouvat.“ Ukázala k pohovce.

Když jsme se usadily, zvedla z mosazného stolku po své pravici stoh materiálu a pohlédla na dvoustránkovou sjetinu. Bylo z ní vidět jen ostře bílou pěšinku, pŕlicí temeno hlavy.

„Tohle jsou tituly knih o Quebecu v průběhu devatenáctého století. Určitě v mnoha v nich najdete zmínku o Nicoletově rodině.“

Podala mi seznam a já ho přelétla pohledem, ale duchem jsem nebyla u Elisabeth Nicoletové.

„A tahle kniha je o epidemii neštovic v roce 1885. Mohla by obsahovat nějakou zmínku o Elisabeth nebo její práci. Když nic jiného, získáte z ní představu o atmosféře a nesmírném utrpení Montrealu té doby.“

Svazek byl nový a v dokonalém stavu, jako by ho nikdy nikdo nečetl. Prolistovala jsem pár stránek a neuviděla nic. Co se to Sandy chystala říct?

„Ale myslím, že obzvlášť se vám bude líbit tohle.“ Podala mi cosi, co vypadalo jako tři staré účetní knihy, pak se zaklonila, úsměv dosud na rtech, ale soustředěně mě pozorovala.

Obálky byly šedé, s temně vínovým hřbetem a ořízkou. Opatrně jsem otevřela horní svazek a otočila několik stránek. Páchly zatuchlinou, jako by je měl někdo po léta ve sklepe nebo na půdě. Nebyla to účetní kniha, nýbrž deník, rukou psaný energickým, jasným písmem. Podívala jsem se na první zápis: 1. ledna 1844. Nalistovala jsem poslední: 23. prosince 1846.

„Napsal je Louis-Philippe Bélanger, Elisabetin strýc. Je známo, že si pečlivě vedl deník, tak jsem se podívala do našeho oddělení vzácných dokumentů. McGillova univerzita samozřejmě vlastní část sbírky. Nevím, kde je zbytek deníků, ani jestli se vůbec dochovaly, ale mohla bych se to pokusit zjistit. Musela jsem upsat duši, abych je získala.“ Zasmála se. „Vypůjčila jsem si ty, které se datují do doby kolem Elisabetina narození a raného dětství.“

„To je příliš dobré, než aby to byla pravda,“ řekla jsem a na chvíli zapomněla na Annu Goyetteovou. „Nevím, co říct.“

„Řekněte, že se o ně nadmíru dobře postaráte.“

„Opravdu si je mohu vzít s sebou?“

„Ano. Věřím vám. Určitě chápete jejich hodnotu a podle toho s nimi budete zacházet.“

„Daisy, jsem úplně překonaná. Tohle je víc, než v co jsem doufala.“

Zvedla ruku v přezíravém gestu, pak ji klidně složila zpátky do klína. Chvilku žádná z nás nepromluvila. Už jsem se nemohla dočkat, až se odtud dostanu a pohroužím se do deníků. Pak jsem se rozpomněla na neteř sestry Julianne. A Sandyina slova.

„Daisy, ráda bych věděla, jestli se vás mohu zeptat na něco, co se týká Anny Goyetteové."

„Ano." Ještě se usmívala, ale oči jí zozračily.

„Jak víte, pracuju se sestrou Julianne, která je Anninou tetou."

„Nevěděla jsem, že jsou příbuzné."

„Ano. Sestra Julianne mi volala a říkala, že Anna nebyla od včerejšího rána doma, a její matka si dělá velké starosti."

Po celý náš rozhovor jsem sledovala pohyby Sandy, která třídila časopisy a ukládala je do polic. Druhý konec pracovny teď úplně znehybněl. Jeannotteová si toho taky všimla.

„Sandy, už musíte být dost unavená. Jděte a udělejte si malou přestávku."

„Jsem ho -"

„Hned, prosím."

Sandy se pohledem setkala s mýma očima, když proklouzla kolem nás ven z pracovny. Její výraz byl nečitelný.

„Anna je velmi chytrá mladá žena," pokračovala Jeannotteová. „Trošku nedůtklivá, ale intelekt má dobrý. Určitě se jí nic nestane." Velmi pevně.

„Její teta říká, že pro Annu není typické takhle se vytrádit."

„Anna patrně potřebovala trochu času k rozjímání. Vím, že měla určité neshody s maminkou. Zřejmě na pár dní odešla."

Sandy naznačila, že Jeannotteová se ke svým studentům chová ochranně. Pozoruju snad právě tohle? Ví profesorka něco, co neřekne?

„Nejspíš jsem větší plašan než většina ostatních lidí. Při své práci vidím příliš mnoho mladých žen, kterým se *něco* stalo."

Jeannotteová se podívala na své ruce. Chvilku byla úplně nehybná. Pak s tímtož úsměvem: „Anna Goyetteová se snaží

vyprostit z vlivu nemožné domácí situace. Nic víc nemohu říct, ale ujišťuju vás, že se má dobře a je šťastná."

Proč ta jistota? Mám? No a co, sakra. Vychrlila jsem to, abych viděla její reakci.

„Daisy, já vím, že to zní bizarně, ale slyšela jsem, že Anna se zapletla do nějakého satanského kultu."

Úsměv zmizel. „Ani se nebudu ptát, kde jste k té informaci přišla. Nepřekvapuje mě to." Potřásla hlavou. „Obětované děti. Psychopatičtí vrazi. Úchylní mesiáši. Proroci soudného dne. Satanisté. Ničemný soused, který krmí koledníky arzenikem."

„Ale tyhle hrozby existují." Tázavě jsem zvedla obočí.

„Skutečně? Anebo jsou to jen městské legendy? Memoráty současnosti?"

„Memoráty?" To bych ráda věděla, jak se tohle týká Anny.

„Termín, kterým folkloristé označují to, jak lidé integrují své obavy do populárních legend. Je to způsob, jak vysvětlit matoucí zážitky."

Můj obličej jí sdělil, že to pořád ještě nechápu.

„Každá kultura má své příběhy, lidové legendy, které vyjadřují obecně rozšířené obavy. Strach z bubáků, cizinců, mimozemšťanů. Ztráta dětí. Když se stane něco, co nedokážeme pochopit, zmodernizujeme staré pověsti. Čarodějnice dostala Jeníčka a Mařenku. Muž v nákupním centru sbírá zatoulané děti. Je to způsob, jak přizpůsobit matoucí zážitky tak, aby působily věrohodně. Takže lidé vyprávějí příběhy o únosech UFO, spatření Elvise, halloweenových travičích. Vždycky to potká nějakého kamarádova kamaráda, kamarádova příbuzného, syna kamarádova šéfa."

„Nejsou snad ty halloweenové otravy skutečné?"

„Jeden sociolog prošel všechny novinové články ze 70. a 80. let a zjistil, že během té doby došlo jen k dvěma úmrtím v

důsledku otravy bonbóny, a obě měli na svědomí rodinní příslušníci. Jen velmi málo dalších incidentů se dalo zdokumentovat. Ale legenda narůstala, protože vyjadřuje hluboko zakořeněné obavy: ztráta dětí, strach z noci, strach z cizích lidí."

Nechala jsem ji pokračovat a čekala na pojítko s Annou.

„Slyšela jste o subversních mýtech? Antropologové o nich hrozně rádi diskutují."

Zapátrala jsem v tom, co mi zbylo z vysokoškolského semináře o mytologii. „Shození viny. Příběhy, které nalézají obětní beránky pro složité problémy."

„Přesně tak. Zpravidla jsou těmi obětními beránky vyvrženci — rasové, etnické nebo náboženské skupiny, které ostatní znepokojují. Římané obviňovali první křesťany z krvesmilstva a obětování dětí. Pozdější křesťanské sekty se obviňovaly mezi sebou navzájem, pak křesťané ukázali stejným prstem na židy. Tisíce lidí zemřeli kvůli takovým přesvědčením. Vzpomeňte si na čarodějnické procesy. Nebo na holocaust. A nejsou to jen staré zprávy. Po studentském povstání koncem šedesátých let ve Francii byli židovští obchodníci obviněni z únosů dospívajících dívek ze zkušebních kabinek v butikách."

Na to jsem si mlhavě vzpomínala.

„A v poslední době to jsou turečtí a severoafričtí přistěhovalci. Před několika lety stovky francouzských rodičů tvrdily, že unášejí, zabíjejí a kuchají děti, i když ve Francii nebyly jako pohřešované hlášeny vůbec žádné děti.

A ten mýtus pokračuje dokonce i tady v Montrealu, jenomže teď je tady nový bubák, který provozuje rituální zabíjení dětí." Předklonila se, vykulila oči a poslední slovo takřka zasyčela. „Satanisti."

Takhle ožít jsem ji ještě neviděla. Její slova mi v mysli probudila představu. Malachy leží na nerez.

„Vlastně to není nic překvapivého," pokračovala. „Zájem o démonologii vždycky zesílí v obdobích společenských změn. A ke konci tisíciletí. Jenže teď je tu hrozba od Satana."

„Nemůže za to do značné míry Hollywood?"

„Ne úmyslně, samozřejmě, ale určitě přispěl. Hollywood chce jen dělat komerčně úspěšné filmy. Jenže to je letitá otázka: Tvaruje umění dobu, nebo ji jen odráží? *Rosemary má děťátko*, *Znamení*, *Exorcista*. Co dělají tyhle filmy? Vysvětlují společenské úzkosti prostřednictvím démonického zpodobení. A veřejnost se dívá a naslouchá."

„Ale není to jen součást rostoucího zájmu o mysticismus v americké kultuře během posledních tří desetiletí?"

„Ovšem. A co ten druhý trend, který vznikl během poslední generace?"

Měla jsem pocit, jako by mě zkoušela. Co má tohle všechno společného s Annou? Zavrtěla jsem hlavou.

„Vzestup popularity fundamentalistického křesťanství. S tím má samozřejmě hodně společného ekonomika. Propouštění. Zavírání elektráren. Snižování stavů. Chudoba a ekonomická nejistota jsou velmi stresující. Ale to není jediný zdroj obav. Lidé na všech ekonomických úrovních pocítují úzkost způsobenou posunem společenských norem. Změnily se vztahy mezi muži a ženami, v rámci rodin, mezi generacemi."

Odpočítávala jednotlivé body na prstech.

„Stará vysvětlení se bortí a nová ještě nebyla nalezena. Fundamentalistické církve poskytují útěchu tím, že dávají jednoduché odpovědi na složité otázky."

„Satan."

„Satan. Za všechno zlo světa může Satan. Provádí se nábor dospívajících k uctívání d'ábla. Děti se unášejí a zabíjejí v démonických rituálech. Po venkově se šíří satanistické zabíjení dobytka. Logo firmy Proctor and

Gamble obsahuje tajný satanistický symbol. Frustrace zapouští v těch řečech kořínky a přiživuje je, aby vyrostly."

„Takže naznačujete, že satanistické kulty neexistují?"

„To netvrdím. Pár jich je, řekněme, vysokoúrovňových, organizované satanistické skupiny, jako třeba ta, co ji vede Anton LaVey."

„Církev Satanova v San Franciscu."

„Ano. Ale jsou malí, malá skupina. Většina 'satanistů' - zahákla ve vzduchu oba ukazováčky, čímž ten termín dala do uvozovek - „jsou patrně jen bílá středostavovská děcka, co si hrají na uctívání ďábla. Tu a tam tahle děcka vypadnou z řady, samozřejmě, vandalsky ničí kostely nebo hřbitovy nebo mučí zvířata, ale většinou provádějí jen spoustu rituálů a vyrážejí na legendární výlety."

„Legendární výlety?"

„Mám za to, že ten termín pochází od sociologů. Návštěvy strašidelných míst, jako jsou hřbitovy nebo strašidelné domy. Zapalují táboráky, vyprávějí si strašidelné příběhy, čarují, možná se dopouštějí trochy vandalství. To je zhruba všechno. Později, když policie najde graffiti, převrácený náhrobní kámen, spáleniště po táboráku, možná i mrtvou kočku, usoudí, že místní mládež je všechna v nějakém satanském kultu. Tisk se toho chopí, kazatelé bijí na poplach a rozlétne se další legenda."

Jako vždy byla úplně klidná, ale chřípí se jí při řeči rozšiřovalo a stahovalo, čímž prozrazovalo napětí, které jsem předtím nepozorovala. Neřekla jsem nic.

„Naznačuji, že hrozba satanismu se nesmírně nafukuje. Další subversní mýtus, jak by řekli vaši kolegové."

Bez varování zvýšila hlas, zněl teď ostře, až jsem nadskočila.

„Davide! Jste to vy?"

Neslyšela jsem ani hlásku.

„Ano, prosím." Tlumeně.

Ve dveřích se objevila vysoká postava, tvář skrytou kapuci parky a obrovskou šálou omotanou kolem krku. Nahrbená postava mi byla mlhavě povědomá.

„Omluvte mě na chvíli.“

Jeannotteová vstala a zmizela ve dveřích. Z jejich rozhovoru jsem pochytila pramálo, ale mužův hlas zněl polekaně, stoupal a klesal jako u kňourajícího dítěte. Jeannotteová ho často přerušovala. Mluvila v krátkých poryvech, tónem stejně pevným, jako byl ten jeho nevyrovnaný. Rozeznala jsem jen jedno slovo. „Ne.“ Opakovala je několikrát.

Pak nastalo ticho. Za okamžik se Jeannotteová vrátila, ale nesesla si.

„Studenti,“ zasmála se a potřásla hlavou.

„Nechte mě hádat. Potřebuje víc času na dokončení referátu.“

„Nikdy se nic nezmění.“ Podívala se na hodinky. „Takže, Tempe, doufám, že vám ta návštěva pomohla. Dáte pozor na ty deníky? Jsou velmi cenné.“ Byla jsem propuštěna.

„Samozřejmě. Vrátím je nejpozději v pondělí.“ Vstala jsem, vsunula materiály od Jeannotteové do aktovky a sebrala bundu a kabelku.

Úsměvem mě vyprovodila z místnosti.

V zimě hýří montrealská obloha hlavně šedými tóny, přecházejícími od holubičí přes železnou a olověnou až po zinkově šedou. Když jsem vyšla z Birksovy síně, vlhké mraky proměnily den v začernalý cín.

Přehodila jsem si kabelku a aktovku přes ramena, nacpala pěsti do kapes a zamířila v syrovém, vlhkém větru z kopce dolů. Ještě než jsem udělala dvacet kroků, už jsem měla oči plné slz, které mi ztěžovaly vidění. Při chůzi mi hlavou blesknul obraz Fripp Islandu. Palmy. Moře. Odraz slunce na mokřině.

Vykašli se na to, Brennanová. Březen je větrný a studený v mnoha částech planety. Přestaň používat Severní a Jižní Karolinu jako látku k měření počasí ve světě. Mohlo by to být horší. Mohlo by sněžit. Nato zasáhla mou tvář první vypasená vločka sněhu.

Když jsem otvírala dveře auta, vzhledla jsem a uviděla, jak na mě z protější strany ulice civí nějaký vysoký mladík. Poznala jsem jeho parku a šálu. Ta nahrbená postava patřila Davidovi, nešťastnému návštěvníkovi Jeannotteové.

Naše pohledy se na chvíli setkaly a syrový hněv v jeho očích mě polekal. Pak se student beze slova obrátil a odpěchal podél bloku. Znervózněle jsem vlezla do auta a zamkla dveře, ráda, že je to problém Jeannotteové a ne můj.

Cestou zpátky do laboratoře jsem v duchu procházela obvyklé záležitosti, řešila bezprostřední otázky a strachovala se z toho, co jsem neudělala. Kde je Anna? Neměly by se seriózně uvážit Sandyiny obavy z kultu? Má Jeannotteová pravdu? Jsou satanské kulty jen o málo víc než mládežnické kluby? Proč jsem Jeannotteovou nepožádala, aby rozvedla svou poznámku o tom, že je Anna v bezpečí? Náš rozhovor začal být tak fascinující, že jsem se dala odvést od dalších otázek na Annu. Bylo to naschvál? Copak Jeannotteová něco úmyslně skrývá? Pokud ano, co a proč? Zašití'uje snad profesorka jenom svou studentku před tím, aby cizí lidé slídili v jejích osobních záležitostech? Co je ta Annina „nemožná domácí situace"? Proč působí Davidovo chování tak zlověstně?

Jak se vůbec do pondělka stihnu probrat těmi tlustospisy? Letadlo mi odlétá v pět odpoledne. Mohla bych dokončit zprávu o Nicoletové dneska, nemluvnata stihnout zítra a v neděli se propracovat deníky? Žádný div, že nevedu žádný společenský život.

Než jsem dorazila na rue Parthenais, zůstával už vytrvale padající sníh ležet na vozovce. Našla jsem si parkovací místo

hned u dveří a pomodlila se, aby mi auto nezahrabal sněžný pluh, než se vrátím.

Vzduch v hale byl jako pára a páchl mokrou vlnou. Zula jsem si holínky, přispěla tak ke slizké, mělké kalužině roztáleného sněhu, rozlévající se po podlaze, a stiskla knoflík výtahu. Cestou nahoru jsem se pokoušela odstranit rozmazanou maskaru z dolních víček.

Na psacím stole jsem měla dva růžové lístky se vzkazy. Volala sestra Julienne. Bezpochyby chtěla zprávy o Anně a Elisabeth. Nebyla jsem připravena na žádnou z nich. Dál. Ryan.

Vytočila jsem číslo a on to vzal.

„Dlouhý oběd.“

Podívala jsem se na hodinky. Třičtvrtě na dvě.

„Jsem placená od hodiny. Copak je?“

„Konečně jsme vystopovali majitele toho domu v St-Jovite. Jmenuje se Jacques Guillion. Je z Quebec City, ale už před léty se odstěhoval do Belgie. Pořád se neví, kde momentálně je, ale jedna belgická sousedka říká, že Guillion pronajímá ten dům v St-Jovite nějaké staré paní jménem Patrice Simonnetová. Ona si myslí, že ta nájemnice je Belgičanka, ale není si jistá. Guillion prý poskytuje nájemcům taky auta. Prověříme to.“

„Pěkně informovaná sousedka.“

„Zřejmě si byli blízcí.“

„To spálené tělo ze suterénu by mohla být Simonnetová.“

„To by mohla.“

„Máme dobré zubní rentgeny z pitvy. Má je Bergeron.“

„Předali jsme to jméno RCMP. Spolupracují s Interpolem. Jestli je Belgičanka, tak ji najdou.“

„A co ta další dvě těla v hlavní budově a ti dva dospělí u nemluvnat?“

„Pracujeme na tom.“

Oba jsme chvilku uvažovali.

„Hodně velký dům pro jednu osamělou starou paní.“

„Vypadá to, že nebyla tak docela osamělá.“

Příští dvě hodiny jsem strávila v histologické laboratoři odstraňováním zbytků tkáně ze žeber nemluvňat a jejich zkoumáním pod mikroskopem. Jak jsem se obávala, na kostech nebyly žádné ojedinělé rýhy ani struktury. Nemohla jsem říct nic, ledaže vrah použil velmi ostrý nůž s čepelí, která nebyla zrezivělá. Spatné pro vyšetřování. Dobré pro mě. Zpráva bude krátká.

Právě jsem se vrátila do své pracovny, když zase volal Ryan.

„Co takhle pivo?“ zeptal se.

„Já nemám ve své kanceláři pivo, Ryane. Kdybych ho tu měla, tak bych ho vypila.“

„Vy nepijete.“

„Tak proč se mě ptáte na pivo?“

„Ptám se, jestli byste si ho nedala. Může být i zelené.“

„Cože?“

„Vy nejste Irka, Brennanová?“

Podívala jsem se na nástěnný kalendář. 17. března. Výročí některých mých nejlepších výkonů. Nechtělo se mi vzpomínat.

„Už to nejde, Ryane.“

„Je to obecně používaný způsob, jak říct 'uděláme si pauzu'.“

„Zvete mě na rande?“

„Ano.“

„S vámi?“

„Ne, s mým farním knězem.“

„Jůva. Dodržuje slib čistoty?“

„Brennanová, chcete si se mnou dneska večer zajít na pivo? Nealkoholické?“

„Ryane, já -“

„Je den svatého Paddyho. Je pátek večer a sněhu jako v prdeli. Máte lepší nabídku?"

Neměla jsem. Po pravdě řečeno jsem neměla žádné další nabídky. Jenže Ryan a já jsme často vyšetřovali tytéž případy a já odjakživa zastávala zásadu „co je v domě, není pro mě".

Odjakživa. Pravda. Jsem odloučená od manžela a žiju na vlastní pěst necelé dva roky svého dospělého života. A mužskými společníky se to v nich zrovna nehemžilo.

„Myslím, že to není dobrý nápad."

Nastala pauza. Pak,

„Máme něco na Simonnetovou. Vyskočila na pátrací listině Interpolu. Narozená v Bruselu, odešla odtamtud až před dvěma roky. Ještě pořád platí daně za nějaký kus pozemku na venkově. Věrná stařenka, celý život chodila k jednomu zubaři. Ten chlap vede praxi už od doby kamenné, schovává si všechno. Faxují nám záznamy. Jestli to bude vypadat jako trefa, dostaneme originály."

„Kdy se narodila?"

Uslyšela jsem listování v papírech.

„Devatenáct set osmnáct."

„To sedí. Příbuzní?"

„Prověříme to."

„Proč opustila Belgii?"

„Možná potřebovala změnit prostředí. Heleďte, krásko, pokud se rozhodnete, že ho změníte vy, tak budu po deváté u Hurleyho. Když tam bude fronta, odvolejte se na mě."

Chvilí jsem seděla a přemýšlela, proč jsem řekla ne. Pete a já jsme dospěli k souladu. Ještě pořád se navzájem milujeme, ale nemůžeme spolu žít. Když jsme se odloučili, mohli jsme být zase přáteli. Náš vztah už léta nebyl dobrý. Pete chodil s jinými. Já mohla klidně udělat totéž. Ach Bože. Rande. To slovo budilo představu akné a rovnátek.

Abych byla upřímná, Andrew Ryan mi připadal nadmíru přitažlivý. Žádné bed'ary ani pomůcky od orthodonta.

Rozhodně plus. A technicky vzato spolu ani nepracujeme. Ale taky mi připadal nadmíru protivný. A nepředvídatelný. Ne. Ryan je problém.

Dokončovala jsem zprávu o Malachym a Mathiasovi, když zase zazvonil telefon. Usmála jsem se. Tak jo, Ryane. Vyhráls.

Hlas strážného mi sdělil, že mám dole v hale návštěvu. Podívala jsem se na hodinky. Čtyři dvacet. Kdo sem jde takhle pozdě? Nepamatovala jsem si, že bych si něco domlouvala.

Zeptala jsem se na jméno. Když mi je řekl, srdce mi pokleslo.

„Ach ne.“ Nemohla jsem si pomoci. „*Est-ce qu'il y a un problème?*“

„*Non. Pas de problème.*“ Řekla jsem mu, že budu hned dole.

Žádný problém? Co to kecám?

Ve výtahu jsem to opakovala.

Ach ne.

10

„Co tu děláš?“

„No, mohla by ses tvářit radostně, že mě vidíš, starší sestro.“

„Já - samozřejmě jsem ráda, že tě vidím, Harry. Jsem jen překvapená.“ Nemohla jsem být užaslejší, ani kdyby mi strážný ohlásil Teddyho Roosevelta.

Zafuněla. „To je asi stejně od srdce jako železné piliny.“

Má sestra seděla v hale budovy SQ obklopena nákupními taškami od Niemana Marcuse a plátěnými pytli rozličných tvarů a velikostí. Na sobě měla červené kovbojské boty vykládané černými a bílými kličkami a krouceninami a

stejnou koženou bundu s třásněmi. Když vstala, viděla jsem džínsy tak těsné, že by dokázaly zaškrtnout krevní oběh. Viděli jsme je všichni.

Harry mě objala, plně si uvědomujíc, jak působí na ostatní lidi, ale vůbec ji to nepřivádělo do rozpaků. Zvlášť pokud šlo o ostatní lidi s chromozomem Y.

„Jůva, tady je svinská zima! Jsem promrzlá, že bych mohla chladit tequilu.“ Nahrabila ramena a ovinula si paže kolem hrudního koše.

„Ano.“ Ta analogie mi nedošla.

„Moje letadlo mělo přistát v poledne, ale ten zasranej sníh nás zdržel. No, tak jsem tady, starší sestro.“

Spustila ramena a roztáhla paže, až se třásně bundy zatetelily. Harry tu vypadala tak nemístně, až to bylo surrealistické. Amarillo přichází do tundry.

„Tak jo. Ohromné. To je ale překvapení. No. Já — Co tě vede do Montrealu?“

„Všechno ti to povím. Je to úžasné. Když jsem se o tom dozvěděla, prostě jsem nemohla uvěřit vlastním uším. Totiž zrovna tady v Montrealu a tak vůbec.“

„O jakém 'tom', Harry?“

„O tom semináři, co absolvuju. Povídala jsem ti o tom, Tempe, když jsem minulý víkend volala. Udělala jsem to. Zapsala jsem se do toho vzdělávacího kursu v Houstonu a teď na tom dělám. Nikdy jsem ještě nebyla tak napumpovaná. Proplula jsem prvním stupněm. Opravdu proplula. Některým lidem trvá léta, než si uvědomí vlastní realitu, a já to prostě sfoukla za pár týdnů. Chci říct, že se učím několika silným terapeutickým strategiím a začínám se zmocňovat svého života. Takže když mě pozvali na tuhle dílnu druhého stupně a zrovna sem, kde bydlí moje starší sestra, no, zabalila jsem si ranec a zvedla kotvy směr sever.“

Harry na mě zářila jasnýma, modrýma očima obklopenýma hrudkami maskary.

„Ty jsi přijela na nějakou dílnu?“

„Exactamundo. Všechny náklady hrazeny. No, skoro všechny.“

„Chci to všechno slyšet," řekla jsem v naději, že kurs bude krátký. Nebyla jsem si jistá, jestli se provincie Quebec a Harry navzájem mohou přežít.

„Je to kurva úžasný," pravila, opakujíc své počáteční tvrzení, ale přidala malou dodatečnou informaci.

„Půjdeme nahoru a já se sbalím. Nebo bys radši počkala tady?“

„Sakra, to ne. Chci vidět, kde velká mrtvolová doktorka pracuje. Jdi napřed.“

„Budeš muset ukázat nějaký průkaz s fotkou, abys dostala návštěvnickou propustku," řekla jsem a ukázala na strážného u pultu ochranky.

Pozoroval celou scénu, na tváři úsměv, a promluvil dřív, než se která z nás stihla hnout.

„*Votre soeur?*“ zahulákal přes halu a vyměnil si pohledy s ostatními strážnými.

Kývla jsem. Očividně už všichni věděli, že Harry je má sestra, a připadalo jim to strašlivě zábavné.

Strážný máchl rukou směrem k výtahům.

„*Merci,*“ zamumlala jsem a střelila po něm zdrcujícím pohledem.

„*Merci,*“ protáhla Harry a vrhla na každého ze strážných zářivý úsměv.

Posbíraly jsme její rance a vyjely do pátého patra, kde jsem to všechno naskládala na hromadu na chodbu před svou kanceláří. Dovnitř by se to nevešlo ani omylem. Množství jejích zavazadel ve mně budilo úzkost stran toho, jak dlouho se zdrží.

„Sakra, tahle kancelář vypadá, jako by tudy zrovna prošlo tornádo.“ Ačkoliv měřila jen metr třiasedmdesát a hubená byla jako modelka, Harry jako by ten malý prostor zaplnila.

„Momentálně je tu trochu binec. Počkej, vypnu počítač a posbírám si pár věcí. Pak vypadneme.“

„Nepospíchej, já mám čas. Zatím si pokecám s tvými kamarády.“ Hleděla vzhůru k řadě lebek, hlavu zakloněnou, až se konce jejích vlasů otíraly o dolní trásně bundy. Zdály se blondatější, než jsem si je pamatovala.

„Zdravíčko,“ řekla té první, „už jsi z toho trošku na hlavu, co?“

Nedokázala jsem se ubránit úsměvu. Její kraniální přítel ne. Zatímco se Harry propracovávala na druhý konec police, vypnula jsem počítač a posbírala deníky a knihy od Daisy Jeannotteové. Měla jsem v plánu vrátit se sem hned ráno, takže jsem si nedokončené zprávy nezabalila.

„Tak co je u tebe nového?“ promluvila Harry ke čtvrté lebce. „Nemluvíš? Ach, ty jsi tak sexy, když máš špatnou náladu.“

„Ona má vždycky špatnou náladu.“ Ve dveřích stál Andrew Ryan.

Harry se otočila a prohlédla si detektiva od hlavy k patě. Pomalu. Pak se modré oči setkaly s modrýma očima.

„Copak to?“

Úsměv, kterým má sestra obdařila strážné, nebyl ničím v porovnání s tím, kterým teď zazářila na Ryana. V tom okamžiku jsem věděla, že pohroma je předem daná osudem.

„Zrovna jsme odcházely,“ řekla jsem a zapnula zip na pouzdru počítače.

„No?“

„No co, Ryane?“

„Společnost z venkova?“

„Dobrý detektiv si vždycky všimne toho, co je nasnadě.“

„Harriet Lamourová,“ řekla má sestra a vytrčila ruku. „Jsem Tempina mladší sestra.“ Jako obvykle zdůraznila pořadí narození.

„Hádám, že nejste zdejší," protáhl Ryan. Třásně se roztřepetaly, když si potřásli rukama.

„Lamourová?" zeptala jsem se nevěřičně.

„Z Houstonu. To je v Texasu. Byl jste tam někdy?"

„Lamourová?" zeptala jsem se. „Co se stalo s Croneovou?"

„Jednou nebo dvakrát. Náramně pěkný kraj." Ryan si pořád ještě hrál na Bretta Mavericka.

„Nebo s Dawoodovou?" To ji upoutalo.

„Pročpak bych si měla brát zpátky jméno toho dementa? Pamatuješ se na Estebana? Na největšího blba pod sluncem?"

Esteban Dawood byl jejím třetím manželem. Nedokázala jsem si vybavit podobu jeho tváře.

„Jste už se Strikerem rozvedeni?"

„Ne. Ale kopl jsem ho do prdele a to směšné jméno vymazala. Croneová? Co mě to napadlo? Kdo by se chtěl jmenovat Croneová? Co je to za jméno pro tvoje potomky? Slečinka Croneová? Sestřenka Croneová? Prapradědeček Crone?"

Ryan se přidal. „Není to špatné, když jste Croneová bez koruny."

Harry se zahihňala. „Jo, ale rozhodně bych nechtěla být krhavá Croneová."

„A je to. Vypadneme odtud." Sáhla jsem po bundě. „Bergeron říká, že je to pozitivní," řekl Ryan.

Zarazila jsem se a pohlédla na něj. Jeho tvář zvažněla. „Simonnetová?"

Kývl.

„Něco na těch tělech seshora?"

„Bergeron si myslí, že jsou to patrně taky Evropané. Nebo aspoň si tam nechali vrtat a plombovat zuby. Něco kolem dentální práce. Nechali jsme Interpol pátrat v Belgii, kvůli spojení se Simonnetovou, ale vyšli z toho s prázdnou. Ta stará paní neměla žádné příbuzné, takže to je slepá ulička.

RCMP v Kanadě na nic nenatrefili. NCIC to samé. Ve Státech tomu nic neodpovídá."

„Rohypnol se sem hodně těžko dostává, a ti dva ho v sobě měli plno. To by se dalo vysvětlit nějakým evropským spojením."

„To by se dalo."

„LaManche říká, že těla v přístavbě byla negativní, pokud šlo o drogy a alkohol. Simonnetová byla moc spálená, než aby se daly provést testy."

To Ryan věděl. Uvažovala jsem nahlas.

„Ježíšmarjá, Ryane, už je to týden a my pořád nemáme zdání, kdo jsou ti lidé."

„Jó." Usmál se na Harry, která bedlivě naslouchala. Jejich flirtování mě začínalo dopalovat.

„Nenašli jste v domě žádná vodítka?"

„Možná jste slyšela o té malé rozepři v úterý na West Islandu? Rockové Mašiny začaly střílet na dva Pekelné Anděly. Andělé opětovali palbu a nechali na místě jednu mrtvou Mašinu a další tři silně krvácející. Takže jsem měl jinou práci."

„Patrice Simonnetová dostala kulku do hlavy."

„Ti motorkáři sejmuli taky jednoho dvanáctiletého kluka, co šel náhodou kolem na hokejový trénink."

„Ach Bože. Heleďte, nenaznačuju, že byste se courali, ale někdo určitě musí tyhle lidi postrádat. Mluvíme kruci o celé rodině. Plus o dvou dalších. Něco v tom domě musí poskytnout vodítko."

„Technici odtamtud odvezli sedmačtyřicet krabic krámů. Proséváme to, ale zatím nula. Žádné dopisy. Žádné šeky. Žádné fotky. Žádné seznamy nákupů. Žádné adresáře. Inkaso a telefon platila Simonnetová. Topný olej se přiváží jednou ročně, ona zaplatí předem. Nemůžeme najít nikoho, kdo v tom domě byl za tu dobu, co ho měla Simonnetová pronajmutý."

„A co daně z nemovitosti?"
„Guillion. Platí oficiálním šekem vystaveným na Citicorp v New Yorku."
„Našly se nějaké zbraně?" zeptala jsem se.
„Kdepak."
„Sebevražda celkem vyloučena."
„Jo. A není pravděpodobné, že by rodinu podřezala babča."
„Prošel jste historii toho domu?"
„Bylo to negativní. Policie tam nikdy nebyla."
„Dostal jste telefonní záznamy?"
„Už jsou na cestě."
„A co auta? Nebyla zaregistrovaná?"
„Obě na Guilliona. Na adresu v St.Jovite. Taký platí pojistku oficiálním šekem."
„Má Simonnetová řidičský průkaz?"
„Jo, belgický. Čistý rejstřík."
„Karta zdravotního pojištění?"
„Ne."
„Něco dalšího?"
„Nic se neukazuje."
„Kdo spravoval auta?"
„Zřejmě je Simonnetová brala do jednoho servisu ve městě. Popis souhlasí. Platila hotově."
„A dům? Takhle stará ženská si nemohla dělat opravy sama."
„Zřejmě tam bydleli i jiní lidé. Sousédé říkají, že ten pár s nemluvnaty se tam vyskytoval několik měsíců. Viděli tam přijíždět i jiná auta, někdy ve velkém počtu."
„Možná brala podnájemníky?"
Oba jsme se obrátili k Harry.
„Však víte. Mohla pronajímat pokoje."
Ryan a já jsme ji nechali pokračovat.

„Mohli byste se podívat po inzertech v novinách. Anebo do církevních bulletinů.“

„Nezdálo se, že by moc chodila do kostela.“

„Možná řídila nějaký drogový řetězec. S tím Guillionem. Proto ji zabili. Proto neexistují žádné záznamy ani nic takového.“ Oči měla zakulacené vzrušením. Dostávala se do ráže. „Možná se tu skrývala.“

„Kdo je ten Guillion?“ zeptala jsem se.

„Nemá policejní záznam tady ani tam. Belgičtí policajti ho prověřují. Ten chlap se drží stranou, takže toho o něm nikdo moc neví.“

„Jako ta stará paní.“

Ryan a já jsme se na ni zadívali. Na tom něco je, Harry.

Telefon zadrnčel a naznačil, že linky byly přepnuty na noční službu. Ryan koukl na hodinky.

„No, doufám, že vás obě dneska večír uvidím.“ Maverick se vrátil.

„Patrně ne. Musím projít tuhle zprávu o Nicoletové.“ Harry otevřela ústa, ale když uviděla můj pohled, zase je zavřela.

„Stejně díky, Ryane.“

„*Enchanté*,“ řekl Harry, pak se otočil a vyrazil chodbou pryč.

„To je hezkej kovboj.“

„Netrénuj si na něm tykadla, Harry. Jeho černá knížečka má v sobě víc záznamů než telefonní seznam v Omaze.“

„Jen se koukám, miláčku. To je pořád ještě zadarmo.“ Ačkoliv bylo teprve pět, vyšly jsme do hlubokého soumraku. Světla reflektorů aut a pouliční lampy svítily skrz padající sněh. Odemkla jsem a nastartovala auto, pak strávila několik minut čištěním oken a předního skla, zatímco Harry ladila rádio. Když jsem nastoupila, mé obvyklé Vermontské veřejné rádio už vystřídala místní rocková stanice.

„To je pohoda,“ vyslovila Harry svou pochvalu Mitsou.

„Ona je québécoise," řekla jsem a střídavě couvala a popojížděla, abych vyhoupla mazdu ze sněhové závěje. „Tady ji žerou už léta."

„Chci říct, rokenrol ve francouzštině. To je náramná pohoda."

„Jo." Přední kola se chytla chodníku a já se zařadila do proudu vozidel.

Harry poslouchala verše, zatímco jsme kličkovaly na západ směrem k Centre-Ville.

„Zpívá o nějakém kovbojovi? *Mon kovboj?*"

„Ano," řekla jsem a zahrula na Vigerovu. „Myslím, že má toho chlapa ráda."

Mitsou jsme ztratily při vjezdu do tunelu Ville-Marie.

O deset minut později jsem odemykala dveře svého bytu. Zavedla jsem Harry do druhé ložnice a šla do kuchyně překontrolovat své zásoby potravin. Protože jsem měla v plánu vtrhnout přes víkend na Atwaterský trh, moc tu toho nebylo. Když za mnou Harry přišla, štrachala jsem v maličké skříni, kterou jsem nazývala špižírnu.

„Zvu tě na večeři, Tempe."

„Ty?"

„Abych řekla pravdu, na večeři tě zve Posílení vnitřního života. Už jsem ti to říkala. Hradí mi náklady. No, aspoň do dvaceti dolarů za dnešní večeři. O zbytek se postará Howieho karta Diners Club."

Howie byl její druhý manžel a pravděpodobně zdroj všeho, co bylo v těch taškách od Niemana Marcuse.

„Proč ti vůbec Vnitřní život platí tenhle výlet?"

„Protože mi to tak dobře šlo. Abych řekla pravdu, je to zvláštní zacházení." Přemrštěně mrkla, otevřela ústa a smrštila levou stranu obličeje. „Obyčejně to nedělají, ale skutečně chtěli, abych v tom pokračovala."

„No, když myslíš. Na co máš chuť?"

„Na rozruch!"

„Myslela jsem k jídlu.“

„Cokoliv kromě grilovaného.“

Minutu jsem uvažovala. „Indická kuchyně?“

„Sošoni nebo Apači?“

Harry zavýskla. Odjakživa milovala vlastní vtipy.

„Etoile des Indes je jen pár bloků odtud. Dělají ohromnou khormu.“

„Jipí. Myslím, že jsem nikdy žádného Inda nejedla. A rozhodně jsem nikdy nejedla francouzského Inda. Rozhodně myslím, že karma se jíst nedá.“

Dokázala jsem jen potřást hlavou.

„Vypadám jak sedm drahých let,“ řekla Harry a vybrala si k zevrubné prohlídce několik dlouhých pramínků vlasů. „Udělám pár drobných úprav.“

Šla jsem do své ložnice, převlékla se do džínů, pak jsem si vzala pero a papír a opřela se o polštáře na své posteli. Otevřela jsem první knihu deníku a zaznamenala si datum prvního zápisu: 1. ledna 1844. Vybrala jsem jednu knihu z knihovny, nalistovala kapitolu o Elisabeth Nicoletové a překontrolovala den jejího narození. 18. ledna 1846. Její strýček začal psát tenhle svazek dva roky předtím, než se narodila.

Ačkoliv Louis -Philippe Bélanger psal silnou rukou, časem jeho záznamy vybledly. Inkoust byl matně hnědý a místy byla slova nezřetelná k nečitelnosti. Kromě toho byla francouzština zastaralá a hemžila se neznámými pojmy. Po třiceti minutách mi v hlavě dunělo a udělala jsem si jen pár poznámek.

Lehla jsem si a zavřela oči. Ještě pořád jsem v koupelně slyšela téct vodu. Byla jsem unavená a odrazená a pesimistická. Za ty dva dny to nemůžu jakživ stihnout. Radši strávím pár hodin u kopírky a pak se propracuju těmi knihami ve volném čase. Jeannotteová neříkala nic o tom, že bych ty

materiály *neměla* kopírovat. A patrně je to tak i pro originály bezpečnější, usoudila jsem.

A nemusím najít řešení hned. Koneckonců, má zpráva nevyžaduje žádné vysvětlení. Co jsem na kostech viděla, to jsem viděla. Ohlásím své nálezy a ať si za mnou přijdou dobré sestry teoretizovat. Nebo ať se ptají.

Možná to nepochopí. Možná mi neuvěří. Možná tu zprávu neuvítají s radostí. Anebo ano? Ovlivní to jejich přihlášku do Vatikánu? S tím jsem nemohla nic dělat. Byla jsem si jista, že pokud šlo o Elisabeth, nemýlila jsem se. Jen jsem si nedokázala představit, co to má znamenat.

11

O dvě hodiny později mnou Harry zatřásla a probudila mě. Dokončila koupel, sušení vlasů a všechno ostatní, co proces oprav vyžadoval. Zachumlaly jsme se a vyrazily ven, směrem na rue Ste-Catherine. Sněžit už přestalo, ale bílá vrstva pokrývala všechno a mírně tlumila randál města. Semaforey, stromy, poštovní schránky a zaparkovaná auta měla na sobě huňaté bílé čepice.

Restaurace nebyla přeplněná a hned nás posadili. Když jsme si objednaly, zeptala jsem se na tu její dílnu.

„Je to úžasné. Naučila jsem se úplně novým způsobům myšlení a bytí. Nemyslím nějaký takový východní mystický kydy. A nemluvím o lektvarech a krystalech a těch sračkách s astrální projekcí. Chci říct, že se učím, jak převzít vládu nad svým životem.“

„Jak?“

„Jak?“

„Jak.“

„Učím se sebeidentitě. Podstupuju posílení skrze duchovní procitnutí. Získávám vnitřní mír prostřednictvím holistického zdraví a léčení.“

„Duchovní procitnutí?“

„Nesmis mě špatně chápat, Tempe. Tohle není nějaké to znovuzrození, jak o něm kážou ti zatracení evangelisté u nás doma. Žádné takové to repetění a vydávání radostného kraválu do uší Pána, a spravedliví projdou skrze plameny a tak dále.“

„Čím se to liší?“

„To všechno souvisí se zatracením a vinou a přijetím tvého údělu hříšníka a obrácení se k Pánu, aby se On o tebe postaral. Neskočila jsem na to ani jeptiškám a za osmatřicet let života jsem nezměnila názor.“

Harry a já jsme strávily dětství v katolických školách.

„Tohle má co do činění s tím, že se člověk o sebe postará sám.“ Bodla se manikúrovaným prstem do hrudníku.

„Jak?“

„Tempe, snažíš se mě zesměšnit?“

„Ne. Ráda bych věděla, jak se to dělá.“

„Je to otázka interpretace vlastní mysli a těla a pak sebeočistění.“

„Harry, ty mě jen krmíš žargonem. Jak to děláš?“

„No, správně jíš a správně dýcháš a - všimla sis, že jsem vynechala pivo? To je součást očistění.“

„Zaplatilas za tenhle seminář hodně peněz?“

„Už jsem ti to říkala. Pominuli mi poplatky a rovnou mi dali letenku.“

„A co v Houstonu?“

„No jo, samozřejmě jsem zaplatila nějaké poplatky. Musí si něco účtovat. Tohle jsou velice prominentní lidé.“

Právě v tu chvíli nám přinesli jídlo. Objednala jsem si jehněčí khormu. Harry měla zeleninové kari s rýží.

„Vidíš?" Ukázala na talíř. „Pro mě už žádná mrtvá zvířata. Pročišťuju se."

„Kdes našla tenhle kurs?"

„Na Obecní přípravce v North Harris."

To znělo košer.

„Kdy tady začínáš?"

„Zítra. Seminář trvá pět dní. Všechno ti o tom povím, opravdu ano. Přijdu každý večer domů a přesně ti odemelu, co jsme dělali. Nevadí, když u tebe zůstanu, že ne?"

„Ovšemže ne. Jsem doopravdy ráda, že tě vidím, Harry. A jsem moc zvědavá na to, co děláš. Ale v pondělí odlétám do Charlotte." Vystrachala jsem v zadní kapse kabelky rezervní klíče, které tam nosím, a podala jsem jí je. „Budu víc než ráda, když zůstaneš v bytě tak dlouho, jak potřebuješ."

„Žádné divoké mejdany," řekla, předklonila se a namířila a mě přísným prstem. „Požádala jsem jednu paní, aby pozorovala náš dům."

„Ano, mami," odpověděla jsem. Fiktivní hlídačka domu byla patrně naším nejstarším rodinným žertíkem.

Vrhla na mě zářivý harry-úsměv a vsunula klíče do kapsy džínů.

„Díky. A teď už dost o mně, povím ti, na co se chystá Kit."

Příští půlhodinu jsme mluvily o nejnovějším plánu mého synovce. Christopher „Kit" Howard pocházel z jejího druhého manželství. Právě mu bylo osmnáct a od otce dostal slušnou sumu peněz. Kit si koupil a opravoval dvanáctimetrovou plachetnici. Harry si nebyla jistá, proč to dělá.

„Pověz mi ještě jednou, jak přišel Howie ke svému jménu?" Znala jsem ten příběh, ale hrozně ráda jsem ho poslouchala.

„Howieho máma utekla hned potom, co se narodil, a táta ještě dřív. Nechala Howieho na schodech jednoho sirotčince

v Basicu ve státě Texas a na přikrývce měl přišpendlený dopis. Stálo tam, že se pro něj vrátí a že se malý jmenuje Howard. Lidi v sirotčinci si nebyli jisti, jestli měla máma na mysli křestní jméno nebo příjmení, takže nic neriskovali. Pokřtili ho Howard Howard."

„Co dělá Howie teď?"

„Pořád těží ropu a nenechá na pokoji ani jednu sukni v západním Texasu. Ale ke mně a Kitovi je velkorysý."

Když jsme dojedly, číšník odnesl nádobí a já si objednala kávu. Harry ji přeskočila, protože stimulační látky narušovali její proces očištění.

Seděly jsme chvíli mlčky, pak,

„Tak kde se s tebou chce sejít ten kovboj?"

Přestala jsem míchat a v duchu jsem zapátrala po souvislostech. Kovboj?

„Ten policajt s tou náramnou prdelkou."

„Ryan. Jde do podniku, který se jmenuje U Hurleyho. Dneska je svatého Pat —"

„Sakra, no ano." Tvář jí zvažněla. „Mám pocit, že jsme povinovány svému dědictví zajít tam na znamení uznání opravdu velkého svatého patrona, jakkoli přispějeme jen malou troškou."

„Harry, mám za sebou -"

„Tempe, nebýt svatého Pata, sežrali by naše předky hadi a my bychom nikdy nebyly."

„Nenaznačuju —"

„A zrovna teď, v době, kdy v irském národě panuje takový zmatek -"

„O to nejde a ty to víš."

„Jak daleko je odtud k Hurleymu?"

„Pár bloků."

„Truhlíku." Rozpřáhla ruce, dlaněmi nahoru. „Jdeme tam, poslechneme si pár písniček, odejdeme. Neslibujeme nikomu večer v opeře."

„To už jsem někde slyšela.“

„Ne. Slibuju. Hned jak budeš chtít, vypadneme odtamtud. Hele, já jsem taky vstávala brzo.“

Tenhle argument na mě nezapůsobil. Harry je jeden z těch lidí, co dokážou fungovat bez spánku.

„Tempe. Musíš se trochu snažit o nějaký společenský život.“

Tenhle argument zabral. „Tak dobře. Ale -“

„Hí. Hó. Nechat tě svatí ochraňují, zlotřilče.“

Když jsme mávaly, aby nám přinesli účet, už jsem pocítovala stažení pod prsní kostí. Byly doby, kdy jsem milovala irské hospůdky. Jakékoli hospůdky. Nechtěla jsem otevírat výstřížkovou knihu a neměla jsem v úmyslu zanášet do ní nové záznamy.

Jen zvesela, Brennanová. Čeho se bojíš? Už jsi u Hurleyho byla a v pivu ses neutopila. Pravda. Tak proč ty obavy? Harry přívětivě povídala, když jsme se pěšky vracely po Ste-Catherine ke Crescent. V půl desáté už byl dav na chodníku hustý, páry a osamělci se mísili s posledními nakupujícími a turisty na prohlídce města. Všichni měli tlusté kabáty, čepice a šály. Lidé vypadali tlustě a bachratě, jako keře zabalené a ovázané na zimu.

Část Crescent nad Ste-Catherine je po anglicku „ulice snů“, lemovaná po obou stranách bary pro nezadané a módními restauranty. Hard Rock Café. Thursdays. U sira Winstona Churchilla. V létě jsou balkony plné diváků, kteří srkávají ze svých sklenic a pozorují romantický tanec dole. V zimě se všechno odehrává uvnitř.

Pod Ste-Catherine navštěvuje Crescent jen málokdo kromě pravidelných návštěvníků podniku U Hurleyho. S výjimkou svátku sv. Patrika. Když jsme tam dorazili, fronta od vchodu vedla po schodech nahoru a do poloviny chodníku k rohu.

„A sakra, Harry. Nechci tady stát a mrznout." Nechtěla jsem se zmiňovat o Ryanově nabídce.

„Neznáš někoho, kdo tady pracuje?"

„Nejsem štamgast."

Zařadily jsme se do fronty a stály mlčky, přešlapující z nohy na nohu, abychom se zahřály. Ten pohyb mi připomněl jeptišky z Lac Memphrémagog, což mi zase připomnělo neukončenou zprávu o Nicoletové. A deníky na mém nočním stolku. A zprávu o mrtvých nemluvňatech. A přednášky, které mám příští týden absolvovat v Charlotte. A referát, který jsem měla v plánu předložit na schůzi Lékařské antropologie. Cítila jsem, jak mi tvář otupuje chladem. Jak to, že se nechávám od Harry přemluvit k takovémuhle věcem?

V deset večer odchází z hospůdek jen málo návštěvníků. Po patnácti minutách jsme postoupily asi o půl metru.

„Připadám si jako mražený dezert," řekla Harry. „Víš jistě, že neznáš nikoho vevnitř?"

„Ryan říkal, že se na něj můžu odvolat, kdyby se muselo čekat." Moje egalitářské principy truchlivě podlehly ve zkoušce hrozící hypotermií.

„Starší sestro, na co myslíš?" Harry netrpěla žádnými zábranami, pokud šlo o to těžít ze všech dostupných výhod.

Vyrazila po chodníku kupředu a zmizela v čele fronty. Za pár minut už jsem ji viděla u postranních dveří, po boku obzvlášť velkého reprezentanta Irského národního fotbalového klubu. Oba na mě gestikulovali. Vyhýbajíc se očím těch, kdo zůstali stát v řadě, sešupajdila jsem se schodů a vklouzla dovnitř.

Následovala jsem Harry a jejího strážce labyrintem místností, které tvoří irskou hospůdku U Hurleyho. Všechny židle, římsy, stoly, barové stoličky a každičkový čtvereční centimetr podlahy byly zaplněny zeleně oděnými návštěvníky. Plakáty a nápisy na zrcadlech inzerovali Bass,

Guinness a Kilkeny Cream Ale. Podnik páchl pivem a kouř byl dost hustý, aby se o něj člověk mohl opřít lokty.

Protahovali jsme se podél kamenných zdí, mezi stoly, koženými křesly a púllitry, a nakonec kolem dubového a mosazného barpultu. Hladina zvuku přesahovala to, co je dovoleno na rozjezdových dráhách letišť.

Když jsme obešli hlavní bar, uviděla jsem Ryana sedět na vysoké dřevěné stoličce před zadní místností. Byl zády k cihlové zdi, jeden podpatek zaháknutý za dolní kruh stoličky. Druhou nohu nataženou přes dvě prázdné stoličky po své pravici. Hlavu měl zarámovanou čtvercovým otvorem v cihlách, olemovaným vyřezávaným zeleným dřevem.

Skrz ten otvor bylo vidět trio, hrající na skřipky, flétnu a mandolínu. Stoly byly odsunuty po obvodu místnosti a v nemožně malém prostoru uprostřed dovádělo pět tanečníků. Tři ženy předváděly slušnou gigu, ale mladíci jen poskakovali z nohy na nohu a šplouchali pivo na všechno v okruhu půldruhého metru. Nikomu to zřejmě nevadilo.

Harry objala fotbalistu a ten zase splynul s davem. Uvažovala jsem, jak se Ryanovi podařilo udržet dvě stoličky volné. A proč. Nemohla jsem se rozhodnout, zda mě jeho sebejistota dopaluje nebo těší.

„No zaplať pámbu," řekl Ryan, když nás zahlédl. „To je dobře, že jste to stihly, holky. Posad'te se a krapánek si voddáchněte." Musel rvát, aby ho bylo slyšet.

Ryan zahákl volnou nohu kolem jedné z volných stoliček, přitáhl ji a poplácal čalounění. Harry bez zaváhání stáhla bundu, přehodila ji přes sedátko a uvelebila se.

„Pod jednou podmínkou," zařvala jsem v odpověď. Zvedl obočí a zaostřil na mě modrý pohled.

„Že necháte toho honáckého vystupování."

„Vy jste milá jako štěrk v burákovéj pomazánce." Ryan mluvil tak nahlas, až mu na krku vystupovaly žíly.

„Myslím to vážně, Ryane." Nikdy nedokážu setrvat v téhle hlasitosti.

„Tak jo. Tak jo. Posad'te se." Přesunula jsem se ke krajní stoličce.

„A já vás zvu na limonádu, madam."

Harry zavýskla.

Cítila jsem, jak otevírám ústa, pak Ryan stál a rozepínal mi zip u bundy. Položil ji na stoličku a já si sedla. Ryan odchytil číšnici, objednal guinness pro sebe a dietní colu pro mě. Znovu mě to popíchlo. Copak jsem *tolik* čitelná?

Pohlédl na Harry.

„Já si dám totéž."

„Dietní colu?"

„Ne. To druhé." Číšnice zmizela.

„A co očištění?" zahulákala jsem Harry do ucha.

„Cože?"

„Očištění?"

„Jedno pivo mě nezabije, Tempe. Nejsem fanatik." Protože konverzace vyžadovala, aby se řvalo, soustředila jsem se na kapelu. Vyrostla jsem s irskou hudbou a staré písně vždycky vyvolávají vzpomínky z dětství. Babiččin dům. Staré dámy, irské nářečí, kanasta. Vysouvací postel. Danny Kaye v černobílé televizi. Usínání při elpíčku Johna Garyho. Měla jsem tušení, že tihle muzikanti by na babiččin vkus byli kapku hluchí. Moc silné zesilovače.

Hlavní zpěvák spustil baladu o divokém korzárovi. Zнала jsem tu píseň a obrnila se. Při refrénu bouchaly ruce v pětidobém staccatu. Bum! Bum! Bum! Bum! Bum! Číšnice dorazila při posledním bušení.

Harry a Ryan si povídali, jejich slova se ztrácela v lomozu. Upíjela jsem ze své sklenice a rozhlížela se. Vysoko na stěně bylo vidět řadu vyřezávaných dřevěných štítů, totemů starých rodů. Anebo to byly klany? Hledala jsem

nějaký se jménem Brennan, ale bylo moc tma a zakouřeno, než abych většinu z nich přečetla. Crone? Ne.

Skupina spustila melodii, která by se babce líbila. Bylo to o mladé ženě, která nosila vlasy vyčesané a svázané černou sametkou.

Prohlížela jsem si řadu fotografií v oválných rámečcích, portréty mužů a žen v nedělních šatech. Kdy je pořídili - 1890? 1910? Tyhle tváře vypadaly stejně zasmušile jako ty v Birksově síni. Možná byly ty vysoké límečky nepohodlné.

Dvoje školní hodiny udávaly čas v Dublinu a Montrealu. Půl jedenácté. Podívala jsem se na hodinky. Sedí.

O několik písní později upoutala Harry mou pozornost tím, že mávala oběma pažemi. Ryan zvedal prázdný půllitr.

Zavrtěla jsem hlavou. Promluvil s Harry, pak zvedl nad hlavu dva prsty.

A máme to, pomyslela jsem si.

Když kapela spustila rejdvák, všimla jsem si, že Ryan ukazuje směrem, odkud jsme přišly. Harry sklouzla ze stoličky a zmizela v mase těl. Cena za těsné džínsy. Ani jsem nechtěla myslet na to, jak dlouho bude muset čekat. Další nerovnost pohlaví.

Ryan zvedl Harryinu bundu, sklouzl na její stoličku a položil bundu tam, kde prve seděl on. Naklonil se těsně ke mně a zařval mi do ucha.

„Víte jistě, že vy dvě máte stejnou matku?“

„I otce.“ Ryan byl cítit čímsi jako rumem a práškovým talián.

„Jak dlouho žila v Texasu?“

„Od té doby, co Mojžíš spustil exodus.“

„Mojžíš Malone?“

„Devatenáct let.“ Zavířila jsem ledem ve své cole a zadívala se do něj. Ryan má nesporné právo mluvit s Harry. Konverzace je stejně nemožná, tak proč jsem tak nasraná?

„Kdo je ta Anna Goyetteová?“

„Cože?"

„Kdo je Anna Goyetteová?"

Kapela ustala v půli věty a jméno zadunělo do relativního klidu.

„Ježíšmarjá, Ryane, proč nevyvěsíte plakát?"

„Jsme dneska večer nějak napružení. Moc kofeinu?"

Zazubil se.

Zamračila jsem se na něj.

„Ve vašem věku to není dobré."

„V žádném věku to není dobré. Jak víte o Anně Goyetteové?"

Číšnice přinesla pití a ukázala Ryanovi stejný počet zubů, jako má sestra v té nejpřívětivější náladě. Zaplatil a mrkl na ni. To mě podrž.

„Nejste zrovna lyrická společnice," řekl, když postavil jedno pivo na římsu nad Harryinu bundu.

„Zpracuju na tom. Jak víte o Anně Goyetteové?"

„Při té záležitosti s motorkáři jsem narazil na Claudela a mluvili jsme o tom."

„Proč to propánajána děláte?"

„Požádal mě o to."

V Claudelovi jsem se nikdy nevyznala. Nejdřív mě zasklí a pak prodebatuje můj telefonát s Ryanem.

„Tak kdo je to?"

„Anna je studentka od McGilla. Její teta mě požádala, abych ji našla. Není to žádný případ Hoffa."

„Claudel říká, že je to velmi zajímavá mladá dáma."

„Co to sakra znamená?"

Tuto chvíli si Harry vybrala k tomu, aby se k nám opět připojila.

„Čágo, kovbojíčci. Jestli chcete čůrat, měli byste si to naplánovat předem."

Postřehla pozměněný zasedací pořádek a vklouzla na stoličku po Ryanově levici. Jakoby na povel začala kapela

zpívat o whisky ve džbáně. Harry se houpala a tleskala, až k ní přitančil starší paprika v kostkované čapce a zelených kšandách a vzal ji za ruku. Vyskočila a následovala ho do zadní místnosti, kde dva mladíci znovu napodobovali volavky. Harryin partner měl výrazné bříško a měkkou, kulatou tvář. Doufala jsem, že toho chlapa nezabije.

Podívala jsem se na hodinky. Jedenáct čtyřicet. Oči mě pálily od kouře a v krku mě škrábalo od řvaní.

A bavilo mě to.

A měla jsem chuť se napít.

Vážně.

„Heleďte, mě bolí hlava. Jen co Ginger Rogersová sleze z parketu, hodlám vypadnout.“

„Jak je libo, kotě. Napoprvé sis vedla náramně dobře.“

„Ježíšmarjá, Ryane. Už jsem tady byla.“

„Na vyprávěčí?“

„Ne!“ Přemýšlela jsem o tom. Miluju irský folklór.

Pozorovala jsem, jak se Harry kroutí a hopsá, dlouhé plavé vlasy jí jen lítaly. Všichni se na ni dívali. Po chvíli jsem křikla Ryanovi do ucha.

„Ví Claudel, kde je Anna?“

Zavrtěl hlavou.

Vzdala jsem to. Potenciál konverzace byl nulový.

Harry a stařík tančili dál. Obličej měl rudý a pokrytý potem a kravata na gumičce mu visela v prapodivném úhlu. Když Harry otočila giga tváří ke mně, pantomimicky jsem si prstem podřízla hrdlo. Skonči to. Zabal to.

Vesele mi zamávala.

Bodla jsem palcem směrem k východu, ale ona už se otočila, takže mě neviděla.

Ach Bože.

Ryan mě pozoroval, na tváři pobavený úsměv. Vrhla jsem na něj pohled, který by zmrazil i El Nino, a on se příkrčil a vztáhl obě ruce před sebe dlaněmi nahoru.

Když se příště Harry otočila ke mně, udělala jsem další gesto, ale ona zírala na cosi za mnou, ve tváři podivný výraz.

Ve čtvrt na jednu byly mé modlitby vyslyšeny a kapela si dala pauzu. Harry se vrátila, zardělá, ale zářící. Její partner vypadal, jako by potřeboval resuscitátor.

„Júva! To jsem si dala, jsem celá mokrá.“

Přejela si prstem kolem límce, hupla na stoličku a obrátila do sebe pivo, které Ryan prve objednal. Když stařík udělal pohyb, jako by se chtěl uvelebit vedle ní, poplácala ho po čepičce.

„Díky, chlape. Zase se všichni někdy sejdem.“

Naklonil hlavu a vrhl na ni pohled smutného štěňátka.

„Pá pá.“

Harry zavrtěla prstíky, obstarožní paprika pokrčil rameny a znovu splynul s davem.

Harry se naklonila přes Ryana. „Tempe, kdopak je tamhleto?“ Ukázala hlavou směrem za nás.

Začala jsem se otáčet.

„Teď se nedívej!“

„Cože?“

„Ten vysokej hubenej s brejlema.“

Obrátila jsem oči v sloup, což mému bolení hlavy nijak nepomohlo. Harry používala tenhle systém už na nižší střední škole, když jsem já chtěla odejít a ona chtěla zůstat.

„Já vím. Je hezký a opravdu se o mě zajímá. Jenže je ostýchavý. To znám, nech toho, Harry.“

Kapela spustila další rejdovák. Vstala jsem a oblékla si bundu.

„Jde se spát.“

„Ne. Vážně. Ten chlap tě šmíroval celou tu dobu, co jsem tančila. Viděla jsem ho okýnkem.“

Pohlédla jsem směrem, který naznačila. Popisu tam nikdo neodpovídal. „Kde?“

Přelétla pohledem tváře kolem baru, pak se ohlédla druhým směrem.

„No fakt, Tempe." Pokrčila rameny. „Už ho nenajdu."

„Patrně je to jeden z mých studentů. Ti vždycky žasnou, když mě vidí bez chodítka."

„Jo, nejspíš. Ten chlap na tebe vypadal dost mladě."

„Díky."

Ryan přihlížel jako shovívavý dědeček, pozorující zajíčky.

„Jsi hotová?" Zapnula jsem si bundu a natáhla na ruce palčáky.

Harry se podívala na své rolexky a pak řekla přesně to, co jsem očekávala.

„Je teprv po půlnoci. Nemohly bychom -"

„Já jdu, Harry. Byt je odtud jen čtyři bloky a ty máš klíč. Můžeš zůstat, jestli chceš."

Chvilku vypadala nerozhodně, pak se obrátila k Ryanovi.

„Vy tady ještě chvíli budete?"

„Žádný strachy, děvenko."

Vrhla na mě stejný štěněcí pohled, jaký prve použil stařík.

„Určitě ti to nevadí?"

„Ovšemže ne." Pekelně.

Vysvětlila jsem, jak si má počínat s klíči, a ona mě objala.

„Dovolte, abych vás doprovodil," Ryan sáhl po své bundě. Můj ochránce.

„Ne, díky. Už jsem velká."

„Tak vám zavolám taxi."

„Ryane, já mám dovoleno cestovat bez doprovodu."

„Jak račte." Uvelebil se zpátky a potřásl hlavou.

Studený vzduch byl po vedru a kouři v hospůdce příjemný. Asi milisekundu. Teplota klesla a zvedl se vítr, který vrhl chladový faktor na miliardu stupňů pod nulou.

Během pár kroků se mi oči rozslzely a cítila jsem, jak se mi podél okrajů chřípí tvoří led. Přitáhla jsem si šálu přes

ústa a nos a uvázala si ji v týle na velký uzel. Vypadala jsem jako blázen, ale aspoň mi nezamrzou tělní otvory.

Nacpala jsem ruce hluboko do kapes, sklopila hlavu a trmácela se dál. Bylo mi tepleji, ale skoro jsem neviděla na cestu. Přešla jsem Crescent a vydala se vzhůru po Ste-Catherine. Na dohled nebylo živáčka.

Právě jsem přešla MacKayovu, když jsem ucítila, jak se mi šála stáhla, a nohy mi vypověděly službu. Zprvu mě napadlo, že jsem uklouzla na ledu, ale pak jsem si uvědomila, že mě něco vleče dozadu. Už jsem přešla staré divadlo York a teď jsem byla vlečena ke straně budovy. Nějaké ruce mě ovinuly a strčily mě obličejem ke zdi. Moje ruce byly dosud uvězněny v kapsách. Jakmile jsem tváří narazila na cihly, sklouzla jsem dolů. Když jsem se dotkla koleny země, strčil mě někdo obličejem do sněhu. Do zad mě zasáhla těžká rána, jako by mi nějaký velký člověk padl koleny na hrudní páteř. Bolest mi vystřelila do zad a dech ze mě vyrazil skrze šálu. Byla jsem přibitá k zemi v bezmocné pozici. Neviděla jsem, nemohla jsem se hýbat a nemohla jsem dýchat! Pocítila jsem paniku a hlad po vzduchu. Krev mi bušila v uších.

Zavřela jsem oči a soustředila se na to, abych stočila ústa ke straně. Mělce jsem se nadechla. Pak znovu. A ještě. Pálení ustoupilo a já začala nabírat vzduch.

Cítila jsem bolest v čelisti a v obličejí. Hlavu jsem měla zablokovanou v nešikovném úhlu, pravé oko se tisklo do zmrzlého sněhu. Pod sebou jsem ucítila cosi bachratého a pochopila jsem, že je to má kabelka. Pomohla mi vyrazit dech. *Dej mu kabelku!*

Zavrtěla jsem se, abych se osvobodila, ale bunda a šála mě nadále poutaly jako svěrací kazajka. Ucítila jsem, jak se jeho tělo pohnulo. Jako by se na mně protahoval. Pak jeho dech v mém uchu. Ačkoliv tlumený šálou, zněl těžce a rychle, zoufale, zvířecky ve své intenzitě.

Neztrácej vědomí. Bezvědomí znamená v tomhle počasí smrt. Hýbej se! Dělej něco!

Pod těžkým ošacením jsem byla celá zpocená. Centimetr po centimetru jsem prohrabávala rukou kapsu, pátrala jsem. Prsty uvnitř vlněného palčáku jsem měla kluzké na omak.

Tady!

Popadla jsem klíče. V momentě, kdy povolí, budu připravená. Bezmocně jsem čekala na svou příležitost.

„Nech toho," zasyčel mi nějaký hlas do ucha.

Všiml si pohybu!

Ztuhla jsem.

„Nevíš, co děláš. Vycouvej!"

Vycouvej z čeho? Za koho mě má?

„Nech toho," opakoval a hlas se mu třásl pohnutím.

Nemohla jsem promluvit a on zřejmě neočekával odpověď. Je to šílenec a ne lupič?

Připadalo mi, že tam ležíme věčnost. Kolem svištěla auta. Ztratila jsem všechn cit ve tváři a připadalo mi, že mi krční páteř každou chvíli praskne. Dýchala jsem s otevřenými ústy, sliny mi mrzly na šále.

Zachovej klid. Mysli!

V duchu jsem horečně probíhala možnosti. Je opilý? Zfetovaný? Nerozhodný? Vychutnává jakousi chorobnou fantazii, která ho rozhýbala k činu? Srdce mi bušilo tak nahlas, až jsem se bála, že to poslouží jako katalyzátor.

Pak jsem uslyšela kroky. On je určitě taky uslyšel, protože pevněji sevřel mou šálu a položil mi na obličej ruku v rukavici.

Řvi! Dělej něco!

Neviděla jsem ho a to mě naštvalo.

„Slez ze mě, ty zatracenej sviňáku!" zařvala jsem skrz šálu.

Jenže můj hlas přicházel ze vzdálenosti milionu kilometrů, zdušen tlustou vrstvou vlny.

Držela jsem klíče smrtícím stiskem, ruku kluzkou uvnitř palčáku a napjatá, abych mu je vrazila do oka, jen co budu mít sebemenší příležitost. Náhle jsem ucítila, jak se šála napjala a jeho tělo posunulo. Zase se zvedl na kolena, soustředil veškerou svou váhu doprostřed mých zad. Jeho tíha moje kabelka mi stlačily plíce, až jsem zalapala po vzduchu.

Pomocí šály mi zvedl hlavu, pak ji rukou srazil dolů. Ucho mi narazilo na led a štěrk a za očima mi vybuchl oblak jisker, znovu mě zvedl a přibouchl k zemi a jiskřičky začaly měnit barvu. Cítila jsem na obličeji krev a její chuť v ústech. Měla jsem pocit, že mi něco prasklo v krku. Srdce mi bušilo v hrudním koši.

Slez ze mě, ty debilní sračko!

Hlava se mi točila. Můj trýzněný mozek předvídal pitevní právu. *Mou pitevní zprávu. Nic pod nehty. Žádná obranná zranění.*

Neomdlívej!

Svíjela jsem se a snažila řvát, ale můj hlas byl opět sotva slyšitelný.

Náhle dunění ustalo a útočník se znovu naklonil těsně ke mně. Promluvil, ale já skrz zvonění v uších zaslechla jen nezřetelné zvuky.

Pak jsem ucítila, jak se mi jeho ruce tisknou k zádům a jeho váha se zvedla. Na štěrku zakřupaly boty a byl pryč.

Celá omámená jsem si uvolnila ruce, zvedla se na všechny čtyři a překulila do pozice vsedě. Zaplavila mě vlna závratí, zvedla jsem kolena a spustila hlavu mezi ně. Teklo mi z nosu a z úst mi prýštila buď krev, nebo sliny. Ruce se mi třásly, když jsem si otírala obličej koncem šály, a věděla jsem, že sem jen o vlasek vzdálena slzám.

Vítr rachotil rozbitými okny v opuštěném divadle. Jakže se jmenuje? Yale? York? Připadalo mi to strašlivě důležité. Prve sem to věděla, tak proč se nemůžu rozpomenout teď? Byla sem dezorientovaná a začala jsem se nezvladatelně třást,

chladem, strachem a snad i úlevou. Když závrať pominula, vstala jsem, píd' za pídí se přesunula podél budovy a nakoukla za roh. Na dohled nikdo nebyl.

Potácela jsem se domů na gumových nohou, každý druhý krok se ohlížejíc přes rameno. Těch několik málo chodců, co jsem mījela, odvracelo pohledy a obcházel mě širokým obloukem. Zas jeden opilec.

O deset minut později jsem usedla na okraj své postele a hledala na sobě zranění. Zorničky jsem měla stejné a koordinované. Žádná malátnost. Žádná nausea.

Šála byla dvojbřitý meč. Poskytla sice útočníkovi příhodnou možnost uchopit mě, ale také zmírnila údery. Měla jsem pár řezných ran a oděrek na pravé straně hlavy, ale byla jsem přesvědčena, že otřes mozku jsem neutrpěla.

Na to, že jsem přežila loupežné přepadení, to není tak zlé, říkala jsem si, když jsem vklouzla mezi prostěradla. Ale bylo to loupežné přepadení? Ten chlap mi nic neukradl. Proč utekl? Zpanikařil a vzdal to? Byl to jen opilec? Přišel na to, že nejsem ta, za koho mě považuje? Mráz jen zřídka kdy inspiruje sexuální násilníky. Jaký měl motiv?

Snažila jsem se spát, ale myšlení jsem pořád ještě měla podrážděné adrenalinem. Anebo to byl syndrom posttraumatického stresu? Ruce se mi ještě třásly a nadskočila jsem při každém zvuku.

Neměla bych zavolat policajty? Na co? Nic moc se mi nestalo a nic mi neukradli. A toho chlapa jsem ani nezahlídla. Mám to povědět Ryanovi? Po tom nafoukaném odchodu ani náhodou. Harry? Kdepak.

Ach Bože. Co jestli Harry půjde domů sama? Nemůže se tam ještě někde potloukat?

Převalila jsem se a pohlédla na hodiny. Dvě třicet sedm. Kde je sakra Harry?

Dotkla jsem se rozbitého rtu. Všimne si toho? Patrně ano. Harry má instinkty jako divoká kočka. Nic jí neunikne.

Vymýšlela jsem si krycí verze. Dveře jsou vždycky dobré, anebo pády na obličej na náledí, když máte ruce hluboko zaražené v kapsách.

Oči se mi zavřely, pak jsem je prudce otevřela, protože jsem zase ucítila kolena na zádech a uslyšela chraplavý dech.

Znovu jsem se podívala na hodiny. Čtvrt na čtyři. To mají U Hurleyho otevřeno takhle dlouho? Šla Harry domů s Ryanem?

„Kde jsi, Harry?“ řekla jsem svítícím zeleným číslicím. Ležela jsem tam a toužila, aby přišla domů - nechtěla jsem být sama.

12

Probudila jsem se z neklidného spánku do zářivého slunečního svitu a naprostého ticha. Moje mozkové buňky svolaly celonoční schůzi, aby si uspořádaly nové informace z posledních několika dnů. Pohřešované studentky. Lupiči. Světičky. Zavražděná nemluvnata a babičky. Harry. Ryan. Harry a Ryan. Schůze se rozešla kolem úsvitu poté, co nedosáhla valných úspěchů.

Převalila jsem se na záda a prudká bolest v šíji mi připomněla dobrodružství včerejší noci. Ohýbala jsem a natahovala krk, obě paže a nohy. Docela dobré. V ranním světle se to přepadení zdálo nelogické a imaginární, jenže vzpomínka na strach byla velmi reálná.

Ležela jsem chvíli nehybně, zkoumala škody ve svém obličejí a poslouchala, jestli neuslyším svou sestru. Na tváři rozbolavělá místa. Od sestry ani hlásku.

V sedm čtyřicet jsem vstala z postele a popadla svůj omšelý starý župan a trepky. Dveře pokoje pro hosty byly otevřené, postel ustlaná. Byla Harry v noci doma? Na ledničce jsem našla samolepicí vzkazový lísteček,

vysvětlující nepřítomnost dvou krabic jogurtu a sdělující, že se vrátí po sedmé. Tak jo. Přišla, ale spala tady?

„Co na tom sejde," řekla jsem a sáhla po zrnkové kávě. Právě v té chvíli zazvonil telefon.

Bouchla jsem plechovkou a odťapkala k telefonu v obývacím pokoji.

„Jo."

„Ahoj, mami. Těžká noc?"

„Promiň, zlato. Copak je?"

„Budeš přes příští týden v Charlotte?"

„Přijedu v pondělí a budu tam až do začátku dubna, kdy odjedu na schůzi Fyzické antropologie do Oaklandu. Proč?"

„No, napadlo mě, že bych přijela na pár dní domů. Ten plážový výlet nějak nevychází."

„To je ohromné. Totiž, ohromné je, že můžeme být nějakou chvíli spolu. Mrzí mě, že ti vybuchl ten výlet." Neptala jsem se proč. „Budeš bydlet u mě nebo u táty?"

„Ano."

„Tak jo. Tak jo. Přednášky jsou v pořádku?"

„Jo. Abnormální psychika mně fakt baví. Prófa je ohromný pohodář. A kriminologie je taky docela dobrá. Nikdy nemusíme nic odevzdávat včas."

„Hm. A co Aubrey?"

„Kdo?"

„To je, hádám, odpověď na mou otázku. Co dělá teď?"

„Zmizel."

„Proč jsi v sobotu tak brzo vzhůru?"

„Musím napsat referát z kriminalistiky. Budu psát něco o profilování, možná použiju látku z abnormální psychiky."

„Já myslela, že nikdy nemusíš nic odevzdávat včas."

„Už to mělo být před dvěma týdny."

„Ale."

„Mohla bys mi pomoci vymyslet nějaký projekt z antropologie?"

„Jistě."

„Nic moc složitého. Má to být něco, co bych mohla stihnout za jeden den."

Uslyšela jsem zapípání. „Mám další hovor, Katy. O tom projektu budu přemýšlet. Dej mi vědět, až přijedeš do Charlotte."

„Stane se."

Přepnula jsem a překvapil mě Claudelův hlas. „Claudel *ici*."

Jako obvykle žádné zdravení, a ani se neomluvil, že volá v sobotu ráno. Šel rovnou k věci.

„Vrátila se domů Anna Goyetteová?"

V hrudi se mi udělalo prázdno. Claudel mi nikdy nevolal domů. Anna je určitě mrtvá.

Polkla jsem a odpověděla. „Asi ne."

„Je jí devatenáct."

„Ano."

Viděla jsem v duchu tvář sestry Julienne. Nemohla jsem snést pomyšlení, že bych jí to musela sdělit.

„...*caractéristiques physiques* ? "

„Pardon. Jakže to bylo?"

Claudel opakoval otázku. Neměla jsem zdání, zda má Anna nějaké neobvyklé fyzické rysy.

„Nevím. To bych se musela zeptat příbuzných."

„Kdy byla naposled viděna?"

„Ve čtvrtek. Monsieur Claudel, proč mi kladete tyto otázky?"

Přečkala jsem Claudelovu odmlku. Slyšela jsem ruch v pozadí a usoudila, že volá z kanceláře oddělení vražd.

„Dnes časně ráno byla nalezena bílá žena, nahá, bez dokladů."

„Kde?" Dutý pocit se mi tlačil na prsní kost.

„Ile des Soeurs. Vzadu na ostrově je zalesněná oblast a jezírko. Tělo bylo nalezeno" - zaváhal - „na okraji vody."

„Nalezeno jak?“ Něco mi zamlčuje.

Claudel okamžik zvažoval mou otázku. Dokázala jsem si představit jeho zobaň, blízko u sebe posazené oči přimhouřené v zamyšlení.

„Oběť byla zavražděna. Okolnosti jsou...“ Zase to zaváhání. „... neobvyklé.“

„Povídejte.“ Přehodila jsem si sluchátko do druhé ruky a otřela jsem si dlaň o župan.

„Tělo bylo nalezeno v trupu starého parníku. Byla tu mnohočetná zranění. LaManche dělá pitvu.“

„Jaká zranění?“ Zírala jsem na strukturu skvrn na svém županu.

Zhluboka se nadechl. „Jsou tu mnohočetná bodná zranění a stopy pout kolem zápěstí. LaManche má podezření, že došlo také k napadení zvířetem.“

Claudelův zvyk formulovat neosobně mi byl protivný. Bílá žena. Oběť. Zápěstí. Ani jedno osobní zájmeno.

„A oběť byla možná popálena,“ pokračoval.

„Popálena?“

„LaManche bude vědět víc později. Dneska provede ohledání.“

„Ježíšmarjá.“ Ačkoliv jeden patolog z laboratoře je v pohotovosti pořád, jen zřídkakdy probíhá nějaká pitva o víkendu. Věděla jsem, že ta vražda musí být něčím výjimečná. „Jak dlouho je mrtvá?“

„Tělo nebylo úplně zmrzlé, takže bylo patrně venku necelých dvanáct hodin. LaManche se pokusí přesněji stanovit čas smrti.“

Další otázku se mi nechtělo položit.

„Proč si myslíte, že by to mohla být Anna Goyetteová?“

„Věk a popis odpovídají.“

Pocítila jsem trochu slabost.

„O jakých fyzických vlastnostech jste se to zmiňoval?“

„Oběť neměla dolní stoličky.“

„Byly extrahovány?" Připadala jsem si jako blbec, jen co jsem tu otázku vyřkla.

„Doktorko Brennanová, já nejsem zubař. Na pravém boku má taky malé tetování. Dvě postavy drží mezi sebou srdce."

„Zavolám Anninu tetu a zase se vám ozvu."

„Můžu -"

„Ne. Já to udělám. Musím s ní probrat ještě něco."

Dal mi číslo na svoje pípátko a zavěsil.

Ruka se mi třásla, když jsem vyťukávala číslo do kláštera. Viděla jsem ustrašené oči, zírající upřeně zpod blond ofiny.

Než jsem stihla vymyslet, jak své otázky zkonstruovat, byla už na lince sestra Julianne. Několik minut jsem jí děkovala za to, že mě poslala k Daisy Jeannotteové, a vyprávěla jsem jí o denících. Vyhýbala jsem se tomu, co musím udělat, a ona mě hned prokoukla.

„Vím, že se stalo něco zlého." Hlas měla tichý, ale těsně pod hladinou jsem v něm slyšela napětí.

Zeptala jsem se, zda se Anna neukázala. Neukázala.

„Sestro, byla nalezena jedna mladá žena —" Uslyšela jsem zašustění látky a pochopila, že se pokřižovala.

„Musím vám položit pár osobních otázek stran vaší neteře."

„Ano." Stěží slyšitelně.

Zeptala jsem se na ty stoličky a tetování.

Na lince bylo jen vteřinu ticho, pak mě překvapilo, když jsem uslyšela smích.

„Ach propána, ne, ne, to není Anna. Ach nebesa, ne, nikdy by se nedala tetovat. A jsem si jistá, že Anna má všechny zuby. Dokonce se o svých zubech často zmiňuje. Proto to vím. Má s nimi spoustu nesnází, stěžuje si na bolest, když jí něco studeného. Nebo horkého."

Slova se z ní hrnula tak překotně, až jsem skoro cítila, jak se po lince valí úleva.

„Ale sestro, je možné —"

„Ne. Já znám svou neteř. Má všechny zuby. Nemá z nich velkou radost, ale má je.“ Znovu ten nervózní smích. „A žádné tetování, díky Bohu.“

„To ráda slyším. Tahle mladá žena patrně není Anna, ale snad by bylo nejlepší, kdybyste sem dala poslat zubní záznamy vaší neteře, jen pro jistotu.“

„Já jsem si jistá.“

„Ano. No, tak snad aby se ujistil detektiv Claudel. Nemůže to uškodit.“

„To nejspíš ne. A budu se modlit za rodinu té ubohé dívky.“

Dala mi jméno Annina zubaře a já zavolala zpátky Claudelovi.

„Je si jistá, že Anna neměla tetování.“

„Ahoj, teto jeptiško! Hádej, co se stalo? Minulý týden jsem se dala tetovat na prdýlce!“

„Souhlasím. Nepravděpodobné.“

Zafuněl.

„Ale je si absolutně jistá, že Anna měla všechny zuby. Pamatuje si, jak si její neteř stěžovala na bolesti zubů.“

„Kdo si nechá dělat extrakce?“ Přesně moje řeč.

„Zpravidla ne lidi se zdravými zuby.“

„Ano.“

„A tahle teta je taky přesvědčená, že si Anna nikdy nevyšla, aniž by to řekla mamince, co?“

„Tak to řekla.“

„Anna Goyetteová podává lepší výkony než David Copperfield. Za posledních osmnáct měsíců zmizela sedmkrát. Aspoň tolik hlášení podala její matka.“

„A já.“ Pocit prázdnoty se mi rozšířil od prsní kosti do břišní dutiny.

Požádala jsem Claudela, aby mě nadále informoval, a zavěsila jsem. Pochybovala jsem, že to udělá.

V půl desáté už jsem byla osprchovaná, oblečená a ve své kanceláři. Dokončila jsem zprávu o Elisabeth Nicoletové, kde jsem popsala a vysvětlila svá pozorování, stejně jako bych to udělala u kriminalistického případu. Litovala jsem, že nemohu připojit informace z Bélangerových deníků, ale prostě nebyl čas je projít.

Když jsem zprávu vytiskla, strávila jsem tři hodiny fotografováním. Byla jsem napjatá a nešikovná a dělalo mi potíže nastavit kosti do správných pozic. Ve dvě jsem si došla do kantýny pro sendvič a snědla ho, zatímco jsem ověřovala své nálezy stran Mathiase a Malachyho. V duchu jsem se však soustředila na telefon a ne na práci, kterou jsem měla před sebou.

Byla jsem u fotokopírky s Bélangerovými deníky, když jsem vzhlédla a uviděla Claudela.

„Není to naše slečna.“

Zadívala jsem se mu do očí. „Vážně?“

Přikývl.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se.

„Jmenovala se Carole Comptoisová. Když zubní nálezy vyloučily Goyetteovou, projeli jsme záznamy a natrefili na ni. Měla pár zatčení pro nemravné obtěžování.“

„Věk?“

„Osmnáct.“

„Jak zemřela?“

„LaManche už dokončuje ohledání.“

„Nějaká podezření?“

„Mnoho.“ Zadíval se mi na okamžik do tváře, neřekl nic a odešel.

Pokračovala jsem v kopírování, robot, uvnitř kterého víří emoce. Úleva, kterou jsem pocítila, když jsem se dozvěděla, že to není Anna, se okamžitě proměnila v pocit viny. Ještě pořád je tam dole na stole nějaké děvče. Rodina, které se to musí říct.

Zvednout kryt. Otočit stránku. Spustit kryt. Zmáčknout knoflík. Osmnáct.

Nijak jsem netoužila tu pitvu vidět.

V půl páté jsem byla hotova s deníky a vrátila se do své kanceláře. Odnese jsem zprávy o nemluvnatech na sekretariát, pak jsem nechala LaMancheovi na stole lístek s vysvětlením stran těch fotokopií. Když jsem znovu vyšla na chodbu, LaManche a Bergeron stáli a bavili se před zubařovou pracovnou. Oba muži vypadali unaveně a zasmušile. Když jsem k nim přistoupila, podívali se na mě, ale na nic se nezeptali.

„Spatný?“ zeptala jsem se.

LaManche kývl.

„Co se jí stalo?“

„Co se jí nestalo,“ řekl Bergeron.

Přejela jsem pohledem z jednoho na druhého. I nahrbený byl zubař přes metr osmdesát vysoký a musela jsem se dívat nahoru, abych mu viděla do očí. Jeho bílé krepovité vlasy osvětlovala zezadu nástropní zářivka. Vzpomněla jsem si na Claudelovu poznámku o napadení zvířetem a vytušila jsem, proč má Bergeron taky pokaženou sobotu.

„Vypadá to, jako by ji pověsili za zápěstí a bili, pak na ni zaútočili psi,“ řekl LaManche. „Marc si myslí, že byli nejméně dva.“

Bergeron kývl. „Některé velké plemeno. Snad ovčáci nebo dobrmani. Je tu přes šedesát kousnutí.“

„Ježíšmarjá.“

„Polili ji nějakou vroucí tekutinou, patrně vodou, když byla nahá. Pokožku má zle opařenou, ale nedokázal jsem najít stopy ničeho, co by se dalo identifikovat,“ pokračoval LaManche.

„Byla ještě naživu?“ Pocit viny se ve mně smrštil při pomýšlení na její bolest.

„Ano. Nakonec zemřela v důsledku mnohočetných bodných ran do hrudi a břicha. Chceš vidět polaroidky?"

Zavrtěla jsem hlavou.

„Byla nějaká obranná zranění?" Připomněla jsem si své utrpení s tím lupičem.

„Ne."

„Kdy zemřela?"

„Pravděpodobně včera pozdě večer."

Nechtěla jsem znát detaily.

„Ještě jedna věc," LaManche měl oči plné smutku. „Byla ve čtvrtém měsíci těhotenství."

Rychle jsem prošla kolem nich a vklouzla do své pracovny. Nevím, jak dlouho jsem tam seděla, očima přebíhala po známých předmětech svého řemesla a neviděla je. Ačkoliv jsem měla jakousi citovou imunitu, naočkovanou letitým stykem s krutostí a násilím, některé smrti se skrz ni ještě pořád dokázaly prolomit. Příval hrůz v poslední době mi připadal šerednější než většina toho, nač jsem se dokázala rozpomenout. Anebo mám obvody prostě přetížené do té míry, že už nedokážu vstřebat další zvěrstva?

Carole Comptoisová nebyla můj případ a já ji nikdy ani okem nezahlédla, ale nedokázala jsem ovládnout vidiny, vyplouvající z nejtemnějších hlubin mé mysli. Viděla jsem ji v jejích posledních chvílích, tvář staženou bolestí a hrůzou. Prosila o život? O život svého nenarozeného dítěte? Jaké příšery to chodí po světě?

„Krucinál himlhergot!" řekla jsem prázdné pracovně.

Shrnula jsem papíry do aktovky, popadla svoje svršky a práskla za sebou dveřmi. Bergeron něco říkal, když jsem mījela jeho pracovnu, ale já se nezastavila.

Když jsem projížděla pod mostem Jacquese Cartiera, začínaly zprávy v šest, hlavním tématem byla vražda Comptoisové. Stiskla jsem vypínač a opakovala svou poslední myšlenku.

„Krucinál himlhergot!"

Než jsem dorazila domů, můj hněv ochladí. Některé emoce jsou příliš silné, než aby přetrvaly bez opadnutí. Zatelefonovala jsem sestře Julianne a uklidnila ji, pokud jde o Annu. Claudel už jí volal, ale já toužila po osobním kontaktu. Ukáže se, řekla jsem. Ano, souhlasila. Žádná z nás už tomu tak docela nevěřila.

Řekla jsem jí, že Elisabetina kostra je zabalená a připravená a zpráva se přepisuje. Ona řekla, že kosti budou vyzvednuty hned v pondělí ráno.

„Mockrát vám děkuju, paní doktorko Brennanová. Očekáváme vaši zprávu s velikou nedočkavostí."

Nepustila jsem se do žádného úvodu. Neměla jsem zdání, jak zareagují na to, co jsem napsala.

Převlékla jsem se do džínů, pak připravila večeři a zakázala jsem si myslet na to, co se stalo Carole Comptoisové. Harry dorazila v půl osmé, najedly jsme se a zmiňovaly se o máločem kromě těstovin a cuket. Zdála se unavená a duchem nepřítomná a ochotně přijala mé vyprávění o tom, jak jsem upadla obličejem na led. Byla jsem událostmi toho dne úplně vyčerpaná. Neptala jsem se na včerejší večer ani na seminář, a ona nic neříkala. Myslím, že jsme byly obě rády, že nemusíme poslouchat ani reagovat.

Po večeři si Harry přečetla své materiály z dílny a já se znovu pustila do deníků. Má zpráva sestrám byla kompletní, ale já chtěla vědět víc. Fotokopírování technickou kvalitou nijak nevytěžilo a odrazovalo mě to stejně jako už v pátek. Kromě toho Louis-Philippe nepsal zrovna napínavou kroniku. Jakožto mladý doktor medicíny psal dlouhá líčení svých dnů v nemocnici Hotel Dieu. Na čtyřiceti stránkách jsem narazila jen na několik zmínek o jeho sestře. Zřejmě mu dělalo starosti, že Eugénie nadále zpívá na veřejnosti i po svém sňatku s Alainem Nicoletem. Také se mu nezamlouval její kadeřník. Louis-Philippe vypadal na pořádného suchopřda.

V neděli Harry zmizela, ještě než jsem vstala. Vyprala jsem, zacvičila si ve fitcentru a zaktualizovala přednášku, kterou jsem se chystala přednést v úterý na svém kursu vývoje člověka. Pozdě odpoledne už jsem měla všeho poměrně plné zuby. Zapálila jsem oheň v krbu, uvařila si šálek Earl Greye a stočila se do klubíčka na gauči se svými knihami a papíry.

Začala jsem s Bélangerovým deníkem tam, kde jsem přestala, ale asi po dvaceti stránkách jsem přešla k té knize o neštovicích. Byla stejně fascinující, jako byl Louis-Philippe nudný.

Četla jsem o ulicích, kterými chodím každý den. Montreal a okolní vesnice měly v osmdesátých letech devatenáctého století přes dvě stě tisíc obyvatel. Město se rozprostíralo od Sherbrooke Street na severu k říčnímu přístavu na jihu. Na východě bylo ohraničeno průmyslovou čtvrtí Hochelaga a na západě vesnicemi dělnické třídy Ste-Cunégonde a St-Henri, které ležely hned nad kanálem Lachine. Vloni v létě jsem projela podél toho kanálu po cyklistické stezce.

Tehdy tu stejně jako nyní panovalo napětí. Ačkoliv většina Montrealu na západ od rue St-Laurent mluvila anglicky, v osmdesátých letech devatenáctého století se Francouzi stali jasnou většinou ve městě jako celku. Ovládli obecní politiku, ale Angličané vládli obchodu a tisku.

Francouzi a Irové byli katolíci, Angličané protestanti. Skupiny zůstaly převážně separovány, v životě i ve smrti. Každá z nich měla vlastní hřbitov vysoko v horách.

Zavřela jsem oči a přemýšlela o tom. Ještě i dnes jazyk a náboženství určovaly v Montrealu mnohé. Katolické školy. Protestantské školy. Nacionalisté. Federalisté. Uvažovala jsem, kam to asi táhlo Elisabeth Nicoletovou.

V místnosti se zešeřilo a lampy se s cvaknutím rozsvítily, četla jsem dál.

V devatenáctém století byl Montreal velkým obchodním střediskem, které se honosilo nádherným přístavem, obrovskými kamennými skladišti, jirchárnami, mydlárnami, továrnami. McGillova univerzita už zaujímala čelné místo. Ale stejně jako jiná viktoriánská města byl místem protikladů, kde obrovská sídla kupeckých vládců zastíňovala chýše pracující chudiny. Hned za širokými dlážděnými třídami, za Sherbrooke a Dorchester Street, ležely stovky prašných uliček a nedlážděných dvorků.

Město mělo tehdy bídnou kanalizaci, odpadky a zvířecí zdechliny tlely na prázdných parcelách a všude byly exkrementy. Řeka se používala jako otevřená stoka. Ačkoliv v zimě zamrzala, odpadky a odpad v letních měsících tlely smrděly. Všichni si stěžovali na odporný zápach.

Čaj mi vychladl, takže jsem se narovnala, protáhla a udělala si čerstvý šálek. Když jsem znovu otevřela knihu, přeskočila jsem na kapitolu o sanitárním zařízení. To byl jeden z neustálých zájmů Louise-Philippa v nemocnici Hôtel Dieu. Samozřejmě tu byla zmínka o tom staříkovi. Dotáhl to až na člena Zdravotního výboru městské rady.

Přečetla jsem si poutavé líčení debaty městské rady o lidském odpadu. Jeho odstraňování bylo tehdy chaotické. Někteří Montrealané splachovali exkrementy do městských stok, které vedly do řeky. Někteří používali suché záchody a jejich obsah pak zasypávali hlínou a odváželi na skládky. Jiní defekovali do venkovních latrin.

Městský zdravotní rada hlásil, že obyvatelé vyprodukují každodenně přibližně 170 tun exkrementů neboli přes 215 000 tun ročně. Upozorňoval, že 10 000 latrin a žump ve městě je primárním zdrojem infekčních chorob včetně tyfu, spálové horečky a diftérie. Rada rozhodla ve prospěch systému sběru a pálení odpadu. Louis-Philippe hlasoval pro. Bylo to 28. ledna 1885.

Den po hlasování přijel na nádraží Bonaventure západní vlak společnosti Grand Trunk Railway. Jednomu průvodčímu bylo špatně a byl povolán železniční lékař. Muž byl vyšetřen a diagnóza zněla: neštovice. Protože byl protestant, odvezli ho do Montrealské všeobecné nemocnice, tam ho však odmítli přijmout. Pacientovi bylo povoleno čekat v izolovaném pokoji v křídle nakažlivých chorob. Nakonec ho na prosby železničního lékaře neochotně přijali do katolické nemocnice Hôtel Dieu.

Vstala jsem, abych prohrábla oheň. Když jsem přerovnávala polena, představovala jsem si rozlehlou budovu z šedého kamene, která stála na avenue des Pins a rue St-Urbain. Hôtel Dieu byla ještě stále fungující nemocnice. Mnohokrát jsem jela kolem.

Vrátila jsem se ke knize. V žaludku mi kručelo, ale chtěla jsem číst, dokud nedorazí Harry.

Doktoři v Montrealské všeobecné se domnívali, že jejich kolegové z Hôtel Dieu nahlásili případ neštovic veřejným zdravotním úřadům. Doktoři z Hôtel Dieu se domnívali pravý opak. Úřadům to nikdo nesdělil a nikdo to také nesdělil zdravotnímu personálu v žádné z nemocnic. Do konce epidemie zemřelo přes tři tisíce lidí, většinou dětí.

Zavřela jsem knihu. Oči mě pálily a ve spáncích mi tepalo. Hodiny ukazovaly čtvrt na osm. Kde je Harry?

Šla jsem do kuchyně, vyndala a opláchla lososí řízky. Zatímco jsem míchala koprovou omáčku, snažila jsem se představit si svou čtvrt' o století dřív. Jak za oněch časů člověk čelil neštovicím? K jakým domácím medikamentům se uchýloval? Přes dvě třetiny mrtvých byly děti. Jaké to bylo, vidět sousedovy děti umírat? Jak se člověk vypořádal s bezmocí při péči o dítě odsouzené k smrti?

Oškrábala jsem dva brambory a vložila je do minitrouby, pak jsem oprala salát, rajčata a okurky. Harry pořád nikde.

Ačkoliv čtení odvedlo moje myšlenky od Mathiase, Malachyho a Carole Comptoisové, ještě pořád jsem byla napjatá a bolela mě hlava. Pak jsem si pustila cédéčko Leonarda Cohena a naložila se na dlouho do vany.

Pomocí Elisabeth jsem udržovala myšlení co nejdál od svých posledních případů vražd. Výlet do historie byl fascinující, ale nedozvěděla jsem se to, co jsem potřebovala vědět. Už jsem byla důvěrně obeznámena s Elisabethinou prací během epidemie prostřednictvím množství informací, které mi sestra Julienne poslala ještě před exhumací.

Elisabeth strávila léta v klauzuře, ale když se zuřící epidemie vymkla z kontroly, stala se zastánkyní modernizace zdravotnictví. V dopisech provinciální zdravotní radě, zdravotnímu výboru městské rady a Honoré Beaugrandovi, starostovi Montrealu, žadonila o zlepšení hygieny. Bombardovala francouzsky i anglicky tištěné noviny, dožadovala se znovuotevření městské neštovicové nemocnice a snášela argumenty pro hromadné očkování.

V dopise svému biskupovi poukazovala na to, že horečka se šíří na místech, kde se shromažďují davy, a prosila ho, aby na přechodnou dobu uzavřel kostely. Biskup Fabre odmítl s tím, že uzavření kostelů by znamenalo výsměch Bohu. Biskup vybízel své stádečko k návštěvám kostela s tvrzením, že společná modlitba je mocnější než modlitba o samotě.

Dobré uvažování, biskupe. Právě proto francouzští katolíci umírali a angličtí protestanti ne. Kacíři se dali očkovat a zůstali doma.

Přidala jsem horkou vodu a představovala si přitom Elisabethino zoufalství i to, kolik taktu bych asi byla projevila já.

Tak jo. Vím všechno o její práci a o její smrti. Jeptiškám to stačí. Přečetla jsem si líčení toho, jak konečně onemocněla, i veřejného pohřbu, který následoval.

Jenže já se potřebovala dozvědět něco o jejím narození.

Vzala jsem mýdlo a napěnila ho.

Deníkům se nevyhnu.

Přejížděla jsem si kostkou mýdla po ramenou. Jenže mám fotokopie, takže by to mohlo počkat, až se vrátím do Charlotte.

Umyla jsem si nohy.

Noviny. To byl návrh Jeannotteové. Ano. Využiju ten čas, co mi zbývá do pondělka, abych prošla staré noviny. Stejně musím zajet na McGillovu univerzitu, abych vrátila deníky.

Sklouzla jsem zpět do horké vody a uvažovala o své sestře. Chudák Harry. Včera jsem ji hodně ignorovala. Byla jsem unavená, ale opravdu nešlo o nic jiného? Anebo to bylo kvůli Ryanovi? Má veškeré právo se s ním vyspat, pokud chce. Tak proč jsem byla tak chladná? Rozhodla jsem se, že dnes večer budu přívětivější.

Utírala jsem se osuškou, když jsem uslyšela zapípání bezpečnostního poplašného zařízení. Vyhrabala jsem flanelovou noční košili s disneyovskými figurkami, kterou mi Harry dala jednou k Vánocům, a přetáhla si ji přes hlavu.

Našla jsem ji stát v obývacím pokoji, ještě měla na sobě bundu, rukavice a čepici, a pohled upírala na cosi vzdáleného miliony kilometrů.

„Dlouhý den, řekla bych.“

„Jo.“ Vrátila se do současnosti a napůl se na mě usmála.

„Máš hlad?“

„Asi jo. Jen mě pár minut nech.“ Hodila batůžek na gauč a žuchla vedle něj.

„Jasně. Sundej si kabát a chvíli se zdrž.“

„Pravda. Krucinál, tady je zima. Připadám si jako Nanuk, a to jdu pěšky jen od metra.“

Za pár minut jsem ji uslyšela v hostinském pokoji, pak přišla za mnou do kuchyně. Grilovala jsem lososa a přehazovala salát, zatímco ona prostírala na stůl.

Když jsme zasedly k jídlu, zeptala jsem se jí, jaký měla den.

„Bylo to fajn.“ Nařízla bramboru, zmáčkla ji a přidala do ní kyselou smetanou.

„Fajn?“ povzbuzovala jsem ji.

„Jo. Hodně jsme toho probrali.“

„Vypadáš, jako bys za sebou měla šedesát kilometrů po špatné cestě.“

„Jo. Jsem úplně umlácená.“ Neusmála se.

„Tak co jste dělali?“

„Spousta přednášek, cvičení.“ Nandala si na rybu lžíci omáčky. „Co jsou ty malé zelené nitky?“

„Kopr. Jaká cvičení?“

„Meditace. Hry.“

„Hry?“

„Vypravěčství. Cvičení protných. Všechno, co nám řekou.“

„Ty prostě děláš všechno, co ti řeknou?“

„Dělám to proto, že se pro to rozhodnu,“ odsekla.

To mě zarazilo. Harry na mě jen zřídka takhle štekala.

„Promiň. Jsem jen unavená.“

Chvíli jsme jedly mlčky. Vlastně se mi nechtělo poslouchat nic o její ožehavé terapii, ale po několika minutách jsem to zkusila znovu.

„Kolik je tam lidí?“

„Pěkných pár.“

„Jsou zajímaví?“

„Nedělám to, abych získala nové přátele, Tempe. Učím se být cenná. Být odpovědná. Život se mi podělal a já se snažím přijít na to, jak zařídit, aby fungoval.“

Píchla vidličkou do salátu. Nedokázala jsem se rozpomenout, jestli jsem ji už někdy viděla takhle skleslou.

„A tohle cvičení pomáhá?“

„Tempe, to prostě musil zkusit na vlastní kůži. Nemůžu ti přesně vykládat, co děláme, ani jak to funguje.“

Seškrábala koprovou omáčku a uždíbla lososa.

Neřekla jsem nic.

„Myslím, že bys to stejně nepochopila. Jsi moc zamrzlá.“

Zvedla svůj talíř a odnesla ho do kuchyně. Tak to mám z toho, že se snažím jevit zájem. Přišla jsem za ní ke dřezu.

„Asi to pro dnešek zapáchnu,“ řekla a položila mi ruku na rameno. „Popovídáme si zítra.“

„Odpoledne odlétám.“

„Aha. Tak já ti zavolám.“

V posteli jsem si v duchu přehrávala náš rozhovor. Ještě nikdy jsem neviděla Harry tak otupělou, ani tak nedůtklivou, když byla oslovena. Určitě je vyčerpaná. Anebo je to možná ta věc s Ryanem. Anebo rozchod se Strikerem.

Později mě napadlo, proč jsem nepostřehla znamení. Velmi mnoho by se tím bývalo změnilo.

13

V pondělí jsem vstala za svítání. Měla jsem v plánu uvařit pro sebe i pro Harry snídani. Odmítla s tím, že má postní den. Odešla před sedmou, v teplákách a nenalíčená, kterýžto pohled jsem nikdy netušila, že zažiju.

Existují záznamy, které určují nejstudenější místo na světě, nejsušší, nejnižše položené. Tím nejchmurnějším je bezpochyby oddělení periodik a mikromédií oddělení McLennanovy knihovny na McGillově univerzitě. Je to dlouhá úzká místnost v prvním patře, zhotovená z litého betonu a zářivek, elegantně zdůrazněných krvavě rudou podlahou.

Podle instrukcí knihovníka jsem se pracovala přes stohy periodik a novin až k řadám plechových polic,

obsahujících maličké kartónové krabičky a kulaté plechovky. Našla jsem ty, které jsem chtěla, a odnesla si je do čítárny. Rozhodla jsem se začít anglickým tiskem. Vytáhla jsem roličku mikrofilmu a navinula ji do čtecího přístroje.

Roku 1846 vycházela Montreal Gazette třikrát týdně ve formátu jako dnešní New York Times. Úzké sloupce, málo obrázků, četné inzeráty. Moje prohlížečka byla špatná a film taky. Bylo to jako pokoušet se číst pod vodou. Tisk se pořád zaostřoval a rozostřoval a napříč obrazovkou putovaly chloupky a částečky smetí.

Inzeráty vychvalovaly kožešinové čepice, britské papírnické zboží, nevydělané ovčí kůže. Dr. Taylor si přál, abyste nakupovali jeho jaterní balzám, dr. Berlin nabízel své protižlučové pilulky, John Bower Lewis se prohlašoval za skvělého advokáta a obhájce ve věcech trestních. Pierre Grégoire vám s potěšením upraví vlasy. Četla jsem inzerát:

Pán může obsloužit všechny počestné mužské i ženské klienty. Vlasy budou měkké a lesklé, ať si byly jakkoli hrubé. Použito bude obdivuhodných přípravků ku vzniku překrásných kučer a výtečnému oživení. Rozumné ceny. Jen vybraná klientu.

A teď ty zprávy.

Antoine Lindsay zemřel poté, co ho soused praštil do hlavy kusem dřeva. Koronerův nález: Úmyslná vražda.

Mladá anglická dívka Maria Nashová, jež nedávno připlula do Montrealu, padla za oběť únosu a zradě. Zemřela ve stavu šílenství v Emigrantské nemocnici.

Když Bridget Cloconeová porodila v Ženské porodnici dítě mužského pohlaví, doktoři shledali, že tato čtyřicetiletá vdova v nedávné době porodila ještě další dítě. Policie propátrala dům jejího zaměstnavatele a našla tělo druhého novorozeněte mužského pohlaví skryté pod hadry v bedně. Dítě jevílo „... známky násilí, jakoby způsobené silným tlakem prstů na krk.“ Koronerův nález: Úmyslná vražda.

Ježíšmarjá. Změní se někdy něco?

Zrychlila jsem a prolétla seznam lodí, které vypluly z přístavu, a seznam zaoceánských pasažérů odplouvajících z Montrealu do Liverpoolu. Hodně suché čtení.

Poplatky za parník. Dostavníková služba do Ontaria. Zprávy o odjezdech. Moc lidí se ten týden nestěhovalo.

Konečně jsem to našla. Narození, sňatky, úmrtí. V tomto městě sedmnáctého, paní Mackayová, syn. Paní Marie-Claire Bissetová, dcera. Ani zmínka o Eugénii Nicoletové a jejím děťátku.

Zaznamenala jsem si umístění oznámení o narozených dětech v každých novinách a rychle jsem proběhla několik příštích týdnů, přičemž jsem šla rovnou k dotyčné části. Nic. Překontrolovala jsem všechny noviny. Až do konce roku 1846 tu nebyla ani stopa po Elisabetinu narození.

Vyzkoušela jsem ostatní anglické noviny. To samé. Ani zmínka o Eugénii Nicoletové. Žádné narození Elisabeth. Přešla jsem na francouzský tisk. Pořád nic.

V deset hodin už mi v očích tepalo a bolest se rozšířila do zad a ramen. Zaklonila jsem se, protáhla a třela si spánky. Co dál?

Na druhém konci místnosti někdo u jiného stroje stiskl knoflík zpětného přetáčení. Dobrý nápad. O nic horší než všechny ostatní. Půjdu nazpátek. Elisabeth se narodila v lednu. Prověřme období, kdy se spermie seznamovala s vajíčkem.

Než jsem se dostala k *La Presse*, už jsem skoro nedokázala zaostřit zrak. Podívala jsem se na hodinky. Půl dvanácté. Ještě dvacet minut.

Opřela jsem si bradu o pěst a stiskla zpětné převíjení. Když se film zastavil, byla jsem v březnu. Pokračovala jsem manuálně a zastavovala tu a tam, abych přelétla pohledem střed obrazovky, když vtom jsem zahlédla jméno Bélanger.

Napřímila jsem se a zaostřila na článek. Byl krátký. Eugénie Bélangerová odjela do Paříže. Známa zpěvačka a choť Alaina Nicoleta bude cestovat s dvanáctičlennou společností a vrátí se po sezóně. Kromě nějakých žvástů o tom, jak velice bude postrádána, to bylo všechno.

Takže Eugénie odjela z města. Kdy se vrátila? Kde byla v dubnu? Jel Alain s ní? Přijel tam za ní? Podívala jsem se na hodinky. Do prdele.

Podívala jsem se do peněženky, prohrabala kabelku až na dno a pak si vytiskla tolik stránek, na kolik jsem měla drobné. Převinula jsem zpátky a vrátila filmy a spěchala přes kampus k Birksově síni.

Dveře u Jeannotteové byly zavřené a zamčené, vyhledala jsem tedy kancelář katedry. Sekretářka odtáhla pohled od obrazovky počítače na dost dlouho, aby mě ujistila, že deníky budou v pořádku předány. Přidala jsem děkovný lístek a odešla.

Cestou pěšky zpátky k mému bytu jsem byla duchem stále v historii. Představovala jsem si velkolepé staré domy, které jsem mýjela, jak asi vypadaly o století dřív. Co viděli obyvatelé, když se podívali přes Sherbrooke? Neviděli Musée des Beaux-Arts ani Ritz-Carlton. Ani nejposlednější výplody Ralphi Laurena, Giorgia Armaniho a Versaceho ateliéru.

Napadlo mě, zda by se jim tak módní sousedé zamlouvali. Butiky byly dozajista mnohem víc povznášející než neštovičná nemocnice, kterou znovu otevřeli nedaleko od jejich zahrad.

Doma jsem překontrolovala telefonní záznamník v obavách, abych nepropásla Harryin telefonát. Nic. Narychlo jsem si udělala sendvič a pak jela do laboratoře podepsat zprávy. Když jsem odcházela, dala jsem LaMancheovi na psací stůl lístek, na němž jsem připomněla datum svého návratu. Zpravidla trávím většinu dubna v Charlotte s tím, že se rozumí samo sebou, že bych se okamžitě vrátila do

Montrealu, kdybych měla svědčit u soudu nebo kdyby se naskytla jiná naléhavá záležitost. Až v květnu skončí jarní semestr, vrátím se tam na léto.

Doma jsem strávila hodinu balením a uspořádáváním pracovních materiálů. I když necestuju tak docela nalahko, šatstvo není problém. Po letech dojíždění z jedné země do druhé jsem shledala, že je snazší mít všechno dvojmo. Mám největší kufr na kolečkách na světě a nakládám ho knihami, složkami, časopisy, rukopisy, poznámkami k přednáškám a vším ostatním, na čem pracuju. Při téhle cestě obsahoval několik kilo xerokopií.

V půl čtvrté jsem vyrazila taxíkem na letiště. Harry nezavolala.

Bydlím patrně v nejunikátnějším bytě v Charlotte. Je to nejmenší bytová jednotka v komplexu zvaném Sharon Hall, což je dvouapůlakrová nemovitost situovaná v Myersově parku. V plánech není zaznamenána původní funkce té stavbičky a dneska jí z nedostatku lepšího označení obyvatelé říkají Kočárový přístavek nebo prostě Přístavek.

Hlavní dům v Sharon Hall byl zbudován roku 1913 jako domov místního dřevařského magnáta. Po smrti jeho ženy roku 1954 byla georgiánská budova o rozloze skoro sedm set metrů čtverečních darována koleji Queens. V budovách sídlila až do poloviny osmdesátých let katedra hudby, pak byla nemovitost prodána a sídlo i skladiště kočárů byly proměněny na byty. Tehdy přibyla ještě křídla a přístavky s dalšími deseti řadovými domy, odpovídajícími stylem původnímu domu. Do nových budov se vtělily staré cihly ze zdi nádvoří, okna, římsy a podlahy z tvrdého dřeva byly zhotoveny tak, aby se co možná nejvíc podobaly stylu roku 1913.

Začátkem šedesátých let postavili vedle Přístavku vyhlídkovou vížku a ta maličká budova sloužila jako jakási letní kuchyně. Nakonec se přestala používat, pak po dvě další

desetiletí sloužila jako skladovací kůlna. Roku 1993 koupil Přístavek vedoucí pracovník NationsBank a proměnil ho v nejmenší vilu na světě, přičemž připojil vyhlídkovou vížku jako součást hlavního obývacího prostoru. K té přeměně došlo právě v době, kdy mě horšící se situace v manželství přiměla hledat alternativní uspořádání bydlení. Mám něco kolem pětasedmdesáti čtverečních metrů ve dvou podlažích a ačkoliv je to tu stísněné, miluju to.

Jediným zvukem v domku bylo pomalé, pravidelné tikání mých školních hodin. Byl tu Pete. To je celý on, že mi je natáhl. Zavolala jsem Birdieho jménem, ale neobjevil se. Pověsila jsem si bundu do šatníku v hale a vyvlekla kufr nahoru po úzkém schodišti do své ložnice.

„Birde?“

Žádné mňau v odpověď a žádný chlupatý bílý obličej se neobjevil za rohem.

Dole jsem na kuchyňském stole našla lístek. Birdieho má pořád Pete, ale odjel ve středu na den na dva do Denveru a kočku prý nemám vyzvednout později než zítra. Záznamník blikal jako na poplach, a to právem, pomyslela jsem si.

Podívala jsem se na hodinky. Půl jedenácté. Skutečně se mi nechtělo zpátky ven.

Vytočila jsem Peteovo číslo. Po tolik let moje číslo. Dokázala jsem si představit telefon na kuchyňské stěně, vryp ve tvaru V na krytu po pravé straně. V tom domě jsme se mívali dobře, zvlášť v kuchyni s obrovitým krbem a ohromným starým stolem z borového dřeva. Hosté se vždycky táhli do této místnosti bez ohledu na to, kam jsem se je snažila zakormidlovat.

Ozval se přístroj a Peteův hlas požádal o krátký vzkaz. Zanechala jsem ho. Zkusila jsem Harry. Stejná rutina, můj hlas. Přehrála jsem si svoje vzkazy. Pete. Vedoucí mé katedry. Dva studenti. Přítelkyně, která mě zvala na večírek, konaný minulé úterý. Moje tchyně. Dvakrát zavěšeno. Má

nejlepší přítelkyně Anna. Žádné našlápne miny. Vždycky úleva, když série monologů proběhne bez popisů katastrof, ať už ukončených nebo probíhajících.

Ohřála jsem si v mikrovlnce a snědla mraženou pizzu a už jsem měla skoro vybaleno, když zazvonil telefon.

„Cesta dobrá?”

„Nebylo to špatné. Jako vždycky.”

„Bird říká, že podá trestní oznámení.”

„Kvůli...?”

„Opuštění.”

„To by možná vyhrál. Budeš ho zastupovat?”

„Jestli přinese zálohu.”

„Co máš v Denveru?”

„Zadržení. Jako vždycky.”

„Mohla bych si dojet pro Birdieho zítra? Od šesti jsem na nohou a jsem opravdu vyčerpaná.”

„Chápu to tak, že tě Harry poctila návštěvou.”

„Tím to není,” odsekla jsem. Má sestra byla odjakživa zdrojem třenic s Petem.

„Ale, ale. Jen klid. Jak se má?”

„Má se senzačně.”

„Klidně zítra. V kolik hodin?”

„Jsem první den zpátky, takže se určitě dostanu ven až pozdě. Patrně v šest nebo v sedm.”

„Beze všeho. Přijď po sedmé a já tě nakrmím.”

„Já-”

„Kvůli Birdiemu. Musí vidět, že jsme nadále přátelé. Myslím, že má pocit, že je to všechno jeho chyba.”

„Dobře.”

„Přece nechceš, aby skončil na veterinární psychoterapii.”

Usmála jsem se. Pete.

„Tak jo. Ale něco přinesu.”

„Mně to nevadí.”

Následující den byl ještě hektičtější, než jsem očekávala. Byla jsem na nohou od šesti, v kampusu od půl osmé. V devět už jsem měla zkontrolovaný e-mail, protříděnou normální poštu a proběhnuté poznámky k přednáškám.

Už jsem vrátila zkušební testy obou svých tříd, takže jsem musela protáhnout konzultační hodiny hodně přes obvyklou dobu. Někteří studenti chtěli probrat své známky, jiní potřebovali omilostnění za to, že test vynechali. Během zkoušek vždycky umírají příbuzní a všechny možné osobní krize zneschopňují účastníky testů. Tenhle polotrimestrální nebyl výjimkou.

Ve čtyři jsem navštívila schůzi kolejního učebního výběru, kde jsme strávili devadesát minut diskusí o tom, zda katedra filozofie může změnit název kurzu o Tomáši Akvinském pro pokročilé. Vrátila jsem se do své pracovny a shledala, že na záznamníku mi bliká světýlko. Dva vzkazy.

Další student s mrtvou tetičkou. Nahraný vzkaz od ostrahy kampusu, upozorňující na opakovaná vloupání v budově Fyzikálních věd.

Pak jsem začala sbírat diagramy, měřidla, odlitky a seznam materiálů, které jsem hodlala uložit své asistentce připravit na laboratorní cvičení příštího dne. Potom jsem strávila hodinu v laboratoři, abych se ujistila, že vzorky, které jsem vybrala, jsou jaksepatří.

V šest jsem zamkla všechny skříňky a vnější dveře laboratoře. Chodby Colvardovy budovy byly pusté a klidné, ale když jsem zahrnula za roh směrem ke své pracovně, překvapilo mě zjištění, že o mé dveře se opírá nějaká mladá žena.

„Přejete si něco?“

Nadskočila, když uslyšela můj hlas.

„Já - Ne. Pardon. Já jsem klepala.“ Mluvila, aniž by se otočila, takže jí bylo těžko vidět do obličeje. „Jsem u špatné

kanceláře." Nato vyrazila za roh vedle mé pracovny a zmizela.

Náhle jsem se rozpomněla na ten vzkaz o vloupáních.

Klídek, Brennanová. Patrně jen poslouchala, jestli je někdo vevnitř.

Stiskla jsem kliku a dveře se otevřely. Kruci. Určitě jsem je zamkla. Nebo nezamkla? Ruce jsem měla tak plné, že jsem musela zavřít dveře nohou. Možná nezapadly.

Rychle jsem provedla inventuru místnosti. Nic se nezdálo porušeno. Vytáhla jsem kabelku z dolní zásuvky kartotéky a překontrolovala ji. Peníze. Klíče. Pas. Kreditní karty. Všechno, co by stálo za ukradení tu bylo.

Možná si *spletla* dveře. Možná nakoukla dovnitř, uvědomila si svůj omyl a odcházela. Dokonce jsem ji ani neviděla otevírat dveře.

A vůbec.

Zabalila jsem si aktovku, otočila klíčem a vyzkoušela zámek, pak jsem zamířila k parkovišti.

Charlotte se liší od Montrealu stejně jako Boston od Bombaje. Město trpící chorobou zmožené osobnosti je současně půvabným Starým Jihem a také druhým největším finančním centrem v zemi. Je domovem Charlte Motor Speedway a NationsBank a First Union, Carolinske opery a Kojota Joea. Má kostely na každém rohu a pár podezřelých barů za rohem. Venkovské kluby a grilovací shromaždiště, přeplněné dálnice a klidné slepé uličky. Billy Graham vyrostl na dobytčářské farmě tam, kde dnes stojí nákupní centrum, a Jim Bakker začínal v místním kostele a skončil ve federální soudní budově. Charlotte je místo kde začala snaha o dosažení rasové rovnováhy na státních školách, a také domov četných soukromých akademií, z nichž některé jsou orientovány nábožensky, jiné veskrze sekulární.

Charlotte bylo městem segregace ještě v 60. letech ale pak začala jedna mimořádná skupina černých i bílých vůdců

pracovat na integraci restaurací, veřejných ubytovacích prostor, odpočinkových zařízení a dopravy. Když soudce James B. McMillan předal roku 1969 příkaz nařizující ukončení segregace ve školství, nedošlo k žádným nepokojům. Soudce byl terčem značných osobní invectiv ale jeho příkaz byl dodržen a město se podvolilo.

Odjakživa jsem žila v jihovýchodní části města. Dillworth. Myersův park. Eastover. Foxcroft. Ačkoliv daleko od univerzity, tyto čtvrti jsou nejstarší a nejhezčí, labyrinty klikatých ulic lemovaných sošnými domy a velké trávníky pod příkrovem obrovských jilmů a vrb, starších než pyramidy. Většina charlotteských ulic, stejně jako většina charlotteských obyvatel, je příjemná a elegantní.

Pootevřela jsem na štěrbinku okénko auta a vdechovala pozdně březnový večer. Byl to jeden z těch přechodných dní, ne docela jarní, ale už ne zimní, kdy si stáhnete a zase obléknete bundu aspoň desetkrát. Krokusy už vykukovaly ze země a zanedlouho bude vzduch kypět vůní svídy a azalek. Zapomeňte na Paříž. Na jaře je Charlotte nejkrásnějším městem planety.

Měla jsem několik možností, kudy se vracet z kampusu domů. Dnes večer jsem se rozhodla jet po dálnici, takže jsem použila zadního vjezdu na Harris Boulevard. Dálnice 1-85 a 1-77 nebyly ucpané, takže za patnáct minut jsem projela přes město a mířila jsem na jihovýchod po Providence Road. Zastavila jsem se v Pasta and Provisions pro špagety, salát Caesar a česnekový chleba, a krátce po sedmé už jsem zvonila u Peteových dveří.

Otevřel mi ve vybledlých džínsech a modrožluté ragbyové košili, u krku rozhalené. Vlasy mu trčely, jako by si je zrovna prohrábl prsty. Vypadal dobře. Pete vždycky vypadá dobře.

„Proč sis neodemkla klíčem?“

Proč jsem to neudělala?

„A najít v obýváku blondýnu v podvazkovém pásu?"

„Fakt tu nějaká je?" řekl a rozhlížel se, jako by ji vážně hledal.

„Máš smůlu. Na, dej vařit vodu." Podala jsem mu těstoviny.

Zatímco Pete přebíral tašku s nákupem, objevil se Birdie, protáhl nejdřív jednu zadní nohu, pak druhou, pak si sedl se všema čtyřma nohama v úhledném čtverci. Nespouštěl oči z mého obličeje, ale nepřiblížil se.

„Ahoj, Birde. Stýskalo se ti?"

Kocour se ani nepohnul.

„Máš pravdu. Je nasranej," řekla jsem.

Hodila jsem kabelku na gauč a následovala Petea do kuchyně. Židle na obou koncích stolů byly plné stohů pošty, většinou neotevřené. Totéž platilo o štokrleti pod oknem a dřevěné polici pod telefonem. Neřekla jsem nic. Můj problém už to nebyl.

Strávili jsme příjemnou hodinku požíváním špaget a debatou o Katy a dalších rodinných příslušnících. Pověděla jsem mu, že volala jeho matka a stěžovala si, že ji zanedbává. Odtušil, že ji bude zastupovat, když podá společnou žalobu s Birdiem. Řekla jsem mu, aby jí zavolal. Slíbil, že to udělá.

V půl deváté jsem odnesla Birdieho do auta, Pete nás následoval s veškerou výstrojí. Moje kočka má na cestování víc zavazadel než já.

Když jsem otevřela dveře, Pete položil ruku na mou.

„Víš jistě, že nechceš zůstat?"

Stiskl prsty a druhou rukou mě něžně pohladil po vlasech.

Vím to? Jeho dotek byl tak příjemný a ta večere působila tak normálně, tak pohodlně. Pocítila jsem, jak cosi uvnitř mě začíná tát.

Mysli, Brennanová. Jsi unavená. Jsi nadržaná. Mazej domů.

„A co Judy?"

„Přechodné narušení kosmického řádu.“

„To bych neřekla, Pete. Tohle už jsme probírali. Večere byla fajn.“

Pokrčil rameny a spustil ruce.

Víš, kde bydlím," řekl a vrátil se do domu.

Četla jsem někde, že v lidském mozku je deset trilionů buněk. Tu noc byly všechny moje vzhůru a zabývaly se horečnou komunikací na jediné téma: Pete.

Proč jsem *nepoužila* svůj klíč?

Hranice, shodly se buňky. Žádné staré „tady je čára v prachu, nešlapte přes ni," ale zřízení nových hranic teritoria, jak skutečných, tak symbolických.

Proč vůbec ten rozchod? Byla doba, kdy jsem po ničem netoužila víc, než vzít si Petea a žít s ním celý zbytek života, co se změnilo mezi mnou tehdy a mnou nyní? Byla jsem velmi mladá, když jsem se vdávala, ale byla jsem tenkrát o tolik jinačí než dneska? Anebo se rozešel kurs dvou Peteů? Býval ten Pete, kterého jsem si brala, tak nezodpovědný? Tak nespolehlivý? Myslela jsem si snad kdysi, že je to součást jeho šarmu?

Začínáš mluvit jako písnička od Sammyho Cahna, upozornily mě buňky.

Co nás zavedlo k současnému odloučení? Jaká rozhodnutí jsme učinili? Rozhodli bychom se teď stejně? Byla jsem to já? Pete? Osud? Co se pokazilo? Anebo napravilo? Jsem teď na nové, ale správné cestě, když mě silnice mého manželství zavedla až tam, kam mě zavést měla?

To je těžké, pravily mozkové buňky.

Chci s Petem pořád ještě spát?

Jednohlasné ano ze strany buněk.

Ale letos mám hubený rok na sex, namítla jsem.

Zajímavá volba výrazů, podotkli chlápci od id. Hubený. Bezmasý. To nasvědčuje hladu.

Byl tu ten právník v Montrealu, protestovala jsem.

To není ono, řekla vyšší centra. Ten sotva pohnul rafičkou. U tohohle máš napětí v červené zóně.

S mozkiem se nedá diskutovat, když je v takovéhle náladě.

14

Ve středu ráno jsem sotva dorazila na univerzitu, když mi v kanceláři zazvonil telefon. Ryanův hlas mě zaskočil.

„Nechci zprávu o počasí," řekl místo pozdravu.

„Osmnáct stupňů a mažu se krémem na opalování."

„Vy jste vážně zlomyslná, Brennanová."

Neřekla jsem nic.

„Mluvme o St-Jovite."

„Jen do toho." Zvedla jsem pero a začala kreslit trojúhelníčky.

„Máme jména těch čtyř vzadu."

Čekala jsem.

„Byla to rodina. Matka, otec a malá dvojčata."

„To už jsme snad uhádli?"

Slyšela jsem šustit papír.

„Brian Gilbert, věk dvacet tři, Heidi Schneiderová, věk dvacet. Malachy a Mathias Gilbertovi, věk čtyři měsíce." Spojovala jsem svou základní sérii do soustavy sekundárních trojúhelníků.

„Na většinu žen by moje detektivní schopnosti udělaly dojem."

„Já nejsem většina žen."

„Jste na mě nasraná?"

„Měla bych být?"

Povolila jsem zaťaté stoličky a nabrala do plic vzduch. Dlouhou dobu neodpovídal.

„Bell Canada jako obvykle neměl naspěch, ale v pondělí nakonec telefonní záznamy přišly. Jediné meziměsto, volané během posledního roku, byla volačka osm-čtyři-tři."

Zarazila jsem se uprostřed trojúhelníku.

„Vypadá to, že nejste jediný, kdo nechal srdce v Dixie."

„Rozkošné."

„Staré časy tam nejsou zapomenuty."

„Kde?"

„Beaufort, Jižní Karolina."

„To myslíte vážně?"

„Stará paní tam volala každou chvíli, minulou zimu pak telefonáty ustaly."

„Kam volala?"

„Patrně je to nějaký byt. Místní šerif to dneska prověří."

„Tam žila tahle mladá rodina?"

„Ne přesně. To spojení s Beaufortem mě na něco přivedlo. Telefonáty byly hodně pravidelné, dvanáctého prosince pak přestaly. Proč? To jsou asi tři měsíce před požárem. Něco mi na tom pořád vrtá hlavou. Sousedi říkali, že tak dlouho byla ta dvojice s dětmi v St-Jovite. Vy jste řekla, že dětem byly čtyři měsíce, takže mě napadlo, že se ta děcka možná narodila v Beaufortu a telefonáty ustaly, když přijeli do St-Jovite."

Nechala jsem ho pokračovat.

„Volal jsem do Beaufort Memoriál, ale za poslední rok se tam žádná dvojčata kluci nenarodila. Pak jsem vyzkoušel kliniky a na něco natrefil. Na matku se rozpomněli na..." Další šustění papírů. „... Zdravotní klinice Beaufort-Jasper na Svaté Heleně. To je jeden ostrov."

„To já vím, Ryane."

„Je to venkovská klinika, většinou černí doktoři, většinou černí pacienti. Promluvil jsem s jednou gynekoložkou z porodnice a po obvyklých kydech o lékařském tajemství připustila, že ošetřovala těhotnou, která odpovídá mému

popisu. Ta žena přišla ve čtvrtém měsíci těhotenství, čekala dvojčata. Měla родit koncem listopadu. Heidi Schneiderová. Doktorka říkala, že si Heidi zapamatovala, protože byla bílá a kvůli těm dvojčatům."

„Takže tam porodila?"

„Ne. Další důvod, proč si ji doktorka pamatovala, byl ten, že zmizela. Ta ženská chodila do poradny až do šestého měsíce, pak už se vůbec neobjevila."

„To je všechno?"

„Nic víc mi nesdělila, dokud jsem jí neodfaxoval fotku z pitvy. Mám tušení, že ho bude nějakou dobu vídat ve spaní. Když mi volala zpátky, byla vstřícnější. Ne že by informace z karty byly nějak moc užitečné. Heidi nebyla zrovna výřečná, když vyplňovala formuláře. Jako otce uvedla Briana Gilberta, jako domovskou adresu Sugar Land v Texasu, a kolonky pro současné bydliště a telefonní číslo nechala prázdné."

„Co je v tom Texasu?"

„Prověřuji to, prosím pěkně."

„Nezačínejte, Ryane."

„Jak moc vytrénovaní jsou beaufortští hoši v modrém?"

„Já je vlastně neznám. Na každý pád bude Svatá Helena mimo jejich jurisdikci. Není připojená k městu, takže je to šerifův píseček."

„No, sejdeme se s ním."

„My?"

„Přiletím v neděli a místní průvodce by se mi hodil. Víte, kdo, kdo zná jazyk a místní způsoby. Nemám zdání, jak se vás jedí krupky."

„To nejde. Příští týden přijede domů Katy. Kromě toho je Beaufort patrně pro mě nejmilejší místo na planetě. Jestli vás tam někdy provedu, což se patrně nestane, nebude to v rámci vaší služby."

„Ani proč."

„Proč co?"

„Proč vůbec někdo krupky.“

„Zeptejte se Marty Stewartové.“

„Uvažuji o tom.“

Není třeba. Měla jsem zhruba stejně v úmyslu sejít se Ryanem v Beaufortu, jako zaregistrovat se coby svobodná osoba v seznamovací rubrice místních novin.

„A co ta dvě zuhelnatělá těla nahoře?“ Zpět do St-Jovite.

„Na tom ještě pracujeme.“

„Ukázala se Anna Goyetteová?“

„Nemám zdání.“

„Nějaký vývoj v té Claudelově vraždě?“

„Ve které?“

„Ta opařená těhotná holka.“

„Nic o čem bych věděl.“

„Vy jste hotová studnice informací. Dejte mi vědět, co zjistíte v Texasu.“

Zavěsila jsem a došla si pro dietní colu. V té chvíli jsem to ještě nevěděla, ale měl to být den nabitý telefonáty.

Celé odpoledne jsem pracovala na referátu, který jsem měla v plánu předložit na setkání Americké asociace fyzikální antropologie začátkem dubna. Pociťovala jsem obvyklý stres z toho, že jsem si toho nechala moc na poslední chvíli.

V půl čtvrté, když jsem třídila fotky z počítačové tomografie, zazvonil telefon znovu.

„Měla byste vyzvědět víc.“

„Někteří z nás pracují, Ryane.“

„Adresa v Texasu je domov Schneiderové. Podle rodičů, kteří mimochodem nikdy nevyhrajou finále v Riskuj!, se tam Heidi a Brian ukázali někdy v srpnu a zůstali, dokud se děti nenarodily. Heidi odmítla prenatální péči a porodila doma s porodní bábou. Snadný porod. Bez problémů. Šťastní prarodiče. Pak začátkem prosince navštívil dvojici nějaký

muž a o týden později přijela nějaká stará paní v dodávce a ufrnkli."

„Kam jeli?"

„Rodiče nemají zdání. Od té doby nebyl žádný kontakt."

„Kdo byl ten muž?"

„Žádná vodítka, ale ten chlap prý Heidi a Briana na smrt vyděsil. Potom, co odjel, schovali nemluvnata a odmítli vyjít z domu, dokud tam nepřijela ta stará paní. Papá Schneiderovi se taky moc nezamlouval."

„Proč?"

„Nelíbilo se mu, jak vypadal. Prý připomínal... Počkejte, abych to řekl přesně." Dokázala jsem si představit, jak Ryan listuje v notesu, „...’zasranýho skunka'. Kapku poetické, nemyslíte?"

„Táta je hotový Yeats. Ještě něco?"

„Mluvit s těmi lidmi je jako mluvit s mým papouškem, ale byla tu ještě jedna věc."

„Vy máte ptáka?"

„Máma říkala, že Heidi a Brian byli členy nějaké skupiny. Všichni žili společně. Jste připravená?"

„Zrovna jsem spolkla čtyři tablety valia. Nešetřte mě."

„V Beaufortu, Jižní Karolina."

„To sedí."

„Jako Bruno Maglis u O. J. Simpsona."

„Co ještě říkali?"

„Nic použitelného."

„A co Brian Gilbert?"

„On a Heidi se seznámili před dvěma lety na přípravce, oba krátce potom odpadli ze studia. Máma Schneiderová si myslela, že pochází z Ohia. Prý mluvil divně. Prověříme to."

„Řekli jste jim to?"

„Ano."

Okamžik žádný z nás nemluvil. Sdělit zprávu o vraždě je "horší součástí práce detektiva, tou, které se všichni děší nejvíc.

„Stejně byste se mi v Beaufortu hodila.“

„Stejně nepřijedu. Tohle je detektivní práce, ne forenzní.“

„Znalost podsvětí proces urychlí.“

„Nejsem si jistá, jestli má Beaufort nějaké podsvětí.“ O deset minut později zazvonil telefon znovu.

„*Bonjour*, Temperance. *Comment ca va?*“ LaManche. Ryan nemarnil čas a obhajoval svou věc dobře. Nemohla bych pomoci detektivu poručíku Ryanovi s tou záležitostí v Beaufortu? Tohle je zvlášť choulostivé vyšetřování a média začínají být neklidná. Mohu si zaúčtovat svůj čas a náklady mi budou kryty.

Zatímco jsme mluvili, rozsvítilo se světýlko na záznamníku, náznak, že jsem propásla hovor. Slíbila jsem LaMancheovi, že uvidím, co se dá dělat, a zavěsila.

Zpráva byla od Katy. Její plány na příští týden se překrystalizovaly. Na víkend sice domů přijede, ale pak chce za kamarády na ostrov Hilton Head.

Když jsem se posadila, abych organizovala, zalétla jsem očima k počítačové obrazovce s nedokončeným referátem. Katy a já bychom mohly jet na víkend do Beaufortu a já bych tam na něm mohla pracovat. Ona pak bude pokračovat na Hilton Head a já zůstanu, abych pomohla Ryanovi. LaManche bude mít radost. Ryan bude mít radost. A bůhví, že mně se ten příjem navíc taky hodí.

Taky jsem měla důvody, abych tam nejela. Od Ryanova telefonátu se mi v hlavě vznášel obraz Malachyho. Viděla jsem jeho pootevřené oči a znetvořený hrudníček, malinké prstíky zkroucené ve smrti. Myslela jsem na jeho mrtvého sourozence a mrtvé rodiče a truchlící prarodiče. Pomýšlení na ten případ mě vrhalo do melancholie a chtělo se mi dostat od toho na chvíli co nejdál.

Překontrolovala jsem si rozvrh svých přednášek na příští týden. Na čtvrtek jsem měla naplánovaný film pro kurs lidské evoluce. To bych mohla přehodit. Don Johanson bude přinášet stejnou osvětu i v úterý.

Desetiminutovka z kostí v kursu osteologie, pak laboratorní práce. V rychlosti jsem zatelefonovala. Beze všeho. Alex zaskočí, pokud jí všechno připravím.

Podívala jsem se do diáře. Tenhle měsíc už žádné schůze výborů. Po zítřku už žádné schůzky se studenty, až koncem následujícího týdne. Jak by taky mohly být? Určitě jsem se sešla se všemi studenty z univerzity už včera.

Mohlo by to vyjít.

A skutečná pravda byla taková, že jsem měla povinnost pomoci, pokud mohu. Aťsi přispěju sobě. Nedokážu přinést barvu zpět do Malachyho líček, ani uzavřít tu strašlivou ránu v jeho hrudi. A nedokážu smazat bolest starších Schneiderových, ani vrátit jim jejich dítě a vnoučata. Ale možná bych dokázala pomoci zadržet toho psychopatického mutanta, který je zabil. A možná zachránit nějakého budoucího Malachyho.

Jestli hodláš dělat tuhle práci, Brennanová, tak ji dělej.

Zavolala jsem Ryanovi a sdělila mu, že by mě mohl mít v pondělí a v úterý. Dám mu vědět, kde budu bydlet.

Dostala jsem další nápad, a tak jsem uskutečnila druhý telefonát a pak vytočila číslo Katy. Vysvětlila jsem jí svůj plán a ona byla všemi deseti pro. Sejde se se mnou v pátek u mě doma a pojedeme mým autem.

„Hned jdi na kliniku a nech si udělat tuberkulózní test," řekla jsem jí. „Subdermální, ne jen to škrábnutí. Pak si nech v pátek před odjezdem přečíst výsledek."

„Proč?"

„Protože mám ohromný nápad na tvůj projekt a tohle je předběžné opatření. A když už budeš na klinice, nech si udělat fotokopii svého očkovacího záznamu."

„Mého čeho?“

„Záznamu o všech injekcích, cos kdy dostala. Muselas to odevzdat do kartotéky na univerzitě. A přines všechno, co ti profesor předal při zadání terénního projektu.“

„Proč?“

„Uvidíš.“

15

Čtvrtek uběhl ve změti vyučování a rad studentům. Po večeři jsem zavolala Peteovi, aby dohlédl přes víkend na Birdieho. Kolem desáté volala Harry, že seminář skončil. Vybrali ji k setkání s profesorem, u kterého bude v pátek večeřet. Chtěla přes víkend použít můj byt.

Řekla jsem jí, ať zůstane, jak dlouho chce. Neptala jsem se, kde byla celý týden, ani proč nezatelefonovala. Volala jsem několikrát a ani jednou to nevzala, dvakrát dokonce po půlnoci. Ani o tom jsem se nezmínila.

„Sejdeš se příští týden s Ryanem v Zemi Bavlňy?“ zeptala se.

„Vypadá to tak.“ Cítila jsem, jak se po sobě moje stoličky natahují. Jak to ví?

„To by mohla být zábava.“

„Je to přísně pracovní, Harry.“

„Jasně. Ještě pořád je roztomilý jako potěmák.“

„Jeho předci byli vyšlechtěni k vyrývání lanýžů.“

„Cože?“

„To nic.“

V pátek ráno jsem vybrala fragmenty kostí, vypsala otázky a rozložila to všechno na tácy. Alex, moje asistentka, uspořádá kartičky a vzorky v numerickém pořádku a bude sledovat studenty, jak postupují od jednoho stanoviště ke druhému. Vždy populární kostní kvíz.

Kate se ukázala přesně na čas a v poledne už jsme mířily na jih. Teplota byla ke dvaceti stupňům, obloha měla barvu reklamních plakátů Grand Strand. Sklopily jsme stínítka a srolovaly okna, aby nám vlály vlasy. Já jsem řídila a Katy vybírala rokenrol.

Vydaly jsme se po 1-77 na jih přes Columbii, pak sjely na jihovýchod na 1-26 a znovu na jih po 1-95. V Yemassee jsme sjely z mezistátní a řítily se úzkými venkovskými silničkami. Povídalý jsme si a smály se a zastavovaly, kdy se nám zachtělo. Grilované maso v Mauricově prasečím parku. Momentka u zříceniny kostela v Old Sheldon, který vypálil Sherman po svém pochodu k moři. Bylo to báječné, nebýt vázána časem a být se svou dcerou a mířit do míst, která miluju ze všeho na světě nejvíc.

Katy mi vyprávěla o svých přednáškách a o mužích, se kterými chodila. Řečeno jejími slovy, nešlo o žádné držitele. Svěřila se mi o roztržce, nyní již napravené, která ohrozila její plány na jarní prázdniny. Popisovala dívky, se kterými bude bydlet v pronajatém bytě na Hilton Head, a já se smála, až mě všechno bolelo. Ano, tohle je má dcera, s humorem dost černým, aby v něm mohli sídlit upíři. Nikdy mi nepřipadala bližší a na chvíli jsem byla zase mladá a svobodná a zapomněla jsem na zavražděná nemluvňata.

V Beaufortu jsme minuly letiště námořní pěchoty, uskutečnily rychlou zastávku v Bi-Lo a pak si to šněrovaly skrz město a přes most Woods Memoriál na Lady's Island. Nahoře jsem se otočila a ohlédla na beaufortské nábřeží, kterýžto pohled mi vždycky zvedne náladu.

Trávila jsem v dětství každé léto poblíž Beaufortu a většinou jsem tu trávila léto i jako dospělá. Ten řetězec se přerušil teprve nedávno, když jsem začala pracovat v Montrealu. Byla jsem svědkem toho, jak rostou restaurace rychlého občerstvení jako houby po dešti, a také jsem viděla stavbu okresního správního centra, jemuž místní přezdívali

„Tádž Mahal“. Silnice se rozšířily, provoz je hustší. Ostrovy jsou nyní sídlem golfových letovisek a nájemních bungalovů. Ale Bay Street zůstává nezměněna. Sídla dosud stojí v předválečné nádheře, stíněna vodními duby ověčenými španělským mechem. Tak máloco v životě je trvalé; nalézám útěchu a jistotu v lenivém tempu beaufortského života. Příliv samotného času se pomalu vzdouvá do moře věčnosti.

Když jsme sjížděly z opačné strany mostu, uviděla jsem vlevo před sebou kolonii člunů zakotvených na Factory Creek, což bylo malé vodní rameno vybíhající z řeky Beaufort. Pozdně odpolední slunce se odráželo od jejich oken a bíle zářilo na stěžnících a palubách. Ujela jsem ještě necelý kilometr po dálnici číslo 21, pak jsem zahrnula na parkoviště před mořskou restaurací U Ollieho. Klikatou cestou mezi duby jsem dojela až dozadu a zaparkovala u vody.

Katy a já jsme posbíraly své tašky s nakoupenými potravinami a cestovní vaky a přešly po pěšině od Ollieho k přístavu lodí na Lady's Island. Po obou stranách ležely bažiny, čerstvé jarní výhonky se zelenaly mezi loňským tmavým strniskem. Žáby z bažiny si chraplavě stěžovaly, že je rušíme, a poskakovaly sem a tam mezi rákosím a orobincem. Vdechovala jsem jemnou směs poloslané vody, chlorofylu a tlející vegetace, a byla jsem ráda, že jsem zase v nížině.

Pěšina od pobřeží vedla jako tunel přes hlavní štáb přístavu, hranatou bílou budovu s úzkým druhým patrem po délce střechy a otevřeným průchodem v přízemí. Napravo od nás vedly dveře do umyváren a prádelny. Kanceláře Apex Realty, výrobce plachet a ředitele přístavu zabíraly prostor nalevo.

Prošly jsme tunelem, sestoupily na plovoucí můstek s horizontálními dřevěnými vzpěrami a přešly až k nejvzdálenějšímu přístavišti. Když jsme po něm kráčely, Katy přelétla pohledem všechny čluny, které jsme míjely.

Extáze, dvanáctimetrová morganka z Norfolku ve Virginii. *Pošli pus*, na zakázku zhotovená šestnáctimetrovka s ocelovým trupem a dostatkem plachet, aby mohla obeplout zeměkouli. *Buranské nebe*, klasická motorová jachta ze třicátých let, kdysi elegantní, nyní omšelá a už neschopná daleké plavby. *Melanie Tess* byla poslední člun napravo. Katy si třináctimetrovou jachtu prohlédla, ale neřekla nic.

„Počkej tady vteřinu,“ řekla jsem a položila své rance na přístaviště.

Vystoupila jsem na příď, vyšplhala na můstek a vytočila kombinaci na bedniče na náradí napravo od kapitánova křesla. Pak jsem vylovila klíč, odemkla a otevřela vchod na zádi, odsunula poklop a spustila se po třech schůdcích do hlavní kabiny. Uvnitř bylo chladno a vonělo to tu dřevem a plísni a dezinfekcí s vůní borovic. Odemkla jsem vstup na pravoboku a Katy mi podala naše potraviny a lodní pytle, pak nastoupila na palubu.

Beze slova jsme s dcerou zanechaly všechno v hlavním salonu a pak prošmejdily loď a prohlédly si zařízení. Byl to zvyk, který jsme si osvojily, už když byla hodně malá, a at'si budu žít jak chci dlouho, zůstane to mou nejmilejší součástí pobytu na neznámých místech. *Melanie Tess* nebyla tak docela neznámá, ale nebyla jsem na ní už pět let a byla jsem zvědavá na změny, které mi Sam popisoval.

Náš průzkum odhalil kuchyňku o schůdek níž směrem k přídi od hlavního salonu. Byl v ní dvouhořákový vaříč, výlevka a dřevem obložená lednička se starodávnou rukojetí na dvířkách. Podlaha byla parketová, stěny jako všude z týkového dřeva. Na pravoboku byl jídelní kout, jehož polštářování bylo směle růžové a zelené. Dál od kuchyňky směrem k přídi byla špižírna, záchod a ložnička s palandou dost velkou, aby se na ní vyspali dva lidi.

Na zádi byla hlavní kajuta s velikánskou postelí a zrcadlovými skříněmi. Stejně jako v hlavním salonu a

jídelním koutu zde převládalo týkové dřevo a zářivě zbarvené bavlněné textilie. Kate se zjevně ulevilo při pohledu na sprchu kombinovanou se záchodem u této kajuty.

„To je ale paráda," řekla Katy. „Můžu spát vpředu na palandě?"

„Určitě chceš?" zeptala jsem se.

„Bodejt'. Vypadá to tak útulně, že si tam nahoře udělám hnízdečko a dám si všechny svoje krámy na ty police." Mimicky naznačila, jak řadí a urovnává drobné předměty.

Zasmála jsem se. Předváděla „krámování" George Carlina z jednoho mého oblíbeného komediálního výstupu.

„Kromě toho tady budu jen dvě noci, velkou postel si vezmi ty."

„Tak jo."

„Hele, komuniké s tvou adresou." Vzala ze stolu obálku a podala mi ji.

Odtrhla jsem chlopeň a vytřepala ven lístek.

Voda a elektřina jsou napojené, takže by Ti nemělo nic chybět. Zavolej mi, až se usadíš. Chci Tě někam vzít a nakrmit. Dobrou zábavu. Sam.

Uložily jsme nakoupené potraviny, pak si šla Katy urovnat své krámy a já zavolala Samovi.

„Ahoj, ahoj, miláčku, už ses zabydlila?"

„Jsme tady asi dvacet minut. Lod' vypadá krásně, Same. Nemůžu uvěřit, že je to ten samý člun."

„Stačilo jen trochu peněz a dřiny."

„Je to vidět. Přespáváš někdy na palubě?"

„No jo. Právě proto je tam telefon a záznamník. Je to na lod' trochu přehnaný, ale nemůžu si dovolit propást některý zprávy. Beze všeho linku používám."

„Díky, Same. Jsem ti skutečně vděčná."

„Sakra, vždyť ji ani dost nevyužívám. Někdo to dělat musí."

„No, ještě jednou díky."

„A co ta večere?"

„Vážně se nechci vnucovat —"

„Sakra, já taky musím jíst. Já ti něco řeknu. Jedu na mořskej trh koupit kanice na nějaký zatracený jídlo, co bude Melanie vařit zejtra. Co kdybysme se setkali u přístaviště na Factory Creek? Bude to napravo, hned za Olliem a těsně před mostem. Není to nic skvělýho, ale dělaj tam sakramentský škeble."

„V kolik?"

„Teď je šest čtyřicet, tak co třeba v půl osmý? Chci jet kolem dílny a vyzvednout harleye."

„Pod jednou podmínkou. Platím já."

„S tebou je to těžký, Tempe."

„Neštví mě."

„Zítřek pořád platí?"

„Jestli ti to nevadí. Nechci -"

„Jo. Jo. Řeklas jí to?"

„Ještě ne. Ale uhádne to, hned jak se s tebou sejde. Uvidíme se za hodinu." Hodila jsem tašku na postel, pak jsem vyšla na můstek.

Slunce klesalo k západu, jeho poslední paprsky zbarvovaly svět teplým karmínem. Proměnil v plameny mokřinu po mé pravici a zabarvil do růžova bílého čápa, stojícího v trávě. Most do Beaufortu se černě odrážel od růžového pozadí jako páteř jakési pravěké příšery, klenoucí se napříč oblohou. Čluny v městském přístavu mrkaly přes řeku na naše malé molo.

Ačkoliv se ochladilo, vzduch byl pořád ještě jako satén. Vánek mi zvedl pramínek vlasů a něžně mi ho ovinul přes tvář.

„Copak máme na práci?"

Katy přišla za mnou. Podívala jsem se na hodinky.

„Za půl hodiny se sejdem na večeri se Samem Rayburnem."

„S tím Samem Rayburnem? Já myslela, že je mrtvý.“
„Taky že je. Tohle je starosta Beaufortu a můj starý kamarád.“
„Jak starý?“
„Starší než já. Ale ještě se udrží na nohou. Bude se ti líbit.“
„Počkej moment.“ Namířila na mě prstem a já jí poznala na očích, jak uvažuje. Pak jí to došlo. „To je ten s těma opicema?“
Usmála jsem se a naklonila hlavu ke straně.
„Tam půjdeme zítra? Ne, neodpovídej. Samozřejmě že ano. Proto jsem si musela zařídit ty injekce.“
„Dala sis to zkontrolovat, vid’?“
„Zruš tu rezervaci v karanténě,“ řekla a nastavila mi paži.
„Mám potvrzeno, že nejsem tuberkulózní.“
Když jsme dorazily do restaurace, stál už Samův motocykl na parkovišti. Vloni v létě přidal na svůj dlouhý seznam hraček jako poslední přírůstky Lotus, plachetnici a ultralehké letadlo. Nikdy si nejsem jistá, jestli jsou tyto hračky Samovým způsobem, jak se bránit příchodu středního věku anebo pokusy o integraci do aktivity lidí po létech soustředění na aktivity lidoopů.
Ačkoliv je o deset let starší, jsme se Samem přátelé už přes dvacet let. Když jsme se seznámili, byla jsem ve druhém ročníku přípravky a Sam byl ve druhém ročníku postgraduálního studia. Táhlo nás to k sobě, tuším, protože naše životy až do toho bodu byly tuze odlišné.
Sam je z Texasu, jedináček židovských majitelů pensionu. Když mu bylo patnáct, jeho otec zahynul při obraně pokladny s hotovostí, jež obsahovala dvanáct dolarů. Po manželově smrti upadla paní Rayburnová do deprese, z níž se už nikdy nevzpamatovala. Sam převzal brámu řízení podniku, přičemž dokončil střední školu a staral se o svou matku. Když o sedm

let později zemřela, prodal pension a dal se k námořní pěchotě. Byl neklidný, vztekly a nic ho nezajímalo.

Život v armádě jen přiživil Samův cynismus. V táboře ho značně dopalovaly kanadské žertíky kolegů rekrutů a hroužil se hloub a hlouběji do sebe. Ve Vietnamu celé hodiny pozoroval ptáky a zvířata, používal je jako únik před hrůzami kolem sebe. Děsila ho válečná jatka a pociťoval nesmírnou vinu kvůli roli, kterou v nich sám sehrál. Zvířata se naopak zdála nevinná, nemotivovaná složitými plány na to, jak zabít jiné příslušníky vlastního druhu. Zvlášť ho přitahovaly opice, uspořádanost jejich společnosti a to, jak řeší neshody s minimem fyzického násilí. Poprvé v životě Sama něco doopravdy uchvátilo.

Sam se vrátil do Států a zapsal se na Illinoiskou univerzitu v Champaign-Urbaně. Bakalářské studium ukončil za tři roky a když jsem ho poznala, byl asistentem v oddělení úvodu do zoologie, kam jsem byla přidělena. Mezi studenty byl proslulý prchlivostí, drsnou mluvou a tím, že se snadno našel. Zvlášť na nedůvtipné a nepřipravené. Byl puntičkářský a náročný, ale skrupulózně spravedlivý při vyhodnocování práce studenta.

Když jsem Sama poznala, shledala jsem, že má rád jen málokoho, ale je úzkostlivě loajální vůči těm, které do svého úzkého okruhu přijme. Jednou mi řekl, že poté, co strávil tolik let mezi lidoopy, nepřipadá si už vhodný do společnosti lidí. Opičí perspektiva, jak to nazval, mu ukázala směšnost lidského chování.

Sam nakonec přešel na fyzikální antropologii, pracoval v terénu v Africe a dodělal si doktorát. Po pobytech na několika univerzitách skončil začátkem 70. let v Beaufortu jako vědec, který měl na starosti výzkum primátů.

Ačkoliv Sam věkem trochu roztál, pochybuju, že někdy změní svou nejistotu ve společenském styku. Ne že by se nechtěl podílet. Chce. To dokazuje i to, že usiloval o úřad

starosty. Život prostě nefunguje pro Sama tak jako pro ostatní. Takže si kupuje motorky a křídla, aby mohl létat. To mu poskytuje stimulaci a vzrušení, ale nadále je předvídatelný a zvládnutelný. Sam Rayburn je jedním z nejsložitějších a nejinteligentnějších lidí, které jsem kdy poznala.

Jeho starostenská výsost byla u baru, koukala v televizi na basketbal a popíjela točené pivo.

Představila jsem je oba navzájem a jako obvykle se Sam ujal velení, objednal druhou rundu sobě, dietní colu pro mě a Katy a pak nás nahnal do boxu v zadní části restaurace.

Má dcera nemámila čas, aby si potvrdila svá podezření stran zítřejších plánů, a pak zahrnula Sama otázkami.

„Jak dlouho vedete to centrum primátů?“

„Déle, než dokážu pomyslet. Ještě asi před deseti lety jsem byl zaměstnanec, pak jsem si tu zatracenou společnost koupil sám. Přivede mě to do chudobince, ale jsem rád, že jsem to udělal. Není nad to být vlastním šéfem.“

„Kolik opic žije na tom ostrově?“

„Momentálně asi čtyři a půl tisíce.“

„Komu patří?“

„Správě potravin a léčiv. Moje společnost ostrov vlastní a stará se o zvířata.“

„Odkud pocházejí?“

„Přivezli je na ostrov Murtry z výzkumné kolonie na Portoriku. Vaše máma i já jsme tam pracovali, ještě kdysi na začátku doby bronzové. Ale pocházejí z Indie. Jsou to rhesusové.“

„*Macaca mulatta*.“ Katy vyslovila rod i druh trylkovitým, zpěvavým hlasem.

„Výborně. Kde jste se naučila taxonomii primátů?“

„Mám jako hlavní předmět psychologii. Spousta výzkumu se dělá na rhesusech. Víte, jako Harry Harlow a jeho rod.“

Sam chtěl užuž něco poznamenat, když dorazila číšnice s talíři smažených přílípek a ústřic, vařených slávek, smažených kuliček z kukuřičné mouky a zelného salátu. Všichni jsme se soustředili na nabírání omáček na své talíře, mačkání citronů a loupání první porce slávek.

„Na co se ty opice používají?“

„Obyvatelstvo Murtry je chovná kolonie. Někteří rocci se odeberou a pošlou Správě potravin a léčiv, ale pokud zvíře nepadne do pasti, dokud nedosáhne určité tělesné váhy, tak je tam na doživotí. Opičí nebe.“

„Co ještě tam je?“ Má dcera neměla žádné zábrany, pokud šlo o to, žvýkat a mluvit současně.

„Nic moc. Opice jsou ve volném výběhu, takže si mohou jít kam chtějí. Určují si vlastní sociální skupiny a mají vlastní pravidla. Jsou tam krmné stanice a ohrady k odchytu, ale mimo tábor je ostrov ve skutečnosti jejich.“

„Jaký tábor?“

„Tak říkáme oblasti hned u přístaviště. Je tam terénní stanice, malá veterinární klinika, především pro pohotovostní případy, několik skladišť opicích dobrot a přívěs, kde mohou bydlet studenti a vědečtí pracovníci.“

Namočil si ústřici do koktejlové omáčky, zaklonil hlavu a vsunul si ji do úst.

„V devatenáctém století bývala na ostrově plantáž.“ Na plnovousu se mu zachytily červené kapičky. „Patřila rodině Murtryových. Podle ní dostal ostrov své jméno.“

„Kdo tam smí?“ Oloupala si další slávku.

„Absolutně nikdo. Tyhle opice jsou viruprosté a mají cenu mnoho dinero. Každý, a tím myslím každý, kdo na ostrov vkročí, musí být prověřen mnou osobně a musí mít sakra plno očkování, včetně negativního tuberkulinového testu ne staršího než šest měsíců.“

Sam na mě tázavě pohlédl a já přikývla.

„Nenapadlo mě, že by ještě někdo mohl chytit tuberu.“

„Ten test není na vaši ochranu, slečno. Opičáci jsou tuze náchylní na tuberu. Kdyby tam vypukla, dokázalo by to zničit kolonii, než byste řekla prd.“

Katy se obrátila ke mně. „Tvoji studenti museli taky mít to očkovací potvrzení?“

„Pokaždé.“

Na počátku mé kariéry, než jsem se dala zlákat kriminalistikou, bylo součástí mého výzkumu využívání opic ke studiu procesu stárnutí kostry. Vedla jsem všechny kursy primatologie na Severokarolinské univerzitě, včetně terénního školení na ostrově Murtry. Vozila jsem tam studenty čtrnáct let.

„Hm,“ strčila si Katy do úst přílipku. „Tohle bude fajn.“

V půl osmé nazítří ráno jsme stály na přístavišti severního výběžku Lady's Islandu, celé nedočkavé, až vyrazíme na Murtry. Cesta tam byla jako putování teráriem. Všechno pokrývala těžká mlha, rozmazávala hrany a mírně rozostřovala svět. Ačkoliv Murtry byl vzdálen ani ne půldruhého kilometru, hleděla jsem přes vodu do nicoty. Nablízku se polekal a vzlétl nějaký čáp, táhl za sebou dlouhé, štíhlé nohy.

Dorazil personál a nakládal dva otevřené čluny výzkumného zařízení. Zakrátko skončili a odrazili. Katy a já jsme usrkávaly kávu a čekaly na Samův signál. Konečně hvízdal a udělal přivolávací gesto. Zmačkaly jsme polystyrénové kelímky, hodily je do barelu od nafty, přeměněného na odpadkový koš, a spěchaly k dolnímu přístavišti.

Sam nám oběma pomohl na palubu, pak odvázal lano a naskočil. Pokynul muži u kormidla a vyrazili jsme do úžiny.

„Jak dlouho trvá cesta?“ zeptala se Katy Sama.

„Je příliv, tak to vezmeme po Papouščíh rameni, pak po zadním rameni a řízneme to přes mokřinu. Nemělo by to trvat víc než čtyřicet minut.“

Katy seděla se zkříženýma nohama na dně člunu.

„Měla byste si stoupnout a opřít se o bok," doporučoval Sam. „Když Joey řadí dolů, tak to nadskakuje. Z těch vibrací by vám mohly pěkně rachotit obratle."

Katy vstala a on jí podal provaz.

„Držte se tohohle. Chcete záchrannou vestu?"

Katy zavrtěla hlavou. Sam na mě pohlédl.

„Je dobrá plavkyně," ujistila jsem ho.

Právě v té chvíli Joey spustil motor a člun ožil. Řítili jsme se po otevřené vodě, vítr nám bičoval vlasy a šatstvo a rval slova ze rtů. Jednu chvíli zaťukala Katy Samovi na rameno a ukázala na nějakou bóji.

„Sít' na kraby," zařval Sam.

O kus dál jí ukázal hnízdo orlovce říčního na ukazateli kanálu. Katy horlivě přikyvovala.

Zanedlouho jsme opustili volné moře a vpluli do mokřiny, Joey stál rozkročený, oči upřené přímo před sebe, točil a škubal kormidlem, pilotoval loď po úzkých stužkách vody. Žádná z uliček nemohla být širší než tři metry. Zahnuli jsme ostře doleva, pak ostře doprava, kličkovali jsme a sprška vody od našeho člunu zasahovala trávu po obou stranách.

Kate a já jsme se držely lodi a jedna druhé, těla zmítaná odstředivou silou v prudkých zatáčkách, smály jsme se a těšilo nás vzrušení z rychlosti a krásy dne. Jakkoli miluji ostrov Murtry, myslím, že tu přeplavbu mám odjakživa ještě raději.

Než jsme dorazili na Murtry, mlha se rozestoupila. Sluneční svit prohrál přístaviště a zalil nápis nad vstupem na ostrov. Lehký vánek škádlil listoví nad našimi hlavami, roztančil skvrny stínu a světla a měnil jejich tvary nad slovy: MAJETEK STÁTU. NEVSTUPOVAT. VSTUP PŘÍSNĚ ZAKÁZÁN.

Když byly čluny vyloženy a všichni se ocitli uvnitř terénní stánice, Sam představil Katy personálu. Většinu z

nich jsem znala, ačkoliv tu bylo pár nových tváří. Joey nastoupil před dvěma roky. Fred a Hank dosud procházeli školením. Zatímco představoval, Sam v rychlosti projel fungování stanice.

Joey, Larry, Tommy a Fred byli technici, jejich primární povinností byla každodenní údržba zařízení a přeprava materiálu. Obstarávali nátery a opravy, čistili ohrady a krmné stanice a zásobovali zvířata vodou i krmivem.

Jane, Chris a Hank se zabývali přímo opicemi, monitorovali skupiny, pokud šlo o různé typy údajů.

„Jako třeba?“ zeptala se Katy.

„Těhotenství, porody, úmrtí, veterinární problémy. Vedeme přesné tabulky populace. A pak jsou tu výzkumné projekty. Ten Janin se zabývá jednou serotoninovou studií, každý den chodí zaznamenávat určité typy chování, aby zjistila, které opice jsou agresivnější a impulzivnější. Pak porovnáváme ty údaje s jejich hladinou serotoninu. Taky sledujeme jejich postavení ve skupině. Její opice nosí telemetrické obojky, které vysílají signál, aby je mohla najít. Patrně nějakou zahlédnete.“

„Serotonin je chemikálie v mozku,“ dodala jsem.

„Ano,“ řekla Katy. „Neurotransmitter, o němž platí domněnka, že koreluje s agresivitou.“

Sam a já jsme se vyměnili úsměvy. To je holka!

„Jak měříte u opice impulzivitu?“ zeptala se Katy.

„On pak víc riskuje. Dělá delší skoky například, vysoko v korunách stromů. Opouští domov v útlejším věku.“

„On?“

„Tohle je pilotní studie. Nic pro holky.“

„Možná uvidíte některého z mých kluků v táboře,“ řekla Jane a opásala se krabičkou s dlouho anténou. „J-7. Je ve skupině O. Ti se hodně potloukají tady kolem.“

„To je ten kleptoman?“ zeptal se Hank.

„Jo. Švihne všechno, co není přibito. Minulý týden dostal další pero. A Larryho hodinky. Myslela jsem, že Larryho raní mrtvice, jak ho honil.“

Když všichni posbírali svoje věci, prověřili si své úkoly a vyrazili. Sam vzal Katy na prohlídku ostrova. Já se vlekla za nimi a sledovala, jak se má dcera stává pozorovatelkou opic. Zatímco jsme se křížem krážem ubírali po pěšinách, Sam ukazoval krmné stanice a popisoval skupiny, které je navštěvovaly. Mluvil o teritoriu, o hierarchii dominance a rodových liniích, zatímco Katy si držela u obličej dalekohled a přejížděla jím stromy.

U krmné stanice E hodil Sam hrst sušených kukuřičných zrn na zrezivělou plechovou střechu.

„Nehýbejte se a sledujte,“ řekl.

Zanedlouho jsme uslyšeli šustot listů a uviděli, jak se blíží skupina opic. Během pár minut nás obklopily, některé zůstaly na stromech, jiné seskákaly na zem a vrhaly se kupředu, aby posbíraly kukuřici.

Katy byla uchválena.

„To je skupina F,“ řekl Sam. „Je malá, ale vede ji jedna z nejvýše postavených samic na ostrově. Má spadeno na chlapy.“

Než jsme dorazili zpátky do tábora, Sam pomohl Katy vymyslet jednoduchý projekt. Uspořádala si poznámky, než jí přinesl pytlík kukuřice, a pak vyrazila zpátky do lesa. Dívala jsem se, jak mizí v tunelu dubů, dalekohled se jí houpal u kyčle.

Sam a já jsme si sedli na stíněnou verandu a chvíli si povídali, on se pak dal do práce a já si vyndala výtah z výsledků počítačové tomografie. Ačkoliv jsem se snažila, bylo mi zatěžko se soustředit. Sinusoidy nebyly příliš lákavé, když stačilo vzhlednout, abych uviděla slunce na ústí řeky a ucítila vzduch provoněný solí a borovicemi.

Personál se vrátil v poledne, Katy mezi nimi. Po sendvičích se Sam vrátil ke svým údajům a Katy do lesa.

Já se znovu usadila ke svému referátu, ale pořád to nešlo. Po třetí stránce jsem začala klimbat. Probudil mě povědomý zvuk.

Ťuk! Ratatatata. Ťuk! Ratatatata.

Dva opičáci slezli ze stromů a běhali po střeše verandy. Co možná nenápadně jsem otevřela sít'ové dveře a protáhla se ven na schody. Skupina O vstoupila do tábora a odpočívala ve větvích nad terénní stanicí. Pár, který mě probudil, teď přeskočil z terénní stanice na přívěs a uvelebil se - každý z dvojice na opačné straně střechy.

„To je on.“ Neslyšela jsem, jak Sam přišel zezadu ke mně. „Hele.“

Podal mi dalekohled.

„Rozeznám tetování,“ řekla jsem a přečetla je z hrudníků obou opic. „J-7 a GN-9. J-7 má obojek.“

Vrátila jsem dalekohled a Sam se podíval ještě jednou.

„Co to sakra má? Řekla bys, že ten hajzlík ještě pořád nosí Larryho hodinky?“

Další předání dalekohledu.

„Je to lesklé. Vypadá to jako zlato, když na to dopadne slunce.“

Právě v té chvíli se GN-9 vymrštil a naplno, s otevřenou tlamičkou zavýhrožoval. J-7 zavřeštěl a sletěl ze střechy, vrhaje se z větve na větev, až byl mimo dohled za přívěsem. Jeho poklad sklouzl ze střechy do okapu.

„Najdeme to.“

Sam vyvlekl zpod terénní budovy žebřík a opřel ho o přívěs. Odmetl pavučiny, vyzkoušel svou váhu na první příčce a pak vylezl nahoru.

„Co to sakra je?“

„Co?“

„Ten prevít.“

„Copak je?“
Otáčel čímsi v ruce.
„No to mě vem čert.“
„Co je to?“ Snažila jsem se uvidět, co to opice upustila, ale Samovo tělo mi zakrývalo výhled.
Sam stál nehybně na vrcholku žebříku, hlavu skloněnou.
„Same, copak je?“
Beze slova slezl a nastavil mi ten předmět, abych si ho mohla prohlédnout. Okamžitě jsem pochopila, co to je a co to znamená, a bylo mi, jako by zapadlo slunce.
Setkala jsem se se Samovým pohledem a mlčky jsme se jeden na druhého upřeně zahleděli.

16

Stála jsem, držela tu věc v ruce a nechtělo se mi věřit vlastním očím.
Sam promluvil první.
„To je lidská čelist.“
„Ano.“ Pozorovala jsem krajkové stíny, jak mu kloužou po obličejí.
„Patrně nějaké staré indiánské pohřebiště.“
„S touhle zubařskou prací ne.“ Otočila jsem čelistí a sluneční paprsek se odrazil od zlata.
„To upoutalo pozornost J-7,“ řekl a zadíval se do korun.
„A tohle je maso,“ dodala jsem a ukázala na hnědý chuchvalec, který ulpěl v kloubu.
„Co to znamená?“
Zvedla jsem čelist a přičichla. Měla vlhký, vlezlý odér smrti.
„V tomhle klimatu bych podle toho, jestli bylo tělo pohřbeno nebo ponecháno na povrchu, řekla, že ta osoba je mrtvá méně než rok.“

„Jak je to kurva možný?" Na čele mu pulzovala žíla.
„Neřvi na mě. Každého, kdo přijde na tenhle ostrov, zřejmě neprověříš!"

Odvrátila jsem od něj pohled.

„Kde to hergot vzal?"

„Je to tvůj opičák, Same. Na to musíš přijít ty."

„To teda sakra věř, že na to přijdu."

Odkráčel k terénní stanici, bral schody po dvou a zmizel uvnitř. Otevřenými okny jsem slyšela, jak volá Jane. Okamžik jsem tam stála, poslouchala mlaskání palmového listí a připadala si neskutečně. Pronikla skutečně smrt na můj ostrov míru?

„Ne!" vykřikl nějaký hlas v mé hlavě. „Tady ne!"

Uslyšela jsem skřípot pružin, jak se sít'ové dveře rozlétly. Vynořil se Sam s Jane a zavolal na mě.

„Pojď sem, Watson. Shromáždíme obvyklé podezřelé. Jane ví, kam chodí skupina O, když není v táboře, takže bychom mohli najít J-7 podle obojku. Možná ten malej všivák něco prozradí."

Nepohnula jsem se.

„Sakra mejdlo, promiň. Prostě nemám rád, když se na mým ostrově nacházejí části těla. Víš, jak jsem vztekalej."

To jsem věděla. Ale nebyl to Samův výbuch, co mě zarazilo. Čichala jsem borovice a cítila na líci vlahý vánek. Věděla jsem, co je tam venku, a nechtěla jsem to najít.

„No tak."

Zhluboka jsem se nadechla, zhruba stejně nadšená jako žena cestou na kontrolu, kam ji pozval onkolog.

„Počkat."

Vešla jsem do budovy terénní stanice a hrabala v kuchyni, až jsem našla plastikovou vaničku. Zavřela jsem čelist dovnitř, skryla nádobku do skříňky v zadní místnosti a pak nechala lístek Katy.

Vydali jsme se po pěšině za terénní stanicí a následovali Jane ke středu ostrova. Vedla nás do oblasti, kde měly stromy velikost stožárů zámořských plavidel a listoví tvořilo neproniknutelný příkrov nad našimi hlavami. Země byla plyš humusu a borového jehličí, vzduch ztěžklý vůní tlející vegetace a živočišné hmoty. Šelest ve větvích mi sděloval, že opice jsou přítomny.

„Někdo tu je," řekla Jane a zapnula svůj přijímač. Sam pátral dalekohledem v korunách a snažil se rozeznat tetované kódy.

„Je to skupina A," řekl.

„Ham!"

Nějaký výrostek se krčil na větvi nade mnou, ramena dolů, ocas ve vzduchu, oči upřené na mou tvář. Ostré, hrdelní zašteknutí bylo způsobem, jak říci „vycouvej!"

Když jsem opětovala jeho upřený pohled, opičák se posadil, přikrčil hlavu, pak ji zvedl diagonálně vůči trupu. Několikrát to poskočení opakoval, pak se otočil a vystřelil na sousední strom.

Jane nastavila čísla, zavřela oči a naslouchala, tvář napjatou soustředěním. Po chvíli zavrtěla hlavou a pokračovala po pěšině dál.

Sam sledoval koruny stromů, když se Jane znovu zastavila a otáčela se po směru hodinových ručiček, veskrze soustředěná na zvuky ve svých sluchátkách. Konečně.

„Mám velmi slabý signál."

Kormidlovala směrem, kam zmizela ta dělová koule, ve kterou se proměnil můj opičák, zastavila se, znovu se otáčela.

„Myslím, že je tamhle u Alcatrazu." Ukázala šikmo před sebe vlevo.

Zamířili jsme k Alcatrazu, ale kousek jižně před ohradou Jane opustila pěšinu a vydala se do lesa. Vegetace tu byla hustší, země pod nohama houbovitá. Sam se ke mně otočil.

„Pozor u rybníčku. Alice měla minulou sezónu hromadu dětiček a mám pocit, že nemá chuť se družít.“

Alice je čtyřmetrový aligátor, který žije na Murtry déle, než se kdo pamatuje. Nikdo už si nevzpomíná, kdo jí dal jméno. Personál respektuje její právo být tady a nechává ji v jejím rybníčku.

Ukázala jsem Samovi zdvižený palec. I když mě neděsí, nepatřili aligátoři nikdy k tvorům, jejichž společnost bych vyhledávala.

Byli jsme ani ne šest metrů od pěšiny, když jsem si toho všimla, zprvu slabě, jen jako obdoby temného, organického pachu lesa. Zpočátku jsem si nebyla jistá, ale když jsme se blížili, odér sílil a mně se kolem hrudi stáhl studený pás.

Jane se vydala na sever, pryč od rybníčku, a Sam ji následoval, dalekohled zaměřený do větví nad svou hlavou. Držela jsem se zpátky. Pach přicházel přímo zepředu.

Obešla jsem padlou ambroň a zastavila se. Uviděla jsem pás křovin a nízkých palem, lemující rybníček. Les utichal, jak se Jane a Sam vzdalovali, šelest jejich nohou s každým krokem slábl.

Pach tlejícího masa je jako žádný jiný. Cítila jsem ho z té čelisti a teď ten nasládlý, odporný puch zbarvil odpolední vzduch a sděloval mi, že moje kořist je nedaleko. Sotva dýchajíc, otáčela jsem se jako prve Jane, oči zavřené, každé vlákno soustředěné na příjem senzorů. Stejný pohyb, jiné ohnisko. Zatímco Jane sledovala ušima, já lovila nosem.

Pach přicházel směrem od rybníčku. Sunula jsem se směrem k němu, můj nos sledoval pach a oči dávaly pozor na plazu. Nad hlavou mi vyštěkla nějaká opice, pak zazurčel na zem pramínek moči. Větve se zahýbaly a k zemi se třepetaló pár listů. Zápach sílil s každým krokem.

Popošla jsem o tři metry, zastavila a zamířila dalekohled k houštině zakrslých palem a cesmíny, která mě oddělovala od

rybníčku. Hned za jeho hranicí se formoval a přeformovával měňavý mrak.

Plazila jsem se kupředu, pečlivě zkoušela každé našlápnutí. Na okraji keřů už byl pach rozkladu k nesnesení. Naslouchala jsem. Ticho. Přelétla jsem pohledem podrost. Nic. Srdce mi bušilo jako zběsilé a pot prýštil po tváři.

Hni prdelí, Brennanová. Na aligátory jsi moc daleko od rybníčku.

Vytáhla jsem z kapsy šátek, zakryla si jím ústa a nos a dřepla si, abych zjistila, co ty mouchy tolik přitahuje.

Zvedly se jako jedna, bzučely a lítaly kolem mě. Zaháněla jsem je máváním, ale okamžitě se vracely. Jednou rukou jsem odháněla mouchy, kolem druhé si ovázala šátek a zvedla větve cesmíny. Hmyz se mi odrážel od obličeje a paží, bzučel a polekaně se hemžil.

Mouchy přitahoval mělký hrob, skrytý z dohledu hustým listím. Z něj zírala lidská tvář, jejíž rysy se měnily a posouvaly v zastíněném světle. Naklonila jsem se blíž, ale s hrůzou jsem se zase odtáhla.

To, co jsem viděla, už nebyla tvář, nýbrž lebka dohola obraná mrchožrouty. To, co vypadalo jako oči, nos a rty, byly ve skutečnosti hromádky maličkých krabů, součástí kypící hmoty, jež pokrývala lebku a živila se jejím masem.

Když jsem se rozhlédla, uvědomila jsem si, že příležitosti využili i jiní. Znetvořený segment hrudního koše ležel napravo ode mě. Pažní kosti, dosud propojené šlachami a zaschlým vazivem, vyčuhovaly z podrostu o půldruhého metru dál.

Pustila jsem křoví a sedla si na paty, znehybněna studeným pocitem nevolnosti. Okrajem zorného pole jsem viděla, jak se blíží Sam. Mluvil, ale jeho slova ke mně nedoléhala. Kdesi, milion kilometrů ode mě, sílil zvuk motoru, pak ustal.

Chtěla jsem být někde jinde. Být někým jiným. Někým, kdo nestrávil léta očicháváním smrti a pohledem na její konečné ponížení. Někým, kdo nepracuje den co den na znovusestavování lidských mrtvol, zbylých po chlapáckých pasácích, rozzuřených partnerech, zdrátovaných fetišcích a psychopatech. Přijela jsem na ostrov, abych uprchla před brutalitou své výdělečné činnosti. Ale i tady si mě smrt našla. Připadala jsem si přemožená. Další den. Další smrt. Smrt dne. Bože můj, kolik takových dní ještě bude?

Pocítila jsem na rameni Samovu ruku a vzhlédla. Druhou rukou si zakrýval nos a ústa.

„Copak je?“

Naklonila jsem hlavu směrem k tomu keři a Sam ho odhrnul botou.

„Kurva drát.“

Souhlasila jsem.

„Jak dlouho to tady je?“

Pokrčila jsem rameny.

„Dny? Týdny? Léta?“

„Pohřeb byl zlatý důl pro tvou ostrovní faunu, ale většina těla se zdá nenarušená. Nemůžu říct, v jakém je stavu.“

„Tohle nevyhrabaly opice. Ty nechtějí mít s masem nic společného. To museli být ti zatracení krkavci.“

„Krkavci?“

„Jsou to dravci. Hrozně rádi si smlsnou na opicích zdechlinách.“

„Taky bych uvažovala o mývalech.“

„Jo? Mývalové milují bobule, ale myslím, že zdechlinu by nežrali.“

Znovu jsem pohlédla na hrob.

„Tělo je na boku, s pravým ramenem těsně pod povrchem. Žádný div, že ten zápach přilákal mrchožrouty. Krkavci a mývalové patrně hrabali a žrali, pak vytáhli paži a čelist, když rozklad oslabil klouby.“ Ukázala jsem na žebra.

„Ukousali část prsní kosti a taky to odtáhli. Zbytek těla byl patrně moc hluboko anebo se k němu jen bylo moc těžké dostat, takže ho nechali být.“

Pomocí klacku jsem přitáhla paži blíž. Ačkoliv loket byl dosud napojený, konce dlouhých kostí chyběly, jejich houbovitý vnitřek byl odhalen podél hrubých, zubatých okrajů.

„Vidíš, jak jsou ty konce okousané? To je od zvířat. A tohle?“ Ukázala jsem na malou kulatou díрку. „To je prokousnuté. Něco malého, patrně mýval.“

„Ježíšku na křížku.“

„A svůj podíl samozřejmě odvedli i krabi a hmyz.“

Vstal, napůl se otočil a podpatkem holínky kopal do hlíny.

„Ježíšmarjájózef. Co teď?“

„Teď zavoláš svého místního koronera a ten povolá svého místního antropologa.“ Vstala jsem a oprášila si hlínu z džínů. „A všichni si promluví se šerifem.“

„Tohle je krucinál zlej sen. Nemůžu nechat lidi prolezat celej ostrov.“

„Nemusí prolézat celý ostrov, Same. Stačí, aby jen přijeli, vyzvedli tělo, možná tady kolem nechali proběhnout psa cvičeného na hledání mrtvol, aby zjistil, jestli tu není pohřbený ještě někdo.“

„Jakže - ? Do prdele. To není možný.“ Kapička potu mu stékala dolů po spánku. Čelistní svaly se mu zatínaly a zase uvolňovaly.

Chvilíčku žádný z nás nepromluvil. Mouchy bzučely a kroužily.

Sam nakonec přerušil mlčení. „Musíš to udělat ty.“

„Co udělat?“

„To, co se udělat musí. Vyhrabat to.“ Máchl paží směrem k hrobu.

„Ani nápad. To není moje jurisdikce.“

„Já seru na to, čím je to jurisdikce. Nehodlám tady nechat běhat bandu pošuků, co budou sabotovat můj ostrov, zkurví mi pracovní rozvrh a s největší pravděpodobností mi infikujou opice. To nepřipadá v úvahu. K tomu nedojde. Já jsem kurva starosta a tohle je můj ostrov. To si radši sednu hergot do přístavu s nějakou zatracenou brokovnicí, než abych tohleto dopustil.“

Už měl zase na čele tu žílu a šlachy na krku mu vyvstaly jako lana. Prstem bodal do vzduchu, aby zdůraznil každý bod svého proslovu.

„To byl výkon na Oscara, Same, ale stejně to neudělám. Dan Jaffer je na Jihokarolinské univerzitě v Columbii. Dělá antropologické případy v Jižní Karolíně, takže tvůj koroner patrně povolá jeho. Dan má certifikát a je moc dobrý.“

„Dan kurva Jaffer může mít kurva tuberu!“

Nezdálo se, že by mělo smysl odpovídat, a tak jsem neodpověděla.

„Děláš to pořád! Mohla bys toho chlapa vykopat a předat to všechno tomu Jafferovi.“

Pořád to nemělo smysl.

„Proč sakra ne, Tempe?“ Mračil se na mě.

„Víš, že jsem v Beaufortu kvůli jinému případu. Slíbila jsem těm lidem, že s nimi budu spolupracovat, a ve středu musím být zpátky v Charlotte.“

Nedala jsem mu pravdivou odpověď v tom smyslu, že s tím nechci mít nic společného. Nebyla jsem duševně připravena srovnat svou ostrovní svatyni s ošklivou smrtí. Od prvního pohledu na tu čelist mi v mozku vyskakovaly různé obrazy, střípky případů z minulosti. Uškrcené ženy, zmasakrovaná nemluvňata, mladíci s podříznutými hrdly a tupýma, nevidoucíma očima. Jestli ta jatka přišla na ostrov, nechtěla jsem se na tom podílet.

„Promluvíme si o tom v táboře,“ řekl Sam. „Nikomu se o mrtvolách nezmiňuj.“

Ignorujíc jeho diktátorské způsoby, přivázala jsem svůj šátek na keř cesmíny a vydali jsme se nazpátek.

Když jsme se přiblížili k pěšině, uviděla jsem otlučenou dodávku poblíž místa, kde jsme vstoupili do lesa. Nákladní plocha byla naložena pytli opičího krmení a vzadu byla řetězem připevněna šestisetlitrová nádrž s vodou. Joey prohlížel nádrž.

Sam na něj zavolal. „Vydrž moment.“

Joey si hřbetem ruky přetřel ústa a založil ruce. Měl na sobě džínsy a tričko s utrženými rukávy a lemem kolem výstřihu. Mastné blond vlasy mu visely kolem obličeje jako cezené nudle.

Joey sledoval náš příchod, oči skryté za slunečními brýlemi, ústa sevřená jako tenkou čáru napříč obličejem. Jeho tělo se zdálo napjaté a napružené.

„Nechci, aby se někdo přibližoval k rybníčku,“ řekl Sam Joeymu.

„Alice dostala další opici?“

„Ne.“ Sam to nerozváděl. „Kam přijde to krmení?“

„Krmelec sedm.“

„Nech to tam a hned se vrať.“

„A co voda?“

„Napln nádrže a vrať se do tábora. Kdybys uviděl Jane, pošli ji tam.“

Skla Joeyho brýlí se přesunula na mou tvář a spočinula na ní, jak mi připadalo, dlouze. Pak nastoupil do dodávky a odjel, nádrž vzadu rachotila.

Sam a já jsme šli mlčky. Děsila jsem se scény, která se odehraje, a rozhodla jsem se, že se od něj nedám zastrašit. Připomínala jsem si jeho slova, viděla jsem jeho tvář, když odkryl hrob. Pak ještě něco. Těsně předtím, než se ke mně Sam připojil, měla jsem dojem, že slyším motor. Byla to dodávka? Zajímalo by mě, jak dlouho Joey parkoval na té cestě. A proč zrovna tam?

„Kdy pro tebe Joey začal pracovat?“ zeptala jsem se.
„Joey?“ Okamžik uvažoval. „Skoro před dvěma lety.“
„Je spolehlivý?“

„Řekněme prostě, že Joeyho city se vzpírají zdravému rozumu. Je to jeden z těch měkkosrdcatých typů, pořád mluví o právech zvířat a dělá si starosti, aby opice nikdo nerušil. Neví o zvířatech ani hovno, ale je to pracant.“

Když jsme došli do tábora, našla jsem lístek od Katy. Dokončila svá pozorování a šla si k přístavišti číst. Než Sam vyndal telefon, sešla jsem dolů k vodě. Má dcera seděla v jednom z člunů, boty zuté, nohy natažené před sebou, rukávy a nohavice vyhrnuté tak vysoko, jak jen to šlo. Zamávala jsem a ona mé gesto opětovala, pak ukázala na člun. Zavrtěla jsem hlavou a zvedla obě ruce, abych naznačila, že není čas k odjezdu. Usmála se a dala se znovu do čtení.

Když jsem vstoupila do budovy terénní stanice, Sam seděl u kuchyňského stolu a mluvil do mobilního telefonu. Vklouzla jsem na lavici naproti němu.

„Kdy se vrátí?“ ptal se do mikrofону. Vypadal tak rozčileně, jak jsem ho ještě neviděla.

Pauza. Ťukal tužkou o stůl, obracel ji přitom z jednoho konce na druhý a nechával ji klouzat mezi prsty.

„Ivy Lee, potřebuju s ním mluvit hned. Nemůžeš ho někde sehnat?“

Pauza. Ťuk. Ťuk. Ťuk.

„Ne, zástupce nestačí. Potřebuju šerifa Bakera.“

Dlouhá pauza. Ťuk. Ťu - Tuha praskla a Sam odhodil tužku do odpadkového koše na druhém konci kuchyně.

„Je mi jedno, co říkal, zkoušej to dál. Ať mi zavolá sem na ostrov. Počkám.“

Praštil sluchátkem.

„Jak můžou být šerif i koroner mimo dosah?“ Oběma rukama si prohrábl vlasy.

Obrátila jsem se na lavici bokem, nohy jsem si dala nahoru a opřela se o zeď. V průběhu let jsem se poučila, že nejlepší způsob, jak se vypořádat se Samovým vztekem, je ignorovat ho. Přicházel a odcházel jako záblesky ohně.

Vstal a přecházel po kuchyni, jednou pěstí bouchal do dlaně druhé ruky. „Kde je krucinál Harley?”

Podíval se na hodinky.

„Čtyři deset. Senzace. Za dvacet minut tu budou všichni a budou chtít zpátky do města. Krucinál, v sobotu tady ani nemají být. Dneska nadělávají špatné počasí.”

Odkopl kus křídý na druhý konec místnosti.

„Nemůžu je nutit tady zůstat. Anebo bych snad měl? Možná bych jim měl povědět o tom těle, říct ‚nikdo neopustí ostrov‘, pak vzít každého podezřelého do zadní místnosti a podusit ho jako Hercule kurva Poirot!”

Další přecházení sem a tam. Pohled na hodinky. Přecházení. Konečně klesl na protější lavici a opřel si čelo o pěsti.

„Už jsi skončil s tím hysterákem?”

Žádná odpověď.

„Můžu ti něco navrhnout?”

Nevzhlédl.

„Na každý pád je to tady. Tělo je na ostrově, protože někdo nechce, aby se našlo. Očividně nepočítali s J-7.”

Mluvila jsem k temeni jeho hlavy.

„Vidím několik možností. Za prvé. Přivezl to sem jeden z tvých zaměstnanců. Za druhé. Někdo zvenčí sem připlul lodí, patrně někdo místní, kdo zná vaše zvyklosti. Ostrov je po odchodu personálu nestřežený, vid’?”

Kývl, aniž by zvedl hlavu.

„Za třetí. Mohl to být nějaký pašerák drog, co křižují tady v těch vodách.”

Žádná odpověď.

„Nejsi náhodou zástupce komisaře pro život v přírodě?”

Vzhlédl. Čelo se mu lesklo potem.

„Ano.“

„Jestli nemůžeš sehnat koronera ani šerifa Bakera a zástupci nevěříš, zavolej svoje mládence od ochranářů přírody. Ti mají jurisdikci i mimo pobřeží, že? Když jim zavoláš, nevzbudíš podezření a můžou sem poslat někoho, kdo místo zajistí, dokud nepromluvíš se šerifem.“

Plácl do stolu. „Kim.“

„Kdokoliv. Jen je požádej, aby to drželi pod pokličkou, dokud nepromluvíš s Bakerem. Už jsem ti říkala, co udělá on.“

„Kim Waggonerová pracuje pro Jihokarolinské ministerstvo přírodních zdrojů. Už mi pomohla, když jsem tady měl problémy s policejními složkami. Kim můžu důvěřovat.“

„Zůstane celou noc?“ I když jsem nebyla nijak bojácná, držet na uzdě vrahy nebo drogové dealery nebyla zrovna práce, o kterou bych stála.

„Beze všeho.“ Už vytácel číslo. „Kim je vysloužilá mariňáčka.“

„Dokáže si poradit s vetřelci?“

„K snídani žere hřebíky.“

Někdo se ozval a on požádal o strážníka Waggonerovou.

„Počkej, až ji uvidíš,“ řekl, zakrýváje mluvítko dlaní.

Než se personál znovu shromáždil, bylo všechno zařízeno. Personál vzal Katy do svého člunu, zatímco Sam a já jsme zůstali. Kim dorazila krátce po páté a splnila veškeré Samovy sliby. Měla na sobě maskáče, kanady a australský klobouk do buše, a byla nabalená dostatkem munice, aby mohla z fleku lovit nosorožce. Ostrov bude v bezpečí.

Cestou zpět do přístavu mě Sam znovu požádal, abych provedla vyproštění těla. Opakovala jsem to, co jsem mu řekla už prve. Šerif. Koroner. Jaffer.

„Uslyšíme se zítra," řekla jsem, když zajel k chodníčku.
„Díky, žes nás dneska vyvezl. Vím, že Katy byla nadšená."

„No problemo."

Pozorovali jsme pelikána, klouzajícího nad vodou. Pak složil křídla a střemhlav se vrhl pod hladinu. Znovu se vynořil s rybou v zobáku, odpolední světlo se kovově odráželo od mokrých šupin. Pak to pelikán zvorál a ryba spadla, jako stříbrná střela řítící se do moře.

„Ježíši Kriste. Proč si museli vybrat zrovna můj ostrov?"
Samův hlas zněl unaveně a sklesle.

Otevřela jsem dveře auta. „Dej mi vědět, co řekne šerif Baker."

„Dám."

„Chápeš, proč nemůžu zajistit místo činu, vid'?"

„Místo činu. Prokrista."

Když jsem zabouchla dveře a naklonila se do otevřeného okna, vytasil se s novým argumentem.

„Tempe, uvažuj o tom. Opičí ostrov. Pohřbená mrtvola. Místní starosta. Jestli se to vynese, tisk bude šílet a ty víš, jak ožehavá je záležitost práv zvířat. Nepotřebuju, aby média objevila Murtry."

„To by se mohlo stát, ať na tom případu pracuje kdokoli."

„Já vím. Jenže —

„Nech toho, Same."

Zatímco jsem se za ním dívala, pelikán opsal kruh nazpátek a snesl se nízko nad člun. V zobáku se mu třpytila nová ryba.

Sam měl stejnou vytrvalost. Pochybovala jsem, že to nechá být, a měla jsem pravdu.

Po večeři v ústřicovém baru Steamers jsme s Katy navštívily galerii na Svaté Heleně. Šněrovaly jsme si to místnostmi rozvrzaného starého zájezdního hostince a prohlížely si díla místních umělců z řad potomstva někdejších afrických otroků, přičemž jsme oceňovaly nový pohled na místo, o němž jsme se domnívaly, že ho známe. Ale zatímco jsem kritizovala koláže, obrazy a fotografie, vzpomínala jsem na kosti, kraby a tančící mouchy.

Katy si koupila miniaturní volavku vyřezanou z kůry a natřenou barvínkovou modří. Cestou domů jsme se zastavily pro kávovou zmrzlinu a pak jsme ji snědly na zádi *Melanie Tess*, povídaly jsme si a poslouchaly, jak lana a ráhnoví okolních plachetnic rachotí v mírném vánku. Měsíc rozprostřel od mokřiny tetelivý trojúhelník světla. Zatímco jsme si povídaly, pozorovala jsem, jak se bleďožluté světlo čeří na nehybně černém pozadí.

Má dcera se mi svěřila se svou ctižádostí stát se psycholožkou specializovanou na profily zločinců a prozradila mi své výhrady k dosažení tohoto cíle. Žasla nad krásou Murtry a popisovala kousky opic, které pozorovala. Jednu chvíli jsem uvažovala, nemám-li jí povědět o objevu dne, ale zdržela jsem se. Nechtěla jsem jí pokazit vzpomínku na návštěvu ostrova.

Šla jsem si lehnout v jedenáct a dlouho jsem ležela a naslouchala skřípání vázacích lan a nutila se vůlí ke spánku. Nakonec jsem zdřímala, vzala jsem den s sebou a vetkala ho do tkaniva posledních několika týdnů. Jela jsem ve člunu s Mathiasem a Malachym, zoufale jsem se snažila udržet je na palubě. Smetala jsem kraby z mrtvoly a pozorovala, jak se kypící masa přetvarovává stejně rychle, jak ji rozmetám. Lebka mrtvoly se změnila v Ryanovu tvář, pak v zuhelnatělé

rysy Patrice Simonnetové. Sam a Harry na mě křičeli, jejich slova byla nesrozumitelná, tváře měli tvrdé a hněvivé.

Když mě probudil telefon, byla jsem dezorientovaná, nevěděla jsem jistě, kde jsem a proč. Odklopýtala jsem do kuchyňky.

„Dobré jitro.“ Byl to Sam, jeho hlas zněl napjatě a nedůtklivě.

„Kolik je hodin?“

„Skoro sedm.“

„Kde jsi?“

„V kanceláři šerifa. Tvůj plán nebude fungovat.“

„Plán?“ Můj mozek se pracně snažil vyrovnat krok s rozhovorem.

„Ten tvůj člověk je v Bosně.“

Vykoukla jsem skrz žaluzie. Ve vnitřním přístavu seděl nějaký prošedivělý stařec na palubě své plachetnice. Když jsem pustila laťky, naklonil hlavu dozadu a vyprázdnil plechovku piva Old Milwaukee.

„V Bosně?“

„Jaffer. Ten antropolog z Jihokarolinské univerzity. Odjel do Bosny odkrývat pro Spojené národy masové hroby. Nikdo neví jistě, kdy se vrátí.“

„Kdo ho zastupuje?“

„To je jedno. Baxter chce, abys vyproštění těla dělala ty.“

„Kdo je Baxter?“

„Baxter Colker je koroner okresu Beaufort. Chce, abys to dělala ty.“

„Proč?“

„Protože já chci, abys to dělala ty.“

To bylo dost přímočaré.

„Kdy?“

„Co nejdřív. Harley splasil nějakého detektiva a zástupce šerifa. Baxter se tady s námi sejde v devět. Má na drátě přepravní tým. Až budeme připraveni vyrazit z Murtry,

zavolá a oni se s námi sejdou v přístavišti na Lady's Islandu, aby odvezli tělo do Beaufort Memoriál. Ale chce, abys to kopání obstarala ty. Jenom nám řekni, jakou výstroj potřebuješ, a my to seženeme."

„Je Colker soudní patolog?"

„Baxter je volený úředník a nemá žádné zdravotní vzdělání. Řídí pohřební ústav. Ale je pekelně svědomitý a chce, aby se to udělalo pořádně."

Okamžik jsem uvažovala.

„Má šerif Baker nějakou představu, kdo by tam mohl být pohřbený?"

„Tady dole se děje spousta svinstva kolem drog. Promluví s lidmi od celníků a s místními lidmi z protidrogového. Taky s agenty od ochranářů. Harley říká, že minulý měsíc číhali v mokřinách na řece Coosaw. Podle něj to bude nejspíš někdo z drogového bratrstva, a já s ním souhlasím. Tihle chlapi si cení života asi tolik jako použitýho hajzlpapíru. Pomůžeš nám, vid'?"

Neochotně jsem souhlasila. Pověděla jsem mu, jaké vybavení má nashromáždit a on řekl, že se do toho hned pustí. V deset jsem měla být připravená.

Několik minut jsem tam stála a nevěděla, co si počít s Katy. Mohla bych jí vysvětlit situaci a nechat to na ní. Koneckonců, neexistuje důvod, proč by s námi nemohla jet na ostrov. Anebo bych jí prostě mohla říct, že se něco zvtřlo a Sam mě požádal o pomoc. Katy by mohla strávit den tady nebo odjet na Hilton Head dřív, než měla v plánu. Věděla jsem, že ten druhý nápad je lepší, ale stejně jsem se rozhodla jí to povědět.

Snědla jsem miskou obilnin s rozinkami a umyla talíř a lžíci. Neschopna nehybně sedět jsem si navlékla šortky a tričko a vyšla ven, překontrolovat lana a nádrž na vodu. Když už jsem tam byla, přerovnála jsem křesla na můstku. Po návratu dovnitř jsem si ustlala postel a narovnala ručníky ve

sprše. Přerovnála jsem polštáře na pohovce v salonu a posbírala chmýří z koberce. Natáhla jsem hodiny a podívala se, kolik je. Teprve čtvrt na osm. Katy bude spát ještě celé hodiny. Obula jsem si běžecké boty a tiše se vzdálila.

Zajela jsem autem po okruhu 21 na východ přes Svatou Helenu na Přístavní ostrov, odtud na Lovecký ostrov a zahrnula do státního parku. Úzká asfaltka se vinula bažinami černými a nehybnými jako podzemní jezero. Palmy a duby stoupaly z kalného dna. Tu a tam sloup slunečního svitu prořízl příkrov stromů a změnil vodu v medové zlato.

Zaparkovala jsem u majáku a přešla po prkenné lávce na pláž. Byl odliv a mokřý písek se třpytil jako zrcadlo. Pozorovala jsem vodouše, jak šmejdí mezi kalužemi zbylými po přílivu, dlouhé tenké nohy mu mizely v převráceném obraze sebe samého. Ráno bylo chladné a mně na pažích a na nohou naskákala husí kůže, když jsem se rozehrívala pohybem.

Rozběhla jsem se na východ podél Atlantského oceánu, nohy se mi jen mírně bořily do udusaného písku. Vzduch byl zcela nehybný. Minula jsem útvar pelikánů, pohupující se na jemně zvlněné vodě. Rákosí stálo nehybně na dunách.

V klusu jsem si prohlížela obětiny oceánu. Vyplavené dřevo, rýhované a uhlažené a pokryté vilejší. Spletence mořských řas. Lesklá hnědá skořápka kraba. Mořská ryba, oči a vnitřnosti čistě vyžrané od krabů a racků.

Běžela jsem, až mě pálily plíce. Pak jsem běžela ještě trochu dál. Když jsem se vrátila k prkenné lávce, roztřesené nohy mě sotva vynesly po schůdcích nahoru. Ale duševně jsem si připadala omlazená. Možná to bylo tou mrtvou rybou, nebo dokonce i tím krabem. Možná jsem si prostě jen zvedla hladinu endorfinu. Ale už jsem se neděsila nadcházejícího dne. Ke smrti dochází každou minutu každého dne na všech místech zeměkoule. Je to součást cyklu života, a k tomu patří

i ostrov Murtry. Vyhrabu tu mrtvolu a předám ji těm, kdo to mají na starosti. To je moje práce.

Když jsem vklouzla zpátky do člunu, Katy ještě spala. Uvařila jsem kávu, pak se šla osprchovat a doufala, že ji zvuk pumpy nevyruší. Když jsem se oblékla, opekla jsem dva anglické vdolečky, namazala je máslem a borůvkovým džemem a odnesla je do salonu. Přátelé tvrdí, že fyzická námaha potlačuje chuť k jídlu. U mě ne. Pohyb u mě budí touhu spořádat potravin, kolik sama vážím.

Zapnula jsem televizi, projela pár kanálů a vybrala si jeden, na němž půl tuctu evangelistů dávalo nedělní ranní rady. Poslouchala jsem právě, jak reverend Eugene Highwater popisuje „nekonečnou hojnost poskytnutou spravedlivým," když se připotácela Katy a zuchla na gauč. Tvář měla zvrásněnou a opuchlou spánkem a její vlasy vypadaly jako jeden z těch spleťců řas, co jsem mýjela na pláži. Na sobě měla tričko Hornets, které jí viselo až ke kolenům.

„Dobré jitro... Dneska jsi krásná."

Má dcera nereagovala.

„Kávu?"

Kývla, oči pořád zavřené.

Šla jsem do kuchyně, nalila do hrnku a donesla jí ho. Katy se převalila do napůl vzpřímené pozice, opatrně nadzvedla víčka a sáhla po kafi.

„Četla jsem až do dvou."

Usrkla, pak natáhla hrnek před sebe, vstala a poskládala si nohy pod sebe, takže seděla po indicku. Pohled čerstvě otevřených očí padl na reverenda Highwatera.

„Proč posloucháš toho pošuka?"

„Snažím se zjistit, jak se dostat k té nekonečné hojnosti."

„Vypiš mu šek a on ti pošle návod."

Dobročinnost nebyla na seznamu ranních ctností mé dcery.

„Kdo byl ten blbec, co volal za svítání?"

Ani jemnost.

„Sam."

„Aha. Co chtěl?"

„Katy, včera se stalo něco, o čem jsem ti nepověděla."

Oči jí naplno zpozorněly a upřely se do mých.

Zaváhala jsem, pak se pustila do líčení objevu předchozího dne. Vyhýbajíc se detailům, popsala jsem tělo a to, jak nás k němu J - 7 zavedl. Pak jsem jí pověřila o svém telefonickém rozhovoru se Samem.

„Takže se tam dneska vracíš?" Zvedla hrnek, aby se napila.

„Ano. S koronerem a týmem ze šerifovy kanceláře. Sam mě vyzvedne v deset. Mrzí mě to kvůli tomu našemu dni. Beze všeho můžeš jet samozřejmě se mnou, ale pochopím, pokud se ti nechce."

Dlouhou dobu neříkala nic. Reverend blábolil o Jée-žišovi.

„Mají představu, kdo to je?"

„Šerif uvažuje o drogách. Pašeráci používají okolní řeky a úžiny k přivážení zboží. Má podezření, že se nějaká akce nepovedla a někomu zůstalo na krku tělo, kterého se musel zbavit."

„Co tam budeš dělat?"

„Vyjmeme tělo, nasbíráme vzorky a pořídíme spoustu snímků."

„Ne, ne. Chci říct, pověz mi přesně, co budeš dělat. Možná by se mi to hodilo do nějakého referátu nebo tak."

„Krok za krokem?" Kývla a uvelebila se do podušek.

„Vypadá to docela rutinně. Odstraníme vegetaci, pak uděláme mřížku s orientačním bodem pro měření a kresby." hlavou mi bleskl sklep v St-Jovite. „Až posbíráme všechno povrchu, otevřu hrob. Některé vyprošťovací týmy kopou po vrstvách, hledají vrstvení a kdovíco. Já to v těchto situacích

skutečně nepovažuju za nezbytné. Když někdo vykope díru, hodí do ní tělo a zakryje ho, není třeba provádět žádnou stratigrafii. Ale jednu stranu příkopu očistím, abych měla profil, sestoupím do hrobu. Tak uvidím, jestli jsou v půdě nějaké stopy po nástrojích."

„Stopy po nástrojích?"

„Po lopatě nebo třeba po krumpáči nebo motyce, které zanechaly otisk v hlíně. Nikdy jsem žádný neviděla, ale někteří z mých kolegů přísahají, že viděli. Tvrdí, že můžeš vzít otisky, pak zhotovit odlitky a porovnat je s podezřelým náradím. Já jsem *viděla* otisky obuvi na dně hrobů, zvlášť když je tam hodně jílu a naplavenin. To si rozhodně prověřím.“

„Od toho chlapa, co tu jámu vykopal?"

„Jo. Když díra dosáhne určité hloubky, kopáč může skočit dovnitř a pracovat odtamtud. Někdy je možné porovnat hlínu z hrobu s hlínou nalezenou na oděvu podezřelého."

„Anebo na podlaze jeho šatníku."

„Přesně tak. A posbírám hmyz."

„Hmyz?"

„Tohle pohřebiště se bude hmyzem jen hemžit. Především je mělké a krkavci a mývalové tělo částečně odkryli. Mouchy tam pořádají slet. Budou se hodit k určení PMI."

„PMI?"

„Postmortální interval. Jak dlouho je ten člověk mrtvý."

„Jak?"

„Entomologové studovali mrchožravý hmyz, převážně mouchy a brouky. Zjistili, že různé druhy vstupují do těla v pravidelných odstupech a každý z nich pak přesně vypočitatelným způsobem prochází svým životním cyklem. Některé druhy much dorazí během pár minut. Jiné se ukáží později. Dospělci kladou vajíčka a z vajíček se vyklubou larvy. To jsou červi, larvy much."

Katy udělala grimasu.

„Po jisté době larvy opustí tělo a zakuklí se. Nakonec se z nich vyklubou dospělí jedinci a odletí, aby to celé začali zase nanovo.“

„Proč nepřichází všechen hmyz současně?“

„Různé druhy mají různé herní plány. Některé přicházejí okusovat mrtvolu. Jiné radši pojedí vajíčka a larvy svých předchůdců.“

„Fuj.“

„Každý má své místočko.“

„Co uděláš s tím hmyzem?“

„Posbírám vzorky larev a kukel a pokusím se nachytat trochu dospělého hmyzu. Podle stavu zachovalosti možná použiju taky sondu, abych provedla termální měření mrtvoly. Když se vytvoří vrstva červů, může značně zvednout vnitřní teplotu mrtvoly. To se taky hodí při odhadu PMI.“

„Co potom?“

„Uchovám všechny dospělé a polovinu larev v roztoku alkoholu. Ostatní larvy dám do nádobek s játry a vermikulitem. Entomolog je odchová, dokud se nevyklubou a nebude je moci identifikovat.“

Uvažovala jsem, kde Sam vezme v neděli ráno síťky, nádobky na zmrzlinu, vermikulit a termální sondu. Ani nemluvě o sítěch, lopatičkách a dalším vykopávkovém nářadí, které jsem požadovala. To je jeho problém.

„A co tělo?“

„To závisí na jeho stavu. Jestli je poměrně nedotčené, prostě ho vyzvednu a zazipuju do pytle na mrtvoly. Kostra potrvá déle, protože budu muset provést inventuru kostí, abych měla jistotu, že mám všechno.“

Zapřemýšlela o tom.

„Jaký je nejlepší scénář?“

„Celý den.“

„A nejhorší?“

„Déle.“

Zamračeně si prohrábla prsty vlasy, pak si je svázala do volného uzlu v týle.

„Dodrž tu schůzku na Murtry. Já se tu asi ještě budu chvíli flákat a pak pojedu na Hilton Head.“

„Tvým kamarádům nevadí, když tě musí vyzvednout dřív?“

„Né. Je to při cestě.“

„Dobrá volba.“ Myslela jsem to vážně.

Šlo to tak, jak jsem to popisovala Katy, až na jednu velkou obměnu. Stratigrafie se konala. Pod tělem s krabí tváří jsem k svému zděšení našla druhou rozkládající se mrtvolu. Ležela na dně metr dvacet hluboké jámy, na břiše, paže pod břichem, ve dvacetistupňovém úhlu vůči hornímu tělu.

Hloubka měla své výhody. Ačkoliv z horních ostatků zbyly jen kosti a pojivová tkáň, dolní si uchovaly značné množství svaloviny a rozteklých vnitřností. Pracovala jsem až do tmy, puntičkářsky prosévala každíčkou částici hlíny, nabírala vzorky zeminy, flory a hmyzu a přenášela mrtvoly do pytlů. Šerifův detektiv natáčel na video a fotil.

Sam, Baxter Colker a Harley Baker přihlíželi z dálky, občas něco poznamenali nebo přistoupili blíž, aby lépe viděli. Zástupce propátrával okolní les se psem ze šerifova oddělení, zvláště cvičeným, aby upozornil na pach rozkladu. Kim hledala fyzické důkazy.

Všechno k ničemu. Kromě dvou mrtvol se nic neukázalo. Oběti byly svlečeny donaha a zahrabány, oloupeny o všechno, co je spojovalo s jejich životy. A jakkoli bedlivě jsem studovala detaily, ani pozice těl ani nic, co jsem pozorovala v obrysech hrobu nebo jeho výplni, neprozrazovalo, zda byly oběti pohřbeny současně anebo zda horní mrtvola následovala v pozdějším termínu.

Už bylo skoro sedm, když Baxter Colker zabouchl před našima očima dveře přepravní dodávky a zajistil kliku.

Koroner, Sam a já jsme se shromáždili vedle asfaltky, nad přístavištěm, kde jsme přivázali čluny.

Colker vypadal ve svém motýlku a úhledně nažehleném obleku, s kalhotami přepásanými nad pasem, jako postavička z karikatur. I když mě Sam upozornil na pečlivost beaufortského okresního koronera, nebyla jsem připravena na sváteční oblek k exhumaci. Uvažovala jsem, co ten člověk nosí na slavnostní večeře.

„No, a je to," řekl a otřel si ruce plátěným kapesníkem. Stovky maličkých žilek mu popraskaly a vysrážely se na lících, takže jeho tvář měla modravý nádech. Obrátil se ke mně.

„Nejspíš se uvidíme zítra v nemocnici." Bylo to spíš prohlášení než otázka.

„Jejda. Tak moment. Já myslela, že tyhle případy půjdou k soudnímu patologovi do Charlestonu."

„No, inu, můžu je poslat na lékařskou fakultu, madam, ale vím, co mi ten tamní pán řekne." Colker mě celý den oslovoval „madam".

„To je Axel Hardaway?"

„Ano, madam. A doktor Hardaway mi řekne, že potřebuju antropologa, protože on neví o kostech, ani co by se za nehet vešlo. To mi řekne. A pokud já vím, dr. Jaffer, řádnej antropolog, není k mání. Kampak se s tím tyhle ubozí lidičky dostanou?" Mávl kostnatou rukou k dodávce.

„Aťsi kosterní analýzu dělá kdo chce, stejně budete potřebovat kompletní pitvu té druhé mrtvoly."

Něco se polekalo v řece, až to roztříštilo měsíční světlo na tisíc kousíčků. Zvedl se vánek a já ucítila ve vzduchu dešť.

Colker zaklepal na bok dodávky a v okénku se objevila jedna paže, zamávala a dodávka odjela. Colker se za ní chvílku díval.

„Ty dvě duše budou přenocovat v Beaufort Memoriál, když je dneska neděle. Prozatím seženu dr. Hardawaye a uvidíme, co řekne. Můžu se zeptat, kde bydlíte, madam?“

Když jsem mu to říkala, přidal se k nám šerif.

„Chci vám ještě jednou poděkovat, paní doktorko. Odvedla jste krásnou práci.“

Baker byl o čtvrt metru vyšší než koroner a mohutnější než Sam s Colkerem dohromady. Pod košilí uniformy vypadaly šerifův hrudník a paže, jako by byly odlity ze železa. Tvář měl hranatou, pokožku barvy silné kávy. Harley Baker vypadal jako přeborník těžké váhy a mluvil jako absolvent Harvardu.

„Děkuju vám, šerife. Váš detektiv a zástupce mi velice pomohli.“

Když jsme si potřásali rukama, vypadala ta moje v jeho dlani bledá a štíhlá. Měla jsem podezření, že jeho stisk by dokázal rozdrtit žulu.

„Ještě jednou vám děkuju. Uvidíme se zítra s detektivem Ryanem. A dobře se postarám o vaše brouky.“

Baker a já jsme už prodiskutovali otázky hmyzu a já mu uvedla jméno jednoho entomologa. Vysvětlila jsem, jak je odeslat a jak uložit vzorky zeminy a rostlin. Všechno už bylo na cestě k okresnímu státnímu centru v péči detektiva z šerifova oddělení.

Baker si potřásl rukou s Colkerem a přátelsky dloubl Sama do ramene.

„Vím, že ten tvůj truchlivý obličej zase uvidím,“ řekl Samovi, když odcházel. Za minutu už nás jeho služební vůz míjel cestou do Beaufortu.

Sam a já jsme odjeli zpět k *Melanii Tess*, a cestou jsme se zastavili pro jídlo přes ulici. Mluvili jsme málo. Cítila jsem ze svého šatstva a vlasů smrt a chtěla jsem se osprchovat, najíst a upadnout do osmihodinového komatu. Sam už patrně toužil, abych byla z jeho auta venku.

Ve třičtvrtě na deset jsem měla vlasy zabalené do ručníku a voněla jsem zvlhčujícím sprejem Bílé Diamanty. Zvedala jsem víko krabice s jídlem, když zavolal Ryan.

„Kde jste?“ zeptala jsem se a vymáčkla si na hranolky kečup.

„V úchvatném malém podniku jménem Lord Carteret.“

„Co má být?“

„Není tu golfová dráha.“

„Máme se sejít zítra v devět u šerifa.“ Vdechla jsem smaženinu.

„Nula devět nula nula, paní doktorko. Co to jíte?“

„Uherák.“

„V deset večer?“

„Mám za sebou dlouhý den.“

„Můj den taky nebyl zrovna procházka parkem.“ Uslyšela jsem škrtnutí sirkou, pak dlouhé vydechnutí. „Tři lety, pak autem ze Savannah sem do Tary, a pak jsem nemohl ani sehnat toho balíka šerifa. Byl celý den někde pryč, krucinál, a nikdo mi neřekl, kde je, ani co dělá. Náramné tutly-tutly. Patrně pracuje s tetou Božkou v hlubokém utajení proti CIA.“

„Šerif Baker je solidní.“ Vsrkla jsem lžící zelného salátu.

„Vy ho znáte?“

„Strávila jsem s ním celý den.“

Smažená koule z kukuřičného těsta.

„To kousání zní nějak jinak.“

„Smažená koule z kukuřičné mouky.“

„Co to je?“

„Jestli se stavíte, zítra vám jednu přinesu.“

„Juchů. Co jste s Bakerem dělali celý den?“

Podala jsem mu krátký popis vyproštění těla.

„A Baker podezírá pašeráky drog?“

„Ano. Ale já si to nemyslím.“

„Proč ne?“

„Ryane, jsem vyčerpaná a Baker nás čeká brzo ráno. Povím vám to zítra. Dokážete najít přístav na Lady's Island?"

„Na první pokus."

Popsala jsem mu cestu a zavěsili jsme. Pak jsem dojedla večeři a padla do postele, aniž bych se obtěžovala s pyžamem. Spala jsem nahá a jako kámen, nezdálo se mi nic, nač bych se dokázala rozpomenout, a to vše poctivých osm hodin.

18

V pondělí v osm ráno byl na mostě Woods Memoriál hustý provoz. Obloha byla zatažená, řeka neklidná a břidlicově zelená. Zprávy v autorádiu předpovídaly mírný déšť a teploty do dvaadvaceti stupňů. Ryan vypadal ve svých vlněných kalhotách a tvídovém saku nemístně, jako arktické utvoření zaváté do tropů. Už se potil.

Když jsme přejížděli do Beaufortu, vysvětlovala jsem jurisdikci v okrese. Pověděla jsem Ryanovi, že Beaufortské policejní oddělení funguje přísně jen uvnitř hranic města a popsala jsem mu další tři obce, Port Royal, Bluffton a Hilton Head, z nichž každá má vlastní jednotku.

„Zbytek okresu Beaufort není připojen, takže je to píseček šerifa Bakera," shrnula jsem. „Jeho oddělení poskytuje služby také ostrovu Hilton Head. Například detektivy."

„To zní jako Quebec," řekl Ryan.

„Taky že ano. Jen musíte vědět, na čím hřišti zrovna jste."

„Simonnetová telefonovala na Svatou Helenu. Takže to je Baker."

„Ano."

„Říkáte, že je solidní."

„Nechám vás, abyste si vytvořil vlastní názor."

„Povídejte mi o těch tělech, co jste vyhrabala."

Poslechla jsem.

„Ježíšmarjá, Brennanová, jak se do toho všeho dokážete zamotat?"

„Je to má práce, Ryane." Ta otázka mě pohněvala. Na Ryanovi mě poslední dobou hněvalo všechno.

„Ale byla jste na dovolené."

Ano. Na Murtry. S dcerou.

„To musí být mou živou fantazií," odsekla jsem. „Vysním si mrtvoly a puf, už jsou tady. Žiju jen pro to."

Začala jsem zuby a pozorovala drobné kapičky, jak se hromadí na předním skle. Jestli Ryan potřebuje konverzaci, ať si mluví sám se sebou.

„Možná tady budu potřebovat trochu provést," řekl, když jsme míjeli kampus Jihokarolinské univerzity v Beaufortu.

„Na Carteret musíte ostře doleva a zahrnout. Tak do toho."

Zatočili jsme na západ kolem obytných domů na Pigeon Point a nakonec jsme projeli mezi červenými cihlovými zdmi, jež ohraničují Národní hřbitov po obou stranách silnice. V Ribautu jsem naznačila nutnost zahrnout doleva.

Ryan dal blinkr, pak zamířil na jih. Po levici jsme míjeli Marylandská smažená kuřata, hasičskou zbrojnici a Druhý poutní baptistický kostel. Po pravé straně se rozkládalo okresní správní centrum. Vanilkově štukované budovy jsou sídlem okresních správních kanceláří, soudní budovy, advokátních kanceláří, různých bezpečnostních jednotek a věznic. Cílem sloupů a podloubí bylo vytvořit jižanskou atmosféru, ale místo toho celý komplex vypadá jako obrovská nemocnice ze třicátých let.

Ukázala jsem na pískové parkoviště, zastíněné duby a španělským mechtem. Ryan tam zajel a zaparkoval mezi hlídkovým vozem beaufortské policie a přívěsem okresních pyrotechniků. Šerif Baker právě dorazil a natahoval se pro něco do zavazadlového prostoru svého služebního vozu.

Když mě poznal, zamával, zabouchl kufr a čekal, až k němu dojdeme.

Představila jsem je a oba muži si potřásli rukama. Děšť zeslábl v jemné mrholení. „Promiňte, že vám sem lezu," řekl Ryan. „Určitě máte dost práce i bez návštěv cizinců."

„Vůbec nic se neděje," odvětil Baker. „Doufám, že pro vás můžeme něco udělat."

„Pěkné vykopávky," řekl Ryan a ukázal na budovu se sídlem šerifova úřadu.

Když jsme přejížděli Duke, šerif poskytl krátký popis komplexu.

„Začátkem devadesátých let okres usoudil, že chce mít všechny úřady pod jednou střechou, takže postavili tohleto za cenu kolem třiceti milionů dolarů. Máme vlastní prostory, stejně tak město Beaufort, ale společné služby, jako je komunikace, podatelna, rejstříky."

Dvojice šerifových zástupců nás minula cestou na parkoviště. Zamávali a Baker jim na oplátku také pokynul, pak otevřel skleněné dveře a podržel nám je.

Kanceláře Úřadu šerifa okresu Beaufort leží napravo, za skleněnou vitrinou plnou uniform a plaket. Městská policie byla nalevo, za dveřmi označenými NEZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN. Vedle těchto dveří další vitrína s vystavenými fotografiemi deseti nejhledanějších osob FBI, snímky místních pohřešovaných osob a plakátem z Centra pro pohřešované a zneužívané děti. Přimo před námi vedla kolem výtahu chodba do nitra budovy.

Vstoupili jsme do šerifovy spojovací chodby a uviděli ženu, zavěšující deštník na stojací věšák. Ačkoliv jí bylo dobře přes padesát, vypadala jako uprchlice z videoklipu s Madonnou. Vlasy měla dlouhé a uhlově černé a měla na sobě přes krajkové kombiné zářivě modré minišaty s fialovým bolerkem. Tlusté podrážky jí na výšku přidávaly osm centimetrů. Promluvila na šerifa.

„Zrovna volal pan Colker. A nějaký detektiv volal včera asi desetkrát, měl kvůli něčemu prdel v kalupu. Máte to na stole.“

„Děkuju vám, Ivy Lee. Tohle je detektiv Ryan.“ Baker ukázal na nás dva. „A doktorka Brennanová. Úřad jim bude pomáhat s jednou záležitostí.“

Ivy Lee si nás změřila.

„Chcete kafe, pane?“

„Ano. Děkuju.“

„Tak třikrát?“

„Ano.“

„Smetanu?“

Ryan a já jsme kývli.

Vstoupili jsme do šerifovy kanceláře a všichni jsme si sedli. Baker hodil klobouk na řadu kartoték za svým psacím stolem.

„Ivy Lee bývá barvitá,“ usmál se. „Odsloužila si dvacet let u námořní pěchoty, pak se vrátila domů a dala se k nám.“ Okamžik uvažoval. „Už je to asi devatenáct let. Ta dáma to tady řídí s efektivitou vodíkového paliva. Momentálně provádí jakýsi...“ Pátral po vhodném výrazu. „... módní experiment.“

Baker se zaklonil a propletl prsty za hlavou. Jeho kožené křeslo vrzalo jako dudy.

„Takže, pane Ryane, povězte mi, co potřebujete.“

Ryan popsal úmrtí v St.Jovite a vysvětlil ty telefonáty na Svatou Helenu. Právě v obrysech načrtl své rozhovory s gynekoložkou z kliniky Beaufort-Jasper a s rodiči Heidi Schneiderové, když zaklepala Ivy Lee. Postavila před Bakera jeden hrnek, další dva na stolek mezi Ryana a mě a beze slova odešla.

Usrkla jsem. Ještě jednou.

„Tohle vaří ona?“ zeptala jsem se. Pokud to nebyla nejlepší káva, jakou jsem kdy ochutnala, pak měla hodně blízko k čelu seznamu.

Baker kývl.

Napila jsem se znovu a snažila se identifikovat tu vůni. V předpokoji jsem uslyšela telefon, pak hlas Ivy Lee. „Co v tom je?“

„Pokud jde o kávu Ivy Lee, tak platí 'kdo se moc ptá, moc se dozví'. Každý měsíc jí vyplácím peníze a ona nakupuje ingredience. Tvrdí, že recept nezná nikdo kromě její sestry a matky.“

„Nedaly by se podplatit?“

Se smíchem si Baker položil předloktí na psací stůl a spočinul na nich plnou vahou. Ramena měl širší než míchačka na beton.

„Nechtěl bych Ivy Lee urazit,“ řekl. „A její mámu už vůbec ne.“

„Dobrá politika,“ souhlasil Ryan. „Neurážet maminky.“ Stáhl gumičku z omšelých hnědých desek, propátral obsah a vytáhl jeden papír.

„Číslo volané ze St-Jovite. Stopa vede na Adler Lyons Road čtyři-tři-pět.“

„Máte pravdu, je to Svatá Helena,“ řekl Baker.

Otočil se k plechovým skříňkám, vytáhl jednu zásuvku a vytáhl složku. Položil desky na svůj psací stůl a prohlédl si v nich jeden dokument.

„Prošli jsme adresy, a žádný policejní záznam tu není. Ani jediné volání za posledních pět let.“

„Je to soukromé obydlí?“ zeptal se Ryan.

„Patně. Ta část ostrova je osídlena převážně přívěsy a malými domky. Já tu žiju od malička a Adler Lyons jsem musel hledat na mapě. Některé prašné cesty tam na ostrově jsou sotva víc než příjezdovky ke garáži. Možná bych je znal

od dění, ale neznám je vždycky podle jména. Ani nevím, jestli vůbec jména mají."

„Komu ta nemovitost patří?"

„To tu nemám, ale prověříme to později. Prozatím bychom se tam mohli zastavit na přátelské návštěvě."

„To mi vyhovuje," řekl Ryan, vrátil svůj papír do složky a zatáhl gumičku, aby desky držely pohromadě.

„A můžeme se stavit na klinice, pokud myslíte, že to k něčemu bude."

„Nechci vás do toho tlačit. Vím, že máte hodně práce." Ryan vstal. „Pokud dáte přednost tomu, že nám jen poradíte správný směr, určitě si poradíme."

„Ne, ne. Jsem doktorce Brennanové zavázaný za včerejšek. A Baxter Colker s ní určitě taky ještě neskoncoval. Abych řekl pravdu, nevadilo by vám chvilku počkat, než něco prověřím?"

Zmizel v sousední kanceláři a okamžitě se vrátil, v ruce lístek se vzkazem.

„Jak jsem tušil, zase volal Colker. Poslal těla nahoru do Charlestonu, ale chce mluvit s doktorkou Brennanovou." Usmál se na mě. Jeho lícní kosti a očnicové oblouky byly tak výrazné a jeho pleť tak leskle černá, až jeho tvář působila ve světle zářivek jako z keramiky.

Pohlédla jsem na Ryana. Pokrčil rameny a zase si sedl. Baker vytočil nějaké číslo, požádal o Colkera, pak mi podal sluchátko. Měla jsem ošklivý pocit.

Colker řekl přesně to, co jsem očekávala. Axel Hardaway provede pitvy těl z Murtry, ale odmítá provádět jakoukoli kosterní analýzu. Dan Jaffer není k dosažení. Hardaway předá ostatky lékařské fakultě podle pokynů, které mu specifikuju, Colker pak převezme kosti do mé laboratoře v Charlotte, pokud provedu vyšetření.

Neochotně jsem souhlasila a slíbila, že promluvím přímo s Hardawayem. Colker mi dal číslo a zavěsili jsme.

„Allons-y," řekla jsem ostatním.

„Allons-y," opakoval šerif jako ozvěna, sáhl po klobouku a nasadil si ho na hlavu.

Vzali jsme to po dálnici 21 z Beaufortu na Lady's Island, přes Cowanovo rameno na Svatou Helenu a pak jsme ještě několik kilometrů pokračovali. Na Eddings Point Road jsme zahнули doleva a ujeli další kilometry podél omšelých montovaných domků a přívěsů, postavených na podezdívkách. Plastik natažený přes okna a verandy se prohýbal pod vahou lenošek prožraných od molů a starých elektrospotřebičů. Na zahrádkách jsem viděla rozebrané vraky a součástky aut, improvizované přístřešky a zrezivělé septikové nádrže. Tu a tam rukou psaný nápis nabízel kapustu, fazolky nebo kozy.

Zanedlouho asfaltka ostře zatáčela doleva a dopředu a vpravo směřovaly písčité silnice. Baker zahnul a sjeli jsme do dlouhého, stinného tunelu. Silnici lemovaly duby s kůrou porostlou mechem, jejich větve se nám klenuly nad hlavami jako kopule zelené katedrály. Po obou stranách silnice ubíhaly úzké příkopy, naplněné vodou pokrytou řasami.

Naše pneumatiky tiše křupaly, když jsme míjeli další mobilní příbytky a sešlé domy, některé s plastickými nebo dřevěnými větrníky, u jiných hrabaly na zahrádce slepice. Nebýt roků výroby otlučených aut a dodávek, vypadalo to tu určitě zhruba stejně jako ve třicátých letech. A ve čtyřicátých. A v padesátých.

Po nějakých čtyřech stech metrech se vlevo napojovala Adler Lyons. Baker tam zahnul, dojel skoro až na konec a zastavil. Na druhé straně silnice bylo vidět mechem obrostlé náhrobky, stíněné duby a magnoliemi. Tu a tam v kalném stínu bíle zářil dřevěný kříž.

Napravo od nás stála dvojice budov. Ta větší byla jednopatrovy statek s tmavozeleně natřenými dřevěnými stěnami, menší bungalow, kdysi bílý, jeho nátěr však už

zešedl a loupal se. Za domy jsem zpozorovala přívěsy a soupravu houpaček.

Nízká zídka oddělovala pozemek od silnice. Byla zhotovena ze škvárobetonových tvárnic, nastavených na sebe bokem, takže jejich středy tvořily řady a vrstvy malých tunelů. Každá ta dutina byla nacpaná popínavými rostlinami a liánami, podél zdi se vinula fialová vistárie. U vstupu na příjezdovou cestu zrezivělá plechová tabulka hlásila zářivě oranžovými písmeny SOUKROMÝ POZEMEK.

Silnice pokračovala ani ne třicet metrů za zeď, pak končila v porostu ostřice. Za plevellem se rozkládala vodní plocha barvy matného cínu.

„To by mělo být čtyři-tři-pět," řekl šerif Baker, zaparkoval a ukázal na větší dům. „Tohle byl před léty rybářský tábor." Naklonil hlavu směrem k vodě. „Tamhle to je rameno Eddings Point. Ústí nedaleko odtud do průlivu. Na tuhle nemovitost jsem zapomněl. Byla léta opuštěná."

Dům nepochybně zažil lepší časy. Prkna statku byla všelijak pospravovaná a pokrytá plísní. Sokl, kdysi bílý, byl teď samý puchýř a odlupoval se v šupinách, které odhalovaly bleděmodrou spodní vrstvu. Veranda za sítí se rozkládala podél celého přízemka a z druhého patra vyčnívala vikýřová okna, jejichž horní okraje napodobovala v miniaturní podobě úhel střechy.

Vystoupili jsme, obešli zeď a vydali se po příjezdové cestě k domu. Mlha visela ve vzduchu jako kouř. Cítila jsem bahno tlející listí a odkudsi zdaleka nádech táboráku.

Šerif vystoupil na schůdky, zatímco Ryan a já jsme čekali na trávě. Vnitřní dveře byly dokořán, ale bylo moc tma, než aby bylo vidět přes síť proti hmyzu. Baker ustoupil stranou a zaklepal, až dveře zarachotily ve veřejích. Nad hlavami se nám ptačí píseň mísila s mlaskáním palmových listů. Měla jsem dojem, že zevnitř slyším pláč nemluvněte. Baker zaklepal znovu.

Za okamžik jsme uslyšeli kroky, pak se ve dveřích objevil nějaký mladík. Měl pihy a kudrnaté zrzavé vlasy a na sobě měl džíny s lacem a kostkovanou košili. Měla jsem pocit, že nás čeká rozhovor typu Dobré jitro, děti.

„Jo?“ Promluvil skrz síť proti hmyzu, očima přeskakoval z jednoho na druhého.

„Jak se vede?“ pozdravil Baker po jižansku.

„Fajn.“

„To je dobře. Já jsem Harley Baker.“ Jeho uniforma dávala jasně najevo, že se nejedná o společenskou návštěvu.

„Můžeme dál?“

„Proč?“

„Jen bychom vám rádi položili pár otázek.“

„Otázek?“

„Vy tady bydlíte?“

Dobrýtro kývl.

„Můžeme dál?“ opakoval Baker.

„Neměl byste mít povolení k prohlídce nebo tak něco?“

„Ne.“

Uslyšela jsem nějaký hlas, Dobrýtro se otočil a mluvil přes rameno. Za okamžik se k němu připojila žena středního věku se širokým obličejem a zkrepanou trvalou na hlavě. Na ruce držela nemluvně, které střídavě poplácávala a hladila po zádičkách. Maso na nadloktí se jí při každém pohybu natřásalo.

„Je to policajt,“ řekl jí a ustoupil od sítě.

„Ano?“

Zatímco jsme Ryan a já poslouchali, Baker a ta žena spolu vedli tentýž dialog z druhořadého filmu, který jsme už jednou vyslechli. Pak: „Momentálně tady nikdo není. Přijďte někdy jindy.“

„Jste tady vy, madam,“ odvětil Baker.

„Máme moc práce s dětmi.“

„My neodcházíme, madam,“ řekl šerif okresu Beaufort.

Žena udělala obličej, posunula si dítě výš na rameno a otevřela síťové dveře. Její pantofle tiše pleskaly, když jsme ji následovali přes verandu do malé haly.

V domě bylo šero a páchlo to tam slabě nakysle, jako když mléko nechá přes noc ve sklenici. Přímo před námi stoupalo schodiště do prvního patra, napravo a nalevo vedly klenuté oblouky do velkých pokojů plných pohovek a křesel.

Žena nás odvedla do místnosti nalevo a ukázala na seskupení ratanových pohovek. Když jsme usedli, pošeptala něco Dobrýtrovi a ten zmizel po schodech nahoru. Pak se připojila k nám.

„Ano?“ zeptala se tiše, pohlížeje z Bakera na Ryana.

„Jmenuju se Harley Baker.“ Položil si klobouk na konferenční stůl a naklonil se k ní, ruce na stehnech, paže ohnuté směrem ven. „A vy jste?“

Položila paži děťátku napříč přes záda, jeho hlavičku v dlani, a druhou ruku zvedla dlaní k němu. „Nechci být nezdvořilá, šerife, ale musím vědět, co chcete.“

„Bydlíte tady, madam?“

Zaváhala, pak kývla. V okně za mnou se zavlnila záclona a já ucítila na šíji vlhký vánek.

„Jsme zvědaví na některé telefonáty, které směřovaly do tohoto domu,“ pokračoval Baker.

„Telefonáty?“

„Ano, madam. Vloni na podzim. Byla jste tady tou dobou?“

„Tady není telefon.“

„Není tu telefon?“

„No, jen úřední telefon. Ne pro osobní potřebu.“

„Aha.“ Čekal.

„K nám nikdo nevolá.“

„K nám?“

„V tomhle domě je nás devět, vedle čtyři. A samozřejmě přívěsy. Ale my netelefonujeme. Není to dovoleno." Nahoře začalo plakat další dítě.

„Není to dovoleno?"

„Jsme komuna. Žijeme čistě a neděláme žádné potíže. Žádné drogy, nic takového. Držíme se stranou a držíme se své víry. To není nic proti zákonu, ne?"

„Ne, madam, to není. Jak velká je vaše skupina?"

Okamžik uvažovala. „Je nás tady šestadvacet."

„Kde jsou ostatní?"

„Někteří chodí do práce. Ti, co se integrují. Ostatní jsou vedle na ranním shromáždění. Jerry a já dohlížíme na mimina."

„Jste náboženská skupina?" zeptal se Ryan.

Podívala se na něj, pak zpátky na Bakera.

„Kdo to je?" Ukázala bradou na Ryana a na mě.

„To jsou detektivové z oddělení vražd." Šerif na ni upřeně hleděl, tvář tvrdou a bez úsměvu. „Co jste to za skupinu, madam?"

Prstem se dotkla příkrývky děťátka. Někde v dálce jsem uslyšela štěkat psa.

„My nechceme žádné nesnáze se zákonem," řekla. „Na to můžete mít mé slovo."

„Vy očekáváte nějaké nesnáze?" Ryan.

Vrhla na něj podivný pohled, pak se podívala na hodinky. „Jsme lidé, co chtějí mír a zdraví. Už nestojíme o další drogy a zločiny, takže si tady žijeme pro sebe. Nikomu neubližujeme. Víc vám nemám co říct. Promluvte si s Domem. Brzy tady bude."

„S Domem?"

„Ten bude vědět, co vám říct."

„To by bylo dobré." Bakerovy tmavé oči ji znovu probodly. „Nechtěl bych, aby všichni museli vážit tu dlouhou cestu do města."

V té chvíli jsem uslyšela hlasy a sledovala, jak sklouzla pohledem z Bakerovy tváře k oknu. Všichni jsme se otočili a podívali se.

Přes síť proti hmyzu jsem uviděla rozruch v sousedním domě. Pět žen stálo na verandě, dvě chovaly batolata, třetí se skláněla, aby postavila dítě na zem. Prcek vyšlápl na nejistých nožičkách a žena ho následovala přes dvůr. Jeden po druhém se vynořilo tucet dospělých a zmizeli za domem. O pár vteřin později vyšel nějaký muž a zamířil naším směrem.

Naše hostitelka se omluvila a vyšla do haly. Zanedlouho jsme uslyšeli síťové dveře, pak tlumené hlasy.

Viděla jsem, jak žena stoupá do schodů, pak se v klenutém průchodu objevil muž odvedle. Odhadovala jsem ho na pětatřicátníka. Plavé vlasy mu šedivěly, tvář a paže měl do temna opálené. Měl na sobě khaki kalhoty, bleděžlutou golfovou košili a botasky bez ponožek. Vypadal jako stárnoucí vysokoškolák z dobré rodiny.

„Moc se omlouvám," řekl. „Netušil jsem, že máme návštěvu“

Ryan a Baker začali vstávat.

„Prosím, prosím. Nevstávejte." Přešel k nám a natáhl ruku. „Já jsem Dom."

Všichni jsme si potřásli rukama a Dom přisedl k nám na jednu z pohovek.

„Nedali byste si trochu džusu nebo limonády?" Všichni jsme odmítli.

„Takže jste mluvili s Helen. Říká, že máte nějaké dotazy stran naší skupiny?"

Baker kývl.

„Nejspíš jsme to, co byste nazvali komunou." Zasmál se. „Ale ne v tom smyslu, který si lidé obvykle domýšlejí. Zdaleka nejsme jako ti hippies ze šedesátých let. Jsme proti drogám a znečišťování životního prostředí, jsme oddáni

čistotě, tvořivosti a sebeuvědomování. Žijeme a pracujeme pospolu v harmonii. Například jsme právě ukončili naše ranní shromáždění. Tam probíráme úkoly každého dne a kolektivně rozhodujeme, co se musí udělat a kdo to udělá. Příprava potravy, úklid, převážně údržba domu." Usmál se. „Pondělky bývají dlouhé, protože ventilujeme všechny stesky." Znovu ten úsměv. „Ačkoliv u nás se stesky vyskytují jen vzácně."

Muž se zaklonil a složil ruce v klíně. „Helen říká, že vás zajímají telefonáty."

Šerif se představil. „A vy jste Dom...?"

„Prostě jen Dom. My nepoužíváme příjmení."

„My ano," opáčil Baker hlasem prostým humoru. Nastala dlouhá odmlka. Pak:

„Owens. Ale ten je už dlouho mrtvý. Dominick Owens nejsem už léta."

„Děkuji vám, pane Owensi." Baker si udělal poznámku do malého spirálového bločku. „Detektiv Ryan vyšetřuje jednu vraždu v Quebecu a má důvod domnívat se, že oběť znala někoho na téhle adrese."

„V Quebecu?" Dom vyvalil oči, čímž odhalil drobné bílé vrásky ve své opálené pleti. „V Kanadě?"

„Z jednoho domu v St.Jovite se volalo na tohle číslo," řekl Ryan. „St.Jovite je vesnice v Laurentinských horách severně od Montrealu."

Dom naslouchal, ve tváři nechápavý výraz.

„Říká vám něco jméno Patrice Simonnetová?"

Zavrtěl hlavou.

„Heidi Schneiderová?"

Další zavrtění. „Je mi líto." Dom se usmál a lehce pokrčil rameny. „Už jsem vám to říkal. My nepoužíváme příjmení. A svá křestní jména si členové často mění. Ve skupině si každý může svobodně zvolit jméno, jaké se mu zamlouvá."

„Jak se jmenuje vaše skupina?"

„Jména. Nálepky. Tituly. Církev Kristova. Chrám lidu. Spravedlivá stezka. Taková egománie! My jsme se rozhodli žádné nepoužívat.“

„Jak dlouho tady vaše skupina žije, pane Owensi?“ Ryan.

„Prosím, říkejte mi Dom.“

Ryan čekal.

„Skoro osm let.“

„Byl jste tady vloni v létě a na podzim?“

„Tu a tam. Trošku jsem cestoval.“

Ryan vyndal z kapsy fotografii a položil ji na stůl.

„Snažíme se vysledovat, co se dá o téhle mladé ženě.“

Dom se předklonil a prozkoumal fotku, prsty uhlašoval okraje. Byly to dlouhé a štíhlé prsty s chumáči zlatých chloupků mezi klouby.

„To je ta, co byla zavražděna?“

„Ano.“

„Kdo je ten hoch?“

„Brian Gilbert.“

Dom dlouhou dobu studoval tváře. Když vzhlédl, měl v očích výraz, kterému jsem nerozuměla.

„Kéž bych vám mohl pomoci. Opravdu bych rád. Snad bych se mohl zeptat dnes večer při empirickém sezení. Tam povzbuzujeme sebezkoumání a pohyb směrem k vnitřnímu uvědomění. Tam by se to hodilo.“

Ryanova tvář byla strnulá a oči nespouštěl z Domových. „Nejsem v pastýřské náladě, pane Owensi, a nijak zvlášť mě nezajímá to, co považujete za vhodnou chvíli. Tady je kapitola a verš. Vím, že na tohle číslo se volalo z domu, kde byla zavražděna Heidi Schneiderová. Vím, že oběť byla vloni v létě v Beaufortu. Hodlám nalézt souvislost.“

„Ano, ovšem. Je to strašné. Takovéhle násilí způsobuje, že žijeme tak, jak žijeme.“

Zavřel oči, jako by prahl po božském vnuknutí, pak je otevřel a soustředěně se zadíval na každého z nás.

„Dovolte, abych vám to vysvětlil. Pěstujeme si vlastní zeleninu, chováme slepice kvůli vejcím, rybaříme a sbíráme měkkýše. Někteří členové pracují ve městě a přispívají svou mzdou. Máme víru, která nás nutí odmítat společnost, ale netoužíme ubližovat ostatním. Žijeme prostě a klidně.“

Dlouze se nadechl.

„I když máme jádro dlouhodobých členů, existují mnozí, kteří přijdou a odejdou. Náš životní styl není pro každého. Je možné, že ta vaše mladá žena nás navštívila, patrně během některé z mých nepřítomností. Máte mé slovo. Promluví s ostatními,“ řekl Dom.

„Ano,“ řekl Ryan. „Já taky.“

„Samozřejmě. A prosím, dejte mi vědět, kdybych pro vás mohl ještě něco udělat.“

V tom okamžiku vrazila do síťových dveří nějaká mladá žena s batoletem na ruce. Smála se a lechtala dítě. Chlapeček se chichotal a chňapal po ní buclatými prstíky.

Malachyho bledé ručičky mi bleskly hlavou.

Když nás uviděla, žena se nahrbila a udělala grimasu.

„Juj. Pardon.“ Zasmála se. „Nevěděla jsem, že tu někdo je.“ Batole ji bouchlo do hlavy a ona ho poškrábala prstem na bříšku. Vykviklo a zakopalo nožičkami.

„Pojď dál, Kathryn,“ řekl Dom. „Myslím, že už jsme tady skončili.“

Pohlédl tázavě na Bakera a Ryana. Šerif si vzal svůj klobouk a všichni jsme vstali.

Dítě se obrátilo za Domovým hlasem, zahlédlo ho a začalo se vrtět. Když ho Kathryn postavila, vybatolil se kupředu s nataženými pažemi a Dom se sklonil, aby ho zvedl do náručí. Chlapečkovy paže vypadaly kolem Domova opáleného krku mléčně bíle.

Kathryn přistoupila k nám.

„Jak staré je vaše děťátko?“ zeptala jsem se.

„Čtrnáct měsíců. Vid', Charlie?" Natáhla prst a Charlie ho popadl, pak k ní vztáhl paže. Dom vrátil děťátko mamince.

„Omluvte nás," řekla Kathryn. „Musí se přebalit."

„Než odejdete, mohu vám položit jednu otázku?" Ryan vytáhl fotku. „Znáte někoho z těchto lidí?"

Kathryn si prohlédla momentku, držíc ji mimo Charlieho dosah. Pozorovala jsem Domovu tvář. Jeho výraz se vůbec nezměnil.

Kathryn zavrtěla hlavou, pak fotku vrátila. „Ne. Promiňte." Zatřepala rukou ve vzduchu a nakrčila nos. „Musím jít."

„Ta žena byla těhotná," podotkl Ryan.

„Je mi líto," řekla Kathryn.

„Je to krásné děťátko," řekla jsem.

„Děkuju." Usmála se a zmizela vzadu v domě. Dom pohlédl na hodinky.

„Ještě se ozveme," řekl Baker.

„Ano. Dobrá. A hodně štěstí."

Vrátili jsme se do auta, seděli a prohlíželi si nemovitost. Stáhla jsem o kousek pravé přední okénko, dovnitř vevál mlžný opar a usadil se mi na obličej. Ten záblesk Malachyho mě uvrhl do deprese a vlhké, šedé počasí přesně zrcadlilo mou náladu.

Přelétla jsem pohledem silnici v obou směrech, pak jsem znovu pohlédla na domy. Viděla jsem lidi, kteří pracovali v zahradě za bungalovem. Pytlíčky od semínek napíchnuté na hůlkách identifikovaly obsah každého záhonu. Jinak tu nebylo živáčka.

„Co myslíte?" Neptala jsem se nikoho konkrétního.

„Jestli jsou tady osm let, tak se drží hodně při zemi," řekl Baker. „Neslyšel jsem o nich, ani co by se za nehet vešlo."

Pozorovali jsme Helen, jak vychází ze skleníku a kráčí k jednomu z přívěsů.

„Ale budou odhaleni," dodal a sáhl po klíčku zapalování.

Několik kilometrů nikdo nepromluvil. Přejížděli jsme most do Beaufortu, když Ryan porušil mlčení.

„Musí tam existovat nějaká souvislost. Nemůže to být náhoda.“

„Náhody se stávají,“ podotkl Baker.

„Ano.“

„Jedna věc mi vadí,“ řekla jsem.

„Copak to?“

„Heidi přestala chodit na zdejší kliniku v šestém měsíci. Její rodiče řekli, že se ukázala v Texasu koncem srpna. Je to tak?“

„Je.“

„Ale ty telefonáty na zdejší číslo pokračovaly až do prosince.“

„Ano,“ řekl Ryan. „To je problém.“

19

Mlha se proměnila v déšť, než jsme dojeli na zdravotní kliniku Beaufort-Jasper. Deštěm potměněly kmeny stromů, leskly se a na asfaltu se vytvořil lesklý film. Když jsem o kousek stočila okno, cítila jsem mokrou trávu a zem.

Našli jsme doktorku, se kterou Ryan prve mluvil, a on jí ukázal fotografii. Měla dojem, že v Heidi poznává pacientku, kterou ošetřovala vloni v létě, ale nebyla si jistá. Těhotenství bylo normální. Vypsala standardní prenatální recepty. Kromě toho nám nemohla říct nic. Na Briana se nepamatovala.

V poledne nás šerif Baker opustil, aby vyřešil nějakou domácí rozepři na Lady's Island. Shodli jsme se, že se sejdem v šest u něj v kanceláři. Doufal, že tou dobou už bude mít informace o pozemku na Adler Lyons.

Ryan a já jsme se zastavili na grilovaný oběd v jídelně U seržanta Whitea, pak jsme celé odpoledne ukazovali Heidinu momentku po městě a vyptávali se na komunu z Adler Lyons Road.

Ve čtyři hodiny jsme už věděli dvě věci: O Domu Owensovi ani jeho následovnících nikdo nic neví. Nikdo se nepamatuje na Heidi Schneiderovou ani na Briana Gilberta.

Seděli jsme v Ryanově autě z půjčovny a zírali na Bay Street. Napravo ode mě vstupovali zákazníci do federálního bankovního centra Palmetto a zase odtamtud odcházeli. Prohlížela jsem si obchody, které jsme právě prošli. *Čiči mňau. Kameny a kosti. Módní bavlna.* Ano. Beaufort do sebe vtělil svět turistiky.

Děšť ustal, ale obloha byla dosud tmavá a těžká. Pociťovala jsem únavu a skleslost, a už jsem si nebyla jistá souvislostí mezi Beaufortem a St-Jovite.

Před obchodním domem Lipsitz nějaký muž s napomádovanými vlasy a obličejem jako chlebové těsto mával Biblí a řval něco o Ježíšovi. Březen byl pro spasitele z chodníku mimo sezónu, takže měl jeviště pro sebe.

Sam mi vyprávěl o své válce s pouličními kazateli. Dvacet let přijížděli do Beaufortu a vrhali se na město jako poutníci na Mekku. Roku 1993 dala Jeho Milost zatknout reverenda Isaaca Abernathyho za to, že obtěžoval ženské v šortkách, nazýval je kurvami a burácel na ně o věčném zatracení. Byla podána žaloba na starostu a město a Americká unie občanských svobod začala hbitě obhajovat evangelisty, přičemž se oháněla Prvním dodatkem ústavy. Případ se dosud řešil před Čtvrtým oblastním apelačním soudem v Richmondu a kazatelé přicházeli nadále.

Poslouchala jsem, co ten mužský blábolí o Satanovi a kacířích a Židech, a cítila jsem, jak mi v týle vstávají chloupky. Nesnáším ty, co v sobě spatřují mluvčí Boha a osoby s Bohem spřízněné, a rozčilují mě lidé, kteří

interpretují žalmy tak, aby s jejich pomocí prosazovali politické cíle.

„Co si myslíte o jižanské civilizaci?" zeptala jsem se Ryana, nespouštějíc oči z kazatele.

„Připadá mi to jako dobrý nápad."

Ale, ale. Kradete materiál od Gándhího," obrátila jsem se k němu překvapeně. Byl to jeden z mých oblíbených citátů Gándhího.

„Někteří detektivové z oddělení vražd *umějí* číst." V jeho hlase bylo nabroušené ostří.

Uznána vinnou, Brennanová. Reverend zřejmě není jediný, kdo v sobě nosí kulturní stereotypy. Pozorovala jsem starou paní, jak se širokým obloukem vyhýbá kazateli, a napadlo mě, jaképak asi spasení slibuje svým následovníkům Dom Owens. Podívala jsem se na hodinky.

„Blíží se hodina večere," řekla jsem.

„To by se dali snadno nachytat lidičky, jak si míchají tofu karbanátky."

„S Bakerem se nemůžeme sejít ještě půldruhé hodiny." Ň

„Jste pro překvapivou návštěvu, kapitáne?"

„Lepší než sedět tady."

Ryan sahal po klíčku zapalování, když se jeho ruka zarazila. Sledovala jsem jeho upřený pohled a uviděla Kathryn, přicházející po chodníku, Carlieho na zádech. Nějaká starší žena s dlouhými tmavými copy kráčela vedle ní. Vlhký vánek se jim opíral do sukni, takže látka přilnula k bokům a nohám. Zastavily se a Kathrynina společnice promluvila ke kazateli, pak dvojice pokračovala v cestě směrem k nám.

Ryan a já jsme si vyměnili pohledy, pak jsme vystoupili a přešli k ženám. Přestaly mluvit, když jsme se k nim přiblížili, a Kathryn se na mě usmála.

„Jak to jde?" zeptala se a shrnula si dozadu zcuchané kučery.

„Nic moc," řekla jsem.

„Nedaří se vám najít tu vaši pohřešovanou dívku?"

„Nikdo se na ni nepamatuje. To je mi divné, protože tady strávila nejméně tři měsíce."

Sledovala jsem, jaká bude reakce, ale její výraz se nezměnil.

„Kde jste se ptali?" Carlie se zavrtěl a Kathryn se natáhla přes rameno, aby narovnal nosítko.

„V krámech, obchodech s potravinami, v lékárnách, u benzínových stanic, v restauracích, v knihovně. Zkoušeli jsme dokonce i hračkářství."

„Jo. To je senza nápad. Jestli se čekala, mohla zajít do krámu s hračkami."

Děťátko zakňouralo, pak zvedlo paže a vyklenulo záda dozadu, přitisklo nožky k matčiným zádům.

„Hádej, kdo je to?" řekla Kathryn a natáhla se dozadu, aby uklidnila svého syna. „A nikdo ji podle toho obrázku nepoznal?"

„Nikdo."

Carlieho kňourání nabralo na síle a starší žena přistoupila ke Kathryn zezadu a vyvlékla dítě z nosítka.

„Ach pardon. Tohle je El." Kathryn ukázala na svou společnici.

Ryan a já jsme se představili. El kývla, ale neřekla nic a snažila se uklidnit Carlieho.

„Mohli bychom vás, dámy, pozvat na colu nebo na šálek kávy?" zeptal se Ryan.

„Né. Tyhle věci vám nadělají binec v genetickém potenciálu." Kathryn nakrčila nos, pak se usmála. „Ale šla bych na džus. Carlie možná taky." Obrátila oči v sloup a sáhla po ruce dítěte. „Bývají s ním plné ruce práce, když není spokojený. Dom nás vyzvedne až za čtyřicet minut, vid', El?"

„Měly bychom počkat na Doma." Žena mluvila tak tiše, že jsem stěží rozeznala slova.

„Ale El, však víš, že přijede pozdě. Dáme si trochu džusu a sedneme si ven. Nechci, aby mi celou cestu zpátky Carlie vyváděl."

El otevřela ústa, ale než stihla promluvit, Carlie se zkroutil a zakvílel.

„Džus," řekla Kathryn, vzala dítě a posadila si ho na kyčel. „U Blackstonea mají ohromný výběr. Viděla jsem jejich menu za výlohou."

Vstoupili jsme do lahůdkářství a já si objednala dietní colu. Ostatní požádali o džus, pak jsme si vzali pití na lavici ven. Kathryn vytáhla z pytle, který měla přes rameno, pokrývku, rozprostřela si ji k nohám a posadila na ni Carlieho. Pak vyhrabala láhev s balenou vodou a malý žlutý hrneček. Šálek měl kulaté dno a sundavací víčko s dírkovaným výběžkem na pití. Naplnila ho do poloviny svým džusem Very Berry, přidala vodu a podala to Carliemu. Popadl hrnek oběma rukama a začal sát z výběžku. Dívala jsem se, vzpomínala a znovu mě zaplavil ten pocit, co jsem měla prve na ostrově.

Připadalo mi, že nedržím krok se světem. Těla na Murtry. Myšlenky na Katy-novorozeně. Ryan v Beaufortu, s pistolí plackou a řečí z Nova Scotii. Svět kolem mi připadal zvláštní, prostor, ve kterém jsem se pohybovala, jako přenesený z jiného místa nebo času, a přece jaksi přítomný a drtivě skutečný.

„Povídejte mi o své skupině," řekla jsem a násilím se přiměla vrátit myšlenkami do daného okamžiku. El na mě pohlédla, ale nepromluvila.

„Co chcete vědět?" zeptala se Kathryn.

„V copak věříte?"

„Znát vlastní mysl a tělo. Udržet si čistou kosmickou i molekulární energii."

„Co pro to děláte?"

„Děláme?" Jako by tu otázku nechápala. „Pěstujeme si vlastní potraviny a nejíme nic, co znečišťuje." Zlehka pokrčila rameny. Když jsem ji poslouchala, vzpomněla jsem si na Harry. Očištění prostřednictvím diety. „...studujeme. Pracujeme. Zpíváme a hrajeme hry. Někdy máme přednášky. Dom je neuvěřitelně chytrý. Je úplně čirý -"

El jí zaklepala na rameno a ukázala na Carlieho šálek. Kathryn ho zvedla, otřela výběžek do sukně a podala ho svému synovi. Děťátko popadlo hrnek a bouchlo jím maminku do nohy.

„Jak dlouho žijete ve skupině?"

„Devět let."

„Jak jste stará?" Nedokázala jsem zabránit úžasu, který se ozval v mém hlase.

„Sedmnáct. Moji rodiče se přidali, když mi bylo osm."

„A předtím?"

Sehnula se a znovu nasměrovala šálek do Carlieho pusy, „Pamatuju se, že jsem hodně plakala. Byla jsem hodně sama. Pořád jsem byla nemocná. Moji rodiče se věčně hádali."

„A?"

„Když jsme se přidali ke skupině, prošli jsme přeměnou. Prostřednictvím očištění."

„Jste šťastná?"

„Cílem života není štěstí." El poprvé promluvila. Hlas měla hluboký a šeplavý, jen se stopou přízvuku, který jsem nedokázala zařadit.

„A co je?"

„Mír a zdraví a harmonie."

„Nedá se toho dosáhnout, aniž byste se odtáhli od společnosti?"

„My si myslíme, že ne." Tvář měla bronzovou a hluboce vrásčitou, její oči měly barvu mahagonu. „Ve společnosti nás příliš mnoho věcí rozptyluje. Drogy. Televize. Majetek.

Interpersonální hamižnost. Naše vlastní přesvědčení stojí v cestě."

„El říká všechno daleko líp než já," řekla Kathryn.

„Ale proč komuna?" zeptal se Ryan. „Proč to všechno nehodíte za hlavu a nevstoupíte do nějakého církevního řádu?"

Kathryn udělala na El gesto „vyříd' to nějak".

„Vesmír je jeden organický celek, složený z mnoha navzájem závislých prvků. Každá jeho část je neoddělitelná od všech ostatních částí a mezi všemi probíhá interakce. I když žijeme odloučeně, naše skupina je mikrokosmem této reality."

„Mohla byste mi to laskavě nějak vysvětlit?" Ryan.

„Tím, že žijeme odloučeně od světa, odmítáme masokombináty a chemické továrny a rafinérie ropy, plechovky na pivo a hromady pneumatik a otevřené stoky. Tím, že žijeme společně jako skupina, podporujeme se navzájem, živíme se navzájem jak duchovně, tak fyzicky."

„Všichni za jednoho."

El na něj vrhla krátký úsměv. „Všechny staré mýty se musí eliminovat, než je možné opravdové uvědomění."

„Všechny?"

„Ano."

„I ten jeho?" Ryan naklonil hlavu směrem ke kazateli.

„Všechny."

Oklikou jsem se vracela k původnímu rozhovoru. „Kathryn, kdybyste o někom potřebovala informaci, kde byste se ptala?"

„Heleďte," usmála se, „vy ji nenajdete." Znovu zvedla Carlieho šálek. „Patrně je zrovna teď někde na Riviéře a maže dětičky krémem proti slunci."

Dlouhou dobu jsem se na ni dívala. Nevěděla to. Dom jí to neřekl. Přišla o úvod a neměla zdání, proč se ptáme po Heidi a po Brianovi. Zhluboka jsem se nadechla.

„Heidi Schneiderová je mrtvá, Kathryn. Brian Gilbert taky.“

Podívala se na mě, jako bych se zbláznila.

„Mrtvá? Nemůže být mrtvá.“

„Kathryn!“ Hlas El byl ostrý. Kathryn ji ignorovala.

„Chci říct, je tak mladá. A je těhotná. Nebo byla.“ Hlas měla naříkavý, jako dítě.

„Zavraždili je před necelými třemi týdny.“

„Vy tu nejste, abyste ji odvezla domů?“ Sjela pohledem z Ryana ke mně. Viděla jsem maličké žluté skvrnky na zelených duhovkách. „Vy nejste její rodiče?“

„Ne.“

„Oni jsou mrtví?“

„Ano.“

„Její dětičky?“ Kývla jsem.

Ruka jí vylétla k ústům, pak se třepetavě snesla do klína, jako motýl, který neví, kde přistát. Carlie ji zatahal za sukni a ona spustila ruku, aby ho pohladila po hlavě.

„Jak mohl někdo něco takového udělat? Chci říct, já je neznala, ale jak mohl někdo zavraždit celou rodinu? Zabít malé děti?“

„Všichni odejdeme,“ řekla El a objala dívku kolem ramen. „Smrt je pouhý přenos v procesu růstu.“

„Přenos k čemu?“ zeptal se Ryan.

Nedočkal se odpovědi. V tom okamžiku zastavila u obrubníku před Lidovou bankou na protější straně Bay Street bílá dodávka. El stiskla Kathryn ramena a kývla směrem k ní. Pak sebrala Carlieho, vstala a natáhla ruku. Kathryn ji uchopila a vstala.

„Přeju vám to největší štěstí,“ řekla El a obě ženy se vydaly k dodávce.

Chvilku jsem je pozorovala, pak jsem dopila zbytek coly. Když jsem hledala odpadkový koš, zahlédla jsem cosi pod lavičkou. Krypt Carlieho hrnečku.

Vyhrabala jsem z kabelky navštívenku, naškrábala na ni číslo a popadla víčko. Ryan se tvářil pobaveně, když jsem se vymrštila z lavičky.

Zrovna lezla do dodávky.

„Kathryn," zavolala jsem z prostředku ulice.

Vzhlédla a já zamávala ve vzduchu víčkem. Hodiny na bance za ní ukazovaly čtvrt na šest.

Řekla něco do dodávky, pak kráčela ke mně. Když natáhla ruku, podala jsem jí víčko se svou navštívenkou vecpanou uvnitř.

Její oči se setkaly s mýma.

„Zavolejte mi, kdybyste si chtěla promluvit."

Beze slova se obrátila, šla zpátky k dodávce a nastoupila. Viděla jsem za volantem siluetu Domovy plavé hlavy, když mizeli na Bay Street.

Ryan a já jsme ukázali momentku v další lékárně a několika rychlých občerstveních, pak jsme odjeli do úřadovny šerifa Bakera. Ivy Lee nám sdělila, že z té domácí hádky se vyklubalo obléhání. Nějaký nezaměstnaný zaměstnanec kanalizací se zabarikádoval ve svém domě se svou ženou a tříletou dcerou a vyhrožoval, že všechny postřílí. Baker se k nám dnes večer nepřipojí.

„Co teď?" zeptala jsem se Ryana. Stáli jsme na parkovišti Duke Street.

„Myslím, že Heidi nevedla noční život, takže ničeho nedosáhneme, když budeme obíhat bary a kluby."

„Ne."

„Pro dnešek skončíme. Odvezu vás zpátky na Člun Lásky."

„Je to *Melanie Tess*."

„Tess. To je něco, co se jí s kukuřičným chlebem a zelenou natí?"

„Vepřové šunky a sladké brambory."

„Chcete svézt?"

„Jasně.

Většinu cesty jsme jeli mlčky. Ryan mě celý den dopaloval a už jsem se nemohla dočkat, až se ho zbavím. Teprve na mostě přerušil mlčení.

„Pochybuju, že chodila do salonů krásy nebo do solárií."

„To je úžasné. Už chápu, proč jste to dotáhl na detektiva."

„Možná bychom se měli soustředit na Briana. Možná nějakou dobu pracoval."

„Už jste ho prověřovali. Neexistuje o něm daňový záznam, je to tak?"

„Nic."

„Mohl být placen v hotovosti."

„Tím se možnosti zužují." Zahnuli jsme k Olliemu.

„Tak co dál?" zeptala jsem se.

„Nedostal jsem tu smaženou kukuřičnou kouli."

„Myslela jsem vyšetřování. Vy si opatřte večeři sám. Já půjdu domů, dám si sprchu a udělám si skrovný pokrm tvořený instantními makaróny. V tomhle pořadí."

„Ježíšmarjá, Brennanová, v tom je víc konzervačních látek než v Leninově mrtvole."

„Četla jsem nálepku."

„To už byste mohla klidně polykat průmyslový odpad. Naděláte si binec v" — napodobil Kathryn - „genetickém potenciálu."

Jakási napůl zapomenutá myšlenka mi začala prosakovat myslí, beztvářá jako ranní opar. Snažila jsem se ji vyvolat, ale čím víc jsem se soustředila, tím rychleji se rozplývala.

„- Owens by si měl dát na ty svoje Máry pozor. Půjdu po něm jak mouchy po lízátku."

„Co za evangelium podle vás káže?"

„Zní to jako nějaká kombinace ekologického Armageddonu a návodu, jak se stát lepším skrze ovesné vločky."

Když zastavil u mola, obloha nad mokřinou se začínala jasnit. Obzor osvětlily žluté šmouhy.

„Kathryn něco ví," řekla jsem.

„Jako každý."

„Vy opravdu dokážete jít na nervy, Ryane."

„Díky, že jste si všimla. Proč myslíte, že něco zatajuje?"

„Řekla dětičky."

„No a?"

„Dětičky."

Viděla jsem, jak mu v očích pracuje myšlenka. Pak:

„Kurvadrát."

„Nikdy jsme neřekli, že Heidi čekala dvojčata."

O čtyřicet minut později jsem uslyšela zaklepání na vstup na pravoboku. Měla jsem na sobě tričko Hornets, které tu nechala Katy, bez kalhotek, a ručník zamotaný do dost hnusného turbanu. Vykoukla jsem skrz žaluzie.

Ryan stál na přístavišti, třímaje dva kartony po šesti lahvích a pizzu velikosti poklopu na latrínu. Odložil sako a kravatu a vyhrnul si rukávy košile těsně pod lokty.

Do prdele.

Pustila jsem lišty a ucouvla. Mohla bych zhasnout světlo a neotevřít. Mohla bych ho ignorovat. Mohla bych mu říct, ať jde pryč.

Vykoukla jsem znovu a pohlédla přímo do Ryanových očí.

„Já vím, že tam jste, Brennanová. Jsem detektiv, pamatujete?"

Zahoupal přede mnou šestilahvovým kartonem. „Dietní cola."

Krucinál.

Ne že by se mi Ryan nezamlouval. Po pravdě řečeno mi jeho společnost byla milejší než společnost většiny ostatních lidí. Víc než se mi chtělo přiznat. Měla jsem ráda jeho zápal pro to, co dělal, a pochopení, které projevoval vůči obětem a

jejich rodinám. Zamlouvala se mi jeho inteligence a vtip. A líbil se mi Ryanův příběh - vysokoškolák vyváděl, zběhl, zmlátil ho feťák motorkář, pak přešel na druhou stranu. Z tvrdého kluka se stal tvrdý polda. Byla v tom jakási poetická symetrie.

A rozhodně se mi líbilo, jak vypadal, ale zdravý rozum mi velel nezaplést se.

Ach sakra. Pořád lepší než nudle a syntetický sýr.

Sklouzla jsem do své ložnice, popadla ustřížené džínsy a projela si vlasy kartáčem.

Zvedla jsem žaluzie a odsunula síť, abych ho pustila dovnitř. Předal mi pití a pizzu, pak se otočil a vylezl dozadu na palubu.

„Mám vlastní colu," řekla jsem a zavřela síťové dveře.

„Coly není nikdy dost."

Ukázala jsem do kuchyňky a on položil pizzu na stůl, vyndal jedno pivo pro sebe a jednu dietní colu pro mě, ostatní plechovky pak vložil do ledničky. Já vyndala talíře, ubrousky a velký nůž, zatímco on otevíral krabici s pizzou.

„Myslíte, že je to výživnější než těstoviny?"

„Je to vegetariánská super extra."

„Co je tohle?" ukázala jsem na hnědou kostičku.

„Slanina objednaná navíc. Chtěl jsem tam mít všechny skupiny potravin."

„Vezmeme to do salonu," navrhl jsem.

Rozložili jsme jídlo na konferenční stůl a uvelebili se na gauči. Vůně mokřin a mokrého dřeva vplula dovnitř a mísila se s aromátem rajčatové omáčky a bazalky. Jedli jsme a mluvili o vraždách a zvažovali pravděpodobnost toho, že by oběti ze St.Jovite měly nějaké spojení s Domem Owensem.

Nakonec jsme sklouzli k osobnějším tématům. Popisovala jsem Beaufort svého dětství a podělila se o vzpomínky na léta strávená na pláži. Mluvila jsem o Katy a o tom, jak jsme se odcizili s Petem. Ryan vyprávěl historky ze svého dětství na

Nova Scotii a odhaloval své pocity stran nedávného rozchodu.

Rozhovor byl lehký a přirozený a já toho o sobě prozradila víc, než by mě kdy napadlo. V odmlkách jsme naslouchali vodě a ševelu travin v mokřině. Zapomněla jsem na násilí a smrt a udělala jsem něco, co už se mi velmi dlouho nepovedlo. Uvolnila jsem se.

„Nemůžu uvěřit, že tolik mluvím," řekla jsem, když jsem začala sbírat talíře a ubrousky.

Ryan sáhl po prázdných plechovkách. „Pomůžu vám."

Otřeli jsme se o sebe pažemi a já ucítla, jak mi po pokožce přeběhl žár. Beze slova jsme posbírali nepořádek od večere a odnesli ho do kuchyně.

Když jsme se vrátili na pohovku, Ryan zůstal okamžik stát nade mnou, pak usedl těsně vedle mě, položil mi obě ruce na ramena a obrátil mě zády k sobě. Když jsem už chtěla něco namítnout, začal mi masírovat svaly v týle, napříč ramena a paže dolů až k loktům. Jeho ruce mi sklouzly po zádech, pak se propracovávaly nahoru, oba palce se pohybovaly v malých kroužcích podél okraje lopatek. Když dorazil k linii růstu vlasů, konaly jeho prsty tytéž krouživé pohyby v prohlubních pod mou lebkou.

Zavřely se mi oči.

„Mmmmm."

„Jste velmi napjatá."

Bylo to moc pěkné, než aby se to kazilo řečmi.

Ryanovy ruce sklouzly k mému kříži a palci mi hnětl svaly souběžné s páteří, tlačil výš centimetr po centimetru. Dech se mi zpomalil a cítila jsem, jak taju.

Pak jsem se rozpomněla na Harry. A že nemám spodní prádlo.

Obrátila jsem se k němu, abych to utřála, a naše oči se setkaly. Ryan okamžik zaváhal, pak uchopil mou tvář do obou dlaní a přitiskl své rty k mým. Přejel mi prsty podél

linie čelisti a dozadu do vlasů, potom mi jeho paže obkroužily ramena a přitáhl si mě těsně k sobě. Začala jsem ho odstrkovat, pak jsem se zarazila, dlaně na jeho hrudi. Na dotek byl štíhlý a napjatý, svaly vymodelované podél kostí. Cítila jsem žár jeho těla a vůni jeho pleti, a bradavky mi pod tenkým bavlněným tričkem ztvrdly. Sesula jsem se mu na hrud', zavřela oči a opětovala polibek.

Pevně mě k sobě tiskl a dlouho jsme se líbali. Když jsem ho objala kolem krku, vsunul mi ruku pod tričko a přešel prsty po kůži. Jeho dotek byl lehký jako pavučinka a mně prolétl třas po zádech nahoru až na temeno. Vyklenula jsem se vstříc jeho hrudi a políbila ho silněji, otevírajíc a zavírajíc ústa do rytmu jeho dýchání.

Spustil ruku a přešel mi prsty kolem pasu a nahoru po břiše, tímtež pérově lehkým dotykem obkroužil má ňadra. Bradavky mi tepaly a tělem projížděl oheň. Strčil mi jazyk do úst a mé rty se kolem něj sevřely. V dlani držel můj levý prs, pak jím lehce zahoupal nahoru a dolů. Potom stiskl bradavku mezi palcem a ukazováčkem, tiskl a povoloval ve shodě se sáním našich úst.

Přejela jsem mu prsty po páteři a jeho ruka cestovala dolů ke křivce mého pasu. Laskal mi bříško, obkroužil pupek, pak zasunul prsty za pásek mých šortek. Dolní polovinou trupu mi projel elektrický proud.

Nakonec se naše rty oddělily a Ryan mě políbil na tvář a vjel mi jazykem do ucha. Pak mě položil zpátky do podušek a ulehl vedle mě, modré oči se zabodly do mých. Přesunul se na bok, vzal mě za kyčle a přitáhl k sobě. Cítila jsem jeho tvrdost a znovu jsme se políbili.

Po chvíli mě pustil, ohnul koleno a vsunul stehno mezi moje nohy. Ucítla jsem explozi ve slabínách a těžko se mi dýchalo. Ryan znovu vsunul jednu ruku pod tričko a klouzal nahoru k mému prsu. Dělal krouživé pohyby dlaní, pak mi přešel palcem přes bradavku. Vyklenula jsem záda a

zasténala, jak ten pocit smazal celý svět kolem mě. Ztratila jsem smysl pro čas.

O pár minut nebo hodin později sjel rukou níž a já ucítila, jak mi stahuje zip. Zabořila jsem nos do jeho šíje a jednu věc jsem věděla s jistotou. Bez ohledu na Harry, neřeknu ne.

Pak zadrnčel telefon.

Ryanovy ruce mi sjely k uším a tvrdě mě políbil na ústa. Zareagovala jsem, chytila ho za vlasy v týle a proklínala telefonní společnost. Ignorovali jsme ji po čtyři zazvonění.

Když se cvaknutím zapnul telefonní záznamník, hlas byl tichý a sotva slyšitelný, jako by jeho majitelka mluvila z konce dlouhého tunelu. Oba jsme se vymrštili, ale už bylo pozdě.

Kathryn zavěsila.

20

Po Kathryninu telefonátu se už situace nedala zachránit. Ryan se sice chystal pokračovat, ale mně se vrátilo racionální uvažování a neměla jsem na to náladu. Nejenže jsem propásla příležitost promluvit si s Kathryn, ale taky jsem pochopila, že bych musela žít s novým pocitem sexuální zdatnosti Detektiva Pindíka. I když orgasmus už tu měl dávno být a rozhodně by byl vítán, tušila jsem, že cena za něj by byla příliš vysoká.

Vylila jsem Ryanovi perka a padla na postel, ignorujíc čištění zubů a svou večerní rutinu. To poslední, co jsem uviděla před očima, než jsem usnula, byl výjev ze sedmé třídy: sestra Luke přednáší o ceně hříchu. Předpokládala jsem, že mé dovádění s Ryanem by stálo pořádné peníze.

Probudila jsem se do slunečního svitu a křiku racků a okamžitou vzpomínkou na mé povalování po gauči. Skrčila

jsem se a zakryla si obličej oběma rukama, připadala jsem si jako pubertáčka, co podlehla v pontiacu.

Brennanová, co tě to napadlo?

O to tady nešlo. Problém spočíval v tom, *čím* mě to napadlo. Edna St. Vincent Millayová o tom napsala báseň, jakpak se jen jmenovala? „Rodím se ženou zoufalou.“

Sam zavolal v osm, aby mi sdělil, že případ Murtry nikam nevede. Nikdo neviděl nic nezvyklého. Nebyly spatřeny žádné cizí čluny, které by se během posledních několika týdnů blížily k ostrovu anebo jej opouštěly. Chtěl vědět, jestli se mi už ozval Hardaway.

Sdělila jsem mu, že ne. Prohlásil, že pojedje na pár dní do Raleigh a chce mít jistotu, že je o mě postaráno.

Ale jo.

Vysvětloval, jak zavřít člun a kde mám nechat klíč, a rozloučili jsme se.

Seškrabovala jsem zbytky pizzy do odpadků, když jsem uslyšela klepání na vchod na pravoboku. Měla jsem své tušení, kdo to je, a ignorovala jsem to. Bušení pokračovalo, neúnavné jako finanční kampaň veřejné rozhlasové stanice, a po chvíli už jsem to nemohla vydržet. Zvedla jsem žaluzie a uviděla Ryana stát přesně tam, kde stál předchozího večera.

„Dobré jitro.“ Zvedl pytlík koblih.

„Přibral jste si donášku potravin?“ Spustila jsem sít'. Jedna narážka a skočím mu po krku.

Vlezl dovnitř, zubil se a nabízel vysokokalorické lahůdky nízké nutriční hodnoty. „Půjdou dobře ke kafi.“

Šla jsem do kuchyňky, nalila dva šálky a do svého přidala mléko.

„Venku je krásně.“ Sáhl po krabici s mlékem.

„Hm.“

Posloužila jsem si koblihou s čokoládovou polevou a opřela se o výlevku. Neměla jsem v úmyslu znovu se uvelebit na gauči.

„Už jsem mluvil s Bakerem," řekl Ryan.
Čekala jsem.
„Sejde se s námi ve tři."
„Ve tři už budu na cestě." Sáhla jsem po další koblize.
„Myslím, že bychom měli vykonat ještě jednu společenskou návštěvu," řekl Ryan.
„Ano."
„Možná zastihneme Kathryn o samotě."
„To je zřejmě vaše specialita."
„Hodláte to vydržet až do večera?"
„Po cestě si budu nejspíš zpívat."
„Nepřišel jsem s úmyslem vás svádět." To mě popíchlo ještě víc.
„Chcete říct, že nejsem taková třída jako moje sestra?"
„Cože?"
Pili jsme mlčky, pak jsem si dolila hrnek a důrazně postavila konvici. Ryan se díval, pak přistoupil ke kávovaru a nalil si druhý šálek.
„Myslíte, že Kathryn nám skutečně má co povědět?" zeptal se.
„Patrně volala, aby mě pozvala na tuňákový guláš."
„Kdopak je tady protiva?"
„Dík, že jste si všiml." Opláchla jsem svůj hrnek a postavila ho vzhůru nohama na pracovní desku.
„Heleďte, jestli je vám trapně kvůli včerejšímu večeru..."
„Mělo by?"
„Ovšemže ne."
„To je ale úleva."
„Brennanová, nehodlám ztratit sebeovládání v pitevně ani vás ohmatávat při sledovačce. Náš osobní vztah na žádný pád neovlivní naše profesionální chování."
„Slabá šance. Dneska mám spodní prádlo."
„Aha." Zazubil se.
Šla jsem si dozadu posbírat věci.

O půl hodiny později už jsme parkovali před statkem. Dom Owens seděl na verandě a hovořil se skupinou lidí. Skrz síť proti hmyzu se nedalo na ostatních poznat nic kromě pohlaví. Všichni čtyři byli muži.

Personál pracoval na zahradě za bílým bungalovem a dvě ženy houpaly děti na houpačkách u přívěsů, zatímco několik dalších věšelo prádlo. Na příjezdové cestě parkovala modrá dodávka, ale po bílé jsem neviděla ani stopy.

Přelétla jsem pohledem osoby u houpačky. Kathryn jsem neviděla, ačkoliv mi připadalo, že jedno z nemluvnat se podobá Carliemu. Pozorovala jsem ženu v květované sukni, jak hladkými metronomickými oblouky postrkuje dítě tam a zpátky.

Ryan a já jsme došli ke dveřím a já zaklepala. Muži přestali mluvit a obrátili se naším směrem.

„Přejete si?“ řekl nějaký pisklavý hlas. Owens vztáhl ruku.

„To je v pořádku, Jasone.“ Vstal, přešel verandu a otevřel síťové dveře.

„Promiňte, ale myslím, že neznám vaše jména.“

„Já jsem detektiv Ryan. Tohle je doktorka Brennanová.“

Owens se usmál a vyšel na schůdky. Kývla jsem a potřásla mu rukou, když na mě přišla řada. Muži na verandě znehybněli.

„Co si přejete dneska?“

„Ještě pořád se snažíme určit, kde Heidi Schneiderová a Brian Gilbert strávili loňské léto. Hodlal jste tu otázku položit během černé hodinky?“ V Ryanově hlase nebyla žádná vřelost.

Owens se opět usmál. „Zkušenostní sezení. Ano, debatovali jsme o tom. Naneštěstí nikdo o žádném z nich nic neví. Moc mě to mrzí. Doufal jsem, že vám nějak pomůžeme.“

„Rádi bychom si promluvili s vašimi lidmi, pokud můžeme.“

„Je mi líto, ale to nemohu podporovat.“

„A pročpak to?“

„Naši členové tu žijí, protože hledají mír a útočiště. Mnozí nechtějí mít nic společného se špínou a násilím moderní společnosti. Vy, detektive Ryane, zastupujete svět, který odmítli. Nemohu porušit jejich svatyni tím, že je požádám, aby s vámi mluvili.“

„Někteří z vašich členů pracují ve městě.“

Owens naklonil hlavu ke straně a pohlédl k nebesům, jako by prosil o trpělivost. Pak vrhl na Ryana další úsměv.

„Jedno z umění, které pěstujeme, je zapouzdření. Ne každý je stejně nadaný, ale někteří z našich členů se učí fungovat v sekulárním prostředí a přece zůstat uzavřeni, nedotčeni morálním a fyzickým znečištěním.“ Znovu ten trpělivý úsměv. „I když odmítáme profánnost naší kultury, pane Ryane, nejsme blázni. Víme, že člověk není živ jen duchem. Potřebujeme taky chleba.“

Zatímco Owens mluvil, prohlížela jsem si zahradníky. Kathryn nikde.

„Každý si tady může svobodně přicházet a odcházet?“ zeptala jsem se a otočila zpátky k Owensovi.

„Ovšem.“ Zasmál se. „Jak bych jim mohl zabránit?“

„Co se stane, když někdo chce odejít nadobro?“

„Tak jde.“ Pokrčil rameny a rozhodil ruce.

Chvilku nikdo nemluvil. Vrzání houpaček se neslo přes dvůr.

„Napadlo mě, že váš mladý pár u nás možná krátce pobyl, snad během jedné z mých nepřítomností,“ nadhodil Owens. „Ačkoliv to není běžné, už k tomu došlo. Ale bohužel to není ten případ. Nikdo si tady na žádného z nich nevzpomíná.“

Právě v té chvíli se za sousedním domem objevil Dobrýtro Děti. Když nás zahlédl, zaváhal, pak se otočil a spěchal zpátky směrem, odkud prve přišel.

„Stejně bych si rád promluvil s pár lidičkama," řekl Ryan. „Možná někdo ví něco, co prostě nepovažuje za důležité. To se stává každou chvíli."

„Pane Ryane, nenechám své lidi obtěžovat. Ptal jsem se na ten váš mladý pár a nikdo je nezná. Co víc se dá říct? Obávám se, že vám skutečně nemohu dovolit narušit naši rutinu."

Ryan naklonil hlavu ke straně a vydal mlaskavý zvuk. „Obávám se, že budete muset, Dome."

„A pročpak to?"

„Protože nehodlám odejít. Mám přítele jménem Baker. Pamatujete se na něj? A ten má přátele, a ti mu dávají věci, kterým se říká zatykače."

Owens a Ryan na sebe upřeně hleděli a chvíli nikdo nepromluvil. Slyšela jsem, jak muži na verandě vstávají, a v dálce zaštěkal pes. Pak se Owens usmál a odkašlal si.

„Jasone, prosím, požádej všechny, ať přijdou do salonků." Jeho hlas byl tlumený a klidný.

Owens ustoupil a vysoký muž v červené teplákové soupravě proklouzl kolem něj a zahnul na sousední pozemek. Byl měkký a otlý a vypadal trochu jako Julia Childová. Dívala jsem se za ním, jak se zastavil, aby pohladil kočku, pak pokračoval v cestě směrem k zahradě.

„Prosím, pojd'te dál," řekl Owens a otevřel sít'ové dveře. Následovali jsme ho do téže místnosti, kde jsme seděli předchozího dne, a usedli jsme na tutéž ratanovou pohovku. V domě byl úplný klid.

„Pokud mě omluvíte, hned jsem zpátky. Dali byste si něco?"

Odmítli jsme a on opustil místnost. Nad hlavami nám tiše bzučel ventilátor.

Záhy jsem uslyšela hlasy a smích, pak vrzání síťových dveří. Jak se Owensovo stádečko trousilo dovnitř, prohlížela jsem si jednoho po druhém. Vycítila jsem, že Ryan dělá totéž.

Během pár minut byla místnost plná a já mohla dospět jen k jedinému závěru. Shromáždění vypadalo naprosto nepozoruhodně. Mohla to být klidně baptistická studijní skupina na každoročním letním pikniku. Žertovali a smáli se a vypadali všelijak, jen ne utlačovaně.

Byla tu nemluvnata, dospělí a přinejmenším jeden sedmdesátník, ale žádní adolescenti ani děti. Rychle jsem počítala: sedm mužů, třináct žen, tři děti. Helen řekla, že jich v komunitě žije šestadvacet.

Poznala jsem Dobrýtro a Helen. Jason se opíral o stěnu. El stála u klenutého průchodu, Carlieho na ruce. Soustředěně na mě zírala. Usmála jsem se při vzpomínce na naše setkání v Beaufortu včera odpoledne. Její výraz se nezměnil.

Přelétla jsem pohledem ostatní tváře. Kathryn nebyla přítomna.

Owens se vrátil a v místnosti nastalo ticho. Představil nás, pak vysvětlil, proč tu jsme. Dospělí pozorně naslouchali, pak se obrátili na nás. Ryan podal fotku Briana a Heidi muži středního věku po své levici, pak načrtl případ, vyhýbaje se zbytečným detailům. Muž pohlédl na obrázek a předal ho dál. Zatímco momentka cirkulovala, prohlížela jsem si všechny tváře a hledala jemné změny výrazu, které by mohly nasvědčovat tomu, že někdo někoho poznal. Viděla jsem jen nechápavost a soucit.

Když Ryan skončil, Owens znovu oslovil své následovníky a vyzval je, aby řekli, co vědí o dvojici nebo o těch telefonátech. Nikdo nepromluvil.

„Pan Ryan a doktorka Brennanová požádali o svolení hovořit s vámi jednotlivě.“ Owens se díval z jedné tváře na druhou. „Prosím, beze všeho s nimi hovořte. Pokud v sobě chováte nějakou myšlenku, prosím, podělte se o ni čestně a s

pochopením. My jsme tuhle tragédii nezpůsobili, ale jsme součástí kosmického celku a měli bychom udělat, co je v naší moci, abychom tuhle nemístnost napravili. Učiňte to ve jménu harmonie."

Všechny oči se upíraly na něj a já pocítila v místnosti podivné napětí.

„Ti z vás, kdo nemohou mluvit, by neměli pocíťovat provinilost ani stud." Sepjal ruce. „Tak. Pracujte a buďte dobří! Holistické potvrzení prostřednictvím kolektivní odpovědnosti!"

Ušetři mě toho, říkala jsem si. Když odešli, Ryan mu poděkoval.

„Tady nejste ve Waco, pane Ryane. My nemáme co skrývat."

„Doufali jsme, že budeme moci mluvit s tou mladou ženou, co jsme potkali včera," řekla jsem.

Okamžik na mě hleděl, pak řekl: „S mladou ženou?"

„Ano, přišla sem s dítětem. Jmenovalo se Charlie, pokud vím?"

Díval se na mě tak dlouze, až jsem si říkala, že se snad nepamatuje. Pak se Owens usmál. „To bude Kathryn. Dneska měla něco domluveného."

„Domluveného? "

„Proč vám záleží na Kathryn?"

„Zřejmě je Heidi blízká věkem. Napadlo mě, že se mohly znát." Něco mi říkalo, abych nemluvila o tom džusovém večírku v Beaufortu.

„Kathryn tady vloni v létě nebyla. Odjela na návštěvu k rodičům."

„Aha. Kdy se vrátí?"

„Nevím jistě."

Síťové dveře se otevřely a na chodbě se objevil vysoký muž. Byl hubený jako lunt a přes pravé obočí a řasy měl bílou šmouhu, takže vypadal podivně šišatě. Pamatovala jsem

si ho. Během shromáždění stál u dveří na chodbu a hrál si s jedním z batolat.

Owens zvedl jeden prst a vychrtlík kývl a ukázal dozadu do domu. Měl obrovský prsten, který na jeho dlouhém, kostnatém prstě vypadal nemístně.

„Promiňte, ale musím něco zařídit," řekl Owens. „Mluvte s kým chcete, ale prosím, respektujte naši touhu po harmonii."

Dovedl nás ke dveřím a podal nám ruku. Když nic jiného, uměl Dom ohromně potřásat. Řekl, že je rád, že jsme se zastavili, a popřál nám štěstí. Pak zmizel.

Ryan a já jsme strávili zbytek dopoledne hovorem s věřícími. Byli příjemní, ochotní a naprosto harmoničtí. A věděli prdlajs. Dokonce nevěděli nic ani o té Kathrynině domluvené schůzce.

V půl dvanácté jsme nevěděli o nic víc, než když jsme přijeli.

„Půjdeme poděkovat reverendovi," řekl Ryan a vyndal z kapsy klíče. Visely na velkém plastickém kotouči a nepatřily k nájemnímu autu.

„Za co, sakra?" zeptala jsem se. Měla jsem hlad, bylo mi horko a chtělo se mi vypadnout.

„V rámci dobrého vychování."

Obrátila jsem oči v sloup, ale Ryan už byl v půli cesty přes dvůr. Dívala jsem se, jak klepe na sítové dveře, pak mluví s mužem s bledým obočím. Za okamžik se objevil Owens. Ryan něco řekl, vztáhl ruku a všichni tři muži jako marionety udělali dřep a pak se rychle napřímili. Ryan znovu mluvil, otočil se a šel k autu. Po obědě jsme vyzkoušeli několik dalších lékáren, pak jsme jeli zpátky ke státnímu centru. Ukázala jsem Ryanovi kanceláře rejstříků, pak jsme přešli do budovy ozbrojených složek. Černoch v nátělníčku a plstěném klobouku křížoval trávník na traktůrku, hubená kolena mu čněla jako nohy kobylky luční.

„Jak to jde?" pravil, přikládaje jeden prst ke střeše klobouku.

„Dobře." Vdechla jsem vůni čerstvě posekané trávy a litovala, že to není pravda.

Baker telefonoval, když jsme vstoupili do jeho kanceláře. Pokynul nám ke křeslům, pronesl ještě několik slov a zavěsil.

„Tak jak to pokračuje?" zeptal se.

„Nepokračuje," řekl Ryan. „Nikdo neví ani prd."

„Jak vám můžeme pomoci?"

Ryan zvedl svoje sako, vyndal z kapsy igelitový sáček uzavřený zipem a položil ho na Bakerův psací stůl. Uvnitř byl červený plastický kotouč.

„Můžete mi z toho sejmout otisky."

Baker na něj pohlédl.

„Náhodou jsem to upustil. Owens byl tak hodný, že mi to zvedl."

Baker okamžik váhal, pak se usmál a potřásl hlavou. „Víte, že to možná nebude použitelné."

„Vím. Ale mohlo by nám to povědět, co je ten kašpar zač."

Baker odložil pytlík stranou. „Co ještě?"

„Co třeba odposlech?"

„Ani omylem. Nemáte toho dost."

„Povolení k prohlídce?"

„Jak to zdůvodníte?"

„Telefonáty?"

„Nestačí to."

„Neřekl bych."

Ryan vydechl a natáhl si nohy.

„Pak budu muset použít ten těžší způsob. Začnu se smlouvami a daňovými přiznáními, uvidíme, komu patří ten venkovský klub na Adler Lyons. Prověřím elektřinu, vodné stočné, zjistím, kdo to platí. Promluví s pošťáky, uvidíme, jestli někdo nedostává *Hustlera* nebo objednací katalogy

obchodu se zbraněmi. Nechám si vyjet Owensovo číslo sociálního zabezpečení, dřívější manželku a takové věci. Soudím, že má řidičský průkaz, takže i to by mě mohlo někam zavést. Jestli měl někdy reverend na hrbu nějaký konflikt se zákonem, dostanu ho. Možná budu trochu pozorovat, zjistím, jaká auta přijíždějí na pozemek a odjíždějí odtamtud, nechám si prověřit espézetky. Doufám, že vám nevadí, když se tu budu nějakou dobu potloukat."

„Jste v Beaufortu vítán, na jak dlouho potřebujete, pane Ryane. Určím jednoho detektiva, aby vám pomáhal. A paní doktorko Brennanová, jaké plány máte vy?"

„Brzo odtud vyrazím. Musím se připravovat na přednášky a podívat se na případy pana Colkera z Murtry."

„Baxter bude rád, až to uslyší. Volal mi, že dr. Hardaway by s vámi rád co nejdřív mluvil. Abych řekl pravdu, volal dneska už třikrát. Nechcete mu zatelefonovat z mého telefonu?"

Nikdo nemůže tvrdit, že jsem nedovtipná.

„Prosím."

Baker požádal Ivy Lee, aby spojila na linku Hardawaye. Za okamžik zazvonil telefon a já ho zvedla.

Patolog byl hotov s tím, co podle svého názoru mohl dělat. Dokázal stanovit pohlaví mrtvoly na dně hrobu a to, že šlo patrně o bělocha. Oběť zemřela podle jeho názoru na řezné rány, ale tělo bylo příliš silně rozložené, než aby se dala určit jejich přesná povaha.

Hrob byl dost mělký, aby do něj měl přístup hmyz, který patrně jako přístupovou cestu použil tělo nahoře. Otevřené rány rovněž podpořily kolonizaci. Lebka a hrudník obsahovaly největší nahromadění červů, jaké kdy viděl. Tvář nebyla k poznání a věk nedokázal odhadnout. Domníval se, že možná získal několik použitelných otisků prstů. V pozadí debatovali Ryan a Baker o Domu Owensovi. Hardaway pokračoval. Horní tělo bylo převážně skeletonizováno,

ačkoliv zůstalo trochu pojivových tkání. Mohl toho s ním dělat jen málo a požádal mě, abych provedla plnou analýzu.

Řekla jsem mu, ať mi pošle lebku, pánev, klíční kosti a hrudní zakončení třetího až pátého žebra z dolního těla. Z horního pohřbu budu potřebovat celou kostru. Také jsem požádala o sérii rentgenových snímků obou obětí, kopii jeho zprávy a kompletní sestavu fotografií z pitvy.

Nakonec jsem vysvětlila, jak bych si přála upravit kosti. Hardaway byl s běžným postupem obeznámen a řekl, že obě sady ostatků a veškeré dokumenty budu mít ve své charlottske laboratoři v pátek.

Zavěsila jsem a podívala jsem se na hodinky. Mám-li mít nějakou naději, že všechno stihnu před cestou na konferenci do Oaklandu, musím sebou hodit.

Ryan a já jsme přešli parkoviště, kde jsem si ráno nechala auto. Slunce pálilo a stín byl příjemný. Otevřela jsem dveře a opřela se paží o horní okraj.

„Pojďme na večeři," řekl Ryan.

„Jasně. Pak si nalepím na prsa hvězdičky a uděláme pár fotek pro New York Times."

„Brennanová, už dva dny se mnou jednáte jako se žvejkačkou na chodníku. Abych řekl pravdu, když teď o tom uvažuji, jste nějak naprdnutá už čtrnáct dní. Tak fajn. Já to přežiju."

Vzal mou bradu do dlaní a podíval se mi zpříma do očí.

„Ale chci, abyste věděla jednu věc. Včera večer to nebyla jen chemická záležitost. Záleží mě na vás a pekelně mě bavilo být s vámi. Nemrzí mě, že se to stalo. A nemůžu říct, že to nezkusím znovu. Nezapomínejte, já jsem možná vítr, ale draka máte na provázku vy. Jed'te opatrně."

Nato pustil mou bradu a odešel ke svému autu. Odemkl dveře, hodil sako na sedadlo spolujezdce a obrátil se zpátky ke mně.

„Mimochodem, vůbec jste mi neřekla, že pochybujete, že ty oběti z Murtry jsou dealeri.“

Okamžik jsem jen zírala. Chtěla jsem zůstat, ale taky se mi chtělo být od něj vzdálena přes několik kontinentů. Pak mi myšlení zase zapnulo.

„Cože?“

„Ta těla z ostrova. Proč pochybujete o té drogové teorii?“

„Protože to byly obě holky.“

21

Během jízdy jsem si přehrála několik kazet, zprávy od jezera Wobegon mě neupoutaly. Měla jsem milion otázek a velmi málo odpovědí. Vrátila se Anna domů? Kdo jsou ty ženy pohřbené na ostrově Murtry? Co mi prozradí jejich kosti? Kdo zabil Heidi a její dětičky? Existuje souvislost mezi St.Jovite a komunou na Svaté Heleně? Kdo je Dom Owens? Kam odešla Kathryn? Kam se sakra poděla Harry?

Moje mysl spřádala myšlenky na všechno, co musím udělat. A co chci udělat. Od svého odjezdu z Montrealu jsem nepřečetla ani slovo o Elisabeth Nicoletové. V půl deváté už jsem byla zpátky v Charlotte. V mé nepřítomnosti na sebe pozemky v Sharon Hall vzaly svůj nejkrásnější jarní šat. Azalky a hlohy byly v plném květu a pár hrušní i jabloní dosud rovněž kvetlo. Vzduch voněl borovým jehličím a úlomky kůry. Uvnitř byl můj příjezd do Přístavku reprízou minulého týdne. Hodiny tikaly. Světýlko na záznamníku blikalo. Lednička byla prázdná.

Birdieho misky byly na svém obvyklém místě pod arkýřovým oknem. Kupodivu, Pete je nevyprázdnil. Na všechno ostatní byl můj odcizený manžel nepořádník, ale na potraviny hotový puntičkář. Rychle jsem provedla obhlídku,

jestli kočka neuvízla někde pod křeslem nebo v šatníku. Birdie nikde.

Zavolala jsem Peteovi, ale jako prve tam nebyl. Ani Harry nebyla v montrealském bytě. Napadlo mě, že už třeba odjela domů, a tak jsem zkusila její texaské číslo. Neozvala se.

Po vybalení jsem si udělala tuňákový sendvič a snědla ho s okurkami v kopru a bramborovými lupínky, přičemž jsem sledovala konec utkání Hornets. V deset jsem vypnula televizi a znovu zkusila Petea. Pořád se neozýval. Uvažovala jsem, zda nemám dojet pro Birdieho, ale usoudila jsem, že to počká do rána.

Osprchovala jsem se, pak jsem se uvelebila v posteli s Bélangerovými fotokopiemi a unikla do světa Montrealu devatenáctého století. Fotokopírování Louisi-Philippovi moc nepomohlo a za hodinu už mi padala víčka. Zhasla jsem světlo, stočila se do klubíčka a doufala, že pěkně dlouhý odpočinek vnese do mého mozku řád a pořádek.

O dvě hodiny později jsem seděla zpříma jako svíčka, srdce mi bušilo a mozek se pracně snažil zjistit proč. Tiskla jsem příkrývku k hrudi, sotva dýchala a namáhavě se pokoušela identifikovat hrozbu, která mě tak polekala.

Ticho. Jediné světlo v místnosti vycházelo z budíku na nočním stolku.

Pak mi zvuk tříštícího se skla naježil chloupky na pažích a na šíji. Adrenalin prudce stoupl. Rozpomněla jsem se na jiné vloupání, hadí oči, zablýsknutí nože v měsíčním světle.

V mozku mi zapraskala jediná myšlenka.

Snad ne znovu!

Prásk! Buch!

Ano, znovu!

Ten zvuk nebyl venku! Bylo to dole! Bylo to v mém domě!

V duchu jsem bleskově probírala možnosti. Zamknout ložnici. Překontrolovat to. Zavolat policii.

Hrud' se mi smrštila, když ticho prot'alo pisklavé kvílení. Trhla jsem sebou a lastura narazila do omítky. Roztřeseně jsem se přitiskla zády ke stěně.

To je zvuk kouřového detektoru!

Hlídala jsem známky pohybu. Nic než tma a podivné mihotání.

Dům hoří. Dělej!

Srdce mi bubnovalo, dech ze mě vycházel v krátkých zajičnutích. Vrhla jsem se ke kuchyni. Oheň praskal uprostřed místnosti, plnil vzduch kouřem a odrážel se od všech lesklých ploch.

Roztřesenou rukou jsem našla vypínač a rozsvítila. Očima jsem přelétala zprava doleva. Hořící ranec ležel uprostřed podlahy. Plameny se nerozšířily.

Odložila jsem lasturu, přidržela jsem si lem noční košile přes ústa a nos, sklonila jsem se a oběhla do spíže. Vytáhla jsem z horní police malý hasicí přístroj. Moje plíce natáhly kouř a slzy mi rozmazaly zorné pole, ale podařilo se mi zmáčkнуть rukojeť. Hasicí přístroj jen zasyčel.

Kruci!

S kašláním a dávením jsem stiskla znovu. Další zasyčení, pak proud kysličníku uhličitého a z hadice se vyvalil bílý prášek.

Ano!

Zacílila jsem hubici na plameny a ani ne za minutu bylo po ohni. Poplašné zařízení dosud řvalo, ten zvuk mi pronikal do uší jako cáry plechu a vláčel se mi mozkiem.

Otevřela jsem zadní dveře a okno nad dřezem, pak jsem přešla k oknu nad stolem. To jsem otírat nemusela. Tabulky byly rozbité a sklo a dřevěné třísky pokrývaly podokenici i podlahu. Maličké poryvy větru si pohrávaly se záclonami, vtahovaly je do zubatého otvoru a zase pouštěly dovnitř.

Obešla jsem tu věc na podlaze a spustila stropní ventilátor, popadla utěrku a vyháněla kouř z místnosti. Vzduch se zvolna začal čistit.

Otřela jsem si oči a snažila ovládnout svůj dech.

Větrej dál!

Poplašné zařízení pořád vřískalo.

Přestala jsem mávat utěrkou a rozhlédla se po místnosti. Pod stolem ležela škvárobetonová kostka, další spočívala na skříňce pod dřezem. Mezi nimi byly zuhelnatělé zbytky rance, který prve hořel. Místnost čpěla kouřem a petrolejem. A dalším pachem, který jsem znala.

S roztřesenýma nohama jsem přešla k doutnající hromádce. Zírala jsem na ni a nechápala, když alarm utichl. To ticho se zdálo nepřírozené.

Vytoč 911.

Nebylo to nutné. Když jsem sáhla po telefonu, uslyšela jsem v dálce sirénu. Její zvuk sílil, velmi sílil, pak ustal. Za okamžik se u mých zadních dveří objevil hasič.

„Není vám nic, madam?“

Zavrtěla jsem hlavou a založila si paže na hrudi, rozpačitá ze svého neoblečeného stavu.

„Volali sousedi.“ Řemen helmy se mu houpal pod bradou.

„Aha.“ Zapomněla jsem na svou noční košili. Byla jsem zpátky v St-Jovite.

„Všechno zvládnuto?“

Další kývnutí. St-Jovite. Takřka synapse.

„Můžu se přesvědčit?“

Ustoupila jsem.

Stačil mu jeden pohled.

„Pěkně zlomyslný žertík. Nevíte, kdo vám to mohl hodit do okna?“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Vypadá to, že rozbili sklo těmi tvárnici, pak hodili dovnitř tu věc.“ Přistoupil k doutnající hromádce. „Určitě to namočili do petroleje, zapálili a hodili.“

Slyšela jsem jeho slova, ale nedokázala jsem promluvit. Tělo se mi zaseklo a mozek se snažil probudit jakýsi beztvářý obrys, spící v jeho nitru.

Hasič vytáhl z opasku skládací lopatku, vytáhl čepel a šťouchl do hromádky na podlaze mé kuchyně. Vylétly z ní černé skvrnky, pak se vrátily k nepořádku dole. Vsunul čepel pod předmět, převálil ho a sklonil se nad ním.

„Vypadá to jako jutový pytel. Možná od semen. Čert mě vem, jestli poznám, co je vevnitř.“

Přešel předmět špičkou lopatky a ve spirálách vyletěly další zuhelnatělé částice. Šťouchl rázněji, převaloval tu věc ze strany na stranu.

Pach sílil. St-Jovite. Pitevna číslo tři. Vzpomínka propukla a mně se udělalo zima.

Roztřesenýma rukama jsem otevřela zásuvku a vytáhla kuchyňské nůžky. Už jsem se nestarala o noční košili, dřepa jsem si a prostříhla jutu.

Mrtvolka byla malá, záda vyklenutá, nohy smršťené žárem plamenů. Uviděla jsem scvrklé oko, maličkou čelist se zčernalými zuby. V očekávání hrůzy, ukryté v pytli, mi začalo být mdlo.

Ne! Prosím ne!

Naklonila jsem se blíž, moje mysl se odtahovala od pachu spáleného masa a chlupů. Mezi zadníma nohama jsem uviděla svinutý a zčernalý ocas, obratle z něj vyčnívaly jako trny ze stonku.

Slzy mi klouzaly po lících, když jsem stříhala dál. U uzlu jsem uviděla chlupy, už zuhelnatělé, ale místy bílé. Poloplné misky.

„Néééééé!“

Slyšela jsem ten hlas, ale nespojovala jsem ho se sebou.

„Ne! Ne! Ne! Birdie. Prosím Bože, ne!“

Ucítila jsem ruce na ramenou, pak na rukou, jak mi berou nůžky, jemně mě zvedají na nohy. Hlasy.

Pak jsem byla v salonku, zabalená do prošívané přikrývky. Plakala jsem, třásla se, tělo mě bolelo.

Nevím, jak dlouho jsem vzlykala, když jsem vzhlédla a uviděla sousedku. Ukazovala na šálek čaje.

„Co to je?“ Hrudník se mi prudce zvedal a klesal.

„Máta.“

„Díky.“ Napila jsem se vlažné tekutiny. „Kolik je hodin?“

„Něco po druhé.“ Měla trepky a plášť, který nezakrýval její flanelovou noční košili. Ačkoliv jsme si občas zamávaly přes trávník nebo se navzájem pozdravily na procházce, sotva jsem ji znala.

„Moc mě mrzí, že jste musela vstát vprostřed no -“

„Ale prosím vás, paní doktorko. Jsme sousedi. Vím, že byste pro mě udělala totéž.“

Napila jsem se znovu. Ruce jsem měla ledové, ale už se tolik netřáslly.

„Jsou tu ještě hasiči?“

„Odjeli. Řekli, že můžete vyplnit hlášení, až vám bude líp.“

„Odvezli -“ Hlas se mi zlomil a pod víčky jsem ucítila slzy.

„Ano. Potřebujete ještě něco?“

„Ne, děkuju. To bude dobré. Jste moc hodná.“

„Mrzí mě ta vaše škoda. Přes okno jsme dali prkno. Není to nic elegantního, ale nepustí to sem vítr.“

„Mockrát vám děkuju. Já -“

„Prosím. Jen se trochu vyspěte. Třeba to ráno nebude vypadat tak zle.“

Pomyslela jsem na Birdieho a děsila se rána. V zoufalé naději jsem zvedla telefon a vytočila Peteovo číslo. Neozval se.

„Bude to dobré? Mám vám pomoci nahoru?“

„Ne. Děkuju. Já to zvládnou.“

Když odešla, zalezla jsem do postele a plakala velikými, těžkými vzlyky, dokud jsem neusnula.

Probudila jsem se s pocitem, že se něco stalo. Změnilo. Ztratilo. Pak plné vědomí a spolu s ním vzpomínka.

Bylo teplé jarní ráno. Skrz okno jsem viděla modrou oblohu, sluneční světlo a cítila parfém květin. Ale ani krása dne mě nedokázala zbavit deprese.

Když jsem zavolala na hasičskou stanici, bylo mi sděleno, že fyzické důkazy byly odeslány do kriminalistické laboratoře. S nohama jako z olova jsem absolvovala všechny ranní činnosti. Oblékla jsem se, nalíčila, vykartáčovala si vlasy a zamířila do centra.

Pytel neobsahoval nic než kočku. Ani obojek. Ani známku. Uvnitř jedné škvárobetonové tvárnice byl nalezen rukou psaný lístek. Přečetla jsem si ho přes plastický pytlík na důkazy.

Příště to nebude kočka.

„Co dál?“ zeptala jsem se Rona Gillmana, ředitele kriminalistické laboratoře. Byl to vysoký, hezký muž se stříbrošedými vlasy a nešťastnou mezerou mezi předními zuby.

„Už jsme sejmuli otisky. Na lístečku nula nula nic, na tvárnicih taky. Provede se ohledání místa činu u tebe, ale víš stejně dobře jako já, že toho moc nenajdou. Okno tvé kuchyně je tak blízko ulice, že tam ti hajzlíci patrně přijeli, zapálili pytel a pak to tam všechno naházeli z chodníku. Podíváme se po šlépějích a poptáme se kolem, samozřejmě, ale v půl druhé ráno nebyl v té čtvrti nejspíš nikdo vzhůru.“

„Mrzí mě, že nebydlím na Wilkinsonově bulváru.“

„Ty se dostaneš do dost velkých trablů, ať bydlíš kde chceš.“

Ron a já jsme spolu pracovali už léta. Věděl o masovém vrahovi, který se vloupal do mého montrealského bytu.

„Pošlu techniky do tvé kuchyně, ale protože ti chlapi vůbec nevešli dovnitř, nebudou tam žádné stopy. Hádám, že ses ničeho nedotkla.“

„Ne.“ Nepřiblížila jsem se ke kuchyni od předchozí noci. Nesnesla bych pohled na Birdieho nádobí.

„Pracuješ na něčem, co by mohlo někoho nasrat?“

Pověděla jsem mu o vraždách v Quebecu a o tělech z ostrova Murtry.

„Jak myslíš, že dostali tvou kočku?“

„Možná vyběhl ven, když ho Pete přijel nakrmit. To on dělá.“ Bodnutí bolesti. „Dělal.“

Neplač. Neopovažuj se plakat.

„Anebo...“

„Ano?“

„No, nejsem si jistá. Minulý týden mi připadalo, že se někdo možná vloupal do mé pracovny ve škole. No, ne tak docela vloupal. Možná jsem nechala dveře nezamčené.“

„Student?“

„Nevím.“

Popsala jsem tu příhodu.

„Klíče od domu jsem měla pořád v kabelce, ale soudím, že si mohli udělat otisk.“

„Vypadáš trochu otřeseně.“

„Trochu. Je to dobré.“

Chvilku neříkal nic. Pak:

„Tempe, když jsem se o tomhle doslechl, usuzoval jsem, že je to nějaký naštvaný student.“ Poškrábal se ze strany na nose. „Ale tohle by mohlo být víc než jen rošťárna. Dávej na sebe pozor. Možná bys to měla říct Peteovi.“

„To já nechci. Cítil by se povinován mě hlídat a na to on nemá čas. Nikdy neměl.“

Když jsme domluvili, dala jsem Ronovi klíč k Přístavku, podepsala hlášení o události a odešla.

Ačkoliv provoz byl řídký, cesta k Severokarolinské univerzitě se mi zdála delší než obvykle. Ledová pěst svírala mé útroby a odmítala je pustit.

Toho pocitu jsem se nezbavila za celý den. Při plnění jednoho úkolu za druhým mě rušily obrázky mého zavražděného kocoura. Kotě Birdie sedí zpříma, předními packami plácá jako vlaštovička. Birdie, natažený na zádech pod pohovkou. Proplétá se mi mezi kotníky. Hypnotizuje mě, abych mu dala zbytky obilninových vloček, které snídám. Smutek, který mě pronásledoval v posledních týdnech, se prohluboval v neotřesitelnou melancholii.

Po konzultačních hodinách jsem přešla přes kampus k atletickému komplexu a převlékla se do běžeckého. Dřela jsem se, co jsem mohla, a doufala, že fyzická námaha mi uleví od bolesti v srdci a napětí v těle.

Když jsem dusala kolem dráhy, můj mozek přehazoval rychlosti. Slova Rona Gillmana vystřídala vidiny mého mrtvého mazlíčka. Zabít zvíře je kruté, ale amatérské. Byl to jen nespokojený student? Anebo mohla být Birdieho smrt skutečná hrozba? Od koho? Existuje pojítka s tím přepadením v Montrealu? S vyšetřováním na Murtry? Byla jsem zatažena do něčeho daleko většího, než tuším?

Dělala jsem, co jsem mohla, a s každým krokem sevření z mého těla unikalo. Po šesti kilometrech jsem se zhroutila na trávu. Chraplavý dech, pozorovala jsem miniaturní duhové tetelení ve spršce postřikovače na trávníku. Úspěch. Hlavu jsem měla prázdnou.

Když se mi tep a dýchání zpomalily, vrátila jsem se do šatny, osprchovala a oblékla do čistého. Bylo mi líp, když jsem vystupovala do kopce k Colvardově budově. Ten pocit neměl dlouhého trvání. Můj telefon blikal. Vytřukala jsem kód a čekala. Kruci!

Zase jsem propásla Kathryn. Jako prve nezanechala žádné informace, jen sdělení, že volala. Přetočila jsem vzkaz

nazpátek a poslechla si ho podruhé. Zněla udýchaně, její slova byla napjatá a úsečná.

Přehrávala jsem si ten vzkaz zas a znova, ale ze zvuků v pozadí jsem nedokázala nic rozpoznat. Kathrynin hlas byl tlumený, jako by mluvila z nějakého malého prostoru. Představovala jsem si, jak zakrývá mluvítko dlaní, šeptá, kradmo kouká po okolí.

Trpím stihomamem? Rozbouřil snad incident včerejší noci mou představivost? Anebo je Kathryn ve skutečném nebezpečí?

Slunce pronikající benátskými žaluziemi mi vrhalo na stůl pruhy světla. Na chodbě bouchly dveře. Zvolna se mi začínala rýsovat představa.

Sáhla jsem po telefonu.

22

„Díky, že sis na mě udělal čas takhle pozdě. Překvapuje mě, že jsi ještě v kampusu.“

„Naznačuješ snad, že se antropologové nadřou víc než sociologové?“

„Nikdy,“ zasmála jsem se a uvelebila se do černého plastického křesla, na které mi ukázal. „Rede, ráda bych využila tvůj mozek. Co mi můžeš povědět o místních kultech?“

„Co myslíš tím kultem?“

Red Skyler se za svým psacím stolem sesul ke straně. Ačkoliv mu vlasy zešedivěly, zrzavý plnovous vysvětloval původ jeho přezdívky. Mžoural na mě skrz brýle v ocelových obroučkách.

„Okrajové skupiny. Sekty hlásající den zkázy. Satanské kroužky.“

Usmál se a udělal na mě gesto „pokračuj“.

„Mansonova rodina. Háře Kršna. Chrám lidu. Synanon. Však víš. Kulty.“

„Používáš velmi široký pojem. V tom, co ty nazýváš kultem, by někdo jiný mohl vidět náboženství. Nebo rodinu. Nebo politickou stranu.“

Zalétla jsem v myšlenkách k Daisy Jeannotteové. I ona měla námitky proti tomuto slovu, ale tam veškerá podobnost končila. V tamtom rozhovoru jsem seděla naproti drobounké ženě v obrovské kanceláři. Ted' jsem čelila mohutnému chlapovi v prostorách tak těsných a přeplněných, až na mě padala klaustrofobie.

„Tak dobře. Co je to kult?“

„Kulky nejsou jen skupiny šílenců, co jdou za podivnými vůdci. Aspoň tak, jak já ten termín používám, jsou to organizace se soustavou společných rysů.“

„Ano.“ Opřela jsem se v křesle dozadu.

„Kult se formuje kolem charismatického jedince, který něco slibuje. Tento jedinec se honosí jakýmsi zvláštními znalostmi. Někdy tvrdí, že má přístup k prastarým tajemstvím, někdy je to nějaký úplně nový objev, do kterého je zasvěcen. Někdy jde o kombinaci obojího. Vůdce se nabízí, že se o tu informaci podělí s těmi, kdo ho budou následovat. Někteří vůdci nabízejí utopii. Nebo cestu pryč. Jen pojd'te, následujte mě. Já budu rozhodovat. Všechno dobře dopadne.“

„Čím se to liší od kněze nebo rabína?“

„V kultu je to tento charismatický vůdce, kdo se nakonec stane předmětem zbožňování; v některých případech je dokonce deifikován. A když k tomu dojde, vůdce získá mimořádnou nadvládu nad životy svých následovníků.“

Sundal si brýle a přetřel obě čočky čtverečkem zelené látky, který vyndal z kapsy. Pak si je znovu nasadil a pečlivě upravil za ušima.

„Kulty jsou totalitní, autoritářské. Vůdce je nejvyšší a moc přenáší jen na velmi málo osob. Vůdcova morálka se stane jedinou přijatelnou teologií. Jediným přijatelným chováním. A jak už jsem řekl, uctívání se nakonec soustředí na něj, ne na nejvyšší bytosti nebo abstraktní principy.“

Čekala jsem.

„A často existuje dvojí morálka. Členové jsou vybízeni k čestnosti, k tomu, aby se navzájem milovali, ale aby podváděli a obelhávali lidi zvenčí. Zavedená náboženství zpravidla stanoví jednu soustavu pravidel pro každého.“

„Jak získá vůdce takovou nadvládu?“

„To je další důležitý prvek. Myšlenková reforma. Vůdcové kultu používají rozličné psychologické procesy k manipulaci se svými členy. Někteří vůdci jsou dost dobromyslní, ale jiní ne a skutečně vykořisťují idealismus svých následovníků.“

Znovu jsem čekala, až bude pokračovat.

„Jak já to vidím, existují dva širší typy kultů, z nichž oba využívají myšlenkovou reformu. Komerčně balené „programy uvědomění“ - gestem naznačil uvozovky - využívají velmi intenzivních přesvědčovacích metod. Tyhle skupiny si udržují členy tím, že je nutí kupovat si další a další kursy.“

Pak jsou tady kulty, které rekrutují následovníky na doživotí. Tyto skupiny využívají organizovaného psychologického a sociálního přesvědčování k vytvoření extrémních změn postojů. V důsledku toho se jim daří vyvíjet nesmírnou kontrolu nad životy svých členů. Jsou manipulativní, podvodné a silně vykořisťovatelské.“

Nechala jsem si to projít hlavou.

„Jak funguje myšlenková reforma?“

„Začneš tím, že destabilizuješ člověku smysl pro já. Určitě to probíráš ve svých antropologických přednáškách. Odloučit. Rozložit. Rekonstruovat.“

„Já jsem fyzikální antropoložka.“

„Pravda. Kulty odříznou nově příchozí od všech ostatních vlivů, pak je přimějí pochybovat o všem, v co věří. Přesvědčí je, aby nově interpretovali svět a svou vlastní životní anamnézu. Vytvoří pro člověka úplně novou realitu a tím vytvoří závislost na organizaci a její ideologii.“

Zavzpomínala jsem na kursy kulturní antropologie, které jsem navštěvovala na vysoké škole.

„Ale ty nemluvíš o rituálech přechodu. Vím, že v některých kulturách jsou děti po určité období svého života izolovány a podrobeny výcviku, ale ten proces má posílit myšlenky, s nimiž dítě vyrůstalo. Ty mluvíš o tom, že jsou lidé přinuceni zavrhnout hodnoty, v nichž byli vychováni, a odhodit všechno, v co věří. Jak se toho docílí?“

„Ten proces je tak postupný, že si člověk neuvědomuje, co se děje. Projdeš řadou maličkých krůčků, z nichž každý je na pohled bezvýznamný. Ostatní členové nosí dlouhé vlasy. Necháš si narůst vlasy. Ostatní mluví tiše, takže tlumíš hlas. Všichni poslušně naslouchají vůdci, nekladou otázky, tak děláš totéž. Existuje pocit souhlasu skupiny a přijetí do ní. Nový rekrut vůbec nic neví o dvojím cíli, který tu funguje.“

„Nepochopí nakonec, co se děje?“

„Noví členové jsou zpravidla vybízeni, aby zrušili veškerý kontakt s přáteli a rodinou, aby se odpoutali od svých dřívějších vazeb. Někdy jsou odvezeni na izolovaná místa. Statky. Komuny. Chaty na venkově. Tahle izolace, jak fyzická, tak sociální, je zbaví normálního podpůrného systému a zvyšuje jejich pocit osobní bezmoci a potřeby přijetí skupinou. Také odstraňuje tu normální ozvučnou desku, kterou všichni využíváme k vyhodnocení toho, co se nám říká. Víra člověka ve vlastní úsudek a postřeh se snižuje. Nezávislé jednání začíná být vyloučeno.“

Vzpomněla jsem si na Doma a jeho skupinu na Svaté Heleně.

„Chápu už, jak získá kult nadvládu, když žiješ pod jeho střechou čtyřicet hodin denně, ale co jestli členové pracují mimo hlavní budovu? ”

„To je snadné. Členové dostanou instrukce, aby zpívali nebo meditovali, kdykoli nepracují. V polední přestávce. V pauze na kávu. Jejich mysl je zaměstnána chováním řízeným kultem. A mimo zaměstnání věnují veškerý svůj čas organizaci.”

„Ale co je na tom za kouzlo? Co někoho žene k tomu, že odvrhne svou minulost a dá se k nějaké sektě?”

Nedokázala jsem to pojmout do svých myšlenek. Jsou Kathryn a ostatní automaty, kontrolované při každém pohybu?

„Existuje systém odměn a trestů. Jestliže se člen chová, mluví a myslí jaksepatří, je milován vůdcem a skupinou sobě rovných. A samozřejmě bude spasen. Osvícen. Vzat do jiného světa. Podle toho, co ta která ideologie slibuje.”

„Co slibuje?”

„Jen si řekni. Ne všechny kulty jsou náboženské. Veřejnost má tuhle představu, protože v šedesátých a sedmdesátých letech se spousta skupin zaregistrovala jako církve kvůli daňovým úlevám. Kulty se vyskytují ve všech tvarech a velikostech a slibují všechny možné výhody. Zdraví. Svržení vlády. Výlet do vesmíru. Nesmrtelnost.”

„Pořád nechápu, proč by někdo, kdo není cvok, na takové kecy skočil.”

„Kdepak.” Potrásl hlavou. „Nejsou to jen okrajové typy, co se na to dají nachytat. Podle některých studií přibližně dvě třetiny respondentů pocházely z normálních rodin a chovaly se přiměřeně svému věku, když vstoupily do kultu.”

Zadívala jsem se na maličký navažský kobereček pod svýma nohama. Duševní svrbění se zase vrátilo. O co jde? Proč to nedokážu vynést na hladinu?

„Vrhl váš výzkum nějaké světlo na to, proč lidi tahle hnutí vyhledávají?“

„Často nevyhledávají. Tyhle skupiny vyhledávají naopak lidi. A jak už jsem řekl, tihle vůdcové dokáží být neuvěřitelně šarmantní a přesvědčiví.“

Dom Owens do toho popisu zapadal. Kdo to je? Ideolog, který vnucuje své rozmary tvárným následovníkům? Anebo jen prorok zdravého života, který se snaží pěstovat organické fazolky?

Znovu jsem si vzpomněla na Daisy Jeannotteovou. Měla pravdu? Bojí se společnost přemrštěně uctívačů Satana a proroků zkázy?

„Kolik kultů existuje ve Spojených státech?“ zeptala jsem se.

„To závisí na definici“ — ironicky se usmál a rozpráhl ruce — „tři až pět tisíc.“

„To si děláš srandu.“

„Jedna moje kolegyně odhaduje, že v průběhu posledních dvou desetiletí se s nějakým kultem zapletlo až dvacet milionů lidí. Je přesvědčená, že v kterýkoli daný okamžik je ten počet někde mezi dvěma až pěti miliony osob.“

„Souhlasíš s tím?“ užasla jsem.

„Je to děsně těžké poznat. Některé skupiny nafukují své počty tím, že počítají za člena každého, kdo se kdy zúčastní nějaké sešlosti nebo požádá o informace. Jiné jsou velmi tajnůstkářské a drží se co možná při zemi. Policie odhalí některé skupiny jen nepřímo, pokud nastane nějaký problém, nebo když nějaký člen odejde a podá trestní oznámení. Ty malé je zvlášť těžké vysledovat.“

„Slyšels někdy o Domu Owensovi?“

Zavrtěl hlavou. „Jak se jmenuje jeho skupina?“

„Žádné jméno nepoužívají.“

Na chodbě s vrčením ožila tiskárna u počítače.

„Existují v Severní nebo Jižní Karolíně nějaké organizace, které monitoruje policie?"

„V mé oblasti ne, Tempe. Já jsem sociolog. Můžu ti říct, jak tyhle skupiny fungují, ale nemusím vědět, kdo je kdy u koryta. Můžu se to pokusit zjistit, jestli je to důležité."

„Já to prostě nechápu, Rede. Jak můžou být lidi tak poddajní?"

„Je svůdné domnívat se, že jsi elita. Vyvolená. Většina kultů své členy učí, že jen oni jsou osvícení a všichni ostatní na světě byli vynecháni. Jsou jakýmsi způsobem méněcenní. To je mocný materiál."

„Rede, jsou tyhle skupiny násilnické?"

„Většinou ne, ale existují výjimky. Existoval Jonestown, Waco, Brána nebes a Sluneční chrám. Jejich členům se zřejmě moc dobře nevedlo. Pamatuješ na Rádžníšův kult? Ti se pokusili otrávit zásoby vody v nějakém městě v Oregonu a vyhrožovali okresním činovníkům. A Synanon? Ti skvělí občané strčili chřestýše diamantového do poštovní schránky právníka, který proti nim podal žalobu. Ten chlápek stěží přežil."

Mlhavě jsem si na ten incident vzpomínala.

„A co malé skupiny, ty méně vyprofilované?"

„Většina je neškodná, ale některé jsou rafinované a potenciálně nebezpečné. Napadá mě jich jen pár, co za poslední léta překročily meze. Má to co dělat s nějakým případem?"

„Jo. Ne. Nejsem si jistá." Nimrala jsem se v záděrci na palci.

Zaváhal. „Jde o Katy?"

„Cože?"

„Zapletla se Katy s..."

„Kdepak, nic takového. Skutečně. Souvisí to s jedním případem. Narazila jsem na takovou komunu v Beaufortu a zamýšlím se nad nimi."

Okraj nehtu mi začal krváčet.

„Dom Owens.”

Kývla jsem.

„Věci nejsou vždycky, jak se zdají.”

„Ne.”

„Můžu zavolat pár lidem, jestli chceš.”

„To bych ti byla vděčná.”

„Chceš leukoplast?”

Spustila jsem ruce a vstala.

„Ne, díky. Vážně už tě nebudu zdržovat. Moc jsi mi pomohl.”

„Kdybys měla ještě nějaké otázky, víš, kde jsem.”

Po návratu do své kanceláře jsem si sedla a dívala se, jak se stíny prodlužují napříč místností, pocit nezformované myšlenky mě pořád ještě dráždil v hlavě. Budova ztěžkla klidem po pracovní době.

Jde o Daisy Jeannotteovou? Zapomněla jsem se Reda zeptat, jestli ji zná. Je to ono?

Ne.

Co se to pořád ozývá z labyrintu mých neuronových spojů? Proč to nedokážu přivléci k vědomí? Jaký spoj vidí moje id a já ne?

Pohled mi padl na malou sbírku detektivek, které mám v kampusu a vyměňuju si je s kolegy. Jak by to nazvali tihle autoři? Metoda „Kdybych-to-byl-věděl”. Je to ono? Blíží se tragédie kvůli nějakému podvědomému vzkazu, který nejsem schopna převzít?

Jaká tragédie? Další smrt v Quebecu? Další zabíjení v Beaufortu? Úhona, které dojde Kathryn? Další útok na mě, se závažnějšími následky?

Někde zvonil a zvonil telefon, pak prudce ustal, když ho utřala vzkazová služba. Ticho.

Znovu jsem zkusila Peteovo číslo. Nikdo se neozval. Patrně zase odcestoval za nějakým zadrženým. To je jedno. Vím, že Birdie tam není.

Vstala jsem a začala zařazovat papíry, protřídila jsem stoh reprintů, pak jsem přešla k ukládání knih na police. Věděla sem, že je to jen únik, ale nemohla jsem si pomoci. Myšlenka na návrat domů byla k nesnesení.

Deset minut neklidné činnosti. Nemyslet. Pak:

„Ach sakra, Birdie!”

Práskla jsem o stůl výtiskem *Ekologie paviánů* a sesula se do křesla.

„Proč jsi tam musel být? Moc mě to mrzí. Mě to tak moc, moc mrzí, Birde.”

Položila jsem si hlavu na piják a rozvzlykala se.

23

Čtvrtek byl klamně příjemný.

Ráno mě potkala dvě malá překvapení. Telefonát do pojišťovny proběhl dobře. Oba opraváři, kterým jsem zavolala, byli k mání a začnou pracovat okamžitě.

Během dne jsem odučila své přednášky a zrevidovala referát o počítačové tomografii na konferenci fyzikální antropologie. Pozdě odpoledne mi Ron Gillman hlásil, že jednotka zajištění místa činu nenašla ve smetí v mé kuchyni nic užitečného. To mě nepřekvapovalo. Požádal hlídku, aby na můj dům dohlížela.

Také se mi ozval Sam. Neměl žádné zprávy, ale byl čím dál víc přesvědčený, že těla nechali na ostrově dealeři drog. Bral to jako osobní výzvu a vyhrabal starou dvanáctiranovku a schoval ji pod kavalec v terénní stanici.

Cestou domů z univerzity jsem se zastavila v supermarketu Harris Teeter naproti nákupnímu centru

Southpark a nakoupila všechny své oblíbené potraviny. Zacvičila jsem si v YMCE u Harrise a dorazila do Přístavku kolem půl sedmé. Okno už bylo opravené a nějaký dělník právě dokončoval broušení podlahy skelným papírem. Všechny plochy v kuchyni byly pokryty jemným bílým práškem.

Očistila jsem sporák a pracovní desky, pak jsem si udělala krabí koláčky a salát s ovčím sýrem a snědla jsem to při sledování reprízy *Murphy Brownové*. Murph byla tvrdák. Rozhodla jsem se, že se jí budu víc podobat.

Během večera jsem znovu zrevidovala referát o skenování počítačovou tomografií, podívala se na utkání Hornets a zapřemýšlela nad svými daněmi. Rozhodla jsem se udělat si v nich taky pořádek. Ale ne tenhle týden. V jedenáct jsem usnula s výtisky deníku Louise-Philippa rozprostřenými na posteli.

Páteční scénář napsal sám Satan. Tehdy jsem získala první náznak hrůz, které nastanou.

Oběti z Murtry přivezli z Charlestonu časně ráno. V půl desáté už jsem měla rukavice, ochranné brýle a případy rozložené v laboratoři. Na jednom stole ležela lebka a vzorky kostí, které Hardaway odstranil během pitvy z dolní mrtvoly. Na druhém byla kompletní kostra. Laboranti z lékařské fakulty odvedli výtečnou práci. Všechny kosti se zdály čisté a nepoškozené.

Začala jsem tělem ze dna jámy. Ačkoliv zetlelé, uchovalo se na něm dost měkkých tkání, aby to umožnilo úplnou pitvu. Pohlaví a rasa byly evidentní, takže Hardaway vyžadoval mou pomoc jen v odhadu věku. Zprávu patologa a fotografie jsem si nechala na později, protože jsem nechtěla ovlivňovat svůj názor tím, že bych znala ten jeho.

Zastrčila jsem rentgeny do prosvětlovačky. Nic neobvyklého. Na kraniálních záběrech bylo vidět, že všech dvaatřicet zubů se proklubalo, jejich kořeny byly úplně

zformované. Nebyly tu spravované ani chybějící zuby. Poznamenala jsem to do formuláře.

Přistoupila jsem k prvnímu stolu a podívala se na lebku.

Otvor v kraniální základně byl spojený. Nebyla to žádná adolescentka.

Prozkoumala jsem konce žeber a povrchy pánevních kostí tam, kde se vpředu spojují, stydkou sponu. Na žebrech byly středně hluboké prohlubně tam, kde je vazivo spojovalo s prsní kostí. Po povrchu stydké spony ubíhaly zvlněné vyvýšeniny a já viděla maličké noduly kosti podél vnějšího okraje obou kostí pánevních.

Konce obou klíčních kostí byly srostlé. Horní okraj obou kyčelních kostí si uchoval tenkou čáru po oddělení. Překontrolovala jsem své modely a histogramy a zapsala svůj odhad. Ženě bylo dvacet až dvacet osm let, když zemřela.

Hardaway chtěl úplnou analýzu povrchového pohřbu. Znovu jsem začala s rentgeny. Znovu nebyly ničím pozoruhodné, kromě dokonalého chrupu.

Už jsem tušila, že i tato oběť byla žena, jak jsem řekla Ryanovi. Když jsem rozložila kosti, všimla jsem si hladké lebky a jemné stavby obličeje. Široká, krátká pánev s výrazně ženskou stydkou oblastí potvrdila můj počáteční dojem.

Známky věku této ženy byly podobné jako u první oběti, ačkoliv na její stydké sponě se jevily hluboké vrypy po celém povrchu a chyběly zde drobné uzlíky.

Odhadovala jsem, že tato oběť zemřela o trochu mladší, patrně kolem dvacítky.

Pokud šlo o otázku původu, uchýlila jsem se ke craniu. Prostředek obličeje byl klasický, zvláště rysy nosu: vysoký můstek mezi očima, úzký otvor, výrazný dolní okraj a hřbet.

Provedla jsem měření, která budu statisticky analyzovat, ale už jsem věděla, že to byla běloška.

Změřila jsem dlouhé kosti, zanesla data do počítače a provedla porovnání regrese. Právě jsem zanášela odhad výšky do formuláře, když zazvonil telefon.

„Jestli tady zůstanu ještě jeden den, budu potřebovat kompletní lingvistické zpětné přeškolení," řekl Ryan a pak dodal: „lidičky."

„Skočte do autobusu na sever."

„Já myslel, že to děláte jen vy, ale teď vidím, že vy za to nemůžete."

„Je těžké vyrvat svoje kořeny."

„Bať."

„Dozvěděl jste se něco nového?"

„Dneska ráno jsem viděl ohromnou samolepku na nárazníku."

Čekala jsem.

„Ježíš tě miluje. Všichni ostatní na tebe serou."

„Kvůli tomu mě voláte?"

„To bylo na té samolepce."

„Jsme zbožný národ."

Podívala jsem se na hodiny. Čtvrt na tři. Uvědomila jsem si, že umírám hlady a sáhla jsem po banánu a mramorované buchtě, které jsem si přinesla z domova.

„Nějakou dobu jsem pozoroval Domův ašrámek. Nic moc to nepomohlo. Ve čtvrtek ráno tři z věřících našli do dodávky a odjeli. Jinak jsem neviděl žádný provoz dovnitř ani ven."

„Kathryn?"

„Tu jsem neviděl."

„Prověřil jste ty espézetky?"

„Sím ano. Obě dodávky jsou registrovány na Doma Owense a adresu v Adler Lyons."

„Má řidičský průkaz?"

„Vydaný v ohromném Státě palem roku 1988. Žádný záznam o řidičském průkazu z dřívějšíka. Reverend zřejmě

prostě přišel a složil zkoušku. Pojistku platí včas. V hotovosti. Žádný záznam o žalobách. Žádný záznam o dopravních přestupcích."

„Inkaso?" Snažila jsem se nemačkat celofán.

„Telefon, elektřina a voda. Owens platí v hotovosti."

„Má nějaké číslo sociálního pojištění?"

„Vydané roku 1987. Ale neexistuje záznam o nějaké činnosti. Nikdy neplatil, nikdy nepožadoval žádné dobrodiní."

„Osmdesát sedm? Kde byl předtím?"

„Zasvěcená otázka, paní doktorko."

„Pošta?"

„Tihle lidičky nejsou žádní velcí dopisovatelé. Dostávají obvyklé osobní pozdravy adresované na ‚obyvatele‘ a samozřejmě účty za sdružené inkaso, ale to je všechno. Owens nemá poštovní box, ale ten by mohl existovat pod jiným jménem. Chvilí jsem šmíroval poštu, ale nikoho ze stádečka jsem nepoznal."

Ve dveřích se ukázal nějaký student a já zavrtěla hlavou.

„Byly na tom vašem přívěsku ke klíčům nějaké otisky?"

„Tři grácie, ale žádný zásah. Dom Owens je zřejmě chlapeček z chrámového sboru."

Zavládlo mezi námi mlčení.

„Bydlí tam děcka. Co takhle sociálka?"

„Vy vůbec nejste špatná, Brennanová."

„Hodně se dívám na televizi."

„Prověřil jsem to na sociálce. Asi před půldruhým rokem volala nějaká sousedka, bála se o děti. Paní Espinozová. Poslali tam tedy sociální pracovníci, aby to vyšetřila. Četl jsem její zprávu. Nalezla čistý domov s usměvavými, dobře živenými prcky, z nichž žádný nedosahoval školního věku. Nespatřovala žádný důvod k činu, ale doporučila další návštěvu za šest měsíců. Ta nebyla vykonána."

„Mluvil jste s tou sousedkou?"

„Zesnula.“

„A co pozemek?“

„No, jedna věc by tu byla.“ Uplynulo několik vteřin.

„Ano?“

„Ve středu jsem celé odpoledne probíral pozemkové smlouvy a daňové záznamy.“ Zase utichl.

„Snažíte se mě naštvat?“ naléhala jsem.

„Ten kousek půdy má barvitou historii. Víte, že od počátku 60. let minulého století až do konce tam byla škola? Jedna z prvních veřejných škol v Severní Americe, založená výlučně pro černé studenty.“

„To jsem nevěděla.“ Otevřela jsem si dietní colu.

„A Baker měl pravdu. Ten pozemek se užíval jako rybářský tábor od třicátých až do poloviny sedmdesátých let. Když majitelka zemřela, přešel na její příbuzné v Georgii. Nejspíš si moc nepotrpěli na dary moře. Anebo měli možná plné zuby daní z majetku. Na každý pád to tam roku 1988 prodali.“

Tentokrát jsem vydržela čekat.

„Koupil to nějaký J. R. Guillion.“

Trvalo mi nanosekundu, než jsem to zaregistrovala.

„Jacques Guillion?“

„*Oui, madame.*“

„Ten samý Jacques Guillion?“ Řekla jsem to tak nahlas, až se na chodbě otočil nějaký student a koukl po mně.

„Lze předpokládat. Daně se platí...“

„Úředním šekem z Citicorpu v New Yorku.“

„Přesně tak.“

„Do prdele.“

„Trefně řečeno.“

Ta informace mě vynervovala. Majitel pozemku v Adler Lyons byl rovněž právoplatným majitelem vyhořelého domu v St-Jovite.

„Už jste mluvil s Guillionem?“

„Monsieur Guillion je stále nedostižný."

„Cože?"

„Nebyl lokalizován."

„No tohle. Skutečně existuje nějaké pojítko."

„Vypadá to tak."

Zazvonil zvonek.

„Ještě jednu věc."

Chodba se zaplnila ruchem studentů, přecházejících z přednášky na přednášku.

„Jen z pouhé zvrhlosti jsem odeslal ta jména do Texasu. Na Spravedlivého reverenda Owense nic nepřišlo, ale hádejte, kdo je tam rančerem?"

„Ne!"

„Monsieur J. R. Guillion. Dva akry v okrese Fort Bend. Daně platí..."

„Oficiálními bankovními šeky!"

„Nakonec se tam vypravím, ale prozatím tam nechávám slídit místního šerifa. A četnictvo může hledat Guilliona. Já se tady budu ještě pár dní potloukat a pustím se do Owense."

„Najděte Kathryn. Volala sem, ale zase jsem ji propásla. Určitě něco ví."

„Jestli tady je, tak ji najdu."

„Možná je v nebezpečí."

„Co vás k tomu vede?"

Zauvažovala jsem, mám-li vylíčit svůj nedávný rozhovor o kultech, ale protože jsem jen lovila nazdařbůh, nebyla jsem si jista, jestli jsem se dozvěděla něco relevantního. I kdyby Dom Owens vedl nějaký typ kultu, není to žádný Jim Jones ani David Koresh, tím jsem si byla jistá.

„Já nevím. Jen takový pocit. Mluvila tak rozčileně, když volala."

„Můj dojem ze slečny Kathryn je takový, že jí to možná tak docela nezapaluje."

„Je jiná."

„A její kamarádka El taky nevypadá jako kandidátka Mensy. Máte co dělat?"

Zaváhala jsem, pak jsem mu pověděla o svém přepadení.

„Kurvadrát. To mě mrzí, Brennanová. Měl jsem toho kocoura rád. Máte představu, kdo to udělal?"

„Ne."

„Poslali k vám jednotku?"

„Jezdí kolem. Jsem v pořádku."

„Nechod'te do tmavých uliček."

„Dneska ráno přivezli ty případy z Murtry. Jsem dost uvázaná v laborce."

„Jestli ta úmrtí souvisí s drogami, mohla byste nasrat pár těžkotonážníků."

„To je mi novina, Ryane." Hodila jsem banánovou slupku a obal z mramorované bučky do odpadků. „Obě oběti jsou mladé, bílé a ženského pohlaví, přesně jak jsem si myslela."

„To neodpovídá typickému profilu pašeráka."

„Ne."

„Ale nevylučuje se to. Někteří z těch chlapů používají ženské jako kondomy. Dámy se mohly ocitnout na špatném místě ve špatnou dobu."

„Ano."

„Příčina smrti?"

„Ještě jsem neskončila."

„Skoč po nich, tygře. Ale nezapomínejte, budeme vás potřebovat na těch případech ze St-Jovite, až ty parchanty dostanu."

„Jaké parchanty?"

„To ještě nevím, ale dostanu je."

Když jsme zavěsili, zůstala jsem zírat na svou zprávu. Pak jsem vstala a začala přecházet po laboratoři. Pak jsem si sedla. Pak jsem ještě trochu přecházela sem a tam.

V hlavě mi pořád vyskakovaly obrazy ze St-Jovite. Těstovitá bílá nemluvnata, oční víčka a nehtíky jemně modré.

Lebka proděravělá projektilem. Protáta hrdla, ruce s desítkami obranných zranění. Sežehlá těla, jejich údy pokroucené a smršťené.

Co spojuje mrtvé z Quebecu s kusem půdy na ostrově Sváté Heleny? Proč nemluvnata a vetchá stařena? Kdo je Guillion? Co je v Texasu? O jakou podobu zla klopýtla Heidi se svou rodinou?

Soustřed' se, Brennanová. Ty mladé ženy v laboratoři jsou taky mrtvé. Nech quebecké vraždy Ryanovi a dokonči tyhle případy. Zasluhují si tvou pozornost. Zjisti, kdy zemřely. A jak.

Vytáhla jsem další pár rukavic a prozkoumala všechny kosti z kostry druhé oběti pod zvětšovací sklem. Nenašla jsem nic, co by mi sdělilo příčinu smrti. Žádné trauma tupým nástrojem. Žádný vstřel ani výstřel. Žádné bodné zranění. Žádná fraktura jazyčky, která by svědčila o strangulaci.

Jediné poškození, které jsem pozorovala, způsobili zvířecí mrchožrouti na její mrtvole.

Když jsem vrátila poslední kost nohy, vylezl zpod jednoho obratle mrňavý černý brouček. Zadívala jsem se na něj a rozpomněla se na jedno odpoledne, kdy Birdie v mé montrealské kuchyni vystopoval berušku. Hrál si s tím tvorečkem celé hodiny, než ztratil zájem.

Slzy mě pálily pod víčky, ale odmítala jsem se poddat.

Sebrala jsem broučka a vložila ho do plastické nádoby. Už žádná smrt. Brouka pustím, až vyjdu z budovy.

Tak jo, brouku. Jak dlouho jsou tyhle dámy mrtvé? Zpracujeme na tom.

Podívala jsem se na hodiny. Půl páté. Dost pozdě. Zalistovala jsem diářem, našla číslo a vytočila je.

Na páté zvonění telefon někdo vzal.

„Doktor West.“

„Doktor Lou West?“

„Ano.“

„Alias kapitán Kam?"

Ticho.

„Proslulý svým lančmítem?"

„Tuňákem. To jsi ty, Tempe?"

V duchu jsem ho viděla, husté stříbrné vlasy a plnovous rámuující obličej setrvale opálený havajským sluncem. Léta předtím, než jsem ho poznala, zmerčila Loua jedna japonská inzertní agentura a zlanářila ho jako mluvčího jedné značky konzervovaného tuňáka. Jeho náušnice a ohon vlasů se dokonale hodily k té podobě námořního kapitána, o kterou stáli. Japonci kapitána Kama milovali. Ačkoliv jsme ho nemilosrdně škádlili, nikdo, koho jsem kdy znala, ty inzeráty nikdy neviděl.

„Chystáš se vykašlat na brouky a věnovat naplno tuňákům?"

Lou má doktorát z biologie a vyučuje na Havajské univerzitě. Podle mého názoru je to nejlepší soudní entomolog v zemi.

„Ne tak docela."

Zasmál se.

„Oblek mě škrtí."

„Dělej to nahatej."

„Na to asi Japonci nejsou připraveni."

„Kdy ti něco takového vadilo?"

Lou a já a hrstka dalších soudních specialistů vyučujeme v kursech o vyprošťování těl na Akademii FBI v Quanticu ve Virginii. Je to neuctivá skupina povětšinou univerzitních zaměstnanců, tvořená patology, entomology, antropology, botaniky a specialisty na půdu. Jednoho roku jeden vášnivě konzervativní agent naznačil entomologovi, že jeho náušnice je nepatřičná. Lou vážně naslouchal a následujícího dne ten malý zlatý kroužek nahradil dvacetimetrovým čerokézským perem s korálky, třásněmi a malým stříbrným zvonečkem.

„Dostal jsem ty tvoje brouky.“

„Došli nepoškození?“

„Ani škrábnutí. A odvedlas při sbírání ohromnou práci. V Severní i Jižní Karolíně hmyzí společenství, spojená s rozkladem, zahrnují přes pět set dvacet druhů. Myslím, žeš mi jich většinu poslala.“

„Tak co mi řekneš?“

„Chceš to celé?“

„Jasně.“

„Tak především myslím, že ty tvoje oběti byly zavražděny během dne. Anebo aspoň byla jejich těla vystavena nějakou dobu dennímu světlu, než je pohřbili. Našel jsem larvy *Sarcophaga bullata*.“

„Řekni mi to nějak srozumitelně.“

„To je druh masařky. Posbíralas prázdné larvy *Sarcophaga bullata* i nedotčené larvy z obou těl.“

„No a?“

„*Sarcophagidae* toho po západu slunce moc nenaběhají. Kdybys položila tělo hned vedle nich, možná by uložily larvy, ale v noci moc aktivní nejsou.“

„Uložily larvy?“

„Hmyz klade larvy nebo vajíčka. Jak který.“

„Hmyz klade larvy?“

„Nejdřív larvální instarstadium. To je úplně první larvální stadium. *Sarcophagidae* jako skupina kladou larvy. Je to strategie, která jim dává náskok před ostatními červy, a také poskytuje určitou ochranu před predátory, kteří se živí vajíčky.“

„Proč tedy všechen hmyz neklade larvy?“

„Má to i svou stinnou stránku. Samičky nedokážou vyprodukovat zdaleka tolik larev jako vajíček. To je nevýhoda.“

„Život je kompromis.“

„To tedy je. Taky mám tušení, že těla byla vystavena venku, aspoň krátkodobě. *Sarcophagidae* nejsou zrovna moc ochotné vstupovat do budov jako některé jiné skupiny. Například *Calliphoridae*.”

„To dává smysl. Byly buď zavražděny na ostrově, anebo tam byla těla převezena na člunu.”

„Na každý pád bych hádal, že zahynuly během dne, pak trávily nějakou dobu venku a nad zemí, než byly pohřbeny.”

„A co ty ostatní druhy hmyzu?”

„Chceš celou partu?”

„Rozhodně.”

„U obou mrtvol pohřbení oddálilo normální hmyzí invazi. Jakmile bylo však horní tělo vystaveno mrchožroutům, *Calliphoridae* už to nevydržely a začaly klást vajíčka.”

„*Calliphoridae* ? ”

„Masařky. Obvykle dorazí pár minut po smrti, spolu se svými kamarádkami a příbuznými. Dovedou dobře létat.”

„Dál.”

„Sebralas nejméně dva druhy masařek, *Cochliomyia*...”

„Možná bychom se mohli držet běžných názvů.”

„Tak jo. Sebralas první, druhé a třetí instarstadium larev a nedotčené i prázdné kukly nejméně dvou druhů masařek.”

„Což znamená?”

„Tak jo, třído. Znovu si projdeme životní cyklus mouchy. Stejně jako nám dělá i dospělým mouchám starosti najít vhodná místa k výchově svých mláďat. Mrtvola je nejlepší. Chráněné prostředí. Spousta jídla. Dokonalá čtvrt' k výchově dětiček. Mrtvoly jsou tak moc přitažlivé, že tam masařky dokážou dorazit během pár minut po smrti. Samice buď okamžitě naklade vajíčka, nebo se chvíli živí tekutinami prosakujícími z ostatků a pak teprve naklade vajíčka.”

„Pěkné.”

„Hele, ten materiál je velmi bohatý na proteiny. Pokud je na mrtvole nějaké trauma, půjdou po něm, když ne, spokojí se tělními otvory - oči, nos, ústa, konečník...“

„Je mi to jasné.“

„Masačky nakladou obrovské shluky vajíček, které dokážou úplně zaplnit přirozené tělní otvory a rány. Říkáš, že tam bylo chladno, takže v tvém hrobě jich možná nebude tolik.“

„Když se vajíčka vyklubou, zaujmou ústřední postavení červi.“

„Přesně tak. Jednání dvě. Červi jsou vlastně úplně v pohodě. Na předním konci mají pár kusadel, která používají ke krmení a pohybu. Dýchají takovými malými plochými strukturami na zadním konci.“

„Dýchají prdelkami.“

„V jistém smyslu. Na každý pád se vajíčka nakladená ve stejnou dobu taky ve stejnou dobu vyklubou a červi dospívají společně. Taky se společně krmí, takže ti vzniknou ty obrovité masy červů, co se pohybují po těle. Skupinové chování při krmení má za následek rozšíření bakterií a produkci trávicích enzymů, které umožní červům zkonzumovat většinu měkkých tkání mrtvoly. Je to všechno vysoce efektivní. Červi dospívají rychle, a když dosáhnou maximální velikosti, dojde v jejich chování k prudké změně. Přestanou se krmit a hledají si sušší dírky, zpravidla mimo tělo.“

„Jednání třetí.“

„Jo. Larvy se zahrabou a jejich vnější pokožka ztverdne a vytvoří ochranné zapouzdření zvané kukla. Vypadají jako maličké míče na ragby. Červi zůstanou uvnitř těch kukel, dokud se jejich buňky nepřeorganizují, a pak se vynoří jako dospělé mouchy.“

„Proto jsou signifikantní ty prázdné kukly?“

„Ano. Pamatuješ na ty masačky?“

„*Sarcophagidae*. Ty, co kladou larvy.”

„Výborně. Ty se zpravidla vynoří jako dospělci první. Trvá jim šestnáct až čtyřadvacet dní, než dospějí, pokud je teplota kolem dvaceti stupňů Celsia. Za podmínek, které popisuješ, to bude zpomalené.”

„Ano. Tak teplo tam nebylo.”

„Ale prázdné kukly znamenají, že některé masařky už dokončily svůj vývoj.”

„Takříkajíc vyletěly z kukly.”

„Masařce trvá asi čtrnáct až pětadvacet dní, než dospěje, patrně déle ve vlhkém prostředí na tvém ostrově.”

„Tyhle odhady se shodují.”

„Taky jsi posbírala larvy, které určitě patří k *Muscidae*, červy mouchy domácí a jejích příbuzných. Pro tyto druhy je typické, že se neukážou dřív než pět až sedm dní po smrti. Radši si počkají na to, co nazýváme pozdně čerstvým nebo počátečním nafouklým stadiem, jo, a taky tam byli sýroví skokani.”

Sýroví skokani jsou červi, kteří skáčou. Ačkoliv to není vždycky snadné, naučila jsem se je při práci na zetlených tělech ignorovat.

„Ty mám osobně nejradši.”

„Každý se musí něčím živit, paní doktorko.”

„Člověk nejspíš musí obdivovat organismus, který dokáže vyskočit do devadesátinásobku své délky.”

„Tys to měřila?”

„To je odhad.”

„Zvlášť užitečná breberka k odhadnutí PMI je moucha černý voják. Ta se zpravidla ukáže až dvacet dní po smrti a je poměrně stálá, dokonce i u pohřbených těl.”

„Byly přítomny?”

„Ano.”

„Co ještě?”

„Sbírka brouků byla omezenější, patrně vzhledem k vlhkému habitatu. Ale byly tam typické dravé formy, nepochybně vesele přežvykovaly červy a měkké organické."

„Takže jaký je tvůj odhad?"

„Řekl bych, že mluvíme o třech až čtyřech týdnech."

„Obě těla?"

„Naměřilas metr dvacet ke dnu jámy, devadesát centimetrů k vršku dolního těla. Už jsme probírali předpohřební naklazení larev masařek, takže tím se vysvětlují ty prázdné kukly, které jsi našla na hlubším těle a nad ním. V některých byli napůl vyklubaní dospělci. Museli uvíznout v hlíně, když se snažili vyjít. Taky tam byly *Piophilidae*."

„Lou?"

„Sýroví skokani. Taky jsem našel jeden druh mouchy ve vzorku půdy, který jsi vzala nad dolním tělem, a několik larev na těle samém. Tenhle druh, jak je známo, se zavrtává do mrtvol a ukládá tam vajíčka. Narušení hlíny v hrobě a přítomnost horního těla jim umožnilo přístup. Zapomněl jsem se zmínit, že jsem je našel i na horním těle."

„Byly ty vzorky půdy k něčemu dobré?"

„Velice. Nechtěj slyšet, kolik breberek baštilo ty červy a rozkladné tkáně, ale našel jsem jednu formu, která pomůže při stanovení PMI. Když jsem zpracovával půdu, nasbíral jsem plno roztočů, kteří nasvědčují tomu, že od smrti uplynuly minimálně tři týdny."

„Takže říkáš tři až čtyři týdny u obou těl."

„To je můj předběžný odhad."

„To mi moc pomohlo, Lou. Vy jste úžasní."

„Hraje to všechno se stavem ostatků?"

„Dokonale."

„Ještě o jedné věci se chci zmínit."

To, co mi pověděl potom, mi zaválo až do duše jako ledový vítr.

„Promiň, Lou. Zopakuj to.“

„To není nic nového. Vzestup úmrtí v souvislosti s drogami za poslední léta podpořil výzkum testování přítomnosti farmak v mrchožravém hmyzu. Nemusím ti vykládat, že se těla vždycky hned nenajdou, takže vyšetřovatelé nemusí mít k toxikologické analýze ty vzorky, které potřebují. Však víš, krev, moč nebo organické tkáně.“

„Takže testujete přítomnost drog v červech?“

„Jde to, ale víc štěstí jsme měli s prázdnými kuklami. Patrně proto, že se v porovnání s larvami krmí déle. Taky jsme si pohráli s exuviae a výměty brouků...“

„Což je?“

„Odhozené kůže a fekálie brouků. Ale nejvyšší hladiny drog nalézáme u muších kukel. To patrně odráží stravovací preference. Zatímco brouci dávají přednost vyschlé kůži, mouchy jdou po měkkých tkáních. Tam bude koncentrace drog nejspíš největší.“

„Co se našlo?“

„Seznam je hodně dlouhý. Kokain, heroin, metamfetamin, amitriptylin, nortriptylin. V poslední době pracujeme na 3,4-metylendioxymetamfetaminu.“

„Lidový název?“

„Extáze je nejběžnější.“

„A nacházíte tyhle substance v prázdných kuklách?“

„Izolovali jsme rodičovské drogy i jejich metabolity.“

„Jak?“

„Extrakční metoda je podobná té, která se používá u obyčejných vzorků na patologii, až na to, že musíš rozbít tvrdou chitinovo — proteinovou matici v hmyzí kukle a extrahovat tak, aby se daly uvolnit toxiny. To se dělá rozdrčením kukel, a pak se použije buď silná kyselina, nebo základní postup. Potom se přizpůsobí pH a použiješ prostě

běžné metody hledání drog. Provedeme základní extrakci, po ní tekutou chromatografií a celkovou spektrometrií. Tak se zjistí, co v tvém vzorku je a kolik toho je."

Polkla jsem.

„A ty mi říkáš, že jste v těch kuklách, co jsem vám poslala, našli flunitrazepam?"

„Ty, které souvisely s horním tělem, obsahovaly flunitrazepam a dva jeho metabolity, desmetylflunitrazepam a 7aminoflunitrazepam. Koncentrace rodičovské drogy byla daleko vyšší než metabolitů."

„Což odpovídá spíš akutnímu než chronickému vystavení účinkům drogy."

„Exactamundo."

Poděkovala jsem Louovi a zavěsila.

Chvilku jsem jen tak seděla. Šok z toho objevu mi zamíchal žaludkem a mně bylo na zvracení. Anebo to možná bylo tou mramorovanou buchtou.

Flunitrazepam.

To slovo konečně probudilo uloženou vzpomínku.

Flunitrazepam.

Rohypnol.

To byl ten budíček, co mi zvučel v mozku.

Roztřesenýma rukama jsem vytočila číslo motelu Lord Cartaret. Žádná odpověď. Vytočila jsem znovu a nechala své číslo na Ryanovu pageru.

Pak jsem čekala, synaptický nervový systém mi vysílal nízkourovňový poplach a říkal mi, abych se bála. Bála čeho?

Rohypnolu.

Když telefon zazvonil, vrhla jsem se k němu. Nějaký student.

Uvolnila jsem linku a čekala ještě chvíli, pociťujíc temný, chladný děs.

Rohypnol. Droga uspávaček.

Ledovce se tvořily. Hladina oceánu stoupala a klesala. Někde nějaká hvězda sprádala z prachu planety. Za jedenáct minut zavolal Ryan.

„Myslím, že jsem našla další spojitost.“

„Cože?“

Zpomal. Ať se ti šok neplete do uvažování.

„Ostrov Murtry a vraždy v St-Jovite.“

Pověděla jsem mu o svém rozhovoru s Lou Western.

Jedna z žen na Murtry měla v tkáních masivní množství rohypnolu.“

„Stejně jako těla nahoře v ložnici v St-Jovite.“

„Ano.“

Další vzpomínka vyskočila na hladinu, když Lou vyslovil název drogy.

Rovnickový prales. Letecké snímky doutnající chaty. Lučina, těla v rubáších uspořádaná do kruhu. Uniformovaný personál. Nosítka. Sanitky.

„Pamatujete na Řád Slunečního chrámu?“

„Ty uctíváče křídlaté matice, co se hromadně obětovali?“

„Ano. V Evropě zemřelo čtyřiašedesát lidí. V Quebecu deset.“

Bojovala jsem se svým hlasem, aby zůstal klidný.

„Některé z těch chat byly podminované zápalnými bombami a shořely.“

„Ano. Uvažovala jsem o tom.“

„V obou lokalitách byl nalezen rohypnol. Mnohé z obětí požily drogu krátce předtím, než zemřely.“

Pauza.

„Myslíte, že Owens je ozvěna Chrámu?“

„Nevím.“

„Myslíte, že kšeftují?“

Kšeftují s čím? S lidskými životy?

„Nejspíš je to možné.“ Několik vteřin žádný z nás nepromluvil.

„Projdu to s chlapy, co pracovali na Morin Heights. Mezitím se pověsím na prdel Domu Owensovi.“

„To není všechno.“

Na lince to tiše bzučelo.

„Posloucháte?“

„Ano.“

„West odhaduje, že ty ženy zemřely před třemi až čtyřmi týdny.“

Můj dech zněl ve sluchátku hlasitě.

„Požár v St.Jovite byl desátého března. Zítra je prvního.“

Naslouchala jsem bzučení, zatímco Ryan počítal.

„Kristapána. Před třemi týdny.“

„Mám pocit, že se stane něco strašlivého, Ryane.“

„To si pište.“

Oznamovací tón.

Při zpětném pohledu mám vždycky pocit, že po tom rozhovoru se všechno urychlilo, nabralo na tempu a zpanikařilo, až nakonec vznikl vír, který do sebe nasál všechno. Včetně mě.

Toho večera jsem pracovala dlouho. Hardaway taky. Zavolał, když jsem vytahovala z obálky jeho pitevní zprávu.

Poskytla jsem mu profil vrchního těla a odhad věku toho, které bylo uloženo hlouběji.

„To sedí,“ řekl. „Bylo jí pětadvacet.“

„Máte identifikaci?“

„Dokázali jsme odebrat jeden čitelný otisk prstu. Z místních ani státních záznamů jsme nic nenašli, tak jsme to poslali na FBI. V jejich registru taky nic nebylo. Ale je to tuze svinská věc. Nevím, co mě k tomu přimělo, patrně to, že vím, že tady pracujete vy. Když ten chlap z úřadu navrhl, abychom to zkusili u Královské kanadské jízdní policie, řekl jsem si, a co, sakra, šup tam s tím. Čert mě vem, jestli se z ní nevyklube Kanad'anka.“

„Co ještě jste o ní zjistil?“

„Vydržte.“

Slyšela jsem skřípání pružin, pak šustění papíru.

„Sjetina přišla dneska navečer. Jmenuje se Jennifer Cannonová. Běloška. Výška metr šedesát tři, váha pětasedesát kilo. Vlasy hnědé. Oči zelené. Svobodná. Naposled viděna naživu...“ Nastala odmlka, počítal. „... před dvěma roky a třemi měsíci.“

„Odkud je?“

„Podíváme se.“ Pauza. „Z Calgary. Kde to je?“

„Na západě. Kdo ji nahlásil jako pohřešovanou?“

„Sylvia Cannonová. Je to calgaryská adresa, takže to musí být matka.“

Dala jsem Hardawayovi číslo na pager a požádala ho, aby zavolał Ryanovi.

„Až s ním budete mluvit, prosím, řekněte mu, ať mi zavolá. Jestli nebudu tady, tak budu doma.“

Uložila jsem do krabic a zamkla kosti z Murtry. Pak jsem nacpala do aktovky disketu a formuláře, Hardawayovu pitevní zprávu a fotky a referát o počítačové tomografii, zajistila laboratoř a odešla.

Kampus byl opuštěný, noc nehybná a vlhká. Nezvykle teplá, řekli by rosníkáři. Vzduch byl těžký vůní čerstvě posečené trávy a deště, který jenjen se spustit. Slyšela jsem slabé rachocení vzdáleného hřmění a představovala jsem si, jak se bouře valí dolů ze Smokies a přes Piedmont.

Cestou domů jsem se zastavila pro jídlo přes ulici v hospůdce Selwyn. Dav, který se tam nahrnul po práci, už se rozcházel, a mladší sestava z přípravy Queens ještě nenastoupila, aby na večer převzala podnik. Sarge, drsný irský spolumajitel, seděl na své obvyklé rohové stoličce a rozdával názory na sport a politiku, kdežto barman Neal rozdával z tuctu druhů točeného piva. Sarge chtěl diskutovat o trestu smrti anebo spíš měl co říct o trestu smrti, ale já

neměla náladu na tlachání. Vzala jsem si cheeseburger a rychle odešla.

První kapky pleskaly do magnolií, když jsem vsunula klíč do zámku Přístavku. Neuvítalo mě nic než tiché, pravidelné tikání.

Už bylo skoro deset, když se mi Ryan ozval.

Sylvia Cannonová nežila na adrese, uvedené v hlášení o pohřešované osobě před více než dvěma roky. Nesídlila ani na adrese, kterou dala poště k dosílání zásilek.

Sousedé na první adrese si pamatovali, že neměla manžela a jen jednu dceru. Popsali Sylvii jako tichou a uzavřenou. Samotářku. Nikdo nevěděl, kde pracovala, ani kam odešla. Jedna žena se domnívala, že někde poblíž žije její bratr. Calgaryská policie se ji snaží lokalizovat.

Později v posteli, nahoře pod okapy, jsem naslouchala dešti, jak ťuká na střechu a do listí. Hrom rachotil a blesky se míhaly, tu a tam zezadu osvětlily siluetu Sharonské síně. Stropní ventilátor vnášel dovnitř chladný mlžný opar a s ním vůni petúnií a mokré sítě v okně.

Zbožňuju bouřky. Miluju syrovou moc té podívané: Hydraulika! Elektrické napětí! Výboje! Matka Příroda vládne a všichni očekávají její rozmary.

Užívala jsem si té podívané tak dlouho, jak se dalo, pak jsem vstala a přešla k vikýři. Záclona byla vlhká a voda už vytvořila kaluž na podokenici. Zavřela jsem a zajistila levou půlku okna, uchopila pravou a zhluboka se nadechla. Koktejl bouřkové přehánky odstartoval záplavu vzpomínek na dětství. Letní noci. Světlušky. Spaní s Harry u babičky na verandě.

Mysli na to, říkala jsem si. Naslouchej těm vzpomínkám, ne hlasům mrtvých, které ti rámusí v mozku.

Zablesklo se a mně ztuhl dech v hrdle. Nepohnulo se něco pod živým plotem?

Další záblesk.

Zírala jsem, ale křoví vypadalo nehybně a prázdně. Že bych si to jen představovala?

Očima jsem pátrala v šeru. Zelený trávník a živé ploty. Bezbarvé pěšinky. Bledé petúnie na tmavém pozadí borového jehličí a břečťanu.

Nic se nepohnulo.

Svět se znovu osvětlil a hlasité zaprašnění proťalo noc.

Něco bílého vyrazilo zpod keřů a řítilo se to přes trávník. Napínala jsem zrak, ale obraz zmizel dřív, než jsem stihla zaostřit pohled.

Srdce mi bušilo tak zpanikařené, až jsem to cítila v lebce. Rozrazila jsem okno a opřela se o síť a pátrala ve tmě, kde ta věc zmizela. Voda mi promočila noční košili a po těle se mi rozlezla husí kůže.

Roztřeseně jsem pohledem přelétla dvůr.

Nehybnost.

Zapomněla jsem na okno, otočila se a uháněla dolů po schodech. Už už jsem chtěla rozrazit zadní dveře, když zadrnčel telefon, až se mi srdce rozbušilo v hrdle.

Ach Bože. Co teď?

Popadla jsem sluchátko.

„Tempe, promiňte.“

Podívala jsem se na hodiny.

Jedna čtyřicet.

Proč mi volá sousedka?

„... musel se tam dostat ve středu, když jsem ten dům předváděla. Je prázdný, víte. Zrovna jsem tam šla všechno překontrolovat, když je ta bouřka, a on vyrazil ven. Volala jsem, ale on prostě zmizel. Myslela jsem, že byste měla vědět...“

Odložila jsem sluchátko, rozrazila kuchyňské dveře dokořán a vyrazila ven.

„Tady, Birde," zavolala jsem. „Pojď sem, kluku.“

Vyšla jsem do patia. V několika vteřinách jsem měla vlasy promočené a noční košile se ke mně lepila jako mokrý papírový kapesník.

„Birdie! Jsi tam?”

Zaplál blesk, osvětlil pěšinky, keře, zahrady a budovy.

„Birdie!” ječela jsem. „Birde!”

Kapky deště bušily do cihel a pleskaly do listů nad mou hlavou.

Křikla jsem znovu. Žádná odpověď.

Zas a znova jsem volala jeho jméno, šílená ženská, prolézající pozemky Sharonské síně. Zanedlouho už jsem se nezvladatelně třásla.

Pak jsem ho uviděla.

Byl schoulený pod keřem, hlavu dole, uši dopředu v prapodivném úhlu. Srst měl mokrou a slepenou, odhalovala pruhy bledé pokožky, jako praskliny na starém obraze.

Přistoupila jsem k němu a dřepla si. Vypadal, jako by ho namočili a pak vyváleli. Borové jehličí, kousky kůry a rozmačkaná vegetace mu přilnuly k hlavě a hřbetu.

„Birde?” řekla jsem něžným hlasem a vztáhla paže.

Zvedl hlavu a pátral v mé tváři kulatýma žlutýma očima. Zamžikal blesk. Birdie vstal, vyklenul hřbet a řekl: „Mrrrrp.”

Obrátila jsem dlaně vzhůru. „Pojď sem, Birde,” zašeptala jsem.

Zaváhal, pak přišel ke mně, přitiskl mi tělíčko bokem ke stehnu a opakoval se. „Mrrrrrp.”

Zvedla jsem svého kocoura do náručí, přitiskla ho k sobě a utíkala do kuchyně. Birdie mi pověsil přední packy přes rameno a přitiskl se ke mně, jako se opičátko tulí k matce. Cítila jsem jeho dráčky skrz deštěm promáčenou košili.

O deset minut později jsem ho přestala třít ručníkem. Bílá srst pokryla několik ručníků a vznášela se ve vzduchu. Pro tentokrát neprotestoval.

Birdie zhltal misku Vědecké diety a talířek vanilkové zmrzliny. Pak jsem ho odnesla nahoru do postele. Zalezl pod příkrývky a natáhl se mi v celé své délce podle nohy. Cítila jsem, jak je jeho tělíčko napjaté, pak se uvolnilo, natáhl packy, pak se uvelebil na matraci, jeho srst byla dosud vlhká, ale mně to bylo jedno. Kocour se mi vrátil.

„Miluju tě, Birde," řekla jsem do noci.

Usnula jsem za zvuků dueta tlumeného předení a prudkého deště.

25

Příští den byla sobota, takže jsem nešla na univerzitu. Měla jsem v plánu si přečíst Hardawayovy nálezy, pak napsat zprávy o obětech z Murtry. Potom koupím květiny v zahradnickém centru a transplantuji je do velkých nádob, které mám v patiu. Instantní zahradničení, jeden z mých mnoha talentů. Pak dlouhý rozhovor s Katy, kvalitní chvíle s kočkou, pak referát o počítačové tomografii a večer s Elisabeth Nicoletovou. Dopadlo to jinak.

Když jsem se vzbudila, Birdie už byl pryč. Volala jsem ho, ale odpovědi jsem se nedočkala, tak jsem si oblékla šortky a tričko a šla ho dolů hledat. Stopování bylo snadné. Vyprázdnil misku a usnul v kaluži slunečního svitu na pohovce v obývacím pokoji.

Kocour ležel na hřbetě, zadní tlapky natažené, přední se mu bimbaly přes hrudník. Okamžik jsem ho pozorovala a usmívala se jako dítě před vánočním stromčkem. Pak jsem šla do kuchyně, udělala si kávu s rohlíkem, sebrala *Observer* a uvelebila se ke kuchyňskému stolu.

Manželku nějakého lékaře našli ubodanou v Myersově parku. Nějaké dítě napadl pitbul. Rodiče požadovali, aby

zvíře bylo utraceno, a majitel byl dotčen. Hornets porazili Golden State 101 ku 87.

Podívala jsem se na předpověď počasí. V Charlotte slunečno a třiadvacet stupňů. Přelétla jsem pohledem teploty ve světě. V pátek se v Montrealu rtuť vyšplhala na devět stupňů. Jižanská nadutost má své důvody.

Přečetla jsem celé noviny. Úvodníky. Inzeráty. Reklamy léků. Je to víkendový rituál, který mě baví, ale v posledních několika týdnech jsem se bez něj musela obejít. Jako fetiš na mejdanu jsem hltala každé tištěné slovo.

Když jsem skončila, uklidila jsem ze stolu a šla si pro aktovku. Navršila jsem pitevní fotografie na levou stranu a Hardawayovu zprávu jsem položila před sebe. Pero mi vypovědělo službu při první poznámce. Vstala jsem a šla si do obývacího pokoje najít jiné.

Když jsem uviděla postavu na předních schůdcích, srdce mi poskočilo. Naše oči se setkaly a já se na ni nevěřicně zadívala.

Okamžitě jsem přistoupila ke dveřím a otevřela je.

Stála s kyčlemi předsunutými dopředu, rukama svírala řemeny batohu. Lem sukně se jí vzdouval kolem pohorek. Ranní slunce se jí zachytilo ve vlasech a olemovalo její hlavu měděnou svatozáří.

Sladký Ježíši, pomyslela jsem si. Co teď?

Kathryn promluvila první.

„Potřebuju s vámi mluvit. Já -“

„Ano, samozřejmě. Prosím, pojd'te dál.“ Ustoupila jsem a natáhla ruku. „Ukažte, vezmu vám ten ruksak.“

Vstoupila dovnitř, stáhla si batoh a položila ho na podlahu, aniž by spustila oči z mé tváře.

„Vím, že se strašlivě vtírám, a -“

„Kathryn, nebud'te pošetilá. Jsem ráda, že vás vidím. Byla jsem prostě tak překvapená, že se mi na vteřinu zasekl mozek.“

Rty se jí pootevřely, ale nevyšla z nich žádná slova.

„Nechtěla byste něco k jídlu?”

Odpověď měla vepsanou ve tváři.

Objala jsem ji kolem ramen a odvedla ke kuchyňskému stolu. Povolně se poddala. Navršila jsem fotky a zprávu stranou a posadila ji.

Zatímco jsem rozpékala bagetu, natírala ji krémovým sýrem a nalévala pomerančový džus, kradmo jsem pokukovala po své návštěvnici. Kathryn zírala na desku stolu a rukama uhlazovala neexistující záhyby na prostírání, které jsem před ni položila. Její prsty rovnaly a přerovnávaly třásně, narovnávaly každé vlákno a kladlo je souběžně s vedlejším.

Žaludek jsem měla stažený na uzel. Jak se sem dostala? Utekla? Kde je Charlie? Zdržela jsem se otázek, dokud jedla.

Když Kathryn dojedla a odmítla přídavek, uklidila jsem nádobí a znovu k ní přisedla.

„Tak. Jak jste mě našla?” Poplácala jsem ji po ruce a povzbudivě se usmála.

„Dala jste mi vaši navštívenku.” Vyhrabala ji z kapsy a položila na stůl. Pak se její prsty vrátily k jídelní podložce. „Zavolala jsem párkrát na to číslo v Beaufortu, ale vy jste tam nikdy nebyla. Nakonec to vzal nějaký chlap a řekl, že jste se vrátila do Charlotte.”

„To byl Sam Rayburn. Bydlela jsem na jeho lodi.”

„Na každý pád jsem se rozhodla opustit Beaufort.” Zvedla oči k mým, pak je rychle sklopila. „Dojela jsem sem stopem a šla jsem na univerzitu, ale trvalo to déle, než jsem si představovala. Když jsem dorazila do kampusu, už jste byla pryč. Nějaká paní se mě ujala. Dneska ráno mě pak cestou do práce hodila sem.”

„Jak jste zjistila, kde bydlím?”

„Našla vás v nějaké knize.”

„Aha." Byla jsem si jistá, že moje adresa domů ve fakultním seznamu není. „No, jsem ráda, že jste tady."

Kathryn kývla. Vypadala vyčerpaně. Oči měla zarudlé a obě spodní víčka byla podmalována tmavými pŕlmesíci.

„Byla bych vám zavolala zpátky, ale nenechala jste mi žádné číslo. Když jsme v úterý detektiv Ryan a já navštívili vaše bydliště, neviděli jsme vás."

„Byla jsem tam, ale..." Hlas jí odumřel.

Čekala jsem.

Birdie se objevil ve dveřích, pak se stáhl, odrazen napětím. Hodiny odbily půl. Kathryniny prsty zpracovávaly třásně.

Konečně už jsem to déle nevydržela. „Kathryn, kde je Carlie?" Položila jsem ruku na její. Zvedla oči k mým. Vypadaly prázdně a bezvýrazně. „Oni se o něj postarají." Hlas měla tenký, jako dítě, když odpovídá na nějakou výčitku.

„Kdo?"

Uvolnila si ruku, opřela lokty o stůl a třela si v malých kroužcích spánky. Oči se jí vrátily k prostírání. „Je Carlie na Svaté Heleně?"

Další kývnutí.

„Chtěla jste ho tam nechat?"

Zavrtěla hlavou a ruce jí sklouzly vzhůru, takže se dlaně přitiskly ke spánkům.

„Je děťátko v pořádku?"

„On je moje děťátko! Moje!"

Ta vehemence mě zaskočila.

„Dokážu se o něj postarat." Když zvedla hlavu, na obou lících se jí leskly slzy. Zaryla oči do mých.

„Kdo říká, že nedokážete?"

„Já jsem jeho matka." Hlas se jí chvěl. Čím? Vyčerpáním? Strachem? Vzdorem?

„Kdo se stará o Carlieho?"

„Ale co když se pletu? Co když je to všechno pravda?"
Její upřený pohled se vrátil k desce stolu.

„Co když je pravda co?"

„Já toho malého miluju. Chci pro něj to nejlepší."

Kathryniny odpovědi nesouvisely s mými otázkami. Sondovala na vlastních temných místech, znovu procházela jakousi známou debatou sama se sebou. Jenže tentokrát to bylo v mé kuchyni.

„Ovšemže ano."

„Nechci, aby moje děťátko umřelo." Prsty se jí třásly, když hladily třásně prostírání. Byl to stejný pohyb, jakým jsem ji viděla hladit Carlieho po hlavičce.

„Je Carlie nemocný?" zeptala jsem se polekaně.

„Ne. Je dokonalý." Ta slova byla takřka neslyšná. Na prostírání dopadla slza.

Dívala jsem se na ten malý tmavý flíček a připadala jsem si úplně neschopná.

„Kathryn, já nevím, jak vám pomoci. Musíte mi povědět, co se děje."

Telefon zazvonil, ale já si ho nevšímala. Z druhé místnosti jsem uslyšela cvaknutí, mnou namluvený vzkaz, pak pípnutí následované nějakým plechovým hlasem. Další cvakání, pak ticho.

Kathryn se ani nepohnula. Jako by byla ochromena myšlenkami, které ji mučily. Přes to mlčení jsem cítila její bolest a čekala.

Sedmi skvrnkami potměnělo modré plátno. Deseti. Třinácti.

Trvalo zdánlivě celou věčnost, než Kathryn zvedla hlavu. Otřela si tvář a shrnula vlasy dozadu, pak si propletla prsty a opatrně položila ruce doprostřed prostírání. Dvakrát si odkašlala.

„Já nevím, jaké to je, žít normální život." Sebeironicky se usmála. „Až do letoška jsem ani nevěděla, že to nevím."

Sklopila oči.

„Nejspíš to souviselo s tím, že se narodil Carlie. Než se narodil, nikdy jsem o ničem nepochybovala. Nikdy mě nenapadlo klást otázky. Učila jsem se doma, takže co jsem věděla...“ Znovu ten úsměv. „Co jsem věděla o světě, bylo ohraňené.“ Okamžik uvažovala. „Co jsem věděla o světě, bylo to, co oni chtěli, abych věděla.“

„Oni?“

Sevěřela ruce tak pevně, až jí zbělely klouby.

„Nikdy jsme neměli mluvit o skupinových záležitostech.“

Polkla. „Oni jsou má rodina. Oni jsou můj svět od té doby, co mi bylo osm let. On byl můj otec a poradce a učitel a -“

„Dom Owens?“

Její oči zalétly k mým. „On je geniální. Ví všechno o zdraví a reprodukci a vývoji a znečišťování ovzduší a jak udržet spirituální a biologické a kosmické síly v rovnováze. Vidí a chápe věci, o kterých my ostatní nemáme ani zdání. O Doma nejde. Domovi důvěřuju. Ten by Carliemu nikdy neublížil. Dělá to, co dělá, aby nás ochraňoval. Dává na nás pozor. Jen si nejsem jistá -“

Zavřela oči a zaklonila hlavu. Malá žilka jí tepala ze strany na krku. Hltan se jí zvedal a klesal, pak se zhluboka nadechla, sklonila bradu a podívala se mi přímo do očí.

„Ta holka. Ta, co jste ji hledali. Byla tam.“

Musela jsem se namáhat, abych ji vůbec slyšela.

„Heidi Schneiderová?“

„Její příjmení jsem vůbec neznala.“

„Povězte mi, co si o ní pamatujete.“

„Heidi se přidala někde jinde. V Texasu, myslím. Žila na Svaté Heleně asi dva roky. Byla starší než já, ale měla jsem ji ráda. Byla vždycky ochotná si povídat nebo mi pomoci. Byla s ní legrace.“ Odmlčela se. „Heidi měla počít s Jasonem -“

„Cože?“ Myslela jsem, že špatně slyším.

„Jejím partnerem v plození byl Jason. Jenže ona byla zamilovaná do Briana, do toho chlápka, co s ním byla, když přišla. To je ten na té vaší fotce.“

„Brian Gilbert.“ V ústech mi vyschlo.

„Na každý pád se s Brianem občas někam ztratili.“ Oči jí zalétly k nějakému bodu kdesi v dálce. „Když Heidi otěhotněla, byla zděšená, protože děťátko by nebylo posvěcené. Snažila se to skrývat, ale nakonec na to přišli.“

„Owens?“

Oči se jí zaostřily zpátky do mých a já uviděla skutečný strach.

„To je jedno. Platí to pro všechny.“

„Co?“

„Řád.“ Otřela si dlaně o prostírání, pak znovu sepjala ruce. „O některých věcech nemůžu mluvit. Chcete to slyšet?“ Pohlédla na mě a já viděla, že jí oči znovu začínají slzet.

„Pokračujte.“

„Jednoho dne se Heidi a Brian neukázali na ranním shromáždění. Zmizeli.“

„Kam?“

„To nevím.“

„Myslíte, že Owens někoho poslal, aby je našel?“

Oči jí sklouzly k oknu a kousla se do spodního rtu.

„To není všechno, jednou v noci vloni na podzim se Carlie probudil a zlobil, tak jsem sešla dolů, abych mu udělala mléko. Slyšela jsem pohyb v kanceláři, pak nějaká žena mluvila, opravdu tiše, jako by nechtěla, aby to někdo slyšel. Určitě telefonovala.“

„Poznala jste její hlas?“

„Ano. Byla to jedna z žen, co pracují v kanceláři.“

„Co říkala?“

„Někomu říkala, že někdo jiný je v pořádku. Nezdržela jsem se, abych si poslechla víc.“

„Pokračujte.“

„Asi před třemi týdny se stalo to samé, jenže tentokrát jsem zaslechla, jak se lidi hádají. Byli opravdu rozzlobení, ale dveře byly zavřené, takže jsem nerozuměla slovům. Byl to Dom a ta samá žena.“

Otřela si hřbetem ruky slzu z tváře, ještě pořád se na mě nedívala.

„Druhý den byla pryč a já ji už nikdy neuviděla, ji ani tu druhou ženu. Prostě zmizely.“

„Copak lidi do skupiny nepřicházejí a neodcházejí z ní?“ Nespouštěla ze mě oči.

„Pracovala v kanceláři. Myslím, že to ona brala ty telefonáty, na které jste se ptali.“ Viděla jsem, jak jí hrud' stoupá a klesá, jak bojuje se slzami. „Byla to Heidina nejlepší kamarádka.“

Ucítila jsem, jak se mi v břiše stahuje uzel. „Jmenovala se Jennifer?“

Kathryn kývla.

Zhluboka jsem se nadechla. Zůstaň klidná kvůli Kathryn. „Kdo byla ta druhá žena?“

„Nevím jistě. Nebyla tam dlouho. Počkat. Možná se jmenovala Alice. Nebo Anna.“

Moje srdce změnilo tempo. Ach Bože. Ne.

„Nevíte, odkud pocházela?“

„Odněkud ze severu. Ne, možná z Evropy. Někdy spolu s Jennifer mluvily cizím jazykem.“

„Myslíte, že Dom Owens dal Heidi a její děti zabít? Proto se bojíte o Carlieho?“

„Vy to nechápete. O Doma nejde. Ten se nás jen snaží ochraňovat a převést na druhou stranu.“ Soustředěně na mě upírala pohled, jako by se mi snažila proniknout do hlavy. „Dom nevěří v Antikristy. Jen nás chce přenést mimo zkázu.“

Její hlas se roztrásl a krátká zájmutí prokládala mezery mezi jejími slovy. Vstala a přešla k oknu.

„To ti druzí. To ona. Dom chce, abychom všichni žili věčně.“

„Kdo?“

Kathryn přecházela kuchyní jako zvíře v kleci, prsty kroutila před svou bavlněnou blůzou. Slzy jí kanuly po tváři.

„Ale ne teď. Je moc brzy. Teď to být nemůže.“ Prosba.

„Co je moc brzy?“

„Co když se mýlí? Co když není dost kosmické energie? Co když tam venku nic není? Co když Carlie jen umře? Co když moje dítě umře?“

Únava. Úzkost. Pocit viny. Ta směsice převládla a Kathryn začala nezvladatelně plakat. Mluvila čím dál nesouvisleji a já věděla, že už se nic nedozvím.

Šla jsem k ní a objala ji oběma pažemi. „Kathryn, potřebujete si odpočinout. Prosím, pojd'te si na chvíli lehnout. Promluvíme si později.“

Vydala zvuk, který jsem nedokázala interpretovat, a nechala se odvést nahoru do hostinského pokoje. Dala jsem tam ručníky a sešla dolů do salonku pro její batůžek. Když jsem se vrátila, ležela na posteli, jednu paži přehozenou přes čelo, oči zavřené, slzy jí stékaly do vlasů na spáncích.

Nechala jsem ruksak na prádelníku a zatáhla žaluzie na oknech. Když jsem zavírala dveře, tiše promluvila, oči pořád zavřené, sotva pohybovala rty.

Její slova mě vyděsila tak, jak mě už dávno nic nevyděsilo.

26

„Život věčný? To byla přesně její slova?“

„Ano.“ Svírala jsem telefon tak pevně, až mě šlachy v zápěstí bolely.

„Zopakuj mi to ještě jednou.“

„Co když odejdou a nás tu nechají? Co když odepřu Carliemu věčný život?“

Čekala jsem, zatímco Red zvažoval Kathrynina slova. Když jsem si vyměnila ruce, viděla jsem otisk tam, kde se na plastu sluchátka potila má dlaň.

„Já nevím, Tempe. Je to těžké. Jak můžeme poznat, kdy se nějaká skupina promění v násilnickou? Některá tahle okrajová náboženská hnutí jsou nesmírně svévolná. Jiná jsou neškodná.“

„Nedá se to předvídat?“

Co když moje dítě zemře?

„Existují četné faktory, které na sebe navzájem navazují. Především je tu sekta sama, její víra a rituály, její organizace a samozřejmě její vůdce. Pak jsou tu vnější síly. Kolik nepřátelství je nasměrováno vůči členům? Jak dalece jsou stigmatizováni společnosti? A ty křivdy nemusejí být skutečné. Dokonce i smyšlená perzekuce může způsobit, že v organizaci propukne násilí.“

On nás jen chce přenést ven ze zkázy.

„Jaké typy víry postrčí tyhle skupiny přes tu hranici?“

„To mi právě na té tvé slečně dělá starosti. Zní to, jako by mluvila o nějaké cestě. O tom, že odejde někam do věčného života. To zní apokalypticky.“

„Konec světa.“

„Přesně tak. Poslední dny. Armageddon.“

„To není nic nového. Proč apokalyptický názor na svět podporuje násilí? Proč si prostě nesednou a nepočkají?“

„Ne abys mě chápala špatně. Vždycky to tak není. Ale tyhle skupiny věří, že poslední dny jsou za dveřmi, a samy sebe vidí v klíčové roli v událostech, které nastanou. Oni jsou ti vyvolení, kteří přivedou na svět nový řád.“

Byla vyděšená, protože dítě nebude posvěcené.

„Takže se vyvine v jejich myšlení jakýsi dualismus. Oni jsou hodní a ostatní jsou beznadějně zkažení, naprosto postrádají mravní ctnost. Lidi zvenčí se démonizují.“

„Kdo není s námi, je proti nám.“

„Přesně tak. Podle těchto vizí budou poslední dny charakterizovány násilím. Některé skupiny nasadí jakýsi survivalistický modus, hromadí zbraně a zřizují složité pozorovací systémy proti zlému společenskému řádu, který jim jde po krku. Anebo proti Antikristu nebo proti Satanovi anebo proti všemu, v čem spatřují údajnou hrozbu.“

Dom nevěří na Antikristy.

„Apokalyptická víra bývá obzvlášť nevyzpytatelná, když se vtělí do charismatického vůdce. Koresh se považoval za ustanoveného Bohem.“

„Pokračuj.“

„Víš, jeden z problémů samozvaného proroka je to, že si musí neustále znovu vymýšlet sám sebe. Neexistuje úřední podpora pro jeho dlouhodobou autoritu. Vůdce řídí představení, ale jen dokud ho jeho žáci následují. Takže tihle chlapi bývají velmi nevyzpytatelní. A dokážou ve sféře své moci udělat všechno, k čemu se rozhodnou. Někteří z těch paranoidnějších reagují na údajné ohrožení své autority tím, že se stanou diktátory-utlačovateli. Mají čím dál bizarnější požadavky, trvají na tom, aby se jim následovníci podvolili, aby projevili loajalitu.“

„Jako třeba?“

„Jim Jones prováděl zkoušky víry, jak to nazýval. Členové Chrámu lidu byli nuceni podepisovat přiznání nebo snášet veřejné ponížení, aby prokázali svou oddanost. Jeden malý rituál vyžadoval, aby účastník pil neidentifikované tekutiny. Když mu bylo řečeno, že to byl jed, zkoušený neměl projeviti strach.“

„Kouzelné.“

„Vasektomie je další oblíbená záležitost. Říká se, že vedení Synanonu vyžadovalo, aby někteří mužští členové šli pod kudlu.“

Jejím partnerem v plození byl Jason.

„A co aranžovaná manželství?“

„Jouret a DiMambro, Jim Jones, David Koresh, Charles Manson. Ti všichni používali kontrolované páření. Dieta, sex, potraty, oblékání, spánek. Vlastně nesejde na tom, o jakou idiosynkrazii se jedná. Jako vůdce vede své následovníky k tomu, aby se podřídili jeho pravidlům, a tím ruší jejich zábrany. Nakonec je toto jednoznačné přijímání bizarního chování může i smířit s představou násilí. Zvyknou si na ni. Zprvu jsou to malé náboženské činy, na pohled neškodné požadavky, jako jsou účesy nebo meditace o půlnoci, anebo sex s mesiášem. Později mohou být jeho požadavky životu nebezpečnější.“

„To zní jako deifikace nepřítelů.“

„Dobře řečeno. Ten postup má pro vůdce ještě jednu výhodu. Vyčlení ty méně oddané, protože toho začnou mít plné zuby a odejdou.“

„Tak jo, fajn. Tyhle okrajové skupiny žijí, jako by je dirigoval nějaký magor. Proč se někdy začnou chovat násilně? Proč dneska a ne příští měsíc?“

Je moc brzo. Nemůže to být teď.

„Většinou vypukne násilí v rámci toho, co sociologové nazývají ‚stupňované hraniční napětí.‘“

„Nekrm mě žargonem, Rede.“

„Tak jo. Tyhle okrajové skupiny si zpravidla dělají starost o dvě věci, jak členy získat a jak je udržet. Ale jestliže se vůdce cítí ohrožen, důraz se často posouvá. Někdy přestane rekrutování a existující členové jsou monitorováni důkladněji. Nároky na podřízení se výstředním pravidlům se mohou zesilovat. Téma zkázy bývá zdůrazňováno víc. Skupina bývá čím dál izolovanější a čím dál paranoidnější.“

Napětí vůči okolnímu společenství anebo vůči státu či bezpečnostním složkám může narůstat."

„Co by mohlo tyhle megalomany vůbec ohrozit?"

„Člen, který odejde, bývá považován za škůdce."

Probudili jsme se a Heidi a Brian byli pryč.

„Vůdce může mít pocit, že ztrácí kontrolu. Anebo, pokud kult existuje na víc než jednom místě a on tam nemůže být pořád, mívá pocit, že během jeho nepřítomností jeho autorita upadá. Další úzkost. Další izolace. Další tyranie. Je to paranoidní spirála. Pak už stačí jen nějaký vnější faktor, který to spustí."

„Jak rušivá by ta vnější událost musela být?"

„To je různé. V Jonestownu stačila jen návštěva jednoho kongresmana a jeho tiskového doprovodu, a jejich pokus vrátit se do Spojených států s hrstkou narušitelů. Ve Waco to vyžadovalo přepadovku Úřadu pro alkohol, tabák a střelné zbraně ve vojenském stylu a nakonec použití slzného plynu rozbití hradeb tábora obrněnými vozidly."

„Proč ten rozdíl?"

„To má co dělat s ideologií a vůdcovským principem, 'usedlost v Jonestownu byla vnitřně nevyzpytatelnější než společenství ve Waco.'"

Prsty na sluchátku mi stydly.

„Myslíš, že Owens má nějaký násilný cíl?"

„Rozhodně snáší pozorování. Jestli zadržuje dítě tvé přítelkyně proti její vůli, mohla bys na něj získat zatykač."

„Není jasné, zda souhlasila, že ho tam nechá. Vůbec se jí nechce o kultu mluvit. Ti lidé jí vychovávali od jejích osmi let. Nikdy jsem neviděla nikoho tak rozervaného. Ale skutečnost, že Jennifer Cannonová žila u Owense, když zahynula, by měla stačit."

Chvíli nikdo z nás nepromluvil.

„Nemohli Heidi a Brian Owense vykolejit?" zeptala jsem se. „Nemohl někomu nařídit, aby zabil je i jejich děti?"

„To je možné. A nezapomínej, že udeřil víckrát. Vypadá to, že Jennifer Cannonová možná tajila ty telefonáty z Kanady a pak odmítla souhlasit s něčím, co Owens chtěl, když na to přišel. A samozřejmě jsi tu ty.“

„Já?“

„Brian přivede Heidi do jiného stavu proti příkazům kultu. Pak párek upláchne. Pak ta věc s Jennifer. Pak se ukážete ty a Ryan. Zvláštní shoda jmen, mimochodem.“

„Co?“

„Ten kongresman, co se ukázal v Guayaně. Taky se jmenoval Ryan.“

„Dej mi předpověď, Rede. Na základě toho, co jsem ti pověděla — co vidíš ve své křišťálové kouli?“

Nastala dlouhá pauza.

„Podle toho, cos mi říkala, by Owens možná zapadal do profilu charismatického vůdce s mesiášskou představou o sobě. A vypadá to, jako by jeho následovníci tuhle vizi přijali. Owens má možná pocit, že ztrácí vládu nad svými členy. Možná vidí ve vašem vyšetřování další ohrožení své authority.“

Další pauza.

„A ta Kathryn mluví o přechodu do věčného života.“

Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl.

„Celkem vzato bych řekl, že je tu vysoký potenciál násilí.“

Zavěsila jsem a vytočila číslo Ryanova pageru. Zatímco jsem čekala, až mi zavolá, vrátila jsem se k Hardawayově zprávě. Právě jsem ji vytáhla z obálky, když telefon zazvonil. Kdybych nebyla tak rozrušená, mohla to být legrace. Jako bych měla v osudu psáno, že si ten dokument nikdy nepřečtu.

„Vy jste musela dneska ráno překonat všechny rekordy ve vstávání.“ Ryanův hlas zněl unaveně.

„Vždycky vstávám brzo. Mám návštěvu.“

„Budu hádat. Gregory Peck.“

„Dneska ráno se ukázala Kathryn. Prý strávila noc na Severokarolinské univerzitě a našla mě přes fakultní adresář."

„To není chytré, mít tam adresu domů."

„Já ji tam taky nemám. Jennifer Cannonová žila v táboře na Svaté Heleně."

„Krucí."

„Kathryn vyslechla hádku mezi Jennifer a Owensem. Příští den Jennifer zmizela."

„To je dobré, Brennanová."

„To není všechno."

Pověděla jsem mu o tom, že Jennifer měla přístup k telefonu a přátelila se s Heidi. Vytasil se s vlastním šokujícím sdělením.

„Když jste mluvila s Hardawayem, ptala jste se, kdy byla Jennifer Cannonová naposled spatřena naživu. Ale nezeptala jste se kde. Nebylo to v Calgary. Jennifer tam nežila od té doby, co vyšla ze školy. Podle matky udržovaly úzký kontakt až do doby krátce předtím, než zmizela. Pak byly dceřiny telefonáty čím dál tím méně časté, a když spolu mluvily, připadalo jí, že Jennifer mluví vyhýbavě.

Jennifer zavolala domů na Děkuvzdání před dvěma roky, pak nic. Matka telefonovala do školy, kontaktovala dceřiny kamarádky, navštívila dokonce i kampus, ale vůbec nezjistila, kam Jennifer odešla. Tehdy podala hlášení o pohřešované osobě."

„A?"

Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl. „Jennifer Cannonová byla naposled spatřena při odchodu z kampusu McGillovy univerzity."

„Ne."

„Ano. Nesložila závěrečné zkoušky ani se neomluvila z přednášek. Prostě se spakovala a odešla."

„Spakovala?"

„Jo. Právě proto policie nesledovala případ příliš horlivě. Sbalila si svých pět švestek, zrušila účet v bance, nechala vzkaz domácímu a zmizela. Nevypadalo to jako únos.“

V duchu mi vyskočila nějaká představa, pak se jí nechtělo zaostřit. Tvář s ofinou. Nervózní gesto. Přiměla jsem své rty zformovat slova.

„Z tábora zmizela ještě další mladá žena ve stejné době jako Jennifer Cannonová. Kathryn ji neznala, protože tam byla nová.“ Polkla jsem. „Kathryn se domnívala, že se ta dívka možná jmenovala Anna.“

„Nerozumím.“

„Anna Goyetteová byla —“ opravila jsem se - „je studentkou u McGilla.“

„Anna je běžné jméno.“

„Kathryn slyšela Jennifer a tu dívku mluvit cizím jazykem.“

„Francouzsky?“

„Nejsem si jistá, zda Kathryn pozná francouzštinu podle sluchu.“

„Vy si myslíte, že ta druhá oběť z Murtry by mohla být Anna Goyetteová?“

Neodpověděla jsem.

„Brennanová, jenom to, že se na Svaté Heleně objeví nějaká holka, která se možná jmenuje Anna, neznamená, že to bylo setkání spolužaček od McGilla. Cannonová opustila univerzitu před víc než dvěma lety. Goyetteové je devatenáct. Tenkrát tam ještě ani nebyla.“

„To je pravda. Ale všechno ostatní sedí.“

„Já nevím. A i kdyby Jennifer Cannonová žila u Owensa, neznamená to, že ji zabil.“

„Pohádají se. Ona zmizí. Její tělo se najde v mělkém hrobě.“

„Možná fetovala. Nebo její kamarádka Anna. Možná na to Owens přišel a vyhodil je. Neměly kam jít, tak zmáčkly svoje obchodní spojení. Anebo zdrhly s rancem zboží.“

„Vy si myslíte, že to tak bylo?“

„Heleďte, s jistotou víme jen tolik, že Jennifer Cannonová opustila Montreal před dvěma roky a její tělo se našlo na ostrově Murtry. Možná strávila nějakou dobu s komunou na Svaté Heleně. Možná se pohádala s Owensem. Pokud ano, mohou a nemusí tato fakta souviset s její smrtí.“

„Jsou sakra relevantní k otázce o tom, co se s ní dělo několik posledních let.“

„Ano.“

„Co uděláte?“

„Nejdřív půjdu navštívit šerifa Bakera, abych zjistil, jestli na to dostaneme zatykač. Pak škrtnu sirkou pod těmi hochy v Texasu. Chci vědět o každé buňce, která kdy z toho Owense odpadla. Potom zpátky na Radostné Lány k vysoce viditelnému sledování. Chci vidět, jak se ten guru potí, a nemám moc času. V pondělí mám být v Montrealu.“

„Já myslím, že je nebezpečný, Ryane.“

Naslouchal bez přerušování, když jsem mu načrtla svůj rozhovor s Redem Skylerem. Když jsem skončila, nastalo dlouhé ticho, jak Ryan slučoval sociologova slova s tím, o čem jsme právě diskutovali.

„Zavolám Claudelovi o údaje o Anně Goyetteové.“

„Díky, Ryane.“

„Dohlídněte na Kathryn,“ řekl vážně.

„Dohlídnu.“

Neměla jsem příležitost. Když jsem vyšla nahoru, byla Kathryn pryč.

„Krucinál!" řekla jsem do prázdna.

Birdie mě následoval po schodech nahoru. Při mém výbuchu ztuhl, sklopil hlavu a pozoroval mě upřeným pohledem.

„Krucinál!"

Nikdo neodpověděl.

Ryan měl pravdu. Kathryn nebyla normální. Věděla jsem, že bych nedokázala zajistit její bezpečí, ani jejího dítěte, tak proč jsem cítila odpovědnost?

„Ufrnkla, Birde. Co můžeš dělat?"

Kocour nic nenavrhoval, takže jsem se držela svých zvyklostí. Když máš úzkost, pracuj.

Vrátila jsem se do kuchyně. Dveře byly dokořán a vítr rozfoukal fotografie z pitvy.

Byl to vítr? Hardawayova zpráva ležela přesně tak, jak jsem ji zanechala.

Prohlížela si Kathryn ty obrázky? Uprchla v panice při pohledu na to příšerné album?

S dalším přívalem pocitu viny jsem usedla a roztřídila celou hromádku.

Zbaveno rubáše červů a usazenin bylo tělo Jennifer Cannonová uchováno lépe než jsem očekávala. Ačkoliv rozklad poplenil její tvář a vnitřnosti, rány byly v napuchlém těle, které změnilo barvu, jasně viditelné.

Řezné rány. Stovky. Některé kruhové, jiné lineární, od jednoho do několika centimetrů. Nahromadily se jí kolem hrdla, hrudníku a po délce paží a nohou. Všude po těle jsem viděla cosi, co vypadalo jako povrchové škrábance, ale vzhledem k povolení pokožky bylo tyto léze těžké pozorovat. Skvrnky hematomů byly všude.

Prozkoumala jsem několik zvětšenin. Zatímco rány na hrudi měly hladké, čisté okraje, jiné řezné rány vypadaly

zubatě a nepravidelně. Kolem pravého nadloktí měla hlubokou tržnou ránu, odhalující potrhanou svalovinu a roztržitou kost.

Přešla jsem ke snímkům lebky. Ačkoliv už začal rozklad, většina vlasů byla dosud na místě. Kupodivu, pohled zezadu ukazoval kost, lesknoucí se skrz zcuchanou kštici, jako by kus skalpu chyběl.

Takovýhle systém už jsem někde viděla. Kde?

Skončila jsem s fotografiemi a otevřela Hardawayovu zprávu.

O dvacet minut později jsem se zaklonila a zavřela oči.

Pravděpodobná příčina smrti: vykrvácení z bodných ran. Ty rány v hrudi s hladkými okraji způsobila čepel, která protřela hlavní cévy. Vzhledem k rozkladu si patolog nebyl jist, co způsobily ty menší řezné rány.

Zbytek dne mi uplynul ve stavu rozrušení. Napsala jsem své zprávy o Jennifer Cannonové a druhé oběti z Murtry, pak jsem se vrátila k datům o počítačové tomografii, ale často jsem ustávala v práci a poslouchala, jestli se nevrací Kathryn.

Ryan zatelefonoval ve dvě, aby mi sdělil, že souvislost s Jennifer Cannonovou přesvědčilo jednoho soudce a pro tábor na Svaté Heleně bylo vydáno povolení k domovní prohlídce. On a Baker tam vyrazí, hned jak ten papír budou mít.

Pověděla jsem mu o Kathrynině zmizení a vyslechla jeho ujištění, že mi to nikdo nemůže mít za zlé. Taky jsem mu pověřila o Birdiem.

„Aspoň nějaká dobrá zpráva.“

„Jo. Víte něco o Anně Goyetteové?“

„Ne.“

„A Texas?“

„Pořád čekám. Dám vám vědět, co se tam děje.“

Když jsem zavěsila, ucítila jsem, jak se mi o kotník otřela měkká kožešinka, a když jsem se podívala dolů, uviděla jsem, jak mi Birdie opisuje osmičky mezi nohama.

„Ale jdi, Birde. Co takhle něco na zub?“

Můj kocour má nezřízeně rád psí žvýkací hračky. Vysvětlovala jsem mu, že tyhle výrobky jsou pro pejsky, ale nedal se odradit.

Vyhrabala jsem z kuchyňské zásuvky malou kostičku ze surové kůže a hodila ji do obývacího pokoje.

Birdie se řítíl přes místnost, skočil a pak se převalil na svou kořist. Narovnal se, uchopil předmět do předních tlapek a začal žvýkat svou oběť.

Pozorovala jsem ho a uvažovala, čím ho asi ta slizká kůže láká.

Kočka ožvykala růžek, pak hračku převrátila a tahala zoubky podél jedné hrany. Předmět spadl na stranu a Bird ho šťouchnutím překulil nazpátek a zaryl do kůže tesák.

Pozorovala jsem ho jako uhranutá.

Je to tohle?

Přistoupila jsem k Birdiemu, dřepala si a vypáčila mu z tlamičky jeho kořist. Kocour mi položil přední tlapky na koleno, stoupl si na zadní nohy a snažil se svůj poklad získat nazpátek.

Tep se mi zrychlil, když jsem zírala na znetvořenou kůži. Sladký Ježíši.

Myslela jsem na ta matoucí zranění na těle Jennifer Cannonové. Povrchové škrábance. Zubaté trhliny.

Běžela jsem si do obývacího pokoje pro lupu, pak jsem letěla do kuchyně a zalistovala v Hardawayových fotkách. Vybrala jsem pohledy zpředu a studovala jeden každý pod zvětšovacím sklem.

To plešatění nezpůsobil rozklad. Pramínky, které zůstaly, byly pevně zakořeněny. Ten odloučený segment pokožky a vlasů byl úhledně obdélníkový, jeho okraje potrhané a zubaté.

Jennifer Cannonové urvali skalp z lebky. Uvažovala jsem, co to znamená.

A napadlo mě ještě něco. Je možné, že jsem byla tak natvrdlá? Mohla mě předpojatá umanutost tak oslepit k tomu, co bylo zřejmé? Popadla jsem klíče a kabelku a vyrazila ze dveří.

O čtyřicet minut později už jsem byla na univerzitě. Kosti neidentifikované oběti z Murtry na mě vyčítavě civěly z laboratorního stolu.

Jak jsem mohla být tak neopatrná?

„Nikdy neusuzuj na jediný zdroj traumatu.“ Slova mého mentora ke mně připlula zpět přes několik desetiletí.

Padla jsem do pasti. Když jsem viděla ty poničené kosti, usuzovala jsem na mývaly a krkavce. Nepodívala jsem se důkladně. Neprovedla jsem měření.

Ted' jsem to udělala.

I když byla kostra rozsáhle poškozena posmrtně mrchožrouty, jiná zranění tomu předcházela.

Dvě díry v týlní kosti byly nejvýmluvnější. Každá z nich měřila pět milimetrů v průměru, vzdálenost mezi nimi činila pětatřicet milimetrů. Tyto otvory neudělal krkavec a na mývala byly příliš velké.

Rozměry napovídaly velkému psovi. Stejně tak paralelní škrábance na lebečních kostech a podobné perforace v klíční a prsní kosti.

Jennifer Cannonovou a její společníci napadla zvířata, patrně velcí psi. Zuby jim potrhaly maso a proděravěly kosti. Některá kousnutí byla dost silná, aby proděravěla i tlustou týlní kost.

Moje myšlenky přeskočily jinam.

Carole Comptoisová, ta oběť z Montrealu, kterou pověsili za záпěstí a mučili, byla taky pokousaná.

To jsou dohady, Brennanová.

Ano.

Je to směšné.

Ne, řekla jsem si. Není.

Až do nynějška moje skepse obětem nijak neprosněla. Byla jsem lhostejná k tomu poškození, způsobenému zvířaty. Pochybovala jsem o spojení mezi Heidi Schneiderovou a Domem Owensem, a nepodařilo se mi spatřit jeho spojení s Jennifer Cannonovou. Nepomohla jsem Kathryn ani Carliemu, a neudělala jsem nic pro to, abych našla Annu Goyetteovou.

Od nynějška, bude-li to nezbytné, se budu dohadovat. Pokud existuje sebevzdálenější možnost, že Carole Comptoisová a ty ženy z ostrova Murtry spolu nějak souvisí, budu o ní uvažovat.

Zatelefonovala jsem Hardawayovi, nečekala jsem, že bude v sobotu navečer pracovat. Taký nepracoval. LaManche, patolog, který dělal pitvu Comptoisové, taky ne. Oběma jsem nechala vzkaz.

Zklamaně jsem vyndala psací podložku a začala sepisovat, co vím.

Jennifer Cannonová a Carole Comptoisová obě pocházely z Montrealu. Obě zemřely po napadení zvířetem.

Kostra pohřbená s Jennifer Cannonovou rovněž nesla stopy zvířecích zubů. Oběť zemřela s hladinou rohynolu v krvi, nasvědčující akutní intoxikaci.

Rohynol byl izolován u dvou z obětí nalezených s Heidi Schneiderovou a její rodinou v St.Jovite.

Rohynol byl nalezen v tělech na dějištích vražd a sebevražd Řádu Slunečního chrámu.

Sluneční chrám operoval v Quebecu a Evropě.

Telefonovalo se z domu v St.Jovite do komuny Doma Owense na Svaté Heleně. Obě nemovitosti vlastnil Jacques Guillion, kterému patřila rovněž nemovitost v Texasu.

Jacques Guillion je Belgičan.

Jedna z obětí v St.Jovite, Patrice Simonnetová, byla Belgičanka.

Heidi Schneiderová a Brian Gilbert vstoupili do skupiny Doma Owense v Texasu a vrátili se tam před porodem svých dětí. Opustili Texas a byli zavražděni. V St.Jovite.

Oběti ze St.Jovite zemřely přibližně před třemi týdny.

Jennifer Cannonová a neidentifikovaná oběť z Murtry zemřely před třemi až čtyřmi týdny.

Carole Comptoisová zemřela před necelými třemi týdny.

Zírala jsem na list papíru. Deset. Zemřelo deset lidí. Zase mi mozkiem prolétlo to divné slovní spojení. Smrt du jour. Smrt dne. Nacházeli jsme je den po dni, ale zemřeli všichni zhruba ve stejnou dobu. Kdo bude další? O jaký kruh pekla jsme to zakopli?

Když jsem dorazila domů, šla jsem rovnou k počítači zrevidovat svou zprávu o kostře z Murtry, abych připojila zranění způsobené zvířetem. Pak jsem vytiskla a přečetla to, co jsem napsala.

Když jsem skončila, hodiny odcinkaly kompletní westminsterský refrén a pak šestkrát dlouze odbily. Žaludek mi kručivě připomněl, že jsem od té kávy s bagetou nic nejedla.

Šla jsem do patia a uštípla si tam bazalku a pažitku. Pak jsem nakrájela na kostičky sýr, vyndala dvě vejce z ledničky a všechno to umíchala dohromady. Rozpekla jsem si další bagetu, nalila dietní colu a vrátila se k psacímu stolu v obývacím pokoji.

Když jsem si znovu prošla seznam, který jsem zhotovila na univerzitě, napadla mě znepokojivá myšlenka.

Anna Goyetteová také zmizela před necelými třemi týdny.

Chuť k jídlu mě přešla. Vstala jsem od stolu a přešla k pohovce. Lehla jsem si a nechala myšlenky plynout, přičemž jsem vůlí vybízela asociace, aby vystoupily na povrch.

Procházela jsem jména. Schneiderová. Guillion. Comptoisová. Simonnetová. Owens. Cannonová. Goyetteová. Nic.

Věk. Čtyři měsíce. Osmnáct. Pětadvacet. Osmdesát.
Žádný systém.

Místa. St.Jovite. Svatá Helena.

Souvislost?

Místa nazvaná po svatých. Mohlo by to být pojítko?
Uděkala jsem si poznámku. Zeptat se Ryana, kde je umístěna
Guillionova nemovitost v Texasu.

Kousala jsem si nehet na palci. Proč to Ryanovi trvá tak
dlouho?

Očima jsem přelétla police, lemující šest z osmi stěn
místnosti. Knihy od podlahy až ke stropu. To je jediná věc,
kterou se nikdy nedokážu přimět vyhodit. Skutečně je
potřebuju roztřídit a vyřadit. Mám desítky textů, které už
nikdy neotevřu, některé pocházejí ještě z dob mého
vysokoškolského studia.

Univerzita.

Jennifer Cannonová. Anna Goyetteová. Obě studovaly u
McGilla.

Vzpomněla jsem si na Daisy Jeannotteovou a ta podivná
slova, která pronesla o své pomocné vědecké síle.

Očima jsem se zatoulala k počítači. Šetřič obrazovky
vysílal obrátle ve vlnivém hadím tanci kolem monitoru.
Dlouhé kosti vystřídaly páteř, pak žebra, pánev a obrazovka
zčernala. Představení začalo nanovo zvolna rotující lebkou.

E-mail. Když jsme si Jeannotteová a já vyměnily adresu,
požádala jsem ji, aby mě kontaktovala, kdyby se Anna
vrátila. Už kolik dní jsem si nepřekontrolovala vzkazy.

Zalogovala jsem se, natáhla maily a projela jména
odesílatelů. Od Jeannotteové tu nebylo nic. Můj synovec Kit
poslal tři vzkazy. Dva minulý týden, jeden dnes ráno.

Kit nikdy neposílal e-maily.

Otevřela jsem poslední zprávu.

Od: khoward

Komu: tbrennan

Téma: Harry

Teto Tempe!

Volal jsem, ale zřejmě jsi tam nebyla. Mám děsnou starost o Harry.

Prosím zavolej. Kit.

Od svých dvou let nazýval Kit svou matku jménem. Ačkoliv s tím jeho rodiče nesouhlasili, chlapec to odmítal změnit. Harry prostě znělo jeho uchu líp.

Když jsem se propracovávala zpětně synovcovými vzkazy, zakoušela jsem směsici emocí. Strach o bezpečnost Harry. Dotčenost nad postojem jejího kavalíra. Soucit s Kitem. Pocit viny z vlastní bezohlednosti. Určitě to volal on, tenkrát, jak jsem ignorovala telefon, zatímco jsem mluvila s Kathryn.

Šla jsem do haly a stiskla knoflík.

Ahoj, teto Tempe. Tady je Kit. Volám kvůli Harry. Když jsem volal do tvého bytu v Montrealu, nebrala to a já nemám zdání, kam odjela. Víím, že tam byla ještě před pár dny. Pauza. Když jsme spolu mluvili naposled, připadala mi divná, i na Harry divná. Nervózní smích. Je ještě v Quebecu? Pokud ne, víš, kde je? Mám starost. Nikdy jsem ji ještě neslyšel mluvit takhle. Prosím tě, zavolej mi. Čau.

Představila jsem si svého synovce se zelenýma očima a pískovými vlasy. Bylo těžko uvěřit, že Howard Howard nějak geneticky přispěl ke vzniku Harryina syna. Metr pětasedesát a hubený jak štangle. Kit byl přesná replika mého otce.

Přehrála jsem si vzkaz ještě jednou a zauvažovala, zda něco není v nepořádku.

Ne, Brennanová.

Ale proč je Kit tak ustaraný?

Zavolej mu. Ona je v pořádku.

Stiskla jsem knoflík s naprogramovaným číslem. Nikdo to nebral.

Zkusila jsem svoje číslo v Montrealu. Totéž. Nechala jsem vzkaz.

Pete. Tomu se Harry neozvala.

Ovšemže ne. Měl mou sestru asi tak rád jako plíseň na nehtech. Ona to věděla.

Tak dost, Brennanová. Zpátky k obětem. Potřebují tě.

Odpoutala jsem se v myšlenkách od své sestry. Harry se neztratila poprvé. Musím se domýšlet, že jí nic nechybí.

Vrátila jsem se k pohovce a ulehla. Když jsem se probudila, byla jsem oblečená a přenosný telefon mi zvonil na hrudi.

„Díky žes zavolala, teto Tempe. Já - možná blbnu, ale maminka mi připadala, jako by byla ve velké depresi, když jsem s ní mluvil naposled. A teď zmizela. To se Harry nepodobá. Totiž mluvit tak sklesle.“

„Kite, určitě jí nic není.“

„Patrně máš pravdu, ale, no, my jsme měli svoje plány. Vždycky si stěžovala, že už vůbec nejsme spolu, tak jsem slíbil, že ji příští týden vyvezu na lodi. Už jsem celkem dokončil renovace, takže jsme s Harry chtěli pár dní plachtit po Zálivu. Jestli si to rozmyslela, tak mohla aspoň zavolat.“

Zažila jsem obvyklý hněv nad bezohledností své sestry.

„Ona se ozve, Kite. Když jsem odjížděla, byla dost zaujatá tou svou dílnou. Však znáš maminku.“

„Jo.“ Odmlčel se. „Jenže to je právě ono. Mluvila tak...“ Hledal vhodný výraz. „Ploše. Vůbec ne jako Harry.“

Rozpomněla jsem se na svůj poslední večer s Harry.

„Možná je to součást nového člověka. Krásný vnější klid.“ Má slova zněla falešně dokonce i mně.

„Jo. Nejspíš. Nezmínila se, že jede někam jinam?“

„Ne. Proč?“

„Něco, co řekla, mi navodilo myšlenku, že možná plánovala nějaký výlet. Ale jako by to nebyl její nápad, nebo jako by se jí nechtělo? Ach sakra, já nevím.“

Vzdychl. V duchu jsem viděla svého synovce, jak si hrábl rukou do vlasů a pak se podrbal na temeni hlavy. Kit zoufalý.

„Co říkala?“ Navzdory svému rozhodnutí jsem pociťovala počínající úzkost.

„Nepamatuju si přesně, ale představ si tohle. Nezáleží na tom, co nosí nebo jak vypadá. Podobá se to mé matce?“

Ne. Nepodobá.

„Teto Tempe, víš něco o tom zařízení, do kterého se zaháčkovala?“

„Jen název. Posílení vnitřního života, myslím. Bylo by ti líp, kdybich se pozeptala?“

„Jo.“

„A zavolám svým sousedům v Montrealu a zjistím, jestli ji neviděli. Jo?“

„Jo.“

„Kite. Pamatuješ, jak se seznámila se Strikerem?“

Nastala odmlka.

„Jo.“

„Co se stalo?“

„Vyrazila na balonový závod, tři dny se pohřešovala, pak se ukázala a byla vdaná.“

„Pamatuješ, jak jsi byl vyděšený?“

„Jo. Ale kulmu si vzala s sebou, jen ať mi zavolá. Nechal jsem tam vzkazy na záznamníku, ale sakra, možná ji něco nasralo. Kdoví?“

Zavěsila jsem a podívala se na hodiny. Čtvrt na jednu. Vyzkoušela jsem Montreal. Harry to nebrala, takže jsem nechala další vzkaz. Když jsem ležela potmě, můj mozek se zapnul na křížový výslech.

Proč jsem *neprověřila* Posílení vnitřního života?

Protože nebyl důvod. Zapsala se do kursu prostřednictvím zákonem uznávané instituce a neexistoval důvod k poplachu. Kromě toho zkoumat každý z Harryiných plánů by vyžadovalo soukromého detektiva na plný úvazek.

Zítřka. Zítřka zavolám pár lidem. Dneska v noci ne. Zavřu vyšetřovnu.

Vystoupila jsem do schodů, svlékla se a vklouzla pod přikrývky. Potřebuju se vyspat. Potřebuju si odpočinout od zmatku, který ovládá moje vědomí v bdělém stavu.

Nad hlavou mi tiše bzučel stropní ventilátor. Vzpomněla jsem si na salonek Doma Owense, a ačkoliv jsem se jim bránila, jména připlula nazpátek.

Brian. Heidi. Brian a Heidi byli studenti.

Jennifer Cannonová byla studentka.

Anna Goyetteová.

Žaludek se mi zvedl.

Harry.

Harry se zaregistrovala na svůj první seminář na Obecní univerzitě v okrese North Harris. Harry byla studentka.

Ti ostatní byli zavražděni nebo zmizeli při pobytu v Quebecu.

Má sestra je v Quebecu. Je tam?

Kde je sakra Ryan?

Když konečně zavolal, moje úzkost zesílila v opravdový strach.

28

„Pryč? Jak to myslíte, pryč?”

Spala jsem trhaně, a když mě Ryan za úsvitu probudil, bolela mě hlava a nebyla jsem ve své kůži.

„Když jsme přijeli s povolením k prohlídce, byl dům opuštěný.”

„Šestadvacet lidí jen tak zmizelo?”

„Owens a jedna ženská natankovali dodávky včera ráno kolem sedmé. Zřízenec od pumpy si je pamatoval, protože to nebylo u nich běžné. Baker a já jsme dorazili do komuny

kolem páté odpoledne. Někdy mezitím padre a jeho učedníci práskli do bot."

„Jen tak odjeli?"

„Baker vyhlásil pátrání, ale dodávky prozatím nikdo nezahlédl."

„Proboha." Tomu jsem nevěřila.

„Dokonce je to ještě horší."

Čekala jsem.

„V Texasu zmizelo dalších osmnáct lidí."

Cítila jsem, jak stydnu.

„Ukazuje se, že na tamní Guillionově nemovitosti byla další malá tlupa. Okresní úřad šerifa ve Fort Bend je monitoruje už několik let a vůbec nebyl proti podívat se na ně důkladněji. Naneštěstí, když se tam tým objevil, bratrstvo ufrnkl. Nechali tam jednoho staříka a jednoho kokršpaněla, schovaného pod verandou."

„Co vypovídají?"

„Ten chlap je ve vazbě, ale je buď senilní, nebo slabomyslný a moc toho z něj nevypadlo."

„Anebo je pekelně skoupý na slovo."

Pozorovala jsem, jak šed' za mým oknem světlá.

„Co teď?"

„Teď obrátíme vzhůru nohama ten tábor na Svaté Heleně a doufám, že hoši ze státní dokážou odhalit, kam Owens zavedl své věrné."

Pohlédla jsem na hodiny. Sedm deset a už si koušu nehet na palci.

„A co vy?"

Pověděla jsem Ryanovi o stopách zubů na kostech a o svých podezřenech týkajících se Carole Comptoisové.

„To není ten pravý modus operandi."

„Jaký modus operandi? Simonnetová byla zastřelena, Heidi a její rodinu podřezali a ubodali, a nevíme, jak zemřeli

ti dva v horní ložnici. Cannonová a Comptoisová byly napadeny zvířaty a noži. To není nic běžného."

„Comptoisovou zabili v Montrealu. Cannonovou a její kamarádku našli osmnáct set kilometrů odtamtud na jih. Cestoval ten pes letadlem?"

„Já neříkám, že je to ten samý pes. Jen ten samý systém."

„Proč?"

Tuhle otázku jsem si kladla celou noc. A kdo?

„Jennifer Cannonová byla studentka od McGilla. Stejně tak Anna Goyetteová. Heidi a Brian také chodili do školy, když se přidali k Owensově skupině. Můžete zjistit, jestli měla Carole Comptoisová nějaká pouta k univerzitě? Navštěvovala nějaký kurs nebo pracovala na přípravce?"

„Byla šlapka."

„Možná získala nějaké stipendium," odsekla jsem. Jeho negativní postoj mě dráždil.

„Tak jo, tak jo. Aby vám nepraskla podprsenka."

„Ryane..." Zaváhala jsem, nechtěla jsem zrealizovat svůj strach tím, že ho zformuju do slov.

Čekal.

„Moje sestra se zaregistrovala do svého semináře na jedné obecní přípravce v Texasu."

Na lince bylo ticho.

„Včera mi volal její syn, protože ji nemůže kontaktovat. Já taky ne."

„Možná se v rámci školení uchýlila do soukromí. Víte, jako klauzura. Možná si rozložila na duši čtvercovou síť a pročesává ji centimetr za centimetrem. Ale jestli máte opravdu obavy, zavolejte na tu přípravku."

„Jo."

„Jenom to, že se zapsala ve Státě osamělé hvězdy, nezná
—"

„Uvědomuju si, že mluvím absurdně, ale Kathrynina slova mě vyděsila a Dom Owens teď někde běhá po světě a připravuje bůhvíco.“

„Popadnem ho za prdel.“

„Já vím.“

„Brennanová, jak to mám říct?“ Zhluboka se nadechl a vydechl. „Vaše sestra prochází přeměnou a momentálně se otevírá novým vztahům. Možná se s někým setkala a na pár dní se ztratila.“

Bez kulmy? Úzkost se mi usadila v hrdle jako studená, hustá hmota.

Když jsme zavěsili, zkusila jsem znovu Harry. V duchu jsem viděla, jak telefon vyzvání v mém prázdném bytě. Kde může být v neděli v sedm ráno?

Neděle. Kruci! Na tu přípravku mohu zavolat až zítra.

Uvařila jsem si kávu a brnkla Kitovi, i když v Texasu bylo o hodinu mív.

Byl zdvořilý, leč malátný, a nevnímал moje otázky. Když konečně začal chápat, nebyl si jist, zda byl mamčin kurs součástí běžné nabídky přípravy. Domníval se, že si zapamatoval literaturu a slíbil, že se zastaví v jejím domě, aby to prověřil.

Nedokázala jsem sedět klidně. Otevřela jsem Observer, pak Bélangerovy deníky. Dokonce jsem vyzkoušela i nedělní ranní evangelisty. Žádný zločin ani Louis-Philippe ani jééé-žiš nedokázal upoutat mou pozornost. Byla jsem mentální slepá ulička bez východu.

I když jsem skutečně neměla náladu, hodila jsem na sebe běžecské oblečení a vyrazila ven. Obloha byla jasná, vzduch měkký a voňavý. Vyrazila jsem po Queens Road West, pak zkratkou přes Princeton do parku Svobody. Kapičky potu se změnilly v pramínky, když moje botky značky Nike dusaly kolem laguny. Kachničky klouzaly jedna za druhou za maminkou, jejich kvákání se neslo nedělním ránem.

Moje myšlenky zůstaly pomíchané a k nepotřebě, hráči a události posledních týdnů mi běhali mozkiem dokolečka. Snažila jsem se soustředit na pravidelné úderů svých tenisůk, rytmus svého dechu, ale pořád jsem slyšela Ryanovu frázi. Nové vztahy. Takhle on a Harry nazvali svou noc U Hurleyho? Do tohohle jsem se hrnula svým dobrodružstvím s Ryanem na *Melanii Tess*?

Vzala jsem to šikmo přes park, proběhla na sever kolem zdravotní kliniky, pak jsem prokličkovala úzkými uličkami Myersova parku. Míjela jsem neposkvrněné zahrady a parkové trávníky, tu a tam ošetřované stejně dokonalým majitelem domu.

Právě jsem přešla Providence Road, když jsem se málem srazila s mužem v béžových kalhotách, růžové košili a zmačkané kanafasové bundě, která vypadala jako originál od Searse. Nesl odrbanou aktovku a plátěný pytel, vyboulený pouzdry na diapozitivy. Byl to Red Skyler.

„Táboříš na jihovýchodě?“ zeptala jsem se, lapajíc po dechu. Red bydlel na opačné straně Charlotte, poblíž univerzity.

„Dneska mám přednášku u metodistů v Myersově parku.“ Ukázal na šedý kamenný komplex na druhé straně ulice. „Přišel jsem dřív, abych si připravil diáky.“

„Pravda.“ Byla jsem celá zpocená a vlasy mi visely ve splepených mokrých chumáčích. Vzala jsem do prstů tričko a odtáhla jsem si je od pokožky.

„Jak pokračuje tvůj případ?“

„Dobře ne. Owens a jeho následovníci se propadli do země.“

„Skrývají se?“

„Zřejmě. Rede, můžu se chytit něčeho, co jsi říkal?“

„Samozřejmě.“

„Když jsme debatovali o kultech, zmínil ses o dvou širších typech. Tolik jsme mluvili o jednom, až jsem se zapomněla zeptat na ten druhý.“

Minul nás nějaký muž s černým středním pudlem. Oba potřebovali ostříhat.

„Říkals, že bys do své definice zahrnul některé komerčně balené programy sebeuvědomování.“

„Ano. Pokud spoléhají na myšlenkovou reformu, aby získali a udrželi si členy.“ Postavil pytel na chodník a podrbal se ze strany na nose.

„Říkal jsi, myslím, že tyhle skupiny plní své řady tím, že přesvědčují účastníky, aby si platili další a další kursy?“

„Ano. Na rozdíl od těch kultů, které jsme spolu probírali, tyhle programy nemají v úmyslu udržet si lidi navždy. Vykořisťují účastníky, dokud jsou ochotni platit si další kursy. A přivádět další.“

„Tak proč je považuješ za kulty?“

„Nátlakový vliv, který tyhle takzvané sebevylepšovací programy vyvíjejí, je úžasný. Je to zas ta stará písnička, ovládání chování prostřednictvím myšlenkové reformy.“

„O co jde v těchhle programech na výcvik sebeuvědomování?“

Red koukl na hodinky. „Ve třičtvrtě na jedenáct končím. Sejdeme se na snídani a já ti povím, co vím.“

„Říká se tomu výcvik sebeuvědomění velkých skupin.“

Zatímco mluvil, Red si poléval krupky rybí omáčkou. Byli jsme u Andersona a skrz výlohu jsem viděla živé ploty a cihly Presbyteriánské nemocnice.

„Jsou zaobalené tak, aby to působilo jako semináře nebo vysokoškolské kursy, ale scénář sezení je takový, aby účastníky citově a psychologicky vzrušil. O téhle součásti není v brožuře ani zmínka. Ani o skutečnosti, že účastníkům se vymyje mozek, aby přijali úplně nový světový názor.“ Napíchl vidličkou kus selské šunky.

„Jak fungují?"

„Většina programů trvá čtyři až pět dní. První den je věnován stanovení autority vůdce. Spousta ponižování a slovních urážek. Další den do nich cpou novou filozofii. Trenér přesvědčí účastníky, že jejich život stojí za prd a že jediný způsob, jak z toho ven, je přijmout nový způsob myšlení."

Krupky.

„Třetí den je typicky zaplněn praktickým cvičením. Navozování transu. Paměťová regrese. Řízené představy. Trenér všechny přiměje vytáhnout z paměti zklamání, odmítnutí, špatné vzpomínky. Lidi to skutečně citově rozhodí. Následující den pak následuje spousta hřejivého huňatého skupinového svěřování a vůdce se změní z tvrdého učitele v milující mamku nebo tatku. To je začátek náboru do další série kursů. Poslední den je zábavný a radostný, samé objímání, tanec, hudba a hry. A prodává se."

Párek v khaki kalhotách a stejných golfových košilích vklouzl do boxu po naší pravici. On byl v béžovém, ona v mořsky zelené.

„Škodlivé na tom je to, že tyhle kursy bývají neuvěřitelně stresující, jak fyzicky, tak psychologicky. Většina lidí nemá zdání, jak to bude intenzivní. Kdyby měla, tak by se nezapsala."

„Nemluví účastníci o programu později?"

„Řekne se jim, aby se vyjadřovali neurčitě, že kdyby o tom prožitku diskutovali, pokazili by ho ostatním. Dostanou instrukce, aby jásali nad tím, jak se jejich život změnil, ale aby utajili, jak konfrontační a denervující proces to byl."

„Kde se tyhle skupiny rekrutují?" Obávala jsem se, že odpověď už znám.

„Všude. Na ulici. Dům od domu. Ve školách, na pracovištích, na lékařských klinikách. Inzerují v alternativních novinách, v časopisech New Age..."

„A co přípravky a univerzity?"

„Velmi plodná půda. Na vývěsních tabulích, na kolejích a v jídelnách, při studentských zájmových aktivitách. Některé kultury pověřují své členy, aby se potloukali kolem poradenských center v kampusech a hledali studenty, kteří tam přicházejí sami. Školy tyhle podniky nezastřešují ani nepodporují, ale zmohou jen málo. Správní oddělení nechávají odstraňovat letáky z vývěsních tabulí, ale inzeráty vycházejí bez překážek."

„Ale tohle je něco jiného, že? Tyhle sebeuvědomovací semináře nesouvisí s tím typem kultů, které jsme probírali prve?"

„Nemusí to tak být. Některé programy se využívají k rekrutování členů do organizací, které stojí v pozadí. Projdeš kursem, pak se ti řekne, že sis vedla tak dobře, že tě vybrali, abys postoupila o stupeň výš anebo se setkala s guru anebo kdovíco."

Ta slova mě zasáhla jako úder do hrudi. Harryina večere v domě vůdce.

„Rede, jací lidé na tyhle věci skočí?" Doufala jsem, že můj hlas zní klidněji, než jak jsem se cítila.

„Můj výzkum ukazuje, že existují dva důležité faktory." Odpočítával je na umaštěných prstech. „Deprese a rozbité vztahy."

„Jak to myslíš?"

„Někdo, kdo je v přechodné fázi, je často osamělý a zmatený a tudíž zranitelný."

„V přechodné fázi?"

„Mezi střední školou a přípravkou, mezi přípravkou a zaměstnáním. Nedávno rozvedený. Nedávno vyhozený z práce."

Redova slova splynula s lomozem snídaně. Musím mluvit s Kitem.

Když jsem se znovu soustředila na Reda, divně na mě koukal. Věděla jsem, že musím něco říct.

„Myslím, že moje sestra se možná zapsala do jednoho z výcvikových kursů těchto skupin. Posílení vnitřního života.“

Pokrčil rameny. „Je jich moc. Tenhle neznám.“

„Teď je incommunicado. Nikdo ji nemůže sehnat.“

„Tempe, většina těch programů je dost prospěšná. Ale měla bys s ní promluvit. Pro jisté jedince to může mít velmi škodlivé účinky.“

Jako třeba pro Harry.

Kypěla ve mně obvyklá směs strachu a hněvu.

Poděkovala jsem Redovi a zaplatila. Na chodníku jsem se rozpomněla ještě na jednu otázku.

„Slyšels někdy o nějaké socioložce jménem Jeannotteová? Studuje náboženská hnutí.“

„Daisy Jeannotteová?“ Jedno obočí zvednuté, šejdrem přes čelo mu vyskočily vrásky.

„Poznala jsem ji před několika týdny u McGilla a jsem zvědavá na to, jak se na ni dívají její kolegové.“

Zaváhal. „Ano. Slyšel jsem, že je v Kanadě.“

„Znáš ji?“

„Znal jsem ji před léty.“ Z hlasu se mu vytratil výraz. „Jeannotteová se nepovažuje za hlavní proud.“

„Ale?“ Zapátrala jsem v jeho tváři, ale byla prázdná.

„Děkuju za šunku a krupky, Tempe. Doufám, že ti to stálo za to.“ Jeho široký úsměv vypadal napjatě.

Dotkla jsem se jeho paže. „Copak mi tajíš, Rede?“

Úsměv zmizel. „Je tvoje sestra žákyní Daisy Jeannotteové?“

„Ne. Proč?“

„Jeannotteová byla před několika lety předmětem kontroverzí. Nevím, jak to bylo ve skutečnosti, a nechci šířit klepy. Jen buď opatrná.“

Chtěla jsem se ještě zeptat, ale on už mi pokynul a vydal se k svému autu.

Zůstala jsem stát na slunci s otevřenými ústy. Co tím sakra myslel?

Když jsem dorazila domů, čekal mě tam vzkaz od Kita. Našel katalog toho kursu, ale nebylo tam nic, co by znělo jako Harryina dílna na obecní přípravce v okrese North Harris. Našel však na matčině psacím stole leták Posílení vnitřního života. V papíru byla díra od napínáčku a on měl podezření, že pochází z nějaké vývěsní tabule. Zavolal na uvedené číslo. Už bylo odpojeno.

Harryin kurs neměl s přípravkou nic společného!

Redova slova se mísila s Ryanovými a zvyšovala můj pocit hrůzy. Nové vztahy. V přechodném období. Bez partnera. Zranitelná.

Po zbytek dne jsem přeskakovala od jednoho úkolu k druhému, soustředění mi ničily obavy a nerozhodnost. Když se pak v mém patiu začaly prodlužovat stíny, uskutečnila jsem telefonát, který mi napomohl zorganizovat si myšlenky lépe. Šokovaně jsem naslouchala příběhu, který se přede mnou odvíjel, pak jsem dospěla k rozhodnutí.

Vytočila jsem číslo šéfa své katedry, abych mu sdělila, že odjedu dřív, než bylo původně plánováno. Protože jsem měla naplánovanou absenci kvůli konferenci fyzikální antropologie, přijdou moji studenti jen o jednu přednášku. Mrzí mě to, ale musím odjet.

Když jsme zavěsili, šla jsem nahoru balit. Ne do Oaklandu, ale do Montrealu.

Musím najít svou sestru.

Musím zastavit to šílenství, co se sem valí jako piedmontské hromobití.

Když se letadlo odlepilo od země, zavřela jsem oči a opřela se do sedadla, příliš vyčerpaná další neklidnou nocí, než abych si všímala svého okolí. Za normálních okolností mě těší pocit zrychlování, když stoupám, a dívám se, jak se svět zmenšuje, ale momentálně tomu tak nebylo. Slova jednoho vyděšeného starce mi pořád zněla v mozku.

Protáhla jsem se a nohama jsem zavadila o zavazadlo, které jsem si dala pod sedadlo. Příruční. Vždy na očích.

Ryan vedle mě listoval magazínem US Airways. Nepodařilo se mu chytit let ze Savannah, a tak přijel do Charlotte na let v šest pětatřicet. Na letišti mi dopodrobna reprodukoval výpověď získanou v Texasu.

Stařec uprchl, aby ochraňoval svého psa.

Jako Kathryn, pomyslela jsem si, když se bála o své děťátko.

„Řekl přesně, co zamýšleli udělat?“ zeptala jsem se Ryana šeptem. Letuška demonstrovala bezpečnostní pásy a kyslíkové masky.

Ryan zavrtěl hlavou. „Ten chlap je zombík. Byl na ranči, protože ho tam nechali bydlet a dovolili mu mít u sebe svého psa. Vlastně nebyl vyladěný na to krédo, ale dost toho pochytil.“ Magazín mu klesl do klína.

„Blábolí něco o kosmické energii a strážných andělech a divokém hlazení.“

„Vyhlazování?“

Ryan pokrčil rameny. „Lidé, u kterých žil, prý nepatří do tohoto světa. Zřejmě bojovali proti silám zla a teď je na čase odejít. Jenže by si s sebou nemohl vzít Fida.“

„Tak se schoval pod verandu.“

Ryan kývl.

„Kdo jsou ty síly zla?“

„Tím si není jistý.“

„A nemůže říct, kam ti spravedliví odešli?“

„Na sever.“

„Nikdy neslyšel o Domu Owensovi?“

„Ne. Vůdce jeho jednotky byl nějaký Toby.“

„Bez příjmení.“

„Příjmení jsou z tohoto světa. Ale ten ho neděsí. Toby a kokr spolu zřejmě dobře vycházeli. Je podělaný hrůzou z nějaké ženské.“

Co to říkala Kathryn? „Nejde o Doma. To ona.“ Před očima se mi objevila tvář.

„Z jaké ženské?“

„Nezná jméno, ale tahle holka prý Tobymu řekla, že Antikrist už byl zničen a soudný den je za dveřmi. Tenkrát přijel konvoj.“

„A?“ cítila jsem otupělost.

„Psa nepozvali.“

„Nic jiného?“

„Ta dáma je prý zaručeně matka představená.“

„Kathryn taky mluvila o nějaké ženě.“

„Jméno?“

„Nezeptala jsem se. Prostě mi to tenkrát nedošlo.“

„Co ještě říkala?“

Opakovala jsem, nač jsem se dokázala rozpomenout. Ryan položil ruku na mou.

„Tempe, skutečně nevíme o té Kathryn nic kromě toho, že strávila celý život v jiném prostředí. Ukáže se u vás, tvrdí, že vás našla prostřednictvím univerzity. Vy říkáte, že vaše adresa není v seznamu. Ten samý den třiačtyřicet jejích nejbližších přátel ve dvou státech práskne do bot a ta dáma taky zmizí.“

Pravda. Ryan už vyslovil své výhrady vůči Kathryn dříve.

„Vůbec jste nezjistila, kdo provedl ten kousek s kočkou?“

„Ne.“ Odtáhla jsem ruku a dala se do práce na nehtu palce.

Chvilí žádný z nás nepromluvil. Pak jsem se rozpomněla ještě na něco.

„Kathryn se taky zmínila o Antikristovi.“

„Jak?“

„Řekla, že Dom nevěří v Antikristy.“

Ryan byl dlouho zticha. Pak:

„Mluvil jsem s chlapy, co pracovali na mrtvých ze Slunečního chrámu v Kanadě. Víte, co se událo v Morin Heights?“

„Jen že tam zemřelo pět lidí. Byla jsem v Charlotte a americká média se soustředila převážně na Švýcarsko. O Kanadě toho bylo v tisku velmi málo.“

„Řeknu vám, co se stalo. Joseph DiMambro poslal tým atentáčníků zabít jedno nemluvně.“ Odmlčel se, aby mi to došlo. „Morin Heights rozpoutaly ohňostroj v zámoří. Narození tohoto děcka zřejmě neodsouhlasil Velký Tatík, takže na něj pohlížel jako na Antikrista. Jakmile byl prcek po smrti, věřící mohli svobodně uskutečnit přechod.“

„Ježíši Kriste. Myslíte, že je Owens skutečně jedním z těch fanatiků Slunečního chrámu?“

Ryan opět pokrčil rameny. „Anebo se po nich možná opičí. Těžko říct, co to blábolení z Adler Lyons znamená, dokud na tom nezpracujou psychologové.“

V táboře na Svaté Heleně se našla nějaká odborná publikace. A mapa provincie Quebec.

„Ale kašlu zvysoka na to, který magor to vede, jestli se nevinní lidé táhnou na smrt. Já toho parchanta chytnu a vykuchám ho a osobně ho usmažím.“

Čelistní svaly se mu vyboulily a znovu zvedl magazín.

Zavřela jsem oči a snažila se odpočívat, ale představy mi nedaly pokoj.

Harry, bujará a plná života. Harry v teplákách a bez líčidla. Sam, vynervovaný invazí na svůj ostrov. Malachy. Mathias. Jennifer Cannonová. Carole Comptoisová. Zuhelnatělá kočka. Obsah balíčku u mých nohou.

Kathryn, prosbu v očích. Jako bych jí mohla pomoci. Jako bych dokázala vzít její život a nějak ho napravit.

Anebo má Ryan pravdu? Zahráli to na mě? Poslali za mnou Kathryn z nějakého zlověstného důvodu, který mi není znám? Je za tu zamordovanou kočku zodpovědný Owens?

Harry mluvila o řádu. Život se jí podělal a řád ji z toho vytáhne. Kathryn taky. Řekla, že řád platí pro všechny. Brian a Heidi ho porušili. Jaký řád? Kosmický řád? Řád shora? Řád Slunečního chrámu?

Připadala jsem si jako můra ve sklenici, tlukoucí se o sklo s jednou nahodilou myšlenkou za druhou, ale neschopna uniknout rozumovým omezením vlastního nesouvislého uvažování.

Brennanová, ty se přivádíš k šílenství! V jedenácti tisících metrech nemůžeš dělat nic.

Rozhodla jsem se osvobodit tím, že se pohroužím o sto let dozadu.

Otevřela jsem aktovku, vytáhla Bélangerův deník a nalistovala prosinec 1844 v naději, že o svátcích měl Louis-Philippe lepší náladu.

Dobry doktor vychutnal vánoční večeři v Nicoletové domě, zamlouvala se mu nová dýmka, ale nesouhlasil se sestřiným plánem na návrat na jeviště. Eugénie byla pozvána, aby zpívala v Evropě.

Čeho se mu nedostávalo na humoru, to Louis-Philippe vynahrazoval urputností. Sestřino jméno se v zápisech z prvních měsíců roku 1845 objevovalo často. Zřejmě často vyjadřoval své názory. Avšak k doktorově značné nelibosti se Eugénie nedala odradit. Odjížděla v dubnu, měla koncertovat

v Paříži a Bruselu, léto strávila ve Francii a do Montrealu se vrátila koncem července.

Nějaký hlas nařizoval sklopit stolky a narovnat sedadla před přistáním v Pittsburghu.

O hodinu později, už zase ve vzduchu, jsem přelistovala jaro 1845. Louis-Philippe měl napilno v nemocnici a s městskými záležitostmi, ale každý týden navštěvoval svého švagra. Alain Nicolet zřejmě se svou ženou do Evropy neodcestoval.

Uvažovala jsem, jak asi proběhlo Eugéniino turné. Strýček Louis-Philippe na ně zřejmě zvědavý nebyl, protože během těch měsíců se o ní zmiňoval pramálo. Pak mě upoutal jeden zápis.

17. července 1845. Vzhledem k nečekaným okolnostem se Eugéniin pobyt ve Francii prodloužil. Byla učiněna opatření, avšak o jejich povaze se Louis-Philippe vyjadřoval mlhavě.

Zírala jsem na bělobu za okénkem. Jaké „nečekané okolnosti“ zdržely Eugénii ve Francii? Počítala jsem. Elisabeth se narodila v lednu. No páni.

Po celé léto a podzim se Louis-Philippe zmiňoval o své sestře jen vzácně. Dopis od Eugénie. Vede se jí dobře.

Když se náš podvozek dotkl přistávací dráhy na letišti Dorval, znovu se Eugénie objevila. I ona se vrátila do Montrealu. 16. dubna 1846. Jejímu dítěti byly tři měsíce.

A je to.

Elisabeth Nicoletová se narodila ve Francii. Alain nemohl být jejím otcem. Ale kdo jím tedy byl?

Ryan a já jsme vystoupili z letadla mlčky. Kontroloval si vzkazy, zatímco já čekala na zavazadla. Když se vrátil, jeho tvář mi sdělila, že zprávy nejsou dobré.

„Dodávky našli u Charlestonu.“

„Prázdné.“

Kývl.

Eugénie a její dítě vybledly v jiném století.

Obloha byla niklová a přes kužely světla z reflektorů auta drobně pršelo, když jsme s Ryanem ujížděli po dálnici číslo 20 na východ. Podle pilota bylo v Montrealu vlahých tři a půl stupně nad nulou.

Jeli jsme mlčky, když už jsme se předtím shodli, co podnikneme dál. Já se chtěla hnát rovnou domů, najít svou sestru a zbavit se narůstajícího neblahého pocitu. Místo toho udělám to, oč mě požádal Ryan. Pak se budu věnovat vlastním plánům.

Zaparkovali jsme na parkovišti u Parthenais a s Ryanem jsme se odebrali do budovy. Vzduch páchl sladem z pivovaru Molson. Na kalužích dešťové vody, nashromážděných v nerovné dlažbě, byl tenký povlak nafty.

Ryan vystoupil v prvním patře a já pokračovala do své kanceláře v pátém. Když jsem si sundala kabát, vytočila jsem číslo vnitřní linky. Dostali můj vzkaz a můžeme začít, hned jak budu připravená. Šla jsem rovnou do laboratoře.

Sebrala jsem skalpel, pravítko, lepidlo a šedesát centimetrů gumy a položila si to na pracovní stůl. Pak jsem otevřela své příruční zavazadlo, vybalila a prozkoumala obsah.

Lebka a čelist neznámé oběti z Murtry zvládly cestu bez poškození. Často uvažuji, co si myslí obsluha letištního skeneru, když vidí pod rentgenem moje části skeletu. Položila jsem lebku na korkový kroužek uprostřed stolu. Pak jsem vymáčkla lepidlo do temporomandibulárního kloubu a připevnila čelist na své místo.

Než Elmer uschnul, našla jsem tabulku tloušťky faciálních tkání u bílých Američanek. Když čelist ztuhla, nasunula jsem lebku na držák, přizpůsobila výšku a zajistila ji svorkami. Prázdné očníce mi zíraly přímo do očí, zatímco jsem odměřovala a řezala sedmnáct maličkých gumových válečků a lepila je na obličejové kosti.

O dvacet minut později jsem odnesla lebku do malé místnosti na konci chodby. Tabulka označovala tuto část jako Section d'Imagerie. Laborantka mě uvítala a naznačila, že systém je připravený a v chodu.

Nemarnila jsem čas, postavila lebku na stojánek, zachytila její podobu videokamerou a vložila ji do počítače. Vyhodnotila jsem digitalizované obrázky na monitoru a zvolila frontální orientaci. Pak jsem pomocí pisátka a kreslicí podložky připojených k počítači pospojovala gumové značky, vyčnívající z lebky. Když jsem nasměrovala křížky kolem obrazovky, začala se vynořovat makabrní silueta.

Když jsem byla spokojena s konturami obličeje, pokračovala jsem dál. Pomocí architektury kostí, která mi posloužila jako průvodce, jsem vyzkoušela oči, uši, nosy a rty z databáze programu a zasazovala předem nakreslené rysy do lebky.

Pak jsem vyzkoušela vlasy a přidala to, co jsem považovala za nejméně rozptylující účes. Nevěděla jsem o oběti nic, ale usoudila jsem, že je lépe být neurčitá než se mýlit. Když jsem byla spokojená s komponenty, které jsem přidala k zachycené podobě lebky, pomocí pisátka jsem spojovala a stínovala tak, aby rekonstrukce působila co nejživěji. Celý ten proces trval necelé dvě hodiny.

Zaklonila jsem se a pohlédla na své dílo.

Z monitoru civěla jakási tvář. Měla oči s pokleslými víčky, jemný nos a široké, vysoké lícni kosti. Byla roboticky, bezvýrazně hezká. A jaksi povědomá. Polkla jsem. Pak jsem dotykem pisátka přizpůsobila vlasy. Tupý střih. Ofina.

Nasála jsem vzduch. Připomíná má rekonstrukce Annu Goyetteovou? Anebo jsem prostě vytvořila typickou mladou ženu s povědomým účesem?

Vrátila jsem vlasy do původního střihu a vyhodnotila podobu. Ano? Ne? Neměla jsem zdání.

Nakonec jsem na menu vybrala příkaz a na obrazovce se objevily čtyři rámečky. Porovnála jsem sérii, hledala náznaky nesouladu mezi mou podobou a lebkou. Za prvé, nezměněná lebka a čelist. Pak oloupaná podoba, se zbylou holou kostí na lebce, s masem obalenými rysy napravo. Za třetí, tvář, kterou jsem vytvořila — superprojekce v přízračné průsvitnosti přes kost a náznak tkání. Posléze dokončené připodobnění tváře. Kliknutím jsem závěrečnou podobu roztáhla přes celou obrazovku a dlouze se na ni zadívala. Pořád jsem si nebyla jistá.

Vytiskla jsem podobu, pak ji uložila a odspěchala do své pracovny. Když jsem opouštěla budovu, nechala jsem kopie skicy na Ryanově psacím stole. Na připojeném lístečku byla jen dvě slova: Murtry, *Inconnue*. Neznámá. Měla jsem v hlavě jiné věci.

Když jsem vylézala z taxíku, déšť ustal, ale teplota klesla. Na kalužích se vytvářely tenké membrány a na drátech a větvích se formovaly krystalky.

V bytě bylo šero a ticho jako v kryptě. Odhodila jsem kabát a tašky v hale a šla rovnou do hostinského pokoje. Harryina líčidla ležela rozházená na prádelníku. Použila je dnes ráno nebo minulý týden? Šatstvo. Kozačky. Fén na vlasy. Časopisy. Nevypátrala jsem nic, co by naznačovalo, kam Harry odešla nebo kdy zmizela.

To jsem očekávala. Neočekávala jsem však poplach, který mě zachvátil, když jsem šmejdila z místnosti do místnosti.

Překontrolovala jsem záznamník. Žádné vzkazy.

Uklidni se. Možná Kitovi zatelefonovala.

Nikoli.

Charlotte?

Ani slovo od Harry, ale Red Skyler tam volal, aby sdělil, že kontaktovali Síť kultů sebeuvědomění. Na Doma Owense neměli nic, ale byl tu spis o Posílení vnitřního života. Podle Sítě kultů sebeuvědomění šlo o legitimní podnik. PVŽ

operovalo v několika státech a nabízelo semináře o prozření, které byly k ničemu, ale netoxické. Střetněte se s intimním já a intimním ty. Kecy, ale patrně neškodné a nemělo by mi to dělat velké starosti. Pokud chci víc informací, můžu zavolat jemu nebo SKS. Nechal mi obě čísla.

Ostatní hlasy jsem sotva slyšela. Sam chce vědět, co je nového. Katy hlásila svůj návrat do Charlottesville.

Takže PVŽ není nebezpečné a Ryan měl patrně pravdu. Harry zase někam utekla. Hněvem se mi rozpálily tváře.

Jako robot jsem si pověsila kabát a dovalila kufr do ložnice. Pak jsem usedla na kraj postele, hnětla si spánky a nechala své myšlenky volně převalovat. Ručičky na hodinách zvolna odtikávaly minuty.

Těch posledních pár týdnů patřilo k nejobtížnějším v mé kariéře. Utrpení a znetvoření, jež tyto oběti podstoupily, daleko přesahovaly to, co jsem byla zvyklá vídat. A nedokázala jsem se rozpomenout, kdy jsem pracovala na tolika mrtvých za tak krátké časové období. Jak souvisí vraždy z Murtry s vraždami ze St.Jovite? Zabila Carole Comptoisovou táž zruďná ruka? Byla jatka v St.Jovite pouhý začátek? Připravuje snad právě v téhle chvíli nějaký šílenec scénář krvavé lázně příliš strašlivé, než aby o ní člověk dokázal uvažovat?

S Harry si bude muset poradit Harry.

Věděla jsem, co udělám já. Aspoň jsem věděla, kde začnu.

Už zase přšelo a kampus McGillovy univerzity byl pokryt tenkou, mrznoucí krustou. Budovy vyvstávaly jako černé siluety, jejich okna byla jediným světlem v pustém, mokřém soumraku. Tu a tam se v osvětleném čtverci objevila nějaká postava, maličká loutka ve stínovém divadle.

Porézní ledová slupka praskala pod nohama, když jsem vzala za kliku Birksovy síně. Budova byla prázdná, obyvatelé ji opustili ve strachu z bouře. Žádné přšipláště na věšácích,

žádné holínky netály podél stěn. Tiskárny a kopírky mlčely, jediným zvukem bylo ťukání kapek deště vysoko na olovnatém skle oken.

Moje kroky zněly dutou ozvěnou, když jsem stoupala do třetího patra. Z hlavní chodby bylo vidět, že dveře u Jeannotteové jsou zavřené. Vlastně jsem ani nemyslela, že tam bude, ale usoudila jsem, že to stojí za pokus. Nečeká mě a lidi říkají zvláštní věci, když jsou zastiženi mimo svou běžnou rutinu.

Když jsem zahrnula za roh, uviděla jsem zpod dveří vycházet žluté světlo. Zaklepala jsem a nevěděla, co mám očekávat. Když se dveře otevřely, spadla mi brada úžasem.

30

Oči měla při okrajích zarudlé, pleť bledou a povadlou. Celá se napjala, když mě poznala, ale neřekla nic.

„Jak se máte, Anno?“

„Fajn.“ Zamrkala a víčka se dotkla ofiny.

„Jsem doktorka Brennanová. Setkaly jsme se před několika týdny.“

„Já vím.“

„Když jsem se vrátila, řekli mi, že jste nemocná.“

„Nic mi není. Byla jsem nějakou dobu pryč.“

Chtělo se mi zeptat se, kdeže to byla, ale zdržela jsem se. „Je tady doktorka Jeannotteová?“

Anna zavrtěla hlavou. Pomalým pohybem a jako duchem nepřítomná si zastrčila vlasy za ucho.

„Maminka o vás měla strach.“

Pokrčila rameny, byl to pohyb ochablý a stěží postřehnutelný. Neptala se, kde беру znalosti o jejím rodinném životě.

„Pracovala jsem na jednom projektu s vaší tetou. Ta si taky dělala starosti.“

„Ach.“ Sklopila hlavu, abych jí neviděla do obličeje.

Vybal to na ni.

„Vaše přítelkyně říkala, že jste se možná zapletla do něčeho, co vás rozčiluje.“

Vrátila se pohledem ke mně. „Já nemám žádné přítelkyně. O kom to mluvíte?“ Hlas měla tenký a bezvýrazný.

„Sandy O'Reillyová. Ten den za vás zaskakovala.“

„Sandy stojí o moje pracovní hodiny. Proč jste tady?“

Dobrá otázka.

„Chtěla jsem mluvit s vámi a s doktorkou Jeannotteovou.“

„Ta tady není.“

„Mohly bychom si promluvit vy a já?“

„Nemůžete mi nijak pomoci. Můj život je moje věc.“

Z té lhostejnosti mě mrazilo.

„To oceňuju. Ale abych řekla pravdu, napadlo mě, že byste možná mohla pomoci vy mně.“

Pohled jí sklouzl do chodby, pak zpátky ke mně.

„Pomoci vám jak?“

„Nedala byste si kávu?“

„Ne.“

„Nemohly bychom jít někam jinam?“

Dlouze na mě pohlédla, oči měla bezvýrazné a prázdné. Pak kývla, vzala si ze stojacího věšáku parku a vedla mě po schodech dolů a zadními dveřmi ven. Ohnuté v mrazivém dešti jsme se lopotily do kopce k centru kampusu a obešly zezadu Redpathovo muzeum. Anna vyndala z kapsy klíč, otevřela dveře a vedla mě do zšeřelé chodby. Vzduch tu mírně páchl plísní a rozkladem.

Vystoupily jsme do prvního patra a usedly na dlouhou dřevěnou lavici, obklopeny kostmi dávno mrtvých tvorů. Nad námi visela velryba beluga, oběť nějaké pleistocénní nehody. Ve světle zářivek se vznášela zrnka prachu.

„Já už v muzeu nepracuju, ale pořád ještě sem chodím přemýšlet.“ Zadívala se na irského losa. „Ta stvoření žila miliony let a tisíce kilometrů od sebe a teď jsou zafixovaná v tomhle jednom bodě vesmíru, navěky nehybná v čase a místě. To se mi líbí.“

„Ano.“ Byla to forma názoru na vyhynutí. „Stálost je v dnešním světě vzácná věc.“

Vrhla na mě podivný pohled, pak se obrátila zpátky ke kostrám. Pozorovala jsem její profil, zatímco ona si prohlížela sbírku.

„Sandy o vás mluvila, ale já ji vlastně neposlouchala.“ Mluvila, aniž by se ke mně obrátila. „Nejsem si jistá, kdo jste, ani co chcete.“

„Jsem přítelkyně vaší tety.“

„Moje teta je hodný člověk.“

„Ano. Vaše maminka si myslela, že máte možná nějaké nesnáze.“

Ironicky se usmála. Očividně to pro ni nebylo radostné téma.

„Proč vám záleží na tom, co si myslí moje matka?“

„Záleží mi na tom, že sestru Julianne trápilo vaše zmizení. Vaše teta neví, že jste neutekla poprvé.“

Odpoutala pohled od obratlovců a sjela jím ke mně. „Co ještě o mně víte?“ Pohodila hlavou. Možná ji ten chlad oživil. Možná únik z mentorčiny přítomnosti. Zdála se mírně čilejší než u Birkse.

„Anno, vaše teta mě prosila, abych vás našla. Nechtěla se vtírat, prostě jen chtěla uklidnit vaši matku.“

Zatvářila se nejistě. „Protože jste si ze mě zřejmě udělala svého mazlíčka, určitě taky víte, že moje matka je blázen. Když se o deset minut opozdím, už volá policajty.“

„Podle policie trvaly vaše nepřítomnosti o trošku déle než deset minut.“

Mírně přimhouřila oči.

Dobře, Brennanová. Dostaň ji do defenzivy.

„Koukejte, Anno, nechci se vám plést do života. Ale pokud existuje něco, čím bych vám mohla pomoci, jsem víc než ochotná to zkusit.“

Čekala jsem, ale ona neřekla nic.

Obrať to. Možná se ti otevře.

„Možná byste mohla pomoci vy mně. Jak víte, pracuji u koronera a několik případů z poslední doby nás skutečně zmátlo. Z Montrealu před několika lety zmizela jedna mladá žena jménem Jennifer Cannonová. Její tělo se našlo minulý týden v Jižní Karolíně. Byla to studentka od McGilla.“

Annin výraz se nezměnil.

„Znala jste ji?“

Mlčela jako ty kosti kolem nás.

„Sedmnáctého března byla zavražděna žena jménem Carole Comptoisová a pohozena na Ile des Soeurs. Bylo jí osmnáct.“

Ruka sklouzla k vlasům.

„Jennifer Cannonová nebyla sama.“ Ruka klesla do klína, vznesla se zpátky k uchu. „Neidentifikovali jsme osobu, pohřbenou spolu s ní.“

Vytáhla jsem skicu rekonstrukce a nastavila jí ji. Vzala ji, očima se vyhnula mým.

Papír se lehce třásl, když zírala na tvář, kterou jsem vytvořila.

„To je doopravdy?“

„Rekonstrukce obličeje je umění, ne věda. Člověk si nikdy nemůže být jistý přesností podoby.“

„To jste dělala podle lebky?“ V hlase měla třas.

„Ano.“

„Ty vlasy jsou špatně.“ Stěží slyšitelně.

„Poznáváte tu tvář?“

„Amálie Provencherová.“

„Znáte ji?“

„Pracuje v poradenském centru." Pořád měla odvrácené oči.

„Kdy jste ji viděla naposled?"

„Před čtrnácti dny. Možná je to déle. Nejsem si jistá. Byla jsem pryč."

„Je to studentka?"

„Co jí udělali?"

Zaváhala jsem, nevěděla jsem, kolik toho mám prozradit. Zvraty Anniných nálad ve mně budily podezření, že je buď nenormální, nebo bere drogy. Nečekala na mou odpověď.

„Zavraždili ji?"

„Kdo, Anno? Kdo jsou ti ,oni'?"

Konečně na mě pohlédla. Zorničky se jí v umělém světle třpytily.

„Sandy mi vyprávěla o vašem rozhovoru. Měla pravdu a mýlila se. Tady v kampusu existuje jedna skupina, ale nemá nic společného se Satanem. A já nemám nic společného s nimi. Amálie měla. Vzala tu práci v poradenském centru, protože jí to nařídili."

„Tam jste se seznámily?"

Kývla, přejela si kotníky prstů pod oběma očima a otřela si je do kalhot.

„Kdy?"

„To nevím. Před nějakou dobou. Byla jsem hodně mimo sebe, tak jsem myslela, že zkusím poradnu. Když jsem přišla do centra, Amálie si vždycky dala záležet, aby si se mnou popovídala, jednala opravdu starostlivě. Nikdy nemluvila o sobě ani o svých problémech. Skutečně poslouchala to, co jsem říkala. Měly jsme hodně společného, tak jsme se skamarádily."

Rozpomněla jsem se na Redova slova. Verbíři mají instrukce dozvídat se co nejvíc o potenciálních členech, přesvědčit je o společném zázemí a získat si jejich důvěru.

„Mluvila o té skupině, ke které patří, prý to obrátilo její život vzhůru nohama. Nakonec jsem šla na jednu jejich sešlost. Bylo to fajn." Pokrčila rameny. „Někdo mluvil a jedli jsme a dělali dechová cvičení a tak. Nijak mě to neuchvátilo, ale párkrát jsem tam ještě šla, protože se všichni chovali, jako by mě opravdu měli rádi."

Bombardování láskou.

„Pak mě pozvali na venkov. Znělo to pohodově, tak jsem jela. Hráli jsme hry a poslouchali přednášky a zpívali a cvičili. Amálii se to děsně líbilo, ale pro mě to nic nebylo. Připadalo mi to jako spousta blafů, ale člověk s tím nemohl nesouhlasit. Taky mě nikdy nenechali o samotě. Neměla jsem ani minutu pro sebe. Chtěli, abych zůstala na nějakou delší dobu, a když jsem řekla ne, našňupli se. Musela jsem být dost protivná, aby mě svezli zpátky do města. Teď se Amálii vyhýbám, ale čas od času ji vídám."

„Jak se ta skupina jmenuje?"

„Nevím jistě."

„Myslíte, že Amálii zabili?"

Otřela si dlaně ze stran o stehna.

„Seznámila jsem se tam s jedním chlapem. Zapsal se tam během jednoho kursu někde jinde. Na každý pád tam po mém odchodu zůstal, takže jsem ho dlouho neviděla. Asi rok. Pak jsem na něj narazila na jednom koncertě na Ile Notre Dame. Někou dobu jsme se scházeli, ale nefungovalo to." Další pokrčení rameny. „Tou dobou už skupinu opustil, ale vyprávěl pár strašidelných historek o tom, co se tam dělo. Převážně o tom ale nemluvil. Byl hodně vylekaný."

„Jak se jmenoval?"

„John nějak."

„Kde je teď?"

„Nevím. Myslím, že se odstěhoval." Otřela si slzy z dolních řas.

„Anno, má doktorka Jeannotteová nějaké spojení s touhle skupinou?"

„Proč se na to ptáte?" Při posledním slovu se jí zlomil hlas. Viděla jsem, jak jí na krku pulzuje drobná modrá žilka.

„Když jsem se s vámi poprvé setkala v její pracovně, připadalo mi, že jste z doktorky Jeannotteové velmi nervózní."

„Chovala se ke mně báječně. Na mou hlavu je daleko lepší než meditace a dýchání zhluboka." Odfrkla. „Ale taky je náročná a já se pořád bojím, že něco zvořu."

„Mám za to, že s ní trávíte spoustu času."

Její oči se vrátily ke kostrám. „Myslela jsem, že vám dělají starosti Amálie a ti mrtví lidé."

„Anno, byla byste ochotna promluvit si ještě s někým dalším? To, co jste mi pověděla, je důležité, a policie po tom rozhodně bude chtít jít dál. Tyhle vraždy vyšetřuje detektiv Andrew Ryan. Je to moc hodný člověk a já myslím, že se vám bude zamlouvat."

Vrhla na mě zmatený pohled a zasunula si vlasy za obě uši.

„Nemůžu vám nic říct. John by mohl, ale já skutečně nevím, kam se poděl."

„Pamatujete se, kde se ten seminář konal?"

„Na nějakém statku. Jela jsem tam dodávkou a moc jsem si toho nevšíkala, protože nás nutili hrát hry. Při návratu jsem prostě usnula. Pořád nás drželi vzhůru a já byla vyčerpaná. Kromě Johna a Amálie už jsem žádného z nich nikdy neviděla. A vy teď říkáte, že je -"

Dole se otevřely nějaké dveře, pak se na schodech ozval hlas.

„Kdo je tam?"

„Ohromné. Teď přijdu o klíč," zašeptala Anna.

„Vy tu nemáte být?"

„Ne tak docela. Když jsem přestala pracovat v muzeu, prostě jsem si tak nějak nechala klíč.“

Senzace.

„Pojďte se mnou,“ řekla jsem a vstala z lavice.

„Je tam někdo?“ zavolala jsem. „My jsme tady.“

Kroky na schodech, pak se ve dveřích objevil strážný. Pletená čepice mu končila hned nad ušima a promočená parka mu sotva zakrývala pupek. Ztěžka dýchal a jeho zuby se ve fialovém světle zdály žluté.

„Ach Bože, to jsme rády, že vás vidíme,“ přehrávala jsem. „Skicovaly jsme si *Odocoileus virginianus* a ztratily jsme pojem o čase. Všichni odešli kvůli tomu náledí brzy a nejspíš nás tady zapomněli. Zůstaly jsme tady zamčené.“ Usmála jsem se, jako že jsem-to-ale-hlupáček. „Užuž jsem chtěla volat bezpečnostní službu.“

„Teď tady nemůžete být. Muzeum je zavřené,“ zachraptěl.

Můj herecký výkon byl očividně zbytečný.

„Samozřejmě. Skutečně už máme zpoždění. Její manžel bude šilet, kam se poděla.“ Ukázala jsem na Annu, která přikyvovala jako želvička.

Strážný přelétl usazenýma očima z Anny na mě, pak naklonil hlavu ke schodům.

„Tak teda jdeme.“

Nemarnily jsme čas.

Venku ještě pršelo. Kapky teď byly hustší, jako ta ledová tříšť, co jsme si kupovaly se sestrou od letních stánkařů. Její tvář mi vyvstala z nějakého výklenku v mysli. Kde jsi, Harry?

U Birksovy síně na mě Anna vrhla podivný pohled.

„*Odocoileus virginianus*?“

„To mě jen tak napadlo.“

„Žádný běloocasý jelen v muzeu není.“

Opravdu jí to zacukalo v koutcích úst, nebo to bylo jen chladem? Pokrčila jsem rameny.

Anna mi neochotně dala svoje číslo domů a adresu. Rozešly jsme se a já ji ujistila, že se Ryan brzy ozve. Když jsem spěchala dolů areálem univerzity, cosi mě přimělo obrátit se. Anna stála v portálu staré gotické budovy, nehybně, jako její čtvrtohorní kamarádi.

Když jsem dorazila domů, vytočila jsem číslo Ryanova pageru. Za pár minut zazvonil telefon. Pověděla jsem mu, že se Anna objevila a v hrubých rysech načrtla náš rozhovor. Slíbil, že bude informovat koronera, aby mohlo začít pátrání po zdravotní a zubní dokumentaci Amálie Provencherové. Rychle zavěsil, měl v úmyslu kontaktovat Annu dřív, než odejde z kanceláře Jeannotteové. Později zatelefonuje, aby mi pověděl, co se dozvěděl během dne.

Povečeřela jsem salát nicoise a croissanty, dopřála si dlouhou lázeň a vklouzla do staré teplákové soupravy. Ještě pořád jsem byla prochladlá a rozhodla jsem se zapálit v krbu.

Došly mi podpalovače, zmačkala jsem tedy noviny do koulí a přes ně rozložila troud. Led tůkal do oken, když jsem tu hromádku zapálila a dívala se, jak chytla a hoří.

Osm čtyřicet. Vzala jsem Bélangerovy deníky a zapnula „Seinfelda“ v naději, že rytmus dialogu a smíchu bude mít konejšivé účinky. Věděla jsem, že ponechám-li své myšlenky samy sobě, budou pobíhat jako kočky v noci, kňourat a vrčet a zvyšovat mou úzkost na úroveň, v níž bude spánek nemožný.

Nešlo to. Jerry a Kramer se snažili ze všech sil, ale nedokázala jsem se soustředit.

Oči mi sjely k ohni. Plameny se snížily na pár sporých jazyků, ovíjejících se kolem dolního polena. Přistoupila jsem ke krbu, oddělila kus novin, roztrhala a zmuchlala několik stránek a nacpala je do žhavých uhlíků.

Prohrabávala jsem polena, když mě něco napadlo.

Noviny!

Zapomněla jsem na ten mikrofilm!

Šla jsem do ložnice, vytáhla stránky, které jsem si okopírovala u McGilla a odnesla je zpátky k pohovce. Trvalo jen chvilku, než jsem našla článek v La Presse.

Příběh byl tak krátký, jak jsem si ho zapamatovala. 20. dubna 1845. Eugénie Nicoletová odplouvala do Francie. Bude zpívat v Paříži a Bruselu, v létě na jihu Francie a v červenci se vrátí do Montrealu. Byl tu seznam členů jejího doprovodu, stejně jako data nadcházejících koncertů. Také tu bylo stručné shrnutí její kariéry a poznámky o tom, jak bude postrádána.

Mince mi vystačily až do 26. dubna.

V Paříži se objevil někdo jiný. Talent tohoto pána nespočíval v hudbě, nýbrž v řečnění. Byl na řečnickém turné, napadal prodávání lidských bytostí a podporu obchodu se Západní Afrikou. Narodil se na Zlatém Pobřeží, byl vychován v Německu a stal se profesorem filozofie na univerzitě v Halle. Právě dokončil sérii přednášek na McGillově Škole zbožnosti.

Šlapala jsem nazpátek dějinami. Osmnáct set čtyřicet pět. Otroctví ve Spojených státech bylo v plném proudu, ale ve Francii a Anglii už bylo zakázáno. Kanada byla dosud britskou kolonií. Církev a misionářské skupiny prosily Afričany, aby přestali vyvážet své bratry a sestry, a podporovali Evropany, aby pozastavili legální obchodování se Západní Afrikou. Jak to nazývali? „Legitimní trh.“

Četla jsem jména pasažérů s rostoucím vzrušením.

A jméno plavidla.

Eugénie Nicoletová a Abo Gabassa pluli přes oceán na téže lodi.

Vstala jsem, abych prohrábla oheň.

Je to ono? Zakopla jsem o tajemství skryté po půldruhého století? Eugénie Nicoletová a Abo Gabassa? Milostný poměr?

Vklouzla jsem do střevíců, přistoupila k francouzskému oknu, cvakla klikou a zatlačila. Okno bylo přimrzlé. Opřela jsem se prudce bokem a povolilo.

Moje hromada dřeva zmrzla a trvalo mi nějakou dobu, než jsem jedno poleno vykopala zahradnickou lopatkou. Když jsem se konečně vrátila zpátky dovnitř, třásla jsem se a byla jsem pokryta maličkými kuličkami ledu. Nějaký zvuk mě zarazil, znehybněla jsem cestou ke krbu.

Můj zvonek u dveří nezvoní, nýbrž štěbetá. Teď to udělal, pak se náhle zarazil, jako by to někdo vzdal.

Odložila jsem poleno, utíkala k bezpečnostnímu boxu a stiskla knoflík videa. Na obrazovce jsem uviděla známou postavu, mizící v domovních dveřích.

Popadla jsem klíče, vyběhla do haly a otevřela dveře do vestibulu. Vnější dveře se právě dovíraly. Otevřela jsem je dokořán.

Daisy Jeannotteová ležela jak široká tak dlouhá na mých schodech.

31

Ještě než jsem k ní dorazila, pohnula se. Pomalu přitáhla ruce, převalila se a posadila zády ke mně.

„Ublížila jste si?“

V hrdle jsem měla tak vyschlo, že ze mě slova vycházela vysokým hlasem a přiškrceně.

Škubla sebou, když uslyšela můj hlas, pak se otočila.

„Ten led je zrádný. Uklouzla jsem, ale nic mi není.“

Vztáhla jsem ruku a ona dovolila, abych jí pomohla vstát. Třásla se a vůbec nevypadala dobře.

„Prosím, pojd'te dál a já udělám trochu čaje.“

„Ne. Nemohu zůstat. Někdo na mě čeká. Neměla jsem v takové děsné noci vůbec chodit ven, ale musím s vámi mluvit.“

„Prosím, pojd'te dovnitř, je tam tepleji.“

„Ne. Děkuju.“

Její tón byl stejně studený jako okolní vzduch.

Znovu si uvázala šátek, pak se mi podívala přímo do očí. Za ní projektily ledu prořezávaly kužel světla z pouličního osvětlení. Větve stromů skrz sodíkovou páru vypadaly leskle černé.

„Paní doktorko, musíte dát mým studentům pokoj. Snažila jsem se vám pomoci, ale vy zřejmě zneužíváte mé laskavosti. Nemůžete ty mladé lidi takhle pronásledovat. A dávat moje číslo policii za tím účelem, aby obtěžovala mou asistentku, je prostě nemyslitelné.“

Ruka v rukavici otřela oko a zanechala na líci tmavou šmouhu.

Hněv vzplál jako kuchyňská zápalka. Paže jsem měla ovinuté kolem pasu a skrz flanel jsem ucítla, jak se mi vlastní nehty zatínají do masa.

„O čem to sakra mluvíte? Já Annu nepronásleduju.“ Vyprskla jsem na ni. „Tohle není nějaký podělaný výzkumný projekt! Jsou tady mrtví lidé! Rozhodně nejmín deset. Bůhví, kolik dalších.“

Broky ledu se mi odrážely od čela a paží. Necítla jsem je. Její slova mě rozzuřila a já dala průchod vší úzkosti a zoufalství, které ve mně několik posledních týdnů narůstaly.

„Jennifer Cannonová a Amálie Provencherová byly studenty od McGilla. Byly zavražděny, paní doktorko Jeannotteová. Ale nejen zavražděny. Ne. To těm lidem nestačilo. Ti šílenci je předhodili zvířatům a pak se dívali, jak jim rvou maso z těla a prokusují lebky až do mozku.“

Repetila jsem dál, už jsem neovládala svůj hlas. Všimla jsem si, jak kolemjdoucí dvojice zrychlila tempo, navzdory skleněné vrstvě na chodníku.

„Celou rodinu podřezali a znetvořili a jednu starou ženu střelili do hlavy ani ne dvě stě kilometrů odtud. Nemluvnata! Zamordovali dvě malé děti! Osmnáctiletou holku roztrhali, nacpali do bedny a pohodili přímo v tomhle městě. To jsou ti mrtví, paní doktorko Jeannotteová, povraždění skupinou magorů, co si myslí, že mají patent na veškerou morálku.“

Cítila jsem, jak rudnu, navzdory mrazivému chladu.

„Tak já vám něco řeknu,“ namířila jsem na ni roztřesený prst. „Já ty samolibé, zlovolné parchanty najdu a zatrhnu jim to, aťsi budu muset obtěžovat kolik chci ministrantů, duchovních poradců nebo bibložroutů! A to včetně vašich studentů! A možná i včetně vás!“

Tvář Jeannotteové vypadala ve tmě přízračně, rozmazaná maskara ji proměnila v makabrozní masku. Nad levým okem se jí vytvořila boule, vrhla na ně stín a způsobila, že levé působilo podivně světle.

Spustila jsem prst a znovu si ovinula paži kolem těla. Řekla jsem toho až moc. Výbuch mě přešel a chvíli jsem se chladem.

Ulice byla opuštěná a zcela tichá. Slyšela jsem svůj chraplavý dech.

Nevěděla jsem, co čekám, že uslyším, ale určitě ne tu otázku, která jí vyšla ze rtů. „Proč používáte takové příměry?“

„Cože?“ Pochybuje o mém slohu?

„Bible a ministranti. Proč tyhle odkazy?“

„Protože jsem přesvědčená, že ty vraždy spáchali náboženští fanatici.“

Jeannotteová zůstala úplně nehybná. Když promluvila, byl její hlas ledovější než noc a její slova mě mrazila víc než počasí.

„Překračujete meze, paní doktorko Brennanová. Varovala jsem vás, abyste to nechala být.“ Bezbarvé oči se zabodly do mých. „Jestli v tom vytrváte, budu nucena jednat.“

Nějaké auto se pomalu sunulo uličkou naproti mému domu a zastavilo. Když zahnulo do ulice, reflektory opsaly široký oblouk, přejely blok a na okamžik osvětlily tvář Jeannotteové.

Napjala jsem se a nehty se mi zaryly hlouběji do boků. Ach Bože.

Nebyla to iluze vytvořená stíny. Pravé oko Jeannotteové bylo podivně bledé. Zbaveny make-upu, obočí a řasy bíle plály ve svitu míjejících reflektorů.

Možná spatřila něco v mé tváři, protože si přitáhla šátek dopředu, otočila se a zamířila po schodech dolů. Neohlédla se.

Když jsem vešla dovnitř, na záznamníku blikalo světlo. Ryan. Roztřesenýma rukama jsem mu zatelefonovala zpátky.

„Jeannotteová je do toho zapletená,“ nemarnila jsem čas. „Právě tady byla a řekla mi, abych vycouvala. Zřejmě ji váš telefonát Anně opravdu naštvál. Poslouchejte, když jsme se tenkrát vrátili zpátky na Svatou Helenu, pamatujete na toho chlapa s bílým pruhem?“

„Jo. Hubený chlápek, hubený jak štangle, vysoký. Přišel si promluvit s Owensem.“ Ryanův hlas zněl vyčerpaně.

„Jeannotteová má tu samou depigmentaci, ty samé oči. Není to vidět, protože to skrývá make-upem.“

„Stejný pruh ve vlasech?“

„To jsem nepoznala, ale patrně si je barví. Koukejte, ti dva musí být příbuzní. Takový úkaz je prostě příliš neobvyklý, než aby to byla náhoda.“

„Sourozenci?“

„Tenkrát jsem si toho moc nevšíkala, ale myslím, že ten chlap na Svaté Heleně je moc mladý, než aby byl jejím otcem, a na syna je moc starý.“

„Pokud pochází z hor Tennessee, pak jsou tu omezené genetické možnosti.“

„Náramná legrace.“ Neměla jsem náladu na drsnácké žertování.

„Mohou existovat celé klany se společným genem.“

„Myslím to vážně, Ryane.“

„Víte, různé pruhy u různých familií.“ Napodobil Jeffa Foxworthyho. „Jestli máš stejný pruh jako tvá sestra, pak jsi možná -“

Pruhy. Něco na těch pruzích se mnou škublo.

„Co jste to říkal?“

„Familie, tak se říká -“

„Nechte toho laskavě! Zrovna mě napadlo něco jiného. Pamatujete, co říkal otec Heidi Schneiderové o jejím návštěvníkovi?“

V telefonu bylo ticho.

„Říkal, že ten chlap vypadal jako skunk. Nějakej zsranej skunk.“

„Do prdele. Takže možná tatík nebásnil.“

Někde v pozadí vyzváněl telefon. Nikdo ho nebral.

„Vy myslíte, že Owens poslal Pruha do Texasu?“ zeptal se Ryan.

„Ne, Owens ne. Kathryn a ten starý pán mluvili oba o nějaké ženě. Myslím, že je to Jeannotteová. Patrně řídí představení odtud a ve svých ostatních táborech má pobočníky. Taky si myslím, že verbuje v kampusu prostřednictvím jakési sítě seminářů.“

„Co ještě mi můžete říct o Jeannotteové?“

Sdělila jsem mu všechno, co jsem věděla, včetně toho, jak se chovala ke své asistentce, a zeptala jsem se ho, co se dozvěděl z rozhovoru s Annou.

„Nic moc. Myslím, že si toho kupu nechává pro sebe. Vedle téhle holky vypadá Zelda Fitzgeraldová jako vtělená vyrovnanost.“

„Možná bere drogy.“

Zvonění začalo nanovo.

„Jste tam sám?“ Kromě těch telefonů zněla služebna nepřirozeným tichem.

„Všechny vytáhla ta sněhová bouře. Máte problémy?“

„Jako třeba?“

„Vy neposloucháte zprávy? Led všechno jaksepatří podělal. Zavřeli letiště a spousta menších silnic je neprůjezdná. Elektrické vedení praská jako suché špagety a celé úseky jižního pobřeží mají zimu a tmu. Otcové města si začínají dělat starosti o staré lidi. A o loupežníky.“

„Zatím mi nic nechybí. Našli Bakerovi muži něco, co by spojovalo Svatou Helenu s tou skupinou v Texasu?“

„Vlastně ne. Ten starý pán se psem hodně mluvil o setkání se svým strážným andělem. Owens a jeho učedníci měli zřejmě stejnou představu, jejich deníky jsou toho plné.“

„Deníky?“

„Jo. Zřejmě měl někdo z věřících tvůrčí nutkání.“

„A?“

Uslyšela jsem, jak se nadechl, pak zvolna vydechoval.

„Povězte mi to, hergot!“

„Podle nějakého tamního experta je to rozhodně apokalypsa a je to teď. Míří k cíli. Šerif Baker nic neriskuje. Povolal federály.“

„A ti nenašli ani stopu, pokud jde o cíl? Pozemský cíl myslím.“

„Setkat se s jejich strážným andělem a přejít na lepší místo. S takovými kecy máme co do činění. Ale jsou dobře organizovaní. Ta cesta se zřejmě plánovala dlouho.“

„Jeannotteová! Musíte najít Jeannotteovou! Je to ona! Ona je ten strážný anděl!“

Věděla jsem, že to zní zpanikařené, ale nedokázala jsem se tomu ubránit.

„Tak jo. Souhlasím. Je na čase najet tvrdě na slečnu Daisy. Kdy od vás odešla?"

„Před patnácti minutami."

„Kam šla?"

„To nevím. Říkala, že má s někým schůzku."

„Tak jo, já ji najdu. Brennanová, jestli máte v téhle věci pravdu, tak je ta profesorečka velmi nebezpečná ženská. Nedělejte, opakujte, nedělejte nic na vlastní pěst. Vím, že máte starost o Harry, ale jestli se do téhle věci připletla, možná bude zapotřebí profesionálů, aby ji z toho dostali. Rozuměla jste?"

„Smím si vyčistit zuby? Nebo se to považuje za riskantní?" odsekla jsem. Jeho paternalismus ve mně zrovna neprobouzel ty nejlepší vlastnosti.

„Víte, jak to myslím. Najděte si nějaké svíčky. Ozvu se vám, jen co se něco dozvím."

Zavěsila jsem a šla k francouzskému oknu. Chtěla jsem kolem sebe víc prostoru a odsunula jsem záclonu. Dvůr vypadal jako mytologická zahrada, stromy a keře zhotovené z předemného skla. Průzračné sítě pokrývaly balkony nahoře a lpěly na cihlových komínech a zdech.

Našla jsem svíčky, zápalky a baterku, pak jsem vyhrabala ze sportovního pytle rádio a sluchátka a všechno jsem to položila na kuchyňskou linku. Vrátila jsem se do obývacího pokoje, uvelebila se na gauči a přepnula na zprávy CTV.

Ryan měl pravdu. Hlavním tématem zpráv byla sněhová bouře. Po celé provincii bylo strhané elektrické vedení a společnost Hydro-Québec nedokázala říci, kdy bude obnovena dodávka elektrického proudu. Teplota klesala a další nebezpečí hrozila.

Hodila jsem na sebe bundu a podnikla tři cesty pro dřevo. Kdyby elektřina vypověděla službu, budu mít teplo. Pak jsem došla pro další přikrývky a dala je na postel. Když jsem se

vrátila do obývacího pokoje, chmurně se tvářící zpravodaj odřikával, co všechno nenastane.

Byl to známý rituál, a zvláštním způsobem uklidňující. Když na jihu hrozí sněh, školy se zavřou, veřejná aktivita ustane a zděšení majitelé domů vykoupí všechny obchody. Blizardy zpravidla vůbec nepřijdou, anebo pokud sněh napadne, následující den zmizí. V Montrealu jsou přípravy na sněhové bouře metodické, žádná panika, ovládá je atmosféra typu „my si s tím poradíme“.

Mě moje přípravy zaměstnaly na patnáct minut. Televize upoutala mou pozornost na dalších deset. Krátký odpočinek. Když jsem vypnula televizi, vrátilo se mi rozčilení s plnou silou. Připadala jsem si uvězněná, jako brouk připíchnutý špendlíkem. Ryan měl pravdu. Nemůžu nic dělat, a tou bezmocí jsem byla ještě neklidnější.

Absolvovala jsem svou obvyklou večerní činnost v naději, že udržím špatné myšlenky ještě chvíli na uzdě. Nezdařilo se.

Když jsem zalezla do postele, moje nervové protipovodňové hráze přetékal.

Harry. Proč jsem ji neposlouchala? Jak jsem mohla být tak zaujatá sama sebou? Kam se poděla? Proč nezavolala svému synovi? Proč nezavolala mně?

Daisy Jeannotteová. S kým se má sejít? Jaký šílený kurs to nabírá? Kolik nevinných duší hodlá vzít s sebou?

Heidi Schneiderová. Kdo měl pocit, že ho Heidiny děti tak ohrožují, až se rozhodl k brutální vraždě nemluvnat? Jsou tyhle smrti předzvěstí dalšího krveprolití?

Jennifer Cannonová. Amálie Provencherová. Carole Comptoisová. Byly jejich vraždy součástí tohoto šílení? Jaké démonické mravy to porušily? Byla jejich smrt součástí nějakého pekelného rituálu? Čeká mou sestru tentýž osud?

Když zazvonil telefon, nadskočila jsem a shodila baterku na podlahu.

Ryan, modlila jsem se. Je to Ryan a dostal Jeannotteovou. Z telefonu se ozval hlas mého synovce. „Krucinál, teto Tempe. Asi jsem to jaksepatří podělal. Ona volala. Našel jsem to na té druhé kazetě.”

„Na jaké druhé kazetě?”

„Mám takový starý záznamník s maličkými kazetami. Ta, co jsem měl, se pořádně nepřevíjela, tak jsem tam dal novou. Nenapadlo mě to, teprve až když zrovna teď přišla jedna kamarádka. Byl jsem na ni pěkně namíchnutý, protože jsme si spolu měli minulý týden někam vyjít, ale když jsem pro ni přišel, nebyla doma. Když se tady dneska večer stavila, řekl jsem jí, ať mi políbí šos, a ona tvrdila, že mi nechala vzkaz. Pohádali jsme se, tak jsem vyndal tu starou pásku a přehrál ji. Vzkaz od ní tam byl, to jo, ale taky od Harry. Až na konci.”

„Co maminka říkala?”

„Zněla nasraně. Znáš Harry. Ale současně to znělo taky vyděšeně. Byla na nějakém statku nebo kde a chtěla zdrhnout, ale nikdo ji nechtěl odvézt zpátky do Montrealu. Takže je nejspíš pořád v Kanadě.”

„Co ještě říkala?”

Srdce mi bušilo tak silně, až mi připadalo, že to synovec musí slyšet.

„Říkala, že to všechno začíná být strašidelné a chce pryč. Pak kazeta skončila anebo ji přerušili nebo co. Nejsem si jistý. Vzkaz prostě skončil.”

„Kdy volala?”

„Pam telefonovala v pondělí. Vzkaz od Harry byl potom.”

„Není tam indikátor data?”

„Tuhle věc vyrobili ještě za Trumana.”

„Kdys měnil kazetu?”

„Myslím že asi ve středu nebo ve čtvrtek. Nevím jistě. Ale určitě před víkendem, to vím.”

„Mysli, Kite!” V telefonu to hučelo.

„Ve čtvrtek. Když jsem se vrátil z lodi, byl jsem unavený a kazeta se nechtěla přetáčet, tak jsem tam strčil novou a vykašlal se na to. Do prdele, to znamená, že telefonovala nejmíň před čtyřmi dny, možná i před šesti. Bože, doufám, že se jí nic nestalo. Mluvila dost zpanikařené, dokonce i na Harry dost zpanikařené.“

„Myslím, že vím, u koho je. Nic se jí nestane.“ Nevěřila jsem vlastním slovům.

„Dej mi vědět, hned jak s ní promluvíš. Řekni jí, že mě to mrzí. Prostě mě to nenapadlo.“

Šla jsem k oknu a přitiskla tvář na sklo. Povlak ledu proměnil pouliční světla v malá sluníčka a okna mých sousedů v tetelivé obdélníky. Slzy mi kanuly po tvářích, když jsem myslela na svou sestru kdesi v té sněhové bouři.

Odvlekla jsem se zpátky do postele, rozsvítila lampu, uvelebila se a očekávala Ryanův telefonát.

Tu a tam světla pohasla, zamrkala, pak se vrátila do normálu. Uplynulo tisíc let. Telefon byl němý.

Začala jsem dřímat.

Právě sen mi poskytl konečné prozření.

32

Stojím před starým kostelem a civím. Je zima a stromy jsou holé. Ačkoliv je obloha jako olovo, větve vrhají pavučiny stínů, které se rozlézají po omšelém šedém kameni. Vzduch voní sněhem a ticho před bouří houstne kolem mě. V dálce vidím zamrzlé jezero.

Otevřou se dveře a proti měkkému žlutému světlu lampy se objeví silueta nějaké postavy. Zaváhá, pak jde směrem ke mně, hlavu sklopenou proti větru. Postava se blíží a já vidím, že je to žena. Hlavu má zastřenou závojem a na sobě dlouhé černé roucho.

Když žena přichází blíž, objeví se první prachové vločky. Nese svíčku a já si uvědomím, že se krčí proto, aby ochránila plamen. Ráda bych věděla, jak to přečká.

Žena se zastaví a kyne mi hlavou. Na závoji už jsou skvrnky od sněhu. Namáhám se, abych rozeznala její tvář, ta se ale zaostřuje a rozostřuje, jako oblázky na dně hlubokého jezírka.

Otočí se a já ji následuji.

Žena se ode mě stále víc vzdaluje. Polekám se a snažím se ji dohonit, ale moje tělo nereaguje. Nohy mám ztěžklé a nemohu spěchat. Vidím, jak mizí ve dveřích. Volám, ale neozve se ani hlásku.

Pak jsem uvnitř v kostele a všude je šero. Stěny jsou kamenné, podlaha z udusané hlíny. Obrovská okna vytesaná ve zdi mizí nahoře ve tmě. Skrze ně vidím maličké vločky, vznášejí se jako dým.

Nepamatuju se, proč jsem přišla do kostela. Cítím se provinile, protože vím, že je to důležité. Někdo mě sem poslal, ale nemohu se rozpomenout, kdo to byl.

Když procházím soumravným šerem, pohlédnu dolů a vidím, že jsem bosa. Stydím se, protože nevím, kde jsem nechala boty. Chci odejít, ale nevím kudy. Mám pocit, že když nesplním svůj úkol, nebudu moci odejít.

Slyším tlumené hlasy a otočím se tím směrem. Na zemi něco je, ale je to nezřetelné, vidina, kterou nedokážu identifikovat. Pohnu se směrem k ní a stíny se změní v oddělené předměty.

Kroužek zabalených kokonů. Zadíívám se na ně. Jsou moc malé, než aby v nich byla těla, ale mají tvar těl.

Jdu k jednomu a uvolním růžek. Ozve se tlumené bzučení. Odtáhnu látku a ven se vyvalí oblak much a letí k oknu. Sklo je zamžené párou a já pozoruji, jak se po něm hmyz hemží, a vím, že chlad mu neprospívá.

Můj pohled padne zpátky na ten balík. Nespěchám, protože vím, že mrtvola to není. Mrtví nejsou takhle zabalení a uspořádání.

Jenomže je. A já poznávám tvář. Amálie Provencherová na mě zírá, její obličej je komiksový portrét v odstínech šedi.

Stejně nedokážu spěchat. Postupuji od balíku k balíku, odvíjím látku a mouchy odlétají do stínů. Tváře jsou bílé, pohledy upřené, ale já je nepoznávám. Až na jednu.

Podle velikosti to poznám dřív, než rozhrnu rubáš. Je o tolik menší než ostatní. Nechci to vidět, ale nelze přestat.

Ne! snažím se vzdorovat, ale nefunguje to.

Carlie leží na břišku, ruce sevřené ve zdvižených pěstičkách.

Pak uvidím další dva, maličké, bok po boku v kruhu. Vykřiknu, ale znovu se nic neozve.

Nějaká ruka se mi svírá kolem paže. Vzhlednu a uvidím svou průvodkyni. Změnila se, nebo je jen jasněji viditelná.

Je to jeptiška, její roucho je otřepané a pokryté plísní. Když se pohne, uslyším chrastění růžence a mokrá pach hlíny a rozkladu.

Vstanu a vidím kakaovou plet' pokrytou zhnisanými, rudými boláky. Víím, že je to Elisabeth Nicoletová.

„Kdo jste?“ myslím si otázku, ale ona odpoví.

„Vše v rouchu nejtemnějšího zrna.“

Nerozumím.

„Proč jste tady?“

„Přicházím jako zdráhavá nevěsta Kristova.“

Pak uvidím další postavu. Stojí ve výklenku, šeré světlo chumelenice zakrývá její rysy a mění její vlasy v lakově šedé. Její oči se setkají s mými a ona promluví, ale slova není slyšet.

„Harry!“ řvu, ale můj hlas je tenký a slabý.

Harry neslyší. Vztahuje obě paže a ústa se jí pohybují, černý ovál v žezlu, jímž je její tvář.

Znovu volám, ale neozývá se žádný zvuk.

Promluví opět a já ji slyším, ačkoliv její slova znějí jako z dálky, jako hlasy nesoucí se přes vodu.

„Pomoz mi. Umírám.“

„Ne!“ Snažím se běžet, ale moje nohy se nepohybují.

Harry vstupuje do chodby, které jsem si prve nevšimla. Nad ní vidím nápis. STRÁŽNÝ ANDĚL. Stane se stínem, splývá s temnotou.

Volám, ale ona se neohlédne. Snažím se jít za ní, ale tělo mám ztuhlé, nic se nehýbe, jen slzy stékající po mých lících.

Moje spoléčnice se mění. Temná opeřená křídla jí vyrazí na zádech a její tvář bledne a hluboce se vrásní, její oči se mění v kusy kamene. Když se do nich zadívám, duhovky zprůzrační a z obočí a řas mizí barva. Ve vlasech se jí objevuje bílý pruh a žene se dozadu, odděluje kus skalpu a vrhá ho vysoko do vzduchu. Tkáň se třepetavě snáší k podlaze a mouchy slétají z okna a usazují se na ní.

„Řád se nesmí přehlížet.“ Hlas přichází odevšad a odnikud.

Snová krajina se přesouvá na Jih. Dlouhé paprsky slunce šikmo pronikají španělským mechtem a obrovité stíny tančí mezi stromy. Je horko a já kopu. Potím se, když vybírám bláto barvy zaschlé krve a házím je na hromadu za sebou.

Čepel lopaty na něco narazí a já oškrabávám okraje, pečlivě odkrývám tvar. Bílá kožešina slepená cihlově rudým jílem. Sleduji oblouk zad. Ruka s dlouhými, rudými nehty. Propracovávám se podél paže nahoru. Kovbojské třásně. Všechno se tetelí v prudkém žáru.

Uvidím obličej Harry a zařvu.

S bušícím srdcem a zalitá potem jsem se posadila. Chvilku mi trvalo, než jsem se vzpamatovala. Montreal. Ložnice. Ledová bouře.

Světlo ještě svítilo a v místnosti byl klid. Podívala jsem se na hodiny. Tři čtyřicet dva.

Uklidni se. Sen je jen sen. Odráží obavy a úzkost, ne skutečnost.

Pak další myšlenka. Ryanův telefonát. Nezaspala jsem ho?

Odhodila jsem prošívanou přikrývku a přesunula se do obývacího pokoje. Záznamník nesvítí.

Zpátky do ložnice. Svlékla jsem si vlhké šatstvo. Když jsem házela tepláky na podlahu, všimla jsem si pŕlměsíčkových otisků nehtů na svých dlaních. Oblékla jsem se do džínsů a tlustého svetru.

Nezdálo se, že bych ještě usnula, šla jsem tedy do kuchyně a dala vařit vodu. Ze sna mi bylo nevolno. Nechtěla jsem na něj znovu vzpomínat, ale ta vidina mi cosi uvolnila v hlavě a potřebovala jsem tomu porozumět. Odnese jsem si čaj k pohovce.

Mé sny zpravidla nejsou zvlášť zázračné, ani děsivé, ani groteskní. Jsou dvojího typu.

Nejčastěji nemohu vytočit telefonní číslo, nevidím na silnici, nechytím letadlo. Musím jít na zkoušku, ale nebyla jsem ani na jedné přednášce. Jasně: úzkost.

Méně často se dostavují matoucí poselství. Mé podvědomí prosévá materiál, který nahromadilo vědomé myšlení, a spřádá z něj surrealistické tablo. Na mně je, abych si interpretovala, co mi říká moje psychika.

Dnešní zlý sen byl očividně kryptického druhu. Zavřela jsem oči, abych zjistila, co se dá rozšifrovat. Představy se míhaly jako pohledy skrz drátěný plot.

Počítačová tvář Amálie Provencherové.

Mrtvá nemluvnata.

Okřídlená Daisy Jeannotteová. Rozpomněla jsem se na slova, která jsem řekla Ryanovi. Je doopravdy anděl smrti?

Kostel. Připomínal klášter na Lac Memphrémagog. Proč mi ho můj mozek připomíná?

Elisabeth Nicoletová.

Harry, volající mě na pomoc, pak mizí v temném tunelu. Harry, mrtvá s Birdiem. Je Harry ve vážném ohrožení?

Zdráhavá nevěsta. Co to sakra mělo znamenat? Drželi tam Elisabeth proti její vůli? Byla tahle část její svatosti pravdivá?

Neměla jsem čas to rozebírat dál, neboť právě v té chvíli se ozval zvonek u dveří. Přítel nebo nepřítel, uvažovala jsem, když jsem klopýtala k bezpečnostnímu panelu a chopila se ovladače.

Obrazovku zaplnila Ryanova vysoká, štíhlá postava. Stiskla jsem bzučák a dívala se kukátkem, jak se trmácí chodbou. Vypadal jako německý zajatec od Stalingradu.

„Vypadáte vyčerpaně.“

„Trvá to dlouho a pořád nestíháme. Jsem na to sám, díky té bouři.“

Ryan si otřel holínky a rozepnul parku. Led se sypal na podlahu jako vodopád, když si stáhl čepici. Nezeptal se, proč jsem ve čtyři ráno oblečená, a já se neptala, proč sem v tuhle hodinu přišel.

„Baker našel Kathryn. Na poslední chvíli si to rozmyslela a Owensovi vzala roha.“

„Dítě?“ Srdce mi bušilo jako zběsilé.

„Je s ní taky.“

„Kde?“

„Máte kafe?“

„Jo, jistě.“

Ryan hodil čepici na stůl v hale a následoval mě do kuchyně. Mluvil, zatímco jsem mlela zrnkovou kávu a odměřovala vodu.

„Skrývala se u nějakého chlapa jménem Espinoza. Pamatujete si tu sousedku, co zavolala na Owense sociálku?“

„Já myslela, že ta sousedka je po smrti.“

„To je. Tohle je její syn. Je jedním z věřících, ale přes den pracuje a žije přes ulici u maminky.“

„Jak získala Kathryn Carlieho?“

„Už tam byl. Držíte se? Někdo odvezl dodávky do Charlestonu, zatímco skupina se skryla v Espinozově domě. Celou tu dobu byli všichni na ostrově. Když pak poplach opadl, odešli.“

„Jak?“

„Rozdělili se a každý zpíval jinou písničku. Některé vyzvedla loď, jiné pašovali v dodávkách a kufrech osobních vozů. Owens má zřejmě slušné podzemní cesty. A my jako blbci se soustředili jen na ty dodávky.“

Podala jsem mu hrnek, ze kterého stoupala pára.

„Kathryn měla jet s Espinozou a ještě nějakým chlápkem, ale přemluvila ho, aby zůstali, kde byli.“

„Kde je ten druhý chlápek?“

„Jak na to přijde řeč, Espinoza mlčí jako zařezaný.“

„Kam všichni odjeli?“ Hrdlo se mi stáhlo. Odpověď jsem už znala.

„Myslím, že jsou tady.“

Neřekla jsem nic.

„Kathryn neví jistě, kam měli namířeno, ale ví, že k tomu patřil přechod hranic. Cestují po dvou a po třech a dostali směrnice, na kterých silnicích nejsou hlídky.“

„Kam?“

„Myslí si, že slyšela mluvit o Vermontu. Dálniční hlídky a pohraniční hlídky byly upozorněny, ale už je patrně pozdě. Měli na to skoro tři dny a Kanada není žádná Libye, pokud jde o zabezpečení hranic.“

Ryan upil kávy.

„Kathryn tvrdí, že tomu nevěnovala moc pozornosti, protože ji nikdy nenapadlo, že doopravdy odjedou. Ale jedna věc je jí jasná. Až najdou toho strážného anděla, všichni zemřou.“

Začala jsem otírat kuchyňskou linku, ačkoliv už byla čistá.

Dlouho žádný z nás nepromluvil. Pak:

„Ozvala se vám sestra?"

Žaludek se mi nanovo stáhl. „Ne."

Když znovu promluvil, jeho hlas znějněl.

„Bakerovi hoši něco našli v táboře na Svaté Heleně."

„Co?" Projel mnou strach.

„Dopis Owensovi. Někdo jménem Daniel v něm probírá Posílení vnitřního života." Pocítila jsem na rameni ruku. „Vypadá to, že ta organizace byla předvoj, anebo že Owensovi následovníci pronikli do těch kursů. To není jasné, ale jasné je, že Provencher používali k rekrutování nových členů."

„Ach Bože můj."

„Dopis je datován asi před dvěma měsíci, ale nic nenasvědčuje tomu, odkud přišel. Vyjadřování je neurčité, ale zdá se, že je třeba dosáhnout jakési kvóty a ten Daniel slibuje, že členy dodá."

„Jak?" Stěží jsem dokázala mluvit.

„To neříká. Není tam nic dalšího, co by se vztahovalo k PVŽ. Jen ten jeden dopis."

Sen se znovu objevil v živých detailech a já ucítila, jak mi žilami klouže led.

„Dostali Harry!" řekla jsem třesoucími se rty. „Musím ji najít!"

„Najdeme ji."

Pověděla jsem mu o Kitovu telefonátu.

„Do prdele."

„Jak můžou tihle lidé zůstat celá léta neviditelní, pak jim obrátíme kámen, pod kterým jsou schovaní, a oni se rozprchnou a zmizí?" Hlas se mi chvěl.

Ryan postavil hrnek a obrátil mě oběma rukama k sobě. Mačkala jsem houbičku tak silně, až vydávala slabé syčivé zvuky.

„Neexistuje stopa, protože ti lidé mají obrovský zdroj utajených příjmů. Obchodují výlučně v hotovosti, ale zřejmě nejsou zapleteni do ničeho nezákonného.“

„Až na vraždu!“ Chtěla jsem začít přecházet kuchyní, ale Ryan mě pevně držel.

„Já jen říkám, že ti hajzlové nemůžou být napojeni na drogy, krádeže nebo podvody s kreditními kartami. Neexistuje žádná peněžní stopa a žádné důkazy zločinu, a tam se to zpravidla provalí.“ Oči měl tvrdé. „Ale zle si nasrali do bot, když vlezli do mé zahrádky, a já ty svinský malý kokoty dostanu.“

Vyrvala jsem se z jeho sevření a mrštila houbou přes kuchyň.

„Co říkala Jeannotteová?“

„Zkusil jsem to u ní v kanceláři, pak doma. Nikde se ani neukázala. Nezapomínejte, že na tom pracuju sám, Brennanová. Tahle bouře ochromila celou provincii.“

„Co jste zjistil o Jennifer Cannonové a Amálii Provencherové?“

„Univerzita vytáhla ty obvyklé kydy o soukromí studentů. Nevypadne z nich ani ň bez soudního příkazu.“

A bylo to. Protáhla jsem se kolem něj a odešla do ložnice. Nazouvala jsem si vlněné ponožky, když se objevil ve dveřích.

„Co vás to napadlo?“

„Jdu si pro několik odpovědí od Anny Goyetteové a pak chci najít svou sestru.“

„Hernajs, vy skautko. Venku je pokrývka polárního ledu.“

„Já to zvládnou.“

„V pět let staré mazdě?“

Třásla jsem se tak silně, že jsem si nedokázala zašněrovat boty. Přestala jsem, rozmotala uzel a pečlivě křížovala tkaničku poutky. Pak jsem si zavázala druhou botu, vstala a obrátila se k Ryanovi.

„Nehodlám tu sedět a dovolit těm fanatikům, aby zavraždili mou sestru. Možná jsou posedlí sebevražednou vášní, ale Harry s sebou nevezmou. S vámi nebo bez vás ji hodlám najít, Ryane. A udělám to *hned*.”

Celou minutu na mě jen zíral. Pak se zhluboka nadechl, vydechl nosem a otevřel ústa, aby promluvil.

Tehdy světla zaplála, zeslábla a zhasla.

33

Podlaha Ryanova džípu byla mokrá roztálou břečkou. Stěrače se míhaly sem a tam, tu a tam zakoply o kus ledu. Ve vějířích očištěného předního skla jsem viděla miliony stříbrných střepin, prořezávajících kužely světla z našich reflektorů.

Centre-Ville bylo temné a opuštěné. Žádná pouliční světla ani osvětlené budovy, žádné neonové nápisy, žádná dopravní signalizace. Jediná auta, která jsem viděla, byly policejní hlídkové vozy. Žlutá páska zamezovala přístup na chodníky přiléhající ke svahům, aby předešla poraněním způsobeným padajícími ledem. Napadlo mě, kolik lidí se dneska skutečně pokusí jít do práce. Tu a tam jsem slyšela zapraštění, pak na chodníku explodovala zmrzlá plocha. Krajina připomínala zpravodajské klipy ze Sarajeva a já si představovala, jak se moji sousedi krčí ve studených, temných místnostech.

Ryan řídil sněhovou bouří, ramena napjatá, prsty pevně svíraly volant. Udržoval nízkou a rovnoměrnou rychlost, zrychloval postupně a pouštěl nohu z plynu dost daleko před křižovatkami. I tak jsme často dostali smyk. Ryan dělal dobře, že jel džípem. Hlídkové vozy, které jsme viděli, víc klouzaly než jely.

Vyplazili jsme se nahoru po rue Guy a zahruli na východ na Docteur-Penfield. Nad námi jsem viděla Montreal General

zářit silou vlastního generátoru. Prsty jsem zatínala do opěrky na pravé straně a levou ruku jsem měla zaťatou v pěst.

„Je zima k posrání. Proč to není sníh?“ vyštěkla jsem. Napětí a strach se projevovaly.

Ryan nespustil oči z vozovky.

„Podle rádia funguje jakási inverze, takže v oblacích je tepleji než na zemi. Původně se to formuje jako déšť, ale než to dopadne sem dolů, tak to zmrzne. Váha ledu vyřazuje celé elektrárny.“

„Kdy to přestane?“

„Rosničkáři říkají, že systém uvízl a nikam se nehýbe.“

Zavřela jsem oči a soustředila se na zvuk. Odmrazovač. Stěrače. Hvízdání větru. Bušení mého srdce.

Auto prudce zabrzdilo a mně se oči prudce otevřely. Povolila jsem jednu ruku a pustila rádio.

Hlas byl vážný, ale konejšivý. Značná část provincie je bez elektřiny a Hydro-Québec zapojila do práce tři tisíce zaměstnanců. Štáby budou pracovat čtyřicet hodin denně, ale nikdo nemůže říct, kdy bude vedení opraveno.

Transformátor obsluhující Centre-Ville vyhořel z důvodu přetížení, ale věnuje se mu přednostní pozornost. Filtrační zařízení nefunguje a obyvatelům se doporučuje převařovat si vodu.

To půjde bez elektřiny těžko, pomyslela jsem si.

Zbudovala se nouzová přístřeší a policie začne chodit za svítání dům od domu, aby vyhledala opuštěné seniory. Mnoho ulic je uzavřeno a motoristům se doporučuje zůstat doma.

Vypnula jsem rádio a zoufale litovala, že nejsem doma. Se svou sestrou. Myšlenka na Harry mi rozbušila cosi za levým okem.

Ignoruj bolení hlavy a mysli, Brennanová. Nebudeš k potřebě, pokud se budeš rozptylovat.

Goyetteovi bydleli v oblasti zvané Plateau, takže jsme to řízli na sever, pak východně na avenue des Pins. Na kopci bylo vidět světla nemocnice Royal Victoria. Pod námi byla McGillova univerzita jako černá bažina, za ní město a nábřeží, kde bylo vidět jen Place Ville-Marie.

Ryan zahnul na sever na St-Denis. Za normálních okolností překypuje nakupujícími a turisty, ale teď byla ulice opuštěna a patřila jen ledu a větru. Průzračnost pokrývala všechno, zastírala i jména butiků a bister.

Na Mont-Royal jsme zamířili znovu na východ, zahnuli jižně na Christophe Colomb a asi o deset let později zastavili na adrese, kterou mi Anna dala. Budova byla typický montrealský jednopatrák, vpředu zaoblený, s úzkým plechovým schodištěm do prvního patra. Ryan postavil džíp nosem k obrubníku a nechal ho na ulici.

Když jsme vystoupili, led mě bodal do lící jako maličké kousky šterku, až mi vhrkly slzy do očí. S hlavami sklopenými jsme šplhali ke Goyetteovu bytu, klouzali a padali z namrzlých schodů. Zvonek byl pokryt bytelným šedým povlakem, zabušila jsem tedy na dveře. Za okamžik se pohnula záclona a objevila se Annina tvář. Skrz zamrzlou okenní tabulku jsem viděla, jak vrtí hlavou ze strany na stranu.

„Otevřte dveře, Anno!“ křikla jsem.

Vrcení hlavou nabylo na intenzitě, ale já neměla náladu na vyjednávání.

„*Otevřte ty zatracený dveře!*“

Znehybněla a ruka jí vylétla k uchu. Ucouvla a já očekávala, že zmizí. Místo toho jsem uslyšela zvuk klíče, pak se dveře na štěrbinu pootevřely.

Nečekala jsem. Rázně jsem zatlačila a byli jsme s Ryanem vevnitř dřív, než stihla zareagovat.

Anna ucouvla a stála s pažemi zkříženými, ruce zaťaté do rukávů bundy. Petrolejová lampa prskala na dřevěném stolku a vysílala cukavé stíny vysoko na stěny úzké předsíně.

„Proč mi nemůžete prostě dát pokoj?“ Její oči se v mihotavém světle zdály obrovské.

„Potřebuju vaši pomoc, Anno.“

„Já to nemůžu udělat.“

„Ano, můžete.“

„Jí jsem řekla to samé. Nemůžu to udělat. Najdou mě.“

Hlas se jí třásl a já uviděla v její tváři skutečný strach. Ten výraz mi vrazil kopí přímo do srdce. Už jsem ho viděla. Přítelkyně, vyděšená šmírákem. Přesvědčila jsem ji, že to nebezpečí není skutečné, a ona kvůli tomu zemřela.

„Řekla komu?“ Napadlo mě, kde je asi její matka.

„Doktorce Jeannotteové.“

„Ona tu byla?“

Přikývnutí.

„Kdy?“

„Před pár hodinami. Spala jsem.“

„Co chtěla?“

Mžikla očima po Ryanovi, pak je sklopila k podlaze.

„Kladla divné otázky. Chtěla vědět, jestli se vídám s někým z Amaliiny skupiny. Myslím, že odjížděla na venkov, na to místo, kde jsem absolvovala tu dílnu. Já - ona mě udeřila. Nikdy mě nikdo takhle nepraštil. Byla jako šílená. Nikdy jsem ji takovou neviděla.“

Slyšela jsem z jejího hlasu úzkost a stud, jako by ten útok byl nějak její chyba. Vypadala tak malá, když tam stála ve tmě, že jsem k ní přistoupila a objala ji.

„Nic si nevyčítejte, Anno.“

Ramena jí začala poklesat a já ji hladila po vlasech. Tetelily se v mihotavém světle lampy.

„Byla bych jí pomohla, ale já si to na mou duši nepamatuju. Já - byla jsem na tom zrovna zle.“

„Já vím, ale chci, abyste se vrátila do té doby a pořádně uvažovala. Myslete na všechno, co si pamatujete z toho, kde jste byla.“

„Já se snažila. Prostě to nejde.“

Chtělo se mi s ní zatřepat, vytrást z ní informaci, která by zachránila mou sestru. Rozpomněla jsem se na kurs psychologie dítěte. Žádná abstrakce, kladte konkrétní otázky. Jemně jsem ji odstrčila na délku paže a zvedla jí rukou bradu.

„Když jste šla na tu dílnu, odcházela jste ze školy?“

„Ne. Vyzvedli mě tady.“

„Kterým směrem jste odbočili z vaší ulice?“

„Nevím.“

„Pamatujete se, jak jste odjeli z města?“

„Ne.“

Abstraktní, Brennanová.

„Přejeli jste most?“

Přimhouřila oči, pak kývla.

„Který?“

„To nevím. Počkat, pamatuju si nějaký ostrov se spoustou vysokých domů.“

„Ile des Soeurs“ řekl Ryan.

„Ano.“ Vykulila oči. „Někdo udělal nějaký vtip o jeptiškách, co bydlí v panelácích. Víte, *soeurs*. Sestry.“

„Champlainův most,“ řekl Ryan.

„Jak daleko byl ten statek?“

„Já -“

„Jak dlouho jste byli v té dodávce?“

„Asi pětadvacet minut. Ano. Když jsme tam dorazili, řidič se vytahoval, že to stihl ani ne za hodinu.“

„Co jste viděla, když jste vystoupila z dodávky?“

Znovu jsem viděla v jejích očích pochybnost. Pak pomalu, jako by popisovala Rorschachovu kaňku.

„Těsně předtím, než jsme tam přijeli, si pamatuju velkou věž se spoustou drátů a antén a disků. A pak malinkatý

domeček. Někdo ho asi postavil pro děvka, aby měla kde čekat na školní autobus. Pamatuju se, že mi připadal jako z perníku a ozdobený polevou."

V té chvíli se za Annou zjevila nějaká tvář. Nebyla nalíčená a v mihotavém světle se zdála lesklá a bledá.

„Kdo jste? Proč jste přišli uprostřed noci?" Angličtina s těžkým přízvukem.

Aniž by čekala na odpověď, žena popadla Annu za zápěstí a odtáhla ji za sebe.

„Dejte mé dceři pokoj."

„Paní Goyetteová, mám zato, že budou umírat lidé. Anna je možná dokáže pomoci zachránit."

„Není jí dobře. Už jděte." Ukázala na dveře. „Nařizuji vám to, nebo zavolám policii."

Přízračná tvář. Šero. Tunelovitá chodba. Byla jsem zpátky ve snu a najednou jsem se rozpomněla. Vím to, a musím se tam dostat!

Ryan užuž chtěl promluvit, ale já ho přerušila.

„Děkujeme vám. Vaše dcera nám velmi pomohla," vypravila jsem ze sebe.

Ryan se mračil, když jsem se protlačila kolem něj ven ze dveří. Div jsem neupadla, jak jsem se vrhla dolů po schodech. Už jsem necítila chlad, když jsem stanula u džípu, netrpělivá, až Ryan domluví s paní Goyetteovou, narazí si čepici a pak se doštrachá do přízemí.

„Co sakra —"

„Dejte mi mapu, Ryane."

„Ten malý pošuk by mohl -"

„Máte krucinál mapu téhle provincie?" zasyčela jsem.

Ryan beze slova obešel džíp a oba jsme nastoupili. Vyndal mapu z držáku na dveřích u řidiče a já vyhrabala z batůžku baterku. Zatímco jsem rozkládala mapu, on nastartoval motor a pak vystoupil, aby oškrábal přední sklo.

Našla jsem Montreal, pak následoval most Champlain přes řeku Sv. Vavřince a dál na 10 East. Otupělým prstem jsem sledovala cestu k Lac Memphrémagog. V duchu jsem viděla před očima ten starý kostel. Viděla jsem hrob. Viděla jsem nápis, napůl zakrytý sněhem.

Pohybovala jsem prstem po dálnici, odhadovala čas jízdy. Názvy kolísali ve světle baterky.

Marieville. St-Grégoire. Ste- Angèle-de-Monnoir.

Srdce se mi zastavilo, když jsem to uviděla.

Prosím, Bože, ať jsme tam včas.

Spustila jsem okénko a zařvala do větru.

Sřípaní ustalo a dveře se otevřely. Ryan hodil škrabku dozadu a vklouzl za volant. Stáhl si rukavice a já mu podala mapu a baterku. Beze slova jsem ukázala na malou tečku na čtverci, který jsem složila tak, aby byl nahoře. Prostudoval ji, dech jako mlha ve žlutém kuželu světla.

„Kurvadrát.“ Krystalek ledu mu roztál na řasách a skápl dolů. Otřel si oko.

„To dává smysl. Ange Gardien. Není to člověk, je to místo. Setkají se v Ange Gardien. Mělo by to být asi pětáctýřicet minut odtud.“

„Jak vás to napadlo?“ zeptal se.

Nechtěla jsem zabíhat do snu. „Rozpomněla jsem se na ten nápis ze své jízdy do Lac Memphrémagog. Jedem.“

„Brennanová –,“

„Ryane, řeknu to ještě jednou. Dostanu svou sestru.“ Pracně jsem se snažila udržet hlas klidný. „Pojeď s vámi nebo bez vás. Můžete mě odvézt domů, nebo mě můžete odvézt do Ange Gardien.“

Zaváhal, pak:

„Kurva!“ Vystoupil, sklopil své sedadlo dopředu a hrabal se vzadu. Když zabouchl dvě, uviděla jsem, jak strčil něco do kapsy a škul bl zipem. Pak se dal znovu do škrabání.

Za minutu byl zpátky. Beze slova si zapnul bezpečnostní pás, zařadil rychlost a přidal plyn. Kola se točila, ale nikam jsme nejeli. Přehodil zpátečku, pak rychle zpátky na jedničku. Auto poskočilo, jak Ryan přeřadil z jedničky na zpátečku a zase zpátky. Džíp se urval a my se z volna sunuli podél bloku.

Neříkala jsem nic, když jsme se plazili na jih po Christophe Colombo a pak na západ po Rachel. Na St-Denis zahrnul Ryan na jih, vracel se cestou, kterou jsme právě přijeli.

Kruci! Veze mě domů. Krev mi stydla při pomýšlení na jízdu do Ange Gardien.

Zavřela jsem oči a zaklonila se, abych se připravila. Máš řetězy, Brennanová. Nandáš je a pojeděš tak jako Ryan. Ten kokot Ryan.

Do mé přednášky se vetřelo ticho. Otevřela jsem oči do neproniknutelné černi. Led už nebubnoval do předního skla.

„Kde to jsme?“

„Tunel Ville-Marie.“

Neřekla jsem nic. Ryan se hnal tunelem jako vesmírná loď, řítící se černou dírou ve vesmíru. Když zahrnul na exit k mostu Champlain, pocítila jsem současně úlevu a nedočkavost.

Ano! Ange Gardien.

O deset světelných let později jsme projížděli řeku Sv. Vavřince. Řeka se zdála nepřírozeně hustá, budovy na Ile des Soeurs černé proti obloze pře úsvitem. Ačkoliv byly reklamní tabule na nich zhasnuty, znala jsem je z paměti. Nortel. Kodak. Honeywell. Tak normální. Tak dobře známe v mém světě na konci druhého tisíciletí. Litovala jsem, že nevstupuji do jejich dobře uspořádaných kanceláří namísto šílenství, které mě čekalo.

Atmosféra v džípu byla napjatá. Ryan se soustředil na vozovku a já spracovávala nehet na palci. Zírala jsem z okna, vyhýbajíc se myšlenkám na to, co nás možná očekává.

Plazili jsme se studenou a nepřívětivou krajinou, podívaná na zmrzlou planetu. Když jsme postupovali na východ, ledu viditelně přibývalo, připravoval svět o strukturu i barevné odstíny. Hrany byly rozmazané a předměty jako by spolu splývaly jako části obrovité sádrové sochy.

Kilometrovníky, silniční značení a billboardy byly nezřetelné, mizela poselství i hranice. Tu a tam bylo tmou vidět pramínky kouře, vinoucí se z komínů, jinak všechno jako by přimrzlo na místě. Hned za řekou Richelieu se silnice klikatila a já uviděla ztroskotané auto, břichem nahoru jako převrácená želva. Z nárazníku a pneumatik viseli stalaktity.

Jeli jsme už skoro dvě hodiny, když jsem uviděla nápis. Svítalo a obloha se měnila z černé ve špinavě šedou. Skrz led jsem uviděla šipku a písmena... nge Gardi...

„Tam.“

Ryan dal nohu z plynu a sjel na odbočku. Když končila na křižovatce ve tvaru T, zapumpoval na brzdu a džíp s křupáním zastavil.

„Kudy?“

Popadla jsem škrabku, vystoupila a lopotila se k nápisu, jednou jsem uklouzla a praštila se do kolene. Když jsem se šmajdala pryč, vítr se mi opřel do vlasů a hnal mi ledové granule do očí. Nad hlavami syčel ve větvích a rachotil elektrickým vedením s podivně mlaskavým zvukem.

Sekala jsem do sněhu jako bez rozumu. Nakonec čepel praskla, ale já dlabala dál, dokud nebyl plastik úplně roztržštěný. Pomocí dřevěné rukojeti jsem škrábala a ryla, až jsem konečně uviděla písmena a šipku.

Když jsem se drápala zpátky do džípu, měla jsem pocit, že s mým levým kolenem se stalo něco strašlivého.

„Tudy,“ ukázala jsem. Za tu škrabku jsem se neomluvila.

Když Ryan zahnul, zadek mu ujel a dostali jsme prudký smyk. Nohy mi vylétly kupředu a chytla jsem se opěrek.

Ryan znovu získal nadvládu nad vozem a já povolila zatáťaté zuby.

„Na vaší straně není brzda.“

„Díky.“

„Tohle je okrsek Rouville. Nedaleko odtud je četnická stanice. Pojedeme nejdřív tam.“

Ačkoliv jsem želela ztraceného času, nehádala jsem se. Jestliže vkročíme do sršního hnízda, určitě asi budeme potřebovat posilu. A Ryanův džíp byl sice na ledu dobrý, ale neměl rádio.

O pět minut později jsem uviděla věž. Nebo aspoň to, co z ní zbylo. Kov popraskal pod tíhou ledu a břevna a vazáky ležely pokroucené a rozbité na zemi jako části obrovské stavebnice.

Hned za sesutou věží odbočovala silnice doleva. O deset metrů dál jsem uviděla Anninu perníkovou chaloupku.

„Tady je to, Ryane! Zahněte tady!“

„Uděláme to po mém, nebo vůbec ne.“ Jel dál, aniž by zpomalil.

Šílela jsem. Jakýkoli argument.

„Rozednívá se. Co když se rozhodli jednat za úsvitu?“

Myslela jsem na Harry, zdrogovanou a bezmocnou, zatímco nadšenci zapalují ohně a modlí se k svému bohu. Anebo pouštějí divoké psy na obětní beránky.

„Nejdřív se ohlásíme.“

„Možná přijdeme pozdě!“ Ruce se mi třásly. Nemohla jsem to snést. Má sestra je možná deset metrů odtud. Cítila jsem, jak se mi hrud' začíná zvedat a obrátila jsem se k němu zády.

Ten strom to rozhodl.

Neujeli jsme ani půl kilometru, když nám cestu zablokovala ohromná borovice. Spadla, vzala s sebou

čtyřmetrový kořenový bal a přes cestu s sebou vlekla elektrické vedení. Tím směrem se pokračovat nedalo.

Ryan udeřil do volantu hranou dlaně.

„Ježíši Kriste, do prkýnka dubovýho!"

„Borovýho." Srdce mi bušilo.

Zíral na mě, nijak ho to nepobavilo. Venku kvílel vítr a metal led do oken. Viděla jsem, jak se Ryanovy čelistní svaly vyboulily, uvolnily, znovu vyboulily. Pak:

„Uděláme to po mém, Brennanová. Když řeknu, počkejte v džípu, tak budete sedět na prdeli v džípu. Je to jasné?"

Kývla jsem. Byla bych mu slíbila cokoli.

Otočili jsme se čelem vzad a zahrnuli doprava u překocené věže. Silnice byla úzká a posetá stromy, některé byly vyvrácené z kořenů, některé praskly tam, kde kmeny nevydržely. Ryan se proplétal mezi nimi. Po obou stranách tvořily jasany, javory a břízy převrácená U, jejich koruny se skláněly k zemi pod břemenem ledu.

Kulatinový plot začínal hned za perníkovým přístřeškem. Ryan zpomalil a plazil se podél něj. Na několika místech rozbily ohradu vyvrácené stromy. Pak jsem zahlédla prvního živého tvora od Montrealu.

Auto vězelo čumákem v příkopě, kola se točila, bylo zahaleno mrakem výfukových zplodin. Dveře u řidiče byly otevřené a já uviděla jednu nohu v holínce, spočívající na zemi.

Ryan zabrzdil a zatáhl ruční brzdu.

„Zůstaňte tady."

Začala jsem něco namítat, ale rozmyslela jsem si to.

Vystoupil a šel k autu. Z místa, kde jsem seděla, nebylo poznat, zda je uvnitř muž nebo žena. Zatímco si Ryan a řidič vyměňovali slova, spustila jsem okénko, ale nedokázala jsem rozeznat, o čem je řeč. Ryanův dech vyrážel jako trysky páry. Ani ne za minutu byl zpátky v džípu.

„Není zrovna nejochotnější."

„Co říkal?"

„*Oui* a *non*. Bydlí kousek odtud po silnici, ale ten kretén by si nevšiml, ani kdyby se do sousední chalupy přistěhoval Čingischán."

Pokračovali jsme dál k místu, kde plot končil u šterkové příjezdové cesty. Ryan zastavil a vypnul motor.

Dvě dodávky a půl tuctu aut bylo roztroušeno před polorozpadlým obydlím. Vypadaly jako shluk hrbolů, zmrzlí hroši v řece šedi. Led kapal z okapů a podokenic budovy a měnil okna v mléčné plochy, bránil pohledu dovnitř.

Ryan se ke mně otočil.

„Teď poslouchejte. Jestli je to to pravé místo, velkou radost z nás mít nebudou." Dotkl se mé tváře. „Slibte mi, že zůstanete tady."

„Já -"

Jeho prsty mi sklouzly ke rtům.

„Zůstaňte tady." Jeho oči byly v šerém světle úsvitu oslnivě modré.

„To jsou kecy," řekla jsem do špiček jeho prstů.

Odtáhl ruku a ukázal na mě.

„Počkáte v autě."

Natáhl si rukavice a vystoupil do bouře. Když zabouchl dveře, sáhla jsem po palčácích. Počkám dvě minuty.

Co se stalo potom, vrací se mi v nepospojovaných obrazcích, střípcích paměti uvízlých v čase. Viděla jsem, ale má mysl nepřijímala celek. Posbírala vzpomínky a uskladnila je v oddělených rámečcích.

Ryan udělal půl tuctu kroků, když jsem uslyšela ránu a jeho tělo sebou škublo. Ruce mu vylétly vzhůru a začal se otáčet. Další bouchnutí a další křeč, pak klesl na zem a zůstal nehybně ležet.

„Ryane!" zaječela jsem, když jsem rozrazila dveře. Když jsem vyskočila ven, projela mi nohou bolest a koleno se pode

mnou podlomilo. „Andy!“ zařvala jsem na jeho nehybnou postavu.

Pak mi v lebce udeřil blesk a mě zahalila temnota hustší než led.

34

To první, co jsem vnímala, když jsem přišla k vědomí, byla taky čern. Čern a bolest. Zvolna jsem se posadila, neviděla jsem potmě žádné tvary. Hlavou mi projela prudká bolest a napadlo mě, že budu zvracet. Další bolest, když jsem zvedla kolena a svěsila hlavu mezi ně.

Za okamžik nevolnost pominula. Naslouchala jsem. Nic než bušení vlastního srdce. Podívala jsem se na ruce, ale ty byly ztraceny ve tmě. Vdechla jsem. Shnilé dřevo a vlhká hlína. Opatrně jsem vztáhla ruku.

Seděla jsem na hliněné podlaze. Za sebou a po obou stranách jsem cítila zeď z hrubých, kulatých kamenů. Patnáct centimetrů nad hlavou narazila moje ruka na dřevo.

Dech ze mě vycházel v krátkých, rychlých zajíknutích, jak jsem bojovala s panikou.

Jsem v pasti! Musím se dostat ven!

Nééééé!

Ten řev byl v mé mysli. Neztratila jsem tak docela sebe-ovládání.

Zavřela jsem oči a pokusila se zvládnout hyperventilaci. Sepjala jsem ruce a snažila se soustředit vždycky jen na jednu věc.

Nadechnout. Vydechnout. Dovnitř. Ven.

Panika zvolna ustupovala. Klekla jsem si na kolena a natáhla ruku přímo před sebe. Nic. Bolestí v levém koleni mi vyhrkly slzy, ale plazila jsem se kupředu do inkoustové prázdnoty. Půl metru. Dva metry. Tři metry.

Jak jsem se pohybovala a nic mi v tom nebránilo, hrůza ustupovala. Tunel byl lepší než kamenná klec.

Posadila jsem se a pokusila spojit s fungující částí svého mozku. Neměla jsem zdání, kde jsem, jak dlouho tu jsem ani, jak jsem se tam dostala.

Začala jsem rekonstruovat.

Harry. Příbytek. Auto.

Ryan! Bože, můj Bože, ach Bože!

Prosím, ne! Prosím, prosím, Ryan ne.

Žaludek se mi opět zvedl a do úst mi stoupala trpká pachut'. Polkla jsem.

Proč zastřelili Ryana? Proč mě sem přinesli? Kde je Harry?

V hlavě mi dunělo a tuhle jsem zimou. Tohle není k ničemu. Musím něco udělat. Zhluboka jsem se nadechla a překulila zpátky na kolena.

Krůček za rozbolavělým krůčkem jsem se plazila tunelem. Ztratila jsem rukavice a mrazivý jíl mi otupil ruce a vrýval se mi do poraněné patelly. Bolest mě udržovala v soustředěnosti, dokud jsem se nedotkla té nohy.

Smrštila jsem se, hlavou jsem narazila do dřeva a počátek výkřiku mi zmrzl v hrdle.

Krucinál, Brennanová, vzpamatuj se. Jsi profesionál z místa činu, ne hysterický čumil.

Skrčila jsem se, dosud ochromená hrůzou. Ne z toho hrobního prostoru, nýbrž z té věci, s kterou jsem ho sdílela. Celé generace se narodily a pomřely, zatímco jsem čekala na známku života. Nic nepromluvílo, nic se nepohnulo. Nadechla jsem se zhluboka, pak jsem se po centimetru sunula kupředu a znovu jsem se dotkla té nohy.

Byla na ní kožená bota, malá, s tkaničkami jako moje. Našla jsem její partnerku a sledovala nohy směrem vzhůru. Tělo leželo na boku. Obezřele jsem je převalila a pokračovala ve zkoumání. Lem kabátu. Knoflíky. Šátek. Hrdlo se mi

stáhlo, zatímco moje prsty poznávaly to šatstvo, ještě než jsem se dotkla tváře, už jsem to věděla.

Ale to není možné! To nedává smysl.

Odtáhla jsem šátek a nahmatala vlasy. Ano. Daisy Jeannotteová.

Ježíši, Bože! Co se to děje?

Pokračuj dál! velela mi část mého mozku.

Vlekla jsem se kupředu po jednom koleni a jedné ruce, zapírajíc se dlaní o stěnu. Moje prsty se dotýkaly pavučin a věcí, na které se mi nechtělo ani myslet. Smetí se drolilo a padalo k zemi, jak jsem se zvolna pohybovala tunelem.

Po několika dalších metrech se objevilo takřka nepostřehnutelné šero. Rukou jsem do něčeho narazila a sledovala to. Dřevěné zábradlí. Vzpěry. Když jsem vzhledla, uviděla jsem slabý obdélník jantarového světla. Schody vedoucí nahoru.

Sunula jsem se po schodech nahoru, každý stupeň jsem vyzkoušela, jestli nevydává zvuky. Po třech schodech jsem se ocitla u stropu. Rukama jsem rozeznala okraje poklopu, ale když jsem zatlačila, nepovolil.

Přitiskla jsem ucho ke dřevu a štěkot psů mi vehnal adrenalin do všech částí těla. Ten zvuk se zdál vzdálený a tlumený, ale poznala jsem, že zvířata jsou rozčilená. Lidský hlas zařval nějaký povel, pak ticho, pak ňafání začalo nanovo.

Přímo nad mou hlavou nebyly žádné zvuky pohybu, žádné hlasy.

Zatlačila jsem ramenem a panel se mírně posunul, ale nepovolil. Když jsem prozkoumala proužky světla, uviděla jsem stín vpravo uprostřed. Zkusila jsem tam dloubat špičkami prstů, ale mezera byla příliš úzká. V zoufalství jsem vsunula prsty ještě dál nahoru a sunula je podél štěrbiny. Třísky mi pronikaly do masa a rvaly mi nehty, ale nedokázala

jsem dosáhnout na ten zadržující bod. Otvor podél okrajů nebyl dost široký.

Krucinál!

Myslela jsem na svou sestru a psy a Jennifer Cannonovou. Myslela jsem na sebe a psy a Jennifer Cannonovou. Prsty jsem měla tak studené, že už jsem je ani necítila, a vsunula jsem je do kapes. Můj pravý kotník narazil na cosi tvrdého a plochého. Nechápatě jsem ten předmět vytáhla a přidržela ho u štěrbiny.

Ulomená čepel škrabky!

Prosím!

S němou modlitbou jsem zasunula hranu. Čepel se vešla! Roztřeseně jsem ji sunula k zadržujícímu bodu. Škrábání mi připadalo tak hlasité, že ho muselo být slyšet na několik kilometrů.

Ztuhla jsem a naslouchala. Žádný pohyb nad hlavou. Stěží dýchajíc jsem dloubla střepem hlouběji. Pár centimetrů od toho, co, jak jsem doufala, mohla být západka, praskl, vypadl mi z ruky a spadl do tmy.

Kruci! Kruci! Hergothiml!

Sjela jsem po rukou a po zadku se schodů dolů a posadila se na zem. Proklínajíc svou nešikovnost, zahájila jsem miniaturní hledání v roštu po vlhkém jílu. Během pár minut moje prsty narazily na zlomenou škrabku.

Zpátky nahoru po schodech. Pohyb už mi vysílal palčivou bolest nahoru i dolů do nohy. Pomocí obou rukou jsem zasunula čepel a postrčila západku nahoru. Nešlo to. Vytáhla jsem střep a přesunula ho, pak jím projížděla bokem podél štěrbiny.

Něco cvaklo. Naslouchala jsem. Ticho. Zatlačila jsem ramenem a padací dveře se zvedly. Popadla jsem panel za okraje a zvolna ho zvedala, pak jsem ho tiše spustila na podlahu nahoře. S bušícím srdcem jsem zvedla hlavu a rozhlédla se.

Místnost byla osvětlena jedinou petrolejovou lampou. Poznala jsem, že je to jakási špižírna. Tři stěny lemovaly police, na některých z nich byly krabice a plechovky. Rohy nahoře a nalevo a napravo ode mě byly plné navršených kartonů. Když jsem se podívala za sebe, překonalo mě mrazení daleko přesahující všechny vlivy počasí.

Stěnu lemovaly desítky propanbutanových bomb, jejich smalt zářil v měkkém světle. Myslí mi bleskl obraz, propagandistická fotografie z válečných časů, výzbroj navršená v uspořádaných řadách. Roztřesenýma rukama jsem se spustila dolů a dřepala si na horní schod.

Co můžu udělat, abych je zadržela?

Podívala jsem se po schodech dolů. Čtverec žlutavého světla dopadl na podlahu sklepa, dosáhl právě na tvář Daisy Jeannotteové. Dívala jsem se na chladné, nehybné rysy.

„Kdo jsi?“ zamumlala jsem. „Já myslela, že tohle je tvoje akce.“

Naprostá nehybnost.

Párkrát jsem se nadechla pro uklidnění, pak vystoupila do špižírny. Úleva z úniku z tunelu se střídala se strachem z toho, na co narazím dál.

Špižírna vedla do stísněné kuchyně. Dobelhala jsem se ke dveřím na protějším konci, přitiskla se zády ke zdi a prosévala v duchu zvuky. Skřípění dřeva. Syčení větru a ledu. Klapání zmrzlých větví.

Stěží dýchajíc jsem se protáhla kolem zárubně a vstoupila do dlouhé, temné chodby.

Zvuky bouře utichly. Cítila jsem pach prachu, kouře ze dřeva a starého koberce. Kulhala jsem kupředu, opírala se o stěnu. Ani záblesk světla nepronikal do téhle části domu.

Kde jsi, Harry?

Došla jsem k nějakým dveřím a naklonila se těsně k nim. Nic. Kolena se mi třásla a uvažovala jsem, jak daleko ještě dojdu. Pak jsem uslyšela tlumené hlasy.

Schovej se! zařvaly mozkové buňky.

Klika povolila a já vklouzla do černočerné tmy.

Místnost páchla vlhce a nasládle, jako květiny, které necháte uvadnout ve váze. Náhle se mi naježily chloupky na pažích a šíjí. Byl to pohyb? Znovu jsem zadržela dech a třídila zvuky.

Něco tu dýchá!

V ústech sucho, polkla jsem a napjatě poslouchala sebemenší pohyb. Kromě pravidelného rytmu nadechování a vydechování se v místnosti neozýval žádný zvuk. Pomalu jsem se plížila kupředu, dokud se ze tmy nevynořily předměty. Postel. Lidská postava. Noční stolek se sklenicí na vodu a vedle ní lahvička pilulek.

Ještě dva kroky a uviděla jsem dlouhé plavé vlasy na patch-workové prošívané přikrývce.

Je to možné? Mohly být vůbec moje modlitby vyslyšeny tak rychle?

Klopýtala jsem kupředu a otočila jí hlavu, abych odhalila tvář.

„Harry!“ Bože, ano. Byla to Harry.

Hlava se jí převalila a vydala tlumený sten.

Právě jsem sahala po té lahvičce pilulek, když mě zezadu chytla nějaká paže. Ovinula se mi kolem hrdla, drtila mi průdušnici a bránila v přístupu vzduchu. Někáká ruka se mi přitiskla na ústa.

Kopala jsem nohama a šátrala rukama, abych se vyprostila. Nějak jsem chytila zápěstí a zkroutila si tu ruku z obličejů. Než ucukla dozadu, uviděla jsem prsten. Černý obdélník s vyrytým ankh a rýhovanou obrubou. Jak jsem kopala a mávala rukama, rozpomněla jsem se na pohmožděninu v měkkém, bílém mase. Věděla jsem, že jsem v rukou, které bez zaváhání ukončí můj život.

Pokusila jsem se rvát, ale Malachyho vrah mě svíral stiskem, který mi stlačoval hrdlo a tlumil zvuky vycházející z

úst. Pak mi škubl hlavou ke straně a přitiskl ji ke kostnaté, vychrtlé hrudi. Ve špinavém šeru jsem uviděla jedno bledé oko, bílý pruh vlasů. Uplynula světelná léta, zatímco jsem zápasila o trochu vzduchu. Plíce mi žhnuly, tep bušil, ztrácela jsem vědomí a zase ho nabývala.

Slyšela jsem hlasy, ale svět se vzdaloval. Bolest v koleni slábla, jak se mé mysli zmocňovala otupělost. Cítila jsem, jak mě někam vleče. Do něčeho jsem narazila ramenem. Pod nohama měkko. Zase tvrdo. Probourali jsme se skrz další dveře, paže tisknoucí mou dýchací trubici.

Popadly mě nějaké ruce a cosi hrubého mi sklouzlo přes zápěstí. Paže mi vystřelily nahoru, ale tlak na hlavu a hrdlo povolil a já mohla dýchat! Uslyšela jsem sten z vlastního hrdla, jak moje plíce lokaly vzácný vzduch.

Když jsem znovu nabyla kontaktu se svým tělem, vrátila se bolest.

Hrdlo jsem měla rozbolavělé a dýchala namáhavě. Ramena a lokty jsem měla napjaté tahem a ruce nad hlavou byly studené a otupělé.

Zapomeň na své tělo. Používej mozek.

Místnost byla velká, taková, jaké jsou k vidění v hostincích a ubytovnách. Měla podlahu ze širokých prken a těžké trámové zdi, a byla osvětlena jen svíčkami. Byla jsem provazem přivázaná ke stropnímu břevnu, můj stín jako postava od Giacomettiho se zdviženými pažemi.

Obrátila jsem hlavu a v mihotavém světle se prodloužila ovoidní stínová lebka. Dvojitě dveře přímo přede mnou. Kamenný krb nalevo. Okno vpravo. Uložila jsem si plán místnosti v hlavě.

Uslyšela jsem za sebou hlasy, hodila jedním ramenem kupředu, druhé zatáhla dozadu a odstrčila se špičkami prstů. Moje tělo se otočilo a na zlomek sekundy jsem je uviděla, než mě provazy otočily zpátky. Poznala jsem strakaté vlasy a oči toho muže. Ale kdo je ten druhý?

Hlasy se odmlčely, pak pokračovaly tlumeným tónem. Slyšela jsem kroky, po nich následovalo ticho. Věděla jsem, že nejsem sama. Zadržela jsem dech a čekala na ně.

Když přede mě předstoupila, byla jsem polekaná, ale ne šokovaná. Dnes měla copy svinuté na hlavě, nevisely dolů, jako když se procházela ulicemi Beaufortu s Kathryn a Carliem.

Vztáhla ruku a setřela mi z líce slzu.

„Bojíš se?“ Její oči se zdály studené a tvrdé.

Strach ji vzrušuje jako hlídacího psa!

„Ne, Ellie. Ani vás ani vaší bandy fanatiků.“ Bolest v hrdle mi ztěžovala mluvení.

Přejela mi prstem po nose dolů a přes rty. Jeho dotek na kůži byl drsný. „Ne Ellie. *Je suis Elle*. Já jsem Ona. Ženská síla.“

Poznala jsem ten hluboký, dýchavičný hlas.

„Nejvyšší kněžka smrti!“ vyprskla jsem.

„Měla jste nám dát pokoj.“

„Měli jste dát pokoj mé sestře.“

„Potřebujeme ji.“

„Nemáte dost ostatních? Anebo vás zabíjení tolik vzrušuje?“

Ať pořád mluví. Bojuj o čas.

„Trestáme nepoučitelné.“

„Proto jste zabili Daisy Jeannotteovou?“

„Jeannotteovou.“ Hlas jí zdrsnel opovržením. „Ta zlomyslná, vlezlá stará hlupačka. Nakonec ho nechá být.“

Co má člověk říct, aby udržel konverzaci v chodu?

„Nechtěla, aby její brat zemřel.“

„Daniel bude žít věčně.“

„Jako Jennifer a Amelie?“

„Jejich slabost nás měla zadržet.“

„Takže berete slabé a díváte se, jak je psi trhají na kusy?“

Oči se jí zúžily čímsi, co jsem nedokázala interpretovat. Trpkost? Lítost? Nedočkavost?

„Vyvedla jsem je z hladomoru a ukázala jim, jak přežít. Vyvolili si kataklyzma.“

„Jaký bz hřích Heidi Schneiderové? Milovala svého manžela a děti?“

Oči ztvrdly.

„Odhalila jsem cestu a ona vnesla do světa jed! Zlo zdvojené!“

„Antikrista.“

„Ano zasyčela.“

Mysli! Jaká byla její slova v Beaufortu?

„Říkáte, že smrt je přenos v procesu růstu. Přihnojujete mordováním nemluvnat starých ženských?“

„Zkaženosti se nesmí dovolit poskvnit nový řád.“

„Heidiným dětem byly čtyři měsíce!“ Strachem a hněvem se mi lámal hlas.

„Byly zvrácené!“

„Byly to mimina!“ Pracně jsem se snažila na ni vrhnout, ale provazy držely pevně.

Za dveřmi jsem uslyšela zvuk dalších pohybů kolem. Vzpomněla jsem si na děti v táboře na Svaté Heleně a ucítila, jak se mi zvedá hrud’.

Kde je Daniel Jeannotte?

„Kolik dětí vy a váš pohůnek zabijete?“

Koutky očí se jí takřka nepostřehnutelně zúžily.

Ať pořád mluví.

„Hodláte vyzvat všechny své následovníky, aby zemřeli?“

Pořád neříkala nic.

„Proč potřebujete mou sestru? Ztratila jste schopnost motivovat následovníky?“ Můj hlas zněl chvělivě a o dvě oktávy výš než měl.

„Zaujme místo jiné.“

„Ona nevěří na váš Armageddon.“

„Váš svět končí.“

„Když jsem ho viděla naposled, vedlo se mu fajn.“

„Zabijíte javory na výrobu toaletního papíru a lijete jedy do řek a oceánů. Tomu říkáte mít se fajn“ Strčila tvář tak těsně k mé, až jsem viděla cévky, které jí tepali na spáncích.

„Zabijte sebe, když musíte, ale nechte ostatní, ať si vyberou sami.“

„Musí nastat rovnováha. Počet byl odhalen.“

„Vážně? A jsou tu všichni ostatní?“

Odtáhla hlavu dozadu, ale nepromluvila. Viděla jsem, jak jí něco zajiskřilo v očích, jako světlo odražené od rozbitého skla.

„Všichni nepřijdou, Elle.“

Oči nezakolísaly.

„Kathryn za vás nehodlá zemřít. Je kilometry odtud, v bezpečí se svým děťátkem.“

„Lžete!“

„Nenaplníte svou kosmickou kvótu.“

„Znamení byla seslána. Apokalypsa je teď a my vstaneme z popele!“

Její oči byly jak černé díry v mihotavém světle. Poznala jsem ten výraz. Šílenství.

Užuž jsem chtěla zareagovat, když jsem uslyšela vrčení a ňafání psů. Ten zvuk vycházel odkudsi z hlubin ubytovny.

Zoufale jsem sebou škubla, ale provazy se jen sevřely pevněji. Namísto dýchání jsem se poplašeně zajíkala. Byl to reflex, bezmyšlenkový zápas.

Nedokážu to! Nedokážu se osvobodit! A co když ano? Jsem tu mezi nimi.

„Prosím," žadonila jsem.

Elle na mě zírala, oči bez citu.

Unikl mi vzlyk, jak štěkání zesílilo. Dál jsem se zmítala. Nepodvolím se pasivně, jakkoli beznadějný je můj odpor.

Co dělaly ty druhé? Viděla jsem roztrhané maso a prokousnutou lebku. Štěkání se proměnilo ve vrčení. Psi byli velmi blízko. Zmocnil se mě nezvladatelný strach.

Zkroutila jsem se, abych viděla, a očima jsem přelétla arkýřové okno. Srdce mi ztuhlo. Opravdu jsem viděla, jak se venku pohybují postavy?

Neupoutávej její pozornost k oknu!

Sklopila jsem oči a otočila se na místě zády k Elle, dosud jsem se namáhala, ale v myšlenkách už jsem byla venku. Existuje ještě naděje na záchranu?

Elle mě beze slova pozorovala. Uplynula vteřina. Dvě. Pět. Otočila jsem se doprava a kradmo si dopřála další pohled.

Skrz led a sražené páry jsem uviděla, jak zleva doprava proklouzl stín.

Rozptyl ji!

Otočila jsem se zpátky a upřela oči na Elle. Okno bylo nalevo od ní.

Štěkání sílilo. Blížilo se.

Řekni něco!

„Harry nevěří na -“

Dveře se rozletěly, pak jsem uslyšela hluboké hlasy.

„Policie!“

Těžké boty zadusaly po tvrdém dřevu.

„*Haut les mains!*“ Ruce vzhůru!

Vrčení a ňafání. Výkřiky. Řev.

Ellina ústa se změnila v ovál, pak v tenkou, tmavou čáru.

Vytáhla ze záhybů svých šatů zbraň a zacílila ji na cosi za mnou.

V okamžiku, kdy ze mě spustila oči, jsem ovinula prsty kolem provazů, vyrazila boky kupředu, vykopla nohama a vyklenula se směrem k ní. Bolest mi řvala v ramenou a zápěstích, jak jsem zhoupla tělo s pažemi napjatými naplno. Prohnula jsem boky, vyrazila botama nahoru a zasáhla ji do

paže plnou silou své váhy. Pistole přeletěla místnost a zmizela z mého zorného pole.

Moje nohy udeřily o podlahu a já se drápala dozadu, abych ulevila námaze v horních končetinách. Když jsem vzhlédla, stála Elle jako přimražená, četnickou hlaveň namířenou na hrudník, jeden tmavý cop jí spadl a visel jí přes čelo jako brokátová šerpa.

Cítila jsem na zádech nějaké ruce a slyšela hlasy, které ke mně mluvily. Pak jsem byla volná a silné paže mě napůl vlekly, napůl nesly k pohovce. Cítila jsem zimní vzduch a mokrou vlnu. Voda po holení English Leather.

„*Calmez-vous, madame. Tout va bien.*”

Paže jsem měla jako z olova a kolena z rosolu. Chtělo se mi klesnout a spát navěky, ale pracně jsem se snažila vstát.

„*Ma soeur!* Musím najít svou sestru!”

„*Tout est bien, madame.*” Ruce mě vtiskly do podušek.

Další boty. Dveře. Křik povelů. Viděla jsem, jak Elle a Daniela Jeannottea odvádějí v želízkách.

„Kde je Ryan? Znáte Andrewa Ryana?”

„Jen klid, nic se vám nestane.” Anglicky.

Snažila jsem se jim vytrhnout.

„Stalo se něco Ryanovi?”

„Uklidněte se.”

Pak byla vedle mě Harry, oči obrovské v tom snovém šeru.

„Já se bojím,” mumlala nezřetelným, chraplavým hlasem.

„To je dobrý.” Objala jsem ji ochromenýma rukama.

„Odvezu tě domů.”

Hlava jí klesla na mé rameno a já si o ni opřela svou. Chvilku jsem ji objímala, pak jsem ji pustila. Přivolala jsem si vzpomínky na své náboženské vychování z dětství, zavřela oči, sepjala ruce před hrudníkem a tiše jsem plakala, zatímco jsem se modlila k Bohu za život Andrewa Ryana.

O týden později jsem seděla ve svém patiu v Charlotte. Vedle sebe jsem měla navršeno šestatřicet písemek, sedmatřicátou na podložce před sebou na klíně. Obloha byla karolinsky modrá, zahrada temně, sytě zelená. Na sousední magnolii se nějaký pták pokoušel o osobní rekord.

„Geniálně průměrná práce," řekla jsem, udělala na modrou obálku C+ a několikrát je zakroužkovala. Birdie vzhlédl, protáhl se a sklouzl z lehátka.

Koleno se mi hojilo dobře. Malá vlasová fraktura levé patelly nebyla ničím v porovnání se zraněními, která utrpěla má psychika. Po hrůze v Ange Gardien jsem strávila dva dny v Quebecu, kde jsem sebou trhala při každém zvuku a před každým stínem, zvláště pokud šlo o štěkající psy. Pak jsem se vrátila do Charlotte, abych se probelhala zbytkem semestru. Dny jsem zaplňovala zbrklou činností, ale noci byly těžké. Potmě se moje myšlenky uvolňovaly a vypouštěly vidiny, kterým denní světlo bránilo ve vstupu. Někdy jsem v noci spala při rozsvícené lampě.

Zazvonil telefon a já sáhla po sluchátku. Byl to hovor, který jsem očekávala.

„*Bonjour*, paní doktorko Brennanová. *Comment ca va?*""

„*Ca va bien*, sestro Julienne. Důležitější je, jak je Anně?""

„Myslím, že ty léky pomáhají." Ztlumila hlas. „Nevím nic o bipolárních poruchách, ale doktor mi dal hodně materiálů a já se učím. Nikdy jsem nerozuměla její depresi. Myslela jsem si, že je Anna náladová, protože to říkala její matka. Někdy byla skleslá, pak zas najednou plná energie a sebevědomá. Nevěděla jsem, že to je, jak se tomu říká...?""

„Manická fáze?""

„*C'est ca*. Jako by tuze rychle lítala nahoru a dolů."

„Jsem moc ráda, že je jí líp."

„Ano, Bohu budiž chvála. Smrt profesorky Jeannotteové ji těžce zasáhla. Prosím, paní doktorko Brennanová, kvůli Anně musím vědět, co se s tou ženou událo.“

Zhluboka jsem se nadechla. Co říct?

„Nesnáze profesorky Jeannotteové pramenily z její lásky k bratrovi. Daniel Jeannotte celý život organizoval jednu kultovní skupinu za druhou. Daisy byla přesvědčena, že to myslí dobře a většinová společnost ho špatně chápe, její kariéra v Americké akademii byla ohrožena poté, co si na univerzitě stěžovali rodiče studentů, které nasměrovala na Danielovy konference a dílny. Vzala si dovolenou, aby mohla vědecky bádát a psát, a pak se znovu objevila v Kanadě. Po léta svého bratra neustále podporovala.“

Když se Daniel zapletl s Elle, začala Daisy ztrácet sebedůvěru. Myslela si, že Elle je psychopatka, a mezi oběma ženami nastalo zápolení o Danielovu přízeň. Daisy chtěla bratra ochraňovat, ale bála se něčeho katastrofálního.

Jeannotteová věděla, že Danielova a Ellina skupina vyvíjí aktivitu v kampusu, ačkoliv univerzita se je snažila vypudit. Když na ně tedy Anna narazila, Daisy je chtěla monitorovat Anniným prostřednictvím.

Daisy nikdy nedělala verbíře skupiny. Dozvěděla se, že členové kultu infiltrovali poradenské centrum, kde hledali studenty, s nimiž by se spřátelili. Moji sestru takhle zverbovali na jedné obecní univerzitě v Texasu. To polekalo Daisy ještě víc, protože se obávala, aby ji neobviňovali kvůli té epizodě z její minulosti.“

„Kdo je ta Elle?“

„Ve skutečnosti se jmenuje Sylvie Boudraisová. To, co víme, je útržkovité. Je jí čtyřiačtyřicet, narodila se v Baie Comeau z eskymácké matky a québeckého otce. Její matka zemřela, když jí bylo čtrnáct, otec byl alkoholik. Starý pán ji pravidelně tloukl a od čtrnácti let nutil k prostituci. Sylvie ani nedokončila střední školu, ale IQ má nebetyčné.“

Boudraisová zmizela poté, co nechala školy, pak se někdy v polovině sedmdesátých let objevila v městě Quebecu a nabízela psychotronické léčení za průměrnou odměnu. Získala si pár následovníků a nakonec se stala vůdkyní skupiny, která se usadila v lovecké ubytovně poblíž Ste-Anne-de-Beaupré. Byl tu neustálý nedostatek peněz a vyvinuly se problémy kvůli nezletilým členům, jedna čtrnáctiletá otěhotněla a rodiče se obrátili na úřady.

Skupina se rozešla a Boudraisová šla dál. Krátce se připojila k jedné sektě jménem Nebeská stezka v Montrealu, ale odešla. Stejně jako Daniel Jeannotte se potulovala od skupiny ke skupině, kolem roku 1980 se ocitla v Belgii, kde kázala kombinaci šamanismu a spiritualismu New Age. Získala si tlupu následovníků, včetně jednoho velmi bohatého pána jménem Jacques Guillion.

Boudraisová se seznámila s Guillionem už dříve prostřednictvím Nebeské stezky a spatřovala v něm řešení finančních problémů skupiny. Guillion propadl jejímu kouzlu a nakonec se dal přesvědčit, aby prodal svůj majetek a odevzdal jeho výnos."

„Nikdo nic nenamítal?"

„Daně se zaplatily a Guillion neměl příbuzné, takže nevyvstaly žádné otázky."

„*Mon Dieu.*"

„V polovině osmdesátých let skupina odjela z Belgie do Spojených států. Založili komunu v okrese Fort Bend v Texasu a Guillion jezdil pár let do Evropy a zpátky, patrně převážel peníze. Naposled vstoupil na půdu Spojených států před dvěma lety."

„Co se s ním stalo?" Hlas měla tenký a roztřesený.

„Policie se domnívá, že je pohřben někde na ranči."

Uslyšela jsem šustění látky.

„Bratr Jeannotteové se setkal s Boudraisovou v Texasu a byl uchvácen. To už si říkala Elle. Tam také vstupuje do obrazu Dom Owens."

„To je ten muž z Jižní Karoliny?"

„Ano. Owens na vedlejšák fušoval do mysticismu a organického léčení. Navštívil ranč ve Fort Bend a Elle mu učarovala. Pozval ji do tábora v Jižní Karolíně na Svaté Heleně a ona se zmocnila nadvlády nad skupinou."

„Ale všechno to zní tuze neškodně. Bylinky a kouzla a holistická medicína. Jak to dospělo k násilí a smrti?"

Jak se dá vysvětlit šílenství? Nechtěla jsem debatovat o psychiatrickém hodnocení, ležícím na mém psacím stole, ani o rozmáchlých dopisech na rozloučenou nalezených v Ange Gardien.

„Boudraisová hodně četla, zvláště o filozofii a ekologii. Byla přesvědčena, že svět bude zničen, a než k tomu dojde, ona své následovníky odvede. Věřila, že sama je strážný anděl těch, kdo jsou jí oddáni, a ubytovna v Ange Gardien byla odrazištěm."

Nastala dlouhá pauza. Pak:

„Ona tomu skutečně věřila?"

„Nevím. Myslím, že Elle nebyla ochotná úplně důvěřovat síle svého řečnického umění. Zčásti spoléhala na drogy."

Další pauza.

„Myslíte, že věřili dost, aby byli ochotni zemřít?"

Vzpomněla jsem si na Kathryn. A na Harry.

„Ne všichni."

„Je smrtelný hřích připravit někoho o život, ba i držet jinou živou duši v zajetí."

Dokonalý můstek.

„Sestro, četla jste tu informaci, kterou jsem poslala o Elisabeth Nicoletové?"

Pauza na jejím konci byla delší. Skončila hlubokým vzdechem. „Ano."

„Hodně jsem se zabývala Abo Gabassou. Byl to vážený filozof a veřejný řečník, známý po celé Evropě, Africe a Severní Americe svým úsilím o ukončení obchodu s otroky.“

„To chápu.“

„On a Eugénie Nicoletová odpluli do Francie na stejné lodi. Eugénie se vrátila do Kanady s novorozenou dceruškou.“ Nabrala jsem dech. „Kosti nelžou, sestro Julienne. A nesoudí. Od chvíle, kdy jsem se podívala na Elisabethinu lebku, jsem věděla, že jde o osobu rasově smíšenou.“

„To neznamená, že byla vězeň.“

„Ne, to neznamená.“

Další pauza. Pak zvolna promluvila.

„Souhlasím, že nemanželské dítě by v Nicoletových kruzích nebylo přijato dobře. A v té době bylo patrně nemožné mít dítě, které bylo černošským míšencem. Možná Eugénie spatřovala v klášteře nejhumánnější řešení.“

„Možná. Elisabeth si svůj osud sama nevyvolila, ale to nijak nezmenšuje její přínos. Podle všech líčení byla její práce během té epidemie neštovic přímo hrdinská. Její úsilí možná ušetřilo tisíce životů.“

Sestro, existují nějakí svatí ze Severní Ameriky, kteří by měli v rodokmenu indiánské, africké nebo asijské předky?“

„To si tedy nejsem jistá.“ Uslyšela jsem v jejím hlase cosi nového.

„Jak výjimečnou modelovou roli by Elisabeth mohla zaujmout vůči věřícím, kteří trpí předsudky, protože se nenarodili jako běloši!“

„Ano. Ano, musím promluvit s otcem Ménardem.“

„Mohu vám položit jednu otázku, sestro?“

„*Bien sur.*“

„Elisabeth se mi objevila ve snu a pronesla větu, kterou nedokážu zařadit. Když jsem se jí zeptala, kdo je, řekla: ‚Celá v rouše nejtemnějšího zrna.‘“

„To je citát z Il Penseroso od Johna Milтона.“
„Mozek je úžasný archiv,“ zasmála jsem se. „Už jsou to léta, co jsem ho četla.“
„Chcete znát můj nejmilejší citát?“
„Samozřejmě.“
Byla to krásná myšlenka.
Když jsme zavěsily, podívala jsem se na hodinky. Čas jít.
Během jízdy jsem zapínala a vypínala rádio, snažila se identifikovat rachocení v přístrojové desce a jen tak bubnovala prsty.
Na křižovatce Woodlawn a Billy Graham Parkway trvala červená celou věčnost. Tohle byl tvůj nápad, Brennanová.
Pravda. Ale znamená to, že je dobrý?
Dorazila jsem na letiště a šla rovnou k výdeji zavazadel.
Ryan měl přes levé rameno přehozený obal s oblekem. Pravou paží měl na pásce a pohyboval se s netypickou ztuhlostí. Ale vypadal dobře. Velmi dobře.
Přijel se zotavit. Nic víc.
Zamávala jsem a zavolala na něj. Usmál se a ukázal na sportovní pytel, který k němu kroužil po karuselu.
Kývla jsem a začala se probírat vodítky, rozhodujíc se, které přijde k dalšímu řetězci.
„*Bonjour* vespolek.“
Objala jsem ho s minimálním kontaktem, jak to hodní lidé dělávají, když vyzvedávají na letišti tchyni. Ustoupil a ty zatracené modré oči si mě prohlédly od hlavy k patě.
„Pěkné kvádro.“
Měla jsem na sobě džínsy a košili, kterou berle nevytahovaly moc vysoko.
„Jakou jste měl cestu?“
„Letuška se smilovala a přestěhovala mě dopředu.“
To se nedivím.

„Tři zlomená žebra a jedna perforovaná plíce. Ten druhý projektil dal přednost svalů. Nebylo to nic velkého, až na trochu ztracené krve.“

To nic velkého vyžadovalo čtyřhodinovou operaci.

„Máte bolesti?“

„Jenom když dýchám.“

Když jsme dorazili do Přístavku, ukázala jsem Ryanovi pokoj pro hosty a šla do kuchyně nalít chlazený čaj.

O pár minut později za mnou přišel do patia. Sluneční světlo šikmo pronikalo skrz magnolii a do zpěvu se dala pro změnu tlupa špačků.

„Pěkné kvádru,“ řekla jsem a podala mu sklenici.

Ryan se převlékl do šortek a trička. Jeho nohy měly barvu neuvařených tresky a tlusté ponožky se mu faldovaly kolem kotníků.

„Přezimujete na Newfoundlandu?“

„Opalování způsobuje melanom.“

„Budu potřebovat tmavé brýle proti té záři.“

Ryan a já jsme už události v Ange Gardien prošli. Prodebatovali jsme je v nemocnici, později pak telefonem, když na světlo denní vyšly další informace.

Ryan svým mobilním telefonem zavolal stanoviště četníků v okrsku Rouville, když jsem byla venku a oškrabávala ten kilometrovník. Když jsme se tam neobjevili, dispečer poslal pluh pročistit silnici, aby to nějaká jednotka mohla vyšetřit. Strážníci našli Ryana v bezvědomí a přivolali posilu a sanitky.

„Takže vaše sestra už skoncovala s kosmickým léčením?“

„Jo.“ Usmála jsem se a potřásla hlavou. „Na pár dní sem přijela, pak vyrazila zpátky do Texasu. Nepotrvá dlouho a nadchne se pro nějaký jiný alternativní cíl.“

Upíjeli jsme čaj.

„Četl jste tu zprávu od psychiatra?“

„Bludy stran vlastní totožnosti se signifikantními složkami velikášství a paranoie. Co to hernajs znamená?"

Tatáž otázka už mě poslala o radu do psychiatrické literatury.

„Ten blud s Antikristem. Lidé spatřují v sobě nebo v ostatních demony. V Ellině případě došlo k tomu, že si promítla ten blud do Heidiných dětí. Četla něco o hmotě a antihmotě a byla přesvědčená, že všechno musí být v rovnováze. Řekla, že jedno z těch dětí je Antikrist a druhé jakýsi druh kosmické posily. Ještě mluví?"

„Jako diskžokej. Připouští, že poslala údernou jednotku do St.Jovite zabít ta děvka. Simonnetová se do toho chtěla vložit, tak ji zastřelili. Pak vrahové vyžahli drogy a založili oheň."

Vzpomněla jsem si na tu starou paní, jejíž kosti jsem zkoumala.

„Simonnetová se určitě snažila bránit Heidi a Briana. Všechny ty telefonáty na Svatou Helenu, pak záchranná mise do Texasu poté, co se Daniel Jeannotte objevil u Schneiderů doma." Moje prsty dělaly oválné otisky na ojíňené sklenici s čajem. „Proč předpokládáte, že Simonnetová telefonovala dál i poté, co Heidi a Brian opustili Svatou Helenu?"

„Heidi udržovala kontakt s Jennifer Cannonovou a Simonnetová telefonovala, aby získala zprávy. Když na to Elle přišla, dala Cannonovou zabít."

„To samé vymítání psy, noži a vařící tekutinou, jaké nařídila, když otěhotněla Carole Comptoisová."

Při té představě jsem se znovu otřásla.

„Pracovala Comptoisová ještě pořád jako šlapka?"

„Nechala toho. Ironií osudu ji s Elle seznámil jeden dřívější zákazník. Ačkoliv Comptoisová žila se skupinou, zřejmě si udržovala vedlejší zájmy, protože otcem jejího dítěte nebyl člen a tudíž neodsouhlasený dárce spermatu. Právě proto Elle nařídila to vymítání."

„Proč Amálie Provencherová?"

„To není jasné. Amálie se možná pletla do cesty odstranění Jennifer."

„Elle byla přesvědčena, že potřebuje psychickou sílu šestapadesáti duší, aby dala dohromady dost energie na závěrečný přechod. Nepočítala s tím, že ztratí Comptoisovou. Proto potřebovala Harry."

„Proč šestapadesát?"

„Má to něco společného s šestapadesáti Aubreyho dírami ve Stonehenge."

„Co jsou to Aubreyho díry?"

„Malé jámy, které někdo vykopal a hned zase zasypal. Patrně se používaly k předpovídání lunární ekliptiky. Elle zaplétala do svých bludů všechnu možnou ezoteriku."

Usrkla jsem čaje.

„Byla posedlá představou rovnováhy. Hmota a antihmota. Kontrolované páření. Přesně šestapadesát osob. Vybrala Ange Gardien nejen kvůli jménu, ale taky proto, že je to stejně daleko od komun v Texasu i Jižní Karolíně. Je to úžasná náhoda, že?"

„Copak to?"

„Moje sestra žije v Texasu. Já pracuju v Quebecu a mám celoživotní pouta k oběma Karolínám. Všude, kam jsem se vrtla, byl Ellin vliv. Její dosah byl úžasný. Kolik životů myslíte, že tyhle kultury ovlivnily?"

„To se nedá říct."

Zvuk Vivaldiho pronikl ze sousedova patia až k nám.

„Jak přijal váš přítel Sam zprávu, že jeden z jeho zaměstnanců vozil těla na Murtry?"

„Nebyl nijak nadšený." Rozpomněla jsem se na Joeyho nervozitu u nákladáku s vodou, když jsme se vynořili z pohřebiště. „Joey Espinoza pracoval u Sama skoro dva roky."

„Pravda. Byl Owensův následovník, ale žil u matky. To ona zatelefonovala na sociálku. No, ukázalo se, že je taky

Carlieho otcem. Právě proto za ním Kathryn uprchla, když to začalo všechno vypadat šeredně. Zřejmě o těch vraždách nic nevěděla."

„Kde jsou teď?"

„Ona a dítě jsou u nějakých jejích příbuzných, Joey diskutuje o nedávné minulosti se šerifem Bakerem."

„Byl někdo obviněn?"

„Elle a Daniel byli každý obviněni z trojnásobné vraždy prvního stupně, pokud jde o smrt Jennifer Cannonové, Amálie Provencherové a Carole Comptoisové."

Ryan zvedl list magnolie a přejel si jím po stehně.

„Co ještě bylo v tom hodnocení?"

„Podle soudního cvokaře trpí Elle složitou psychózou. Je přesvědčena, že záhy dojde k apokalypse v podobě obrovské katastrofy, která postihne životní prostředí, a ona je předurčena, aby uchovala lidstvo tím, že přenese své následovníky od té apokalypsy pryč."

„Kam měli namířeno?"

„To neříká. Ale vás na seznamu nemá."

„Jak můžou lidi skočit na takovou kravinu?" Ryan opakoval otázku, kterou jsem položila Redu Skylerovi.

„Skupina verbovala lidi, kteří trpěli deziluzí ze svého údělu a přitahovalo je přijetí skupinou, to, že získali pocit vlastní hodnoty a důležitosti a dostalo se jim jednoduchých odpovědí na všechny otázky, k čemuž byla přihozena drogová terapie."

Vánek zvedal větve magnolií a přinášel s sebou vůni mokré trávy. Ryan neřekl nic.

„Elle je možná blázen, ale je chytrá a dokáže být mimořádně přesvědčivá. Dokonce i teď jsou její následovníci loajální. Dokud je svatá, neřeknou ani slovo."

„Jo." Protáhl se, zvedl ovázanou paži a položil si ji zpátky na hrudník, „je mazaná, to ona je. Nikdy nešla po obrovském davu následovníků. Chtěla malou, ale loajální bandu. To a

Guillionovy peníze jí umožňovaly držet se při zemi. Dokud to nezačala přehánět, udělala jen velmi málo chyb."

„A co ta kočka? To bylo surové, ale pitomé."

„To byl Dom Owens. Elle mu nařídila, aby vám zabránil strkat do toho nos. Tvrdí, že nehodlal fyzicky ubližovat lidem, takže nařídil nějakým studentům z Charlotte udělat něco, čím by vás zastrašili. Vymysleli ten trik s kočkou. Vzali tu chudinku ze zvířecího útulku."

„Jak mě našli?"

„Jeden z nich vzal z vaší pracovny nějaký účet nebo co. Byla na něm vaše adresa domů." Ryan usrkl čaje.

„Mimochodem, vaše dobrodružství v Montreallu na sv. Paddyho také vymysleli studenti."

„Jak o tom víte?"

Usmál se a zavrtěl šálkem. „Ochranitelské vztahy mezi Jeannotteovou a jejími studenty zřejmě fungovaly oboustranně. Jeden z nich viděl, že je rozrušená, a dospěl k závěru, že příčinou byla vaše návštěva. Rozhodl se jednat na vlastní pěst a předat osobní vzkaz."

Změnila jsem téma. „Věříte, že Owens se podílel na zabítí Jennifer a Amálie?"

„Popírá to. Tvrdí, že poté, co se střetl s Jennifer kvůli těm telefonátům, podal hlášení Elle. Elle mu prý řekla, že ona a Daniel odvezou Jennifer a Amálii zpátky do Kanady."

„Proč Owens nebyl v Ange Gardien?"

„Owens se rozhodl zdrhnout. Buď dostal strach z toho, co by mu Elle mohla udělat, protože ztratil z očí Joeyho, Kathryn a Carlieho, anebo neměl důvěru v kosmický přechod. Ať tak nebo tak, zbylo mu přes dvě stě tisíc dolarů z Guillionových peněz, tak je sebral a vydal se na západ, zatímco všichni ostatní mířili na sever. Američtí federálové ho chytili v jedné přírodní komunitě v Arizoně. Elle by nedala dohromady těch čtyřiapadesát duší ani s Harry.“

„Máte hlad?"

„Najíme se.“

Udělal si salát, pak vykostili kuře a zeleninu na šiškebaby. Venku kleslo slunce za obzor a houstnoucí soumrak naplnil stromy a pozemky temnými stíny. Najedli jsme se v patiu, povídali si a pozorovali, jak padá noc. Rozhovor se nevyhnutelně svezl zpátky k Elle a vraždám.

„Daisy Jeannotteová měla nejspíš pocit, že by se mohla střetnout se svým bratrem a přinutit ho zarazit to šílenství.“

„Jo, ale Elle zahlédla Daisy jako první a přinutila Daniela, aby ji odstranil a hodil do toho sklepa, kde později uskladnili i vás. Vás považovali za menší hrozbu a tak vás prostě jen majzli přes hlavu a strčili do díry. Když jste reagovala tím, že jste se osvobodila a způsobovala nesnáze, Elle to rozhořčilo a odsoudila vás k témuž vražednému vymítání, jakým obdařila Jennifer a Amalii.“

„Daniel pomáhal Elle zabít Jennifer a Amalii a je hlavním podezřelým ve vraždě Carole Comptoisové. Kdo byli vrazi v St.Jovite

„To se možná nikdy nedozvíme. Nikdo to ještě nepověděl.“

Ryan dopil čaj a opřel se dozadu. Ptáky vystřídali cvrčkové. V dálce do noci kvílela siréna. Dlouho jsme nepromluvili.

„Pamatujete na exhumaci, co jsem dělala v Lac Memphrémagog?“

„Ta svatá?“

„Jedna z jeptišek v tom řádu je teta Anny Goyetteové.“

„Díky jeptiškám mám pořád ještě omezenou hybnost kotníků.“

Usmála jsem se. Další nerovnost pohlaví.

Pověděla jsem mu o Elisabeth Nicoletové.

„Všichni byli tak či onak zajatci. Harry, Kathryn, Elisabeth.“

„Elle, Anna. Vězení má mnoho podob.“

„Sestra Julianne mi svěřila jeden citát. V Les Misérables Victor Hugo mluví o klášteře jako o optickém přístroji, jímž člověk pohlíží do nekonečna.“

Cvrčkové švitořili.

„To není nekonečno, Ryane, ale valíme se ke konci milénia. Myslíte, že existují někde další, kteří kážou o Armageddonu a chystají rituály skupinové smrti?“

Chvilku neodpovídal. Magnolie nám ševalila nad hlavami.

„Vždycky se najdou blázniví mystici, kteří budou těžít z deziluze, zoufalství, nízkého sebevědomí nebo strachu, aby prosazovali vlastní cíle. Ale jestli některý z těch psychšarlatánů vyleze z autobusu v mém městě, poznám ho rychle a s jistotou. Zjevení podle Ryana.“

Pozorovala jsem list, jak se kutálí po cihlové podlaze.

„A co vy, Brennanová? Pomůžete mi?“

Ryanova postava byla proti noční obloze černá. Neviděla jsem mu do očí, ale věděla jsem, že se dívají přímo na mě.

Natáhla jsem se a vzala ho za ruku.